Berättelse om studenttågen till Lund och Köpenhamn sommaren 1845

Förord till den elektroniska utgåvan

Under arbete...

BERÄTTELSE

OM

STUDENTTÅGEN

TILL

LUND och KÖPENHAMN

SOMMAREN 1845,

UTGIFVEN

AF

UPSALASTUDENTERNAS DIREKTION.

Ja! vi vil gjemme Mindets Ord Med trofast Hu. Og hvor vi vandre hen paa Jord, Der vil vi virke for vort Nord Med Mod og Kraft og Alvorsord Og trofast Hu; Og aldrig briste skal vort Baand, Og flye skal Tvivlens feige Aand Med Gru.

C. Hauch.

Upsala 1846 Wahlström & C.

Sedan Upsala Studenter, genom det bekanta Studenttåget från Köpenhamn och Lund år 1843, blifvit förvandlade från blott sympathiserande åskådare af den Skandinaviska idéens första rörelser till aktiva deltagare deri, blef det en gifven följd, att de med otålig längtan skulle emotse den stund, då de genom ett personligt återbesök kunde få ådagalägga sitt lifliga interesse för den stora gemensamma saken. Derföre började påföljande året redan i Februari månad förberedelser till ett sådant besök i Lund och Köpenhamn. Men genom Sveriges då regerande Konungs sjukdom ock kort derefter timade frånfälle, uppkommo hinder, för hvilka Upsala studenter ansågo sig böra uppskjuta verkställigheten till det kommande året, hälst de voro öfvertygade att idéen redan slagit för djupa rötter, att hon genom ett års uppskof skulle kunna skadas, än mindre tillintetgöras.

Året 1845 skulle i stället se deras önskan uppfyllas! Efter samråd med några för saken ifrande, utfärdade dåvarande Curator Curatorum Mag. Arvid Sundberg, medelst anslag på samtliga Nationssalarna, en inbjudning till deltagande i den så länge efterlängtade färden. Sista anteckningsdagen måste utsättas redan till d. 3 April, i anseende till de långa förberedelser, som här städse blifva nödvändiga till en dylik färd: emedan fartyg måste vara förhyrdt, innan ångbåtarnes sommarresor blifvit bestämda och kungjorda. Den 9 April sammanträdde första gången de, som i laga tid antecknat sig, till antalet omkring 100. Vid samma tillfälle valdes en Direktion för resan, bestående af fem medlemmar, nämligen: Docenten E. A. Carlsten, Stud. F. R. Osc. Meijerberg, Docenten P. J. Petersson, Mag. Arvid Sundberg och Cand. Carl Säve, bland hvilka Sällskapets Sångare sedermera utsago

Meijerberg till Sånganförare. Det nu konstituerade Sällskapetunderrättades, att, oaktadt förfrågningar redan i god tid blifvit gjorda hos åtskilliga ångbåtsbolag om fartygs hyrande, likväl allenast ett kunde erhållas, nämligen ångskonerten ”Gottland” om 70 hästars kraft, förd af Kapten J. A. Forsström, samt att icke mer än 150 passagerare derpå beqvämligen kunde rymmas. Det beslöts alltså, att detta skulle hyras, för tiden mellan d. 18 Juni och d. 6 Juli, mot den äskade summan 4500 Rdr Riksgälds. Sällskapet uppdrog vidare åt Direktionen att träffa alla för öfrigt nödiga anstalter för resan, samt bestämde, att hon under denna skulle ega att anordna och styra allt efter de stadgar, som sedermera skulle uppsättas och sällskapet till antagande föreläggas. Till fyllande af de återstående platserna utsattes ny anteckningstid; och då man förutsåg, att ett mycket större antal skulle komma att anmäla sig, bestämdes, att teckningen skulle stå öppen för så många som hälst, dock med det uttryckliga vilkor, att en jury, bestående af Direktionen och en inom sällskapet utsedd medlem af hvarje Nation, bland alla antecknade skulle ega att utvälja dem, som skulle intaga de lediga platserna.

När dessa förberedande åtgärder till resans verkställande blifvit vidtagna, aflät Direktionen d. 28 April följande inbjudningsbref till samtlige Studenter i Christiania, adresseradt till ”Studentersamfundet”:

Norske Bröder! Med tanken lifligt fästad på den uppmaning, som från Bröderna vid Christianias leende vik för någon tid sedan utgick, icke blott till Upsala Studenter, utan äfven till Nordens öfriga Universiteter, att på samma dag och stund mötas ”i Aanden” och tömma Bragebägaren ”for Norden og dets gamle Minder”, gå vi nu att inbjuda Eder till ett personligt möte, hvilket mer än något annat måste bidraga att fastare tillknyta de vänskapsband, som redan länge förenat oss.

Vår lifliga önskan att aflägga ett gästbesök hos alla våra gemensamma vänner i Lund och Köpenhamn, blef, som J väl veten, förlidet år genom mellankommande hinder om intet. Men med den nyvaknade våren har denna vår länge närda önskan åter vaknat till nytt lif, och då det vore lika betydelsefullt som skönt att få se representanter från Nordens fyra Universiteter på ett ställe församlade, så vilje vi härmedelst inbjuda Eder att möta oss i Lund och Köpenhamn. Ett större antal af härvarande Studenter har nämligen tecknat sig för att, den 18—20 instundande Juni, afgå från Stockholm, och att, efter korta påhelsningar i några svenska städer vid Östersjön, ifall allt går lyckligt, d. 21—23 inträffa i Malmö. Derifrån är det vår afsigt, att, efter ett kortare besök bos Lunds Studenter, gemensamt med Eder och Dem, gästa hos Studenterna i Danas konungastad.

När dagen för vår afresa framdeles blifver fullkomligt bestämd, skole vi hafva det nöjet att underrätta Eder derom och bringe Eder tilldess vår varma och innerliga helsning.

På detta bref erhölls svar d. 14 Maj:

Svenske Brödre! Eders Brev til samtlige Studerende ved Christianias Universitet er ifölge den paategnede Addresse ”til Studentersamfundet” modtaget af Undertegnede, som p. t. Directeur i dette Selskab. Jeg har forelagt Eders Skrivelse for en i Anledning af samme sammenkaldt almindelig Forsamling af Studenter, der har anmodet mig om at bevidne Eder, hvor kjært det har været os at modtage det Bevis paa Opmærksomhed og broderligt Sindelag mod Eders norske Kammerater, som indeholdes i Eders venskabelige Indbydelse til et personligt Möde med Eder under Eders Sammenkomst med Brödrene i Lund og Kjöbenhavn. Modtager herigjennem vor hjertelige Tak for Eders Venskab. — Med Hensyn til den foreslaaede Tour har Forsamlingen paalagt mig at tilkjendegive, at den ikke anseer sig bemyndiget til at afgive nogen Erklæring, om hvorvidt en saadan bör foregaae, da Studenterstanden ikke ved vort Universitet er saaledes organiseret, at en Studenterforsamlings Beslutning har forpligtende Kraft for alle academiske Borgere, og man saaledes ingen Repræsentation har, der i det Heles Navn kan autorisere et Studentertog som saadant. Församlingens Pluralitet har derhos paalagt mig at tilföje, at som en Fölge heraf kunne de Studenter, der maatte forene sig til en Rejse, ikke blive at ansee som repræsenterende Christianias Studenter som Corporation. — Eders Brev skal snarest muligt blive indrykket i et offentligt Blad, for at dets Indhold kan blive bekjendt ogsaa for dem, der vare hindrede i at möde i ovennævnte Samling.

Til Slutning beder jeg Eder at modtage vore broderlige Hilsener og at frembringe disse for de Rejsendes Selskab, i hvis Navn J have tilskrevet os. Christiania d. 9:de Mai 1845.

Efter Bemyndigelse

G. A. KROHG
Cand. juris.

Direktionen, som ansåg sig närmare böra förklara åtskilliga uttryck, i sitt bref, hvilka icke tycktes blifvit uppfattade enligt dess mening, beslöt att härå aflåta en ny skrifvelse; och detta så mycket mer som man måste anse ändamålet med resan till en stor del förfeladt, om något af de tre ländernas fyra Universiteter icke blefve representeradt vid det emotsedda betydelsefulla mötet. Nedanstående svar afsändes derföre d. 22 Maj, men denna gången adresseradt till samtlige Studenter vid Christianias Universitet:

Norske Bröder! För Edert bref och de deruti uttryckta förklaringarne af Edert tillitsfulla och vänskapliga mottagande af vår inbjudning till ett sammanträffande i Köpenhamn mellan de fyra nordiska Universiteternas medlemmar, tacka vi Eder hjertligen.

Edert svar har emellertid föranledt oss, att till vår förra skrifvelse foga några förklarande ord. - Förnämligast hafve vi trott oss böra tillkännagifva, att vi företaga besöket till Lund och Köpenhamn icke å den härvarande Studentcorpsens vägnar, i den meningen såsom skulle vi vara dess valde deputerade, utan i den enklaegenskapen af Studenter från Upsala; samt att vi blott så mycket anse oss representera Upsala Studentcorps, som 150 af dess äldre och yngre medlemmar kunna i sina personer uttrycka och beteckna tänkesättet, bildningsgraden och ändan uti corpsen i dess helhet.

Då vi icke önskat oss någon större vigt och betydenhet, än den härmed angifna, så hafve vi af corpsen ej sökt någon formlig och yttre auctorisation, utan ansett det vara tillfyllest, att deltagandet i resan stått öppet för alla.

I vår inbjudning till så väl Eder som våra Bröder i Lund förutsatte vi, att både J och De icke skulle finna något vidare af nöden för de resande, än det antydda. Och att vi vände oss till samtlige Studenter och ej till några enskilde, skedde af en tillbörlig uppmärksamhet och aktning för corpsernes enhet, hvars bevarande måste fordra, att förslag, hvilka, huru enskildt de ock må företagas, dock mäktigt beröra det hela, icke direkte till enskilde medlemmar utgå från ett främmande Universitet, utan först böra underställas corpsen i dess helhet och af densamma åtminstone indirekt blifva auctoriserade.

Vår förhoppning var, att hos Eder liksom uti Lund de enskilde, hvilka funno sig hugade att deltaga i det tillämnade mötet, af sig sjelfve skulle förena sig, endast de om ett sådant möte blefve underrättade på det sätt, som bäst iakttog den skyldiga aktningen för den corps, till hvilken de hade att räkna sig såsom medlemmar.

Vi bringe Eder allas vår varma och innerliga helsning.

Å detta bref erhölls intet svar från Studentcorpsen i Christiania, emedan ett sällskap för den ifrågavarande resan under tiden bildat sig derstädes, hvarom vi hade den glädjen att blifva underrättade d. 11 Juni, genom följande skrifvelse:

Svenske Brödre! Eders venskabelige Indbydelse at möde Eder i Lund og Kjöbenhavn blev af alle norske Studenter modtaget med Glæde og Erkjendtlighed og det er os en stor Tilfredsstillelse herved at kunne melde Eder, at et Selskab af ældre og yngre academiske Borgere ved Christiania Universitet nu har seet sig istand til at overvinde de Hindringer, der i Begynnelsen traadte i Veien for at fölge Eders Opfordring. Vi nære med Eder det glade Haab, at den forestaaende Sammenkomst med Eder og vore fælleds kjære Venner i Lund og Kjöbenhavn vil tjene til fastere at sammenknytte det naturlige Baand, der forener de fire nordiske Universiteters Studenter; vi ere forvissede om at mange hjemmeværende Brödre, som ikke have kunnet reise, i Aanden ville være samlede med os ved det förste store personlige Studentermöde, hvori vi kunne have den Fornöielse at deeltage, og de kjære Minder, som vi derfra vilde nedbringe til Hjeminet, haabe vi, af vore Cammerader ville blive betragtede som fælleds Panter paa enig Villie til at samvirke for Nordens Sag. —

Idet Undertegnede, som Medlemmer af den af de Reisende udvalgte Committe bede Eder at meddele Eders Selskab, at det længe önskede Tog herfra nu vil komme til at foregaae, og ved samme Leilighed udbede snarest muligt Underretning om Tiden for Eders Afreise og Ankomst til Malmöe og Kjöbenhavn, troe vi tillige at burde bemærke at vi önske at indtræffe i Malmöe Söndagen den 22de Juni om Aftenen; før efterat have aflagt et Besög i Lund i Foreningmed vore svenske Brödre at tiltræde Reisen til Kjöbenhavn; for mange af de Reisende vilde det nemlig medföre betydelig Uleiligbed, om det skulde blive nödvendigt, at forandre Tiden. Tilbagereisen fra Kjöbenhavn agte vi at tiltræde senest Löverdagen den 28de d. M.

Tillige skylde vi at meddele Eder, at vi med förste Post underrette Studenterne i Lund og Kjöbenhavn om vor Reise.

Altsaa, Brödre! vi mödes med Eder og vore andre Venner og önske Eder imidlertid en lykkelig og behagelig Reise, og at de faae Dage, i hvilke vi kunne samfærdes, maa komme til at lægge en varig Grondvold for et sandt Venskab mellem svenske, danske og norske Studenter. Lever vel saalænge, og bringe Eders Selskab de norske Reisendes velmeente og broderlige Hilsen,

Cbristiania, i den forberedende Committe for et Tog
til Lund og Kjöbenhavn, den 5te Juni 1845.

MART. NISSEN Amanuensis vid Universitets-Bibliotheket.

THOM. KRAG Cand theologiæ.

AUG. ARCTANDER Stud. philologiæ

PETER VOGT OTTESEN Cand. juris.

W. KLEIST GEDDE Cand. theologiæ.

JOHAN D. BEHRENS Stud. theologiæ.

R. TÖNDER NISSEN Cand. theologiæ.

På denna begäran, om förändrad ankomstdag till Malmö, svarades d. 6 Juni, att tiderna för vårt anländande till alla de många orter, som under färden skulle besökas, redan öfverallt voro tillkännagifna, hvarföre någon ändring deruti nu vore nästan omöjlig. Vi anhöllo derföre hos våra norska vänner att om möjligt ställa så till, att de kunde hinna till Malmö sist Söndagen d. 22 Juni på morgonen; hvilket ock sedermera skedde.

Nästan samtidigt med det första brefvet till Christiania, affärdades en skrifvelse till samtlige Studenter i Lund, dat. d. 4 Maj:

Bröder! Det förlidet år tillämnade återbesöket hos Eder och Vännerna i Köpenhamn blef, såsom J hafven Eder bekant, genom mellankommande omständigheter inställdt. Denna inställelse var naturligtvis endast ett uppskof, icke ett nedläggande af vår önskan, att hos Eder och Dem personligen få aflägga vår tacksägelse. Det är derföre som ett större antal af Upsala Studenter i hafva tecknat sig att bringa till verkställighet denna af oss alla så ifrigt åtrådda färd. Vi hafve också varit lycklige nog att förskaffa oss ett passande fartyg; men det är likväl till sitt utrymme så trångt, att det icke kan rymma mer än omkring 150 personer. Alla de, som härifrån skulle vilja medfölja på detta glada tåg, kunna derföre troligen icke få plats.

Vi få således på de resandes vägnar härigenom underrätta Eder, att vi, straxt efter Promotionernas firande härstädes och terminens slut, i detta ändamål ämna att begifva oss från Stockholm. Reseplanen är väl ännu icke alldeles bestämd; men troligen komma vi under bortresan att aflägga korta påhelsningar i Wisby, Carlskronaoch möjligen i Carlshamn eller Ystad, innan vi, om allt går efter önskan, anlända till Malmö. Derifrån begifva vi oss naturligtvis först till Lund, för att uppfylla vår så långe hysta varma åstundan, att en gång i muntert lag få förena sambröderne från Sveriges bägge Universiteter, och det under Lundagårdens mångbesungna kronor. Sedan den närmare bekantskapen oss emellan då är gjord — en bekantskap som såväl höfves sönerne af samma

Fädernesland — inbjude vi Eder att i förening med oss aflägga ett gästbesök hos Bröderne på andra sidan Sundet, Köpenhamns ädle Studenter. Det vore då önskligt, om vi på bägge sidor så kunde sammanpassa öfverfarten öfver Sundet, att vi liktidigt afginge från Malmö för att sedan på samma gång kunna landstiga i Köpenhamn. — Föröfrigt anhålle vi att i god tid längre fram få gifva Eder närmare underrättelser, såväl om den tid, då vi hoppas att komma till Eder, samt när den gemensamma färden till våra Danske bröder skulle försiggå.

Vi sände Eder alla en hjertlig helsning från Bröderna i Upsala.

Den 31 Maj erhölls svar på delta bref:

Bröder! Efter uppdrag af härvarande Studentcorps få vi undertecknade härmedelst till Eder öfverbringa ett svar på Eder angenäma skrifvelse, innehållande Edert löfte att på resan till Bröderna i Köpenhamn äfven hos oss aflägga ett gästbesök. Vårt svar blir ett enkelt, hjertligt Välkomne! Vi motse med längtan den dag, då vi få emottaga Eder med varma hjertan och trofasta, broderliga handslag.

Om det tillåtes oss uttrycka en önskan, så bedja vi Eder att, om möjligt, ställa Eder resa så, att vi kunde gemensamt öfverfara till Köpenhamn den 23 Juni. Det är oss nemligen icke görligt att engagera ångfartyg dit andra dagar än Söndagar, Måndagar och Tisdagar. Särskilt vore det ock angenämt att den dagen, Midsommarafton, inträffa i Köpenhamn.

Äfven bedja vi att med det snaraste blifva underrättade, huruvida några anstalter å Eder sida blifvit i Malmö vidtagna för färden derifrån hit, emedan vi i motsatt fall vilja vara betänkta på att der träffa några anordningar för Eder hitresa.

Än en gång tillsända vi Eder en broderlig helsning och önska Eder hjertligen välkomne. Lund d. 26 Maj 1845.

Å Studentcorpsens Comiterades vägnar

GUST. ANDERSSON Skol-Adjunkt.

GUSTAF TAUSON Ph. Mag.

Likaledes afgick d. 4 Maj till Köpenhamns samtlige Studenter följande bref, adresseradt till ”Den ny Studenterforening”:

Danske Bröder! Då vi härmedelst både Eder, att ett större antal af Upsala Studenter inom kort tid ämna att hos Eder aflägga ett gästbesök, så sker detta med den glada känsla, som den slutliga fullbordan af en länge närd förhoppning ingifver. När J för snart tvänne år sedan företogen den långa färden från Edert leende hemland för att besöka oss, Edra stamfränder mot norden, så var det icke allenast ett utbrott af en vanlig uppbrusande ynglingalust, eller ett fikande efter att se främmande land. Nej — J sökten hjertan, slående för samma höga idé, som flammade i Edra egna bröst —med ett ord: J villen påbörja återföreningen af det, som Gud sammanfogat, men menniskor åtskilt! Och J blefven icke bedragne i Edert hopp — J funnen dessa hjertan, J funnen broderliga sinnen. Det är alltså Eder, som äran tillhör, att först i hjertat af Svithjod hafva lagt första grundstenen till Nordens förening i anda och sanning, sedan Bröderna i Lund och J gemensamt redan förut räckt hvarandra händerna till detta sköna måls uppnående.

Nordens trenne Brödrafolk hafva i århundraden sönderslitit hvarandra och under blind yra utgjutit sina Bröders blod. Hvem har skördat frukterna af denna förderfliga kamp? — icke vi! Men då nu vår blick öppnats och vi kunna börja hoppas, att denna gudlösa strid för alltid hafver en ända, skall då all strid oss emellan upphöra? Nej! nu först börjas den ratta striden, den rent kristliga, den folkliga striden för sanningen och ljuset. Det kommer nu att gälla hvem, som kan gå längst i det rätta, goda och sköna; hvem, som först går segrande ur kampen mot egna brister, och först och uppriktigast tillmötesgår de andra i afläggandet af orättvisa fördomar och i ett rättvist erkännande af ömsesidiga förtjenster. Sådan skall nu vår strid varda - en ädel täflan.

J hafven börjat denna täflan med att besöka oss, för att i hemmet lära känna dem, med hvilka J önskaden täfla i kärlek. Väl: vi upptage Eder kastade handske — vi hafve för länge sedan upptagit den - vi vilje icke stå Eder efter! Det är derföre vi redan förlidet år beslöto, att med ett återbesök gengälda Edert. J veten, att hinder kommo, som gjorde att vi, ehuru med svidande hjertan, måste afstå från vår lifligaste önskan. Vi gåfvo Eder då vårt löfte, att J snart skullen få se oss anlända. — Nu då en sträng vinter håller på att bryta upp från Norden och bereder sig att öppna oss en väg genom de fängslade vågorna, rusta vi oss till, att, omkring eller straxt efter midten af instundande Juni månad, anträda färden från Stockholm till Edert sköna Köpenhamn. Vi närme oss således den stund, då det, som så länge föresväfvat oss i hoppet, skall blifva en glad verklighet: — den, att åter få gifva Eder ett trofast handslag — Eder, som vi redan haft den lyckan att hafva till gäster här i vårt hem, och Eder, alle öfrige Köpenhamns ädelsinnade Studenter, som vi ännu icke sett, men som vi redan älske som Bröder, såsom Söner af samma Moder, det uråldriga Skandinavien!

Vi, som kunne följa vår lust och deltaga i detta fröjdefulla ungdomståg, utgöre omkring en femtedel af Upsala Studenter; ty flere kan det fartyg, tyvärr, icke rymma, som vi kunnat förskaffa oss till begagnande. Vi utbedje oss att framdeles, något närmare intill afresan, få tillkännagifva för Eder, när vi begifva oss från Stockholm, och när vi således, om allt går väl, kunne hoppas att uppnå Köpenhamn.

Liksom vi härmedelst hafve velat gifva Eder tillkänna vår ankomst, så hafve vi nyligen till Christianias Studenter sändt och afsände nu på samma gång till Lunds inbjudningar, att med oss sammanträffa i Köpenhamn till ett allmänneligt Skandinaviskt Studentmöte. Ty ett personligt utbyte af tankar, öfver gemensamma sträfvanden och förhoppningar, frigör anden från skadliga ensidigheter; en fri samverkan till ett gemensamt mål gifver och betryggar enheten och enhet gör kraft! — Vi erinre oss härvid de betydelsefulla forntidsord, som en af Edra snillrikaste Siare för icke länge sedan med manande stämma upprepat:

”*Den Snor, som lægges af Strenge tree, Hun brister fuld neppelig, Det siger Viismand foruden Spee, Om hun lægges læmpelig!*”

Varen helsade, Köpenhamns Studenter! ifrån Bröderna i Upsala.

Svaret härå inhändigades d. 31 Maj från den i Köpenhamn redan organiserade Bestyrelsen för det Nordiska Studentmötet:

Svenske Brödre! Medens ifjor den Tidende, at Hindringer, som J ikke kunde overvinde, og Hænsyn, som vi maatte ære, havde bevæget Eder til at opsætte Eders paatænkte Gjenbesög hos os, bedrövede os Alle, ja hos Enkelte vel vakte den ugrundede Frygt, at vort nye Gjæstevenskab under hjemlige Sysler og Sorger paa begge Sider skulde ældes og uddöe, indtil nye Slægter atter kaldte det til Live — saa have vi i Sandhed erholdt rig Erstatning derfor i det oplivende Budskab, at J dette Foraar ville gjæste os, og at J have indbudt Lunds og Christianias Studenter til at deltage i dette Möde.

J skulle være os hjerteligt velkomne! J skulle finde de samme Hjerter, som for to Aar siden higede Eder imöde, det samme broderlige Sind, som har gjort Besöget hos Eder uforglemmeligt for alle dem, der deltoge deri, det samme begeistrende Fremtidshaab, som fostredes med Fostbrödrepagten paa vore Forfædres minderige Höie!

Derfor love vi Eder, at J skulle föle Eder hjemme i vort Hjem, og at J, naar J atter maae forlade os, skulle medtage venlige Erindringer.

Med glad Længsel imödesee vi altsaa den Dag, da Sundets forbindende Ström skal bære Gylfes Æt til Gefions Ö, da de Volde, der trodsede Carl Gustavs seiervante Hær, skulle omslutte Sönnesönnernes i Minde og haab förenade, i Attraa og Stræben endrægtige Skarer.

Bringer denne Hilsen til alle Upsalas Studerende, navnlig til dem, med hvilke vi snart skulle mödes.

— — — — — — — — — — —

Kjöbenhavn, i Bestyrelsen for det nordiske Studentermöde, den 25 Maj 1845

F. LIEBMAN Docent.

C. BRIX Cand. theol.

F. H. EIBE Cand. phil.

H. F. POULSEN Cand. phil.

FR. KRIEGFR Licentiat.

FR. HELWEG Kappelan.

HOTHER HAGE Cand. juris.

C. BORGAARD Cand. phil.

CARL PLOUG Cand. phil.

Under det att dessa officiella bref vexlades, mottogs äfven månget enskildt med vanliga inbjudningar till de resande ifrån personer i de städer, som ryktet hade sagt att vi på färden ämnade besöka. — Äfvenledes discuterades lifligt den frågan inom sällskapet, om man tillika skulle affärda en inbjudning till Studenterna i Helsingfors att i färden deltaga. Men som man dervid ihågkom de missöden, som sades hafva träffat någre af dem, som derifrån infunnitsig vid Studentmötet i Upsala 1843, så ansåg man, att en officiell skrifvelse intet skulle uträtta, äfven om hon framkomme, utan att hon tvärtom möjligen kunde föranleda obehag. Dessutom kunde man väl taga för afgjordt, att ryktet om företaget i alla fall skulle hinna de Finska Bröderna, då den, som kunde, nog sjelfmant skulle infinna sig; hälst ingen af dem kunde vara i okunnighet om, huru välkommen han blefve bland Skandinaviens öfriga ungdom.

Det ansågs af flere skäl nödigt att i tid förvissa sig om erhållande af pass, på det att dervid intet hinder slutligen skulle möta. Då så många studenter hittills aldrig i sällskap rest från Upsala, var man till och med i början osäker om hvilken myndighet, här eller i Stockholm, som skulle utfärda dem; äfvensom, huruvida ett för alla gemensamt kunde erhållas eller icke. Vi begärde emellertid först hos härvarande Rectors-ämbete och erhöllo äfven ett gemensamt, hvartill ett jätteformulär särskildt måste tryckas. En person afsändes dermed till Stockholm, för att presentera det till påskrift hos K. Danska Ministern derstädes. Denne ansåg sig icke kunna påteckna det, emedan han trodde, att myndigheterna i Köpenhamn icke skulle antaga det för giltigt Detta hade dock icke varit behöfligt, då de Lundensiska Studenternas gemensamma pass, lika väl som våra, utan all invändning der blefvo försedda med påskrift. , utan äskade särskildt pass för hvarje resande, samt upplyste oss derjemte om, att det icke var han, utan Danska Konsuln, som skulle visera passen. Efter att dylika blifvit anskaffade från Upsala, försågos de med den sednares påskrift, hvilken var affattad på tyska (!): ”Vorgezeigt im königl. Dänischen Consulat.”

På ett af de nu ofta inträffande mötena inom sällskapet väcktes fråga om att för resan antaga ett gemensamt yttre igenkänningstecken. Man beslöt i anledning häraf, att alla skulle hafva den af ålder bland Upsala Studenter antagna hvita mössan med svarta ränder, på hvilken den svenska gula och blå national-kokarden skulle bäras. Det togs härvid för gifvet, att såväl Studenterne i Lund som Norrmän och Danskar likaledes skulle begagna något motsvarigt, för deras nationer och högskolor utmärkande, då det var både vackert och fördelaktigt att hafva en sådan allom synlig enhetssymbol.

Ett sådant lif, en sådan verksamhet, som under alla dessa resetillrustelser, har väl aldrig bland Upsala studenter varit rådande och hållit sinnena i spänning, utom måhända 1843, när Studenttåget från söder bådades, samt 1844, under det skiftesrika upptagandet och nedläggandet af planen till detta besöks besvarande. Sånganföraren och samtlige våra sångare — utgörande nära en tredjedel af hela sällskapet — voro outtröttlige att anställa sångöfningar, mot slutet nästan dagligen. Dessa höllos på Gustavianska lärosalen, och stadens innevånare och ankommande resande, såväl herrar som isynnerhet damer, besökte dem så talrikt, att det stora rummet vanligen var alldeles öfverfullt. Ju mera sjelfva afresan närmade sig, desto ifrigare blef fikandet att erhålla plats efter kamrater, som, ehuru de i rättan tid anmält sig, dock af mellankommande hinder nödgades afstå ifrån färden.

Men under all denna hänförelse, under det att den allmänna gemensamhetsandan så vackert och löftesrikt uppenbarade sig, saknades icke ängsliga hufvudskakningar, olycksbådande varningar. Än påstods det, att danska Ministern skulle vägra passens påskrifning; än ville man veta, att vi på vägen skulle mötas af någon afvogt sinnad makts fartyg, som skulle tvinga oss att vända om, eller .... Dock, slika förespeglingar tjenade snarare till att stegra, än att nedstämma den glada sinnesstämningen!

Slutligen besattes de lediga platserna,ock dervid måste vi alla beklaga, att fartygets inskränkta utrymme icke tillät medtagandet af alla dem, som tecknat sig utöfver det bestämda antalet. Likväl öppnades äfven för desse en möjlighet att kunna vara närvarande vid de festliga mötena i Lund och Köpenhamn, då nämligen en lycklig tillfällighet gjorde, att ångfartyget ”Gauthjod” skulle till Lübeck afgå från Stockholm just dagen efter ”Gottland”, samt derunder anlöpa Ystad. Många begagnade sig äfven af denna utväg, gingo med detta fartyg till Ystad, samt derifrån landvägen till Malmö, och kommo så med den stora student-karavanen till Lund. Andre Upsalienser, som vid denna tid vistades i det sydliga Sverige, tillstötte der omedelbart, andre först i Köpenhamn. Några få upptogos äfven i de städer, som under bortresan besöktes: och dessutom infann sig äfven en och annan Svensk i Köpenhamn, som af den dervarande Bestyrelsen med utmärktaste välvilja inböds till deltagande, äfven om han icke egentligen numera kunde räknas såsom student. De ursprungligen till Upsala hörande deltagarne i festerna, uppgingo sålunda slutligen till ett vida större antal, än det som på ”Gottland” inrymdes.

Den 15 Juni höll sällskapet sitt sista möte före afresan, hvarvid de af direktionen uppsatta Ordningsstadgarne föredrogos och med några få oväsendtliga förändringar antogos. Verkställande makten anförtroddes åt Direktionen, biträdd af Ordningsmän: makten att förändra stadgarne eller antaga nya förbehölls naturligtvis åt hela sällskapet. — Då nu allt, så vidt möjligt, var förberedt, afvaktade man blott med hopp och längtan den till affärden bestämda dagen.

*

Afresan från Upsala till Stockholm.

Onsdagen d. 18 Juni ingick. Knappt hade midnattstimmens slag bebådat denna dag, förrän det blef lif och rörelse på Upsala gator. Afresans ögonblick nalkades: vi skyndade med våra resesaker till Islandet, der det för färden till hufvudstaden hyrda jernångfartyget ”Upsala” redan låtit höra sina manande signalskott och sålunda gifvit tillkänna, att det väntade oss. Klockan 2 f. m. ilade det ut på Fyrisåns blanka spegel med sin last af 100 unga Skandinaver. En talrik skara af vänner och bekanta stod vinkande på stranden och inlade sina varma välgångsönskningar för oss och helsningar till vännerna i söder i hjertliga sånger och månget skallande hurrarop. Ja, den tidiga timmen hade till och med icke hindrat flere af stadens Damer att infinna sig, för att tillvinka oss sitt afsked.

Kl. 8 på den glada sommarmorgonen anlände vi till Stockholm. Vid Riddarholmen låg ”Gottland” färdigt att emottaga ej blott de nu ankommande, utan äfven de öfriga kamraterna, som förut begifvit sig till Hufvudstaden. Straxt vid ankomsten inböds hela resesällskapet att vid de Åbomska och Lindska Badinrättningarna taga ett uppfriskande morgonbad, hvaraf också många med tacksamhet begagnade sig. Efter att hafva bragt sina saker från det ena ångfartyget till det andra, spridde sig sällskapet i staden, för att åter samlas kl. ½ 12. Ju närmare det led mot denna tid, desto lifligare blef det vid Riddarholmen: en otalig mängd af hufvudstadens innevånare strömmade dit att beskåda affärden, och icke blott Riddarholmsbacken och stranden, utan alla i hamnen liggande ångfartyg inkräktades, så att det hela företedde en brokig och lysande panorama.Upprop skedde vid landgången, på det att man skulle blifva förvissad om, att ingen af de 152 resenärerna skulle felas De ångbåts-biljetter, som härmed tilldelades oss för resan, hade fartygets disponent, Grosshandlaren L. H. Broman för tillfället särskildt låtit gravera och trycka. -- De bestodo af en liten Karta öfver den del af Skandinavien, som vi under färden ämnade besöka. . Kl. 12 på slaget satte sig ”Gottland” i rörelse; kort förut hade äfven ångfartyget ”Freja” lagt ut från stranden, öfverfyldt af passagerare, bland hvilka Frejas döttrar icke häller saknades. Snart genljöd ifrån detsamma musikens lifvande toner, med hvilka innan kort blandade sig studentsången från ”Gottland.” ”Hell dig du höga Nord!” och andra allvarsamma fosterländska sånger uppstämdes som afsked till skarorna på stranden,

och under afvexlande starka hurrarop från land, ”Freja” och ”Gottland”, ilade delta åstad, omfladdradt af de hvita mössorna.

Sällskapet på Freja visade oss den utmärkta artigheten att ledsaga oss ända till Södertelje. Farten genom den sköna Mälaren fortgick sålunda under omvexlande musik och sång. Derunder blefvo vi ock vittnen till mången vacker scen på sjön och de kringliggande förtjusande stränderna. Förbi oss halkade fram i fjärdarna nätta båtar, fyllda af fruntimmer, som med sina hvita näsdukar tillhviftade oss sin välgångshelsning; flockar af barn stodo i bergsbackarna, piltarna läto små täcka fanor fladdra och svängde glädtigt med sina mössor. Stundom möttes vi med dundrande helsningar, t. ex. vid det af Bellman besungna Hessingen, der värden på värdshuset saluterade oss med 12 kanonskott. I det trånga farvattnet inemot Södertelje måste vi lemna ”Freja” något bakom oss, hvaraf hände, att våra sångare, som i brådskan vid landstigningen der genast kommit att skingra sig, icke sedermera hunno att samlas, och att således ingen afskeds- och tacksamhets-sång till Freja-passagerarne kunde uppstämmas — en uraktlåtenhet, hvilken vi bedja dem tillräkna händelsen, icke bristande uppmärksamhet å vår sida.

Den vackra kanalen passerades. Vid Hall, beläget en half mil derifrån, gjordes ett uppehåll för ytterligare vedintagning. Ställets Egarinna, som hade den artigheten att undfägna sällskapet med förfriskningar, helsades med en glad sång — Fram på aftonen passerades Landsorts fyr, afsked togs af utskärens sista klippor och de fleste ibland oss anförtrodde sig nu för första gången åt hafvet.

Thorsdagen d. 19 Juni uppsteg solen klar ur vågorna, ett förebud till den skönaste dag. Detta skedde redan kl. ¾ till 3, och hon helsades med ett trefaldigt hurra af oss, som till största delen icke förut varit vittnen till detta hänförande skådespel. Färden gick lyckligt mot Wisby, vårt mål för dagen; endast en liten episod, af mera muntrande än farlig beskaffenhet, inträffade, i det elden från skorstenen fattade uti och uppbrände ett segel. Snart visade sig Gotlands branta klippstrand, Wisby framstod för våra blickar med sina amphitheatraliskt uppstigande hus; sina fyra kyrkspiror, sina gråa, af buskar kransade ruiner, och sin höga, med tvärhuggna torn tätt speckade stadsmur.

Wisby.

Kl. 7 f. m. gungade vi in i hamnen, der, under kanonernas dån från batterierna, alla fartygen flaggade. Alla hamnens kajer voro fullpackade med menniskor, smyckade som till högtid; ty hela befolkningen hade gjort sig ledig som på en helgedag, bodarna voro igenslutna och allt arbete hvilade för dagen. Nära vid landningsstället mottogos vi af en sångarchör, som var kanske lika stark och till sångarnes antal lika stor som vår egen, och i hvilken vi med glädje upptäckte månget från en förfluten Upsalatid välbekant anlete. Helsningssången var författad af Collega Scholæ P. A. Säve; musiken dertill för tillfället komponerad af Collega Scholæ Mag. C. J. O. Laurin:

Så minnesrika stånda Odins kullar, Och herrligt är Hans helga lundars sus; Sin böljas tåg idylliskt Fyris rullar Hän utmed Eklundshof i stilla brus. Och Lärdomsstaden ligger lugnt i dalen, Der Sångens näktergal har byggt sitt bo; Och andakt susar ifrån kathedralen: Der växer Sveas Vår i stilla ro.

Och ära vare Fädrens helga minnen, De Vises forskning vare helig frid. Men städse höfves Ynglingarnes sinnen Allt högre vyer för den unga tid. Väl hafven J Linné och Wasa-hjelten; Men ack, de slumra bland Er bägge två: Och inga höjder ega Fyris-fälten, Och höga vågor der ej mäktigt gå.

Derföre bort från edra folianter J drogen och från Fyris’ flacka fält, För att få skåda ifrån högre branter Det fjerran lifvet vexlande och sällt.Glad var ju uppå hafvet vikingfärden Ibland dess kullar, gungande i skum: På hafvets rymder större synes verlden, Och bröstet vidgas i det fria rum. —

Se, ”Österhafvets Öga” ler mot Eder: Och nu välkomne
Men snart J flyn de lutande ruiner: Ty för det Unga edert tåg ju är. Ack, solen varmare i Södern skiner — Dock tömmen först en skål för Norden här. Hvad höga Norden godt och herrligt hade, Båd’ ungdom, sång och frihet Er han gaf: För Eder färd slå våra hjertan glade Så uppå tankens som på Skandiens haf.

Ja, faren glade till de sköna landen, Och knyten vänskapsband på brödra-mark, Och stiften frid och enhet inom anden, Att han må växa fri och glad och stark. Med lycka flyge Eder ungdomsfana Ut emot hoppets fjerran drömda hamn: Gen broderskyssen åt den sköna Dana — Välkomne sist i Sveas trogna famn! /poem>

Under det vi lade till vid bryggan, infann sig ombord Stadsmajoren J. Ebinger och inböd oss såsom gäster med följande ord:

Mine Herrar! Med största fägnad emottogo Wisby innevånare underrättelsen om, att Upsala Studenter, vid deras resa till Dannemarks hufvudstad, ämnade skänka vår gamla stad ett besök. Hoppet att inom våra murar få mottaga denna blomma af Nationens ungdom — en blomma, som lofvar fäderneslandet de skönaste frukter — uppfyllde oss alla med glad förväntan. Nu, då denna efterlängtade dag inträffat, skynda vår stads innevånare med öppna armar Eder till mötes, och de hafva lemnat mig det hedrande uppdraget att på deras vägnar bjuda Eder vara välkomne. Ja, Välkomne! hjertligen välkomne till det gamla Wisby! Ringa är det vi hafve att bjuda på, men den värme, som lifvar Eder för Frihet, Sanning och Upplysning, skall finna gensvar äfven inom våra bröst — huru skulle Edert besök eljest kunna vara oss så kärt!

Sedan hvar och en fått anvisning på sin värd, tågade man upp från hamnen; halt gjordes på Handelstorget, dervärdar och gäster funno hvarandra, hvarefter man flockvis uppsökte sina hemvist för tillfället, der den mest förekommande gästfrihet och artighet mötte enhvar. Sedan vi sålunda blifvit fördelade, intogs frukosten, och vi hade derunder tillfälle att göra bekantskap med våra värdars älskvärda familjer, samt tillika att njuta af den herrliga utsigten öfver den minnesrika, pittoreskt belägna staden och öfver det i morgonsolens strålar skimrande hafvet, hvars spegel var synlig nästan från hvarje hus. Kl. 10 samlades alla, enligt dagens program, på stora torget, och gjorde derpå, i spridda hopar, en vallfärd genom de herrliga tempel-ruinerna. Dessa, utan tvifvel, de skönaste i sitt slag i hela Skandinavien, förfelade icke heller att på oss göra det mest storartade intryck — särdeles var detta händelsen med St. Catharina, den yppersta bland alla, som med sin stolta pelarrad, sina lätta arkader och sitt ljusa högchor, knappast finner sin like. Stundom gaf sig vår beundran nästan ovilkorligt luft genom sång, och ”Forntida minnen! vaknen och brinnen”, ”Fädernesland! hvars härrliga minnen” klungo med högtidligt echo under de brustna hvalfven. Några af värdarne vore utsedde att under vandringen gå oss tillhanda med historiska och archæologiska upplysningar; bland dessa bjuder oss tacksamheten särskildt att nämna Lektorn i Historien D. Söderberg, som icke blott uppdrog intressanta skildringar af hvarje ruin vi besågo, utan äfven för detta tillfälle särskildt utarbetat och låtit trycka en beskrifning öfver alla stadens märkvärdigheter, som å värdarnes vägnar till oss utdelades ”Vägledare i Wisby Ruiner, jemte förord om Gottland och Wisby. Författad i anledning af Studentbesöket i Wisby 1845, af D. Söderberg, Græc. Lingu. & Hist. Lect.” 20 sidd. — Derjemte erhöll hvar och en af Direktionens medlemmar ett exemplar af ”J. G. Klingwalls Karta öfver Wisby”, omkring hvilken finnas vyer af 7 utaf ruinerna, ut- och invändigt, jemte en af staden från sjösidan. — ett dyrbart minne äfven för framtiden. Kl. 12 samlades åter alla, för att på en gång inträda i Mariækyrkan, den enda af stadens 18 kyrkor, som är räddad undan förstörelsen. Under det att detta sköna tempel, i hvars architektur den gothiska och byzantinska stilen tyckas strida om öfverväldet, af oss besågs, öfverraskades vi af en skön sång, som i fulla vågor strömmade fram under de ljusa hvalfven, man visste icke hvarifrån. Det var en andlig komposition af Hasse, som under Mag. Laurins anförande utfördes af den förr omtalade stora Wisby-chören, men som nu med sig förenat de skönaste qvinnostämmor! Chören,hvilken i utförandets skicklighet på få ställen torde hafva sin like, befann sig i det stora, särdeles ljudfulla sidokapellet. Den stora dörren mellan detta och kyrkan var nu sluten, men tonerna svallade i stället in genom de nära hvalfvet varande mellanfönstren, hvilket i högsta grad bidrog att förhöja det högtidliga intrycket.

Sedan våra sångare äfven njutit af att uppstämma en och annan sång i detta herrliga musikrum, vandrade vi alle, värdar och gäster, kl. 2 e. m. till Oscars-salen, hvarest en festlig måltid var anordnad för omkring 400 personer. Vi helsades der välkomne af Landssekreteraren, Jur. Doct. L. Hambræus med dessa ord:

Hjertligt kärt är oss det besök, hvarmed vi i dag hugnats. Från hjertat går ock den Välkomstskål, den skål för Ungdomsmod och Framtidsförhoppningar, vi egne vara ärade Gäster, och den vi utbedje oss att vidare utveckla

under Guds fria himmel och i våra herrliga Ålderdoms-minnesmärken!

Vår tacksägelse framfördes af de svenska Sagohäfdernas författare, Hofpredikanten och Prosten A. A. Afzelius — den ende äldre man, som med ynglingarne vågat trotsa den långa sommarfärdens vådor — hvarvid han bland annat yttrade: Blomstervänner besöka Gotland för att söka rara blommor, och finna dem. Skandinaverne söka också en blomma; det är en rar och sällsynt blomma, men skön och herrlig, hon heter kärlek, och vi hafve funnit henne här!

Efter den festliga måltidens slut, bröt sällskapet upp för att gemensamt uttaga till en större trädgård, den s. k. Plantagen, belägen $^1/_8$ mil utom staden. Tåget gick under omvexlande sånger ut genom Söderport, och vägen förde öfver det slagfält, der Wisby stolta borgare år 1361 måste bila i gräset för Valdemar Atterdag, hvarom munkstilen talar på det ännu stående högresta stenkorset: — huru annorlunda då och nu! Utom af de egentlige deltagarne i festen, voro den stora trädgårdens rymliga gångar nästan uppfyllde af tusentals hjertligt deltagande åskådare och åskådarinnor af alla åldrar och vilkor. Man samlades snart kring de under den fria himlen och i trädens skugga stående bålarna. Landshöfdingen, M. S. v. Hohenhausen framträdde och föreslog en skål för Konung Oscar, som dracks under jubel och besvarades med Folksången. Derefter föreslog Biskop Hallström en skål för Upsala Universitet:Bildning, ett genom Andens öfvermakt förädladt lif — hvem fägnas icke deraf? — och inandas, ehvar det röjer sig, likasom en friskare luft? och hvem skulle icke härvid känna sig i kärlek och tacksamhet dragen till de anstalter och medel, som dit leda och uppfostra?

Klappa icke dessa känslor i Edra bröst, J hitkomne unge Fostersöner af Upsala Universitet? Äro icke de Edra glade och gode Följeslagare på den väg, som Eder förer bort till främmande kust, der ofelbart ett lika tänkesätt och sinnelag Eder bidar och välkomnar? — Och oss, som tillförene legat vid samma andeliga spenar, som J, oss är det ju vid Edert möte som ville blodet löpa lättare igenom ådrorna, och den gamla lågan af vördnad och erkänsla för det gamla Lärosätet tända sig i en ny kraft, uppvärmande vårt innersta.

Men äfven de, som ej någonsin besökt den stad, som är högsätet för Svensk lärdom och deruppå grundad allmän medborgerlig bildning, som ej sett dess åldriga torn, huru de vinka sinnen och tankar uppåt, ej skådat dess unga omgifvande planteringar, dessa friska vittnen, att ett bildadt sinne älskar och söker äfven i det yttre en likdanighet, de veta icke desto mindre att värdera den fräjdade Högskolan, både till dess djupa betydelse och dess rika oskattbara frukter: inom denna krets är ingen, som ej med lifligheten af en upprymd själ erkänner, att vida oförgätligare än Fyris å, breder sig ut från Upsala lärostolar en ström, som vill bada oss alla med ljus — med lefvande insigt i naturens, i konstens, i vetenskapens riken. — Hell den bildning, som icke upphemtas blott från Tidningar och Dagblad; utan hemtas upp ur de djupa schakter, som vetenskapskärlek och forskning oförtröttadt upptaga! — Svensken har fordom kämpat och blödt för samvets- och tankefrihet: i en sednare tid för folkens politiska frihet. Må den på dessa lagda grundvalar fortbygga, och igenom lärda idrotter bereda mensklighetens upplysning och väl! Sveriges förstfödda Universitet vare isynnerhet den äran förbehållen att härtill krafteligen medverka! — Vi, som äre derifrån skilde genom ett helt haf, ofta stormande eller isbelagdt, gifve dock villigt från fjerran strand vår hyllning åt hvarje dylikt sträfvande. Vi återkalle ock gerna, återkalle på denna stund allt det stora, upplyftande, sedeförädlande, som i fordom timma utgått från Upsala Universitet. Vi egne vår aktning åt de aktningsvärde Män, som för närvarande der äro vetenskapernas och den sanna bildningens sakförare och målsmän. Vi vände glada, hoppfulla blickar mot de Unge, som i deras stad en dag skola bära ljusets fackla, och igenom de strålar, som utgå från denna lärdomens brännpunkt, sprida sanning och rätt öfver ett älskadt fädernesland.

I och med Universitetets fortfarande glans är Sveriges både ära och lycka på det närmaste införlifvad.

Det är i detta sinne jag, derom anmodad, får föreslå en skål för Upsala Universitet.

Docenten W. Tham besvarade denna skål.

Härefter gjordes ett litet uppehåll, hvarunder vi vandrade omkring, spridande oss i det glädtiga menniskohvimlet. Sedan sinnena sålunda ytterligare blifvit lifvade genom mången treflig, ehuru flygtig bekantskap, mången blick

på de täcka ansigtena, efter hvilka man här icke länge behöfde söka, framstod Docenten Petersson och föreslog med dessa ord en skål för Damerna:

Vi hafva i dag vallfärdat från det ena Minnets tempel till det andra. Vi hafva vandrat inom gråa vördnadsbjudande murar, under sekelgamla, brustna hvalfbågar. Forntidens minnen hafva derunder likasom uppstigit ur sina grifter, och för själens öga har ett och annat bland dem framträdt med slöjan ännu qvar öfver de bleka dragen.

”Der - inom denna sönderfallna dörr, Der mörka vålnader vid midnatt synas, Der suckade kanske en nunna förr, En blomma ställd vid korsets fot att tynas.

Den blinda vantron med förfärlig hand Vigt in dess vår åt himmelen och döden. Hvad voro mot ett radband hjertats band, Mot himlens ära, hvad var menskonöden?

Denna tid, då qvinnan var ställd att tråna bort i den ensliga cellen, är lyckligtvis hos oss längesedan försvunnen. Likasom vi i dag hafva sett murgrönan slingra sig upp på de gråa, förfallna murarna, så har kärlekens väna ranka, närd af upplysningens stigande sol, spirat upp på klosterlifvets ruiner. Hemmet är nu qvinnans fridfulla cell, och kärleken är deri det altare, hvars heliga eld, af henne bevakad, sprider kring mannens lif sitt milda rosenskimmer. Eller hvad känna vi i denna stund, då vi se oss omgifna af så många blida anleten, i hvilka framglänser det ömma, qvinliga deltagandet?

Skalderna hafva benämnt denna ö Östersjöns öga. Det är för Gotlands söner dyrbart och kärt detta öga, och i hvarje dess blick speglar sig ett minne. Men här finnas ock tusen andra ögon, i hvilka de så gerna blicka in och med förtjusning läsa ett språk, som är kärlekens och trohetens. Fjerran härifrån, på Fyris’ strand, hafva vi mången gång hört deras varma loftal öfver sin hembygds döttrar, mången gång med förnöjelse sett det minne, de ega af dem En broderad Siden-fana har nyligen af Wisby Damer blifvit skänkt till Gotlands Nation i Upsala. . Det är icke ett grått, ett sekelgammalt, det är ett ungdomligt skimrande minne, som der i festliga stunder glädtigt fladdrar framför derasleder, och lifvar och eldar dem till glödande sånger för ära, för tro, och för fädernebygd. Nu hafva vi sjelfve sett dem. Lefnadsfriska, glada, okonstlade hafva de gått till vårt möte och helsat oss med sin varma, ljuft klingande sång. Jag läser i mina bröders blickar, att de gerna vilja tömma den skål, jag går att föreslå. Och hvilket ställe skulle jag väl hällre välja härtill, än denna lund, som i dag synes förklarad, likt en af Cyprias lustgårdar, denna lund, der tusen blommor i sommarsolens glans le emot oss från jordens barm och ungmörs kinder. Lefve Qvinnan! Lefve Hemmet, det hem, der Hon är en stilla verkande, en mild, försonande Engel! Lefve Gotlands Döttrar! Vi dricka djupt deras skål!

Redan kl. 5 e. m. måste vi slita oss ifrån denna glada fest i naturens sköte, der vi ännu länge skulle önskat att dväljas bland dessa hjertliga öboar. Man tågade åter under sång genom den väldiga Söderport för att festligt fira de återstående ögonblicken i S:t Nicolai praktfulla ruin, dit vi intågade under afsjungande af ”Forntida minnen”. En del af denna ruins södra utsida beskuggas af ett väldigt Valnötsträd och Vinrankor klänga uppför hennes murar. Under förmiddagsvandringen hade vi icke blifvit förda till denna, som, hundrade alnar i längden, varit den största af Wisby fordna kyrkor. Ehuru skön, kan hon dock icke täfla med S:t Carin, utom hvad choret vidkommer, som är lika herrligt med sina höga gothiska fönster. I detta chor stod talarestolen, en nedfallen pelarkapitäl. Glädjen fortsattes här; gamla och unga voro nu ett, och mången åldrig Patriark slöt oss med djup rörelse i sina armar. Och huru kunde de annat? En ungdomsfest i en tempelruin, mystiskt upplyst af aftonsolens strålar, som inströmmande bröto sig genom de gothiska fönstrens stenrosetter; — måste ej der minnet och hoppet förmäla sig i ett sällt närvarande — hoppet om en ny tid, med frihet för folken, kärlek mellan Bröder, grundad på erkännandet af det förflutna! Derföre manade oss äfven Lektor D. Söderberg, den förste, som upprädde på talarestolen, att vända våra tankar tillbaka, att icke förgäta Minnet af det som varit:

Sju och ett halft sekel se ned på oss från dessa murar och hvalf. Mäktigt förmå de vända tanken på det förflutna. Skåde vi tillbaka, upp mot dem, så se vi väl rummet trångt men tiden lång, som skiljer dem från det glada samlif, som nu rör sig i deras skugga. Och skåde vi nu ut öfver denna långa tiderymd, så se vi väl månget af stormen härjadt fält, mången glädjetom öcken, men deremellan ock mången grönskande oas, mången skuggrik lund, der

minnet ochtanken älska att hvila, mången yppig lustgård, der snillet, hjeltemodet, försakelsen, rest sig eviga stoder, som tilldraga sig allas beundran; och jemte dem mången blygt uppspirande blomma, som eger sitt största värde för den enskilde.

Lefve då allt, hvad minnet ur den förflutna tiden tillfört oss, af snillrikt, ädelt, skönt och uppoffrande; vissne ej heller den späda blomma, som hvar och en enskild ur sitt minnes rosengård har att hemta till hugnad och glädje under lifvet!

Mine Herrar! En skål för Gamla Minnen!

Härpå följde en skål för Ungdomsmod och Ungdomsglädje af Gymn. Adj. Mag. A. J. Lyth:

En gärd är nyss egnad det gamla, det minnesrika och vördnadsvärda — men äfven det unga, det lefnadsfriska, det fria och ädelt glada är sin hyllning värdt. — Hell derföre denna ungdomskänsla, som så rent och sannt uppfattar hvarje skön och poetisk sida af lifvet och som så sällan uppgrumlas eller missledes af fördomens småaktighet eller egennyttans beräkningar; — Hell detta ungdomliga sinne, som med ynglingens lif och eld förenar mannens ljus i tanke, kraft i handling, och hvilket så mången kallade ovist och barnsligt, men ingen oädelt. — Och denna kraftigt och rastlöst framåtsträfvande ande, som väl understundom ger sig ro att nedstiga i vetenskapernas djupa schakter, men som också ofta känner studerkammaren för trång och qvalmig — som vill ut — ut, under himlens fria blå, för att se och famna en verld! Det var denna ande, J Upsala Studenter, som vi i dag hafva att tacka för Edert besök — det var den, som gjorde, att

...... ”bort från edra folianter I drogen och från Fyris’ flacka fält För att få skåda ifrån högre branter Det fjerran lifvet vexlande och sällt.”

Med dessa ord egnar jag Eder en skål, J Upsala Studenter — en skål för Ungdomsmod och Ungdomsglädje!

Docenten Tham föreslog en skål för Wisby Borgare, hvarvid talaren bland annat yttrade: Vi både bland dem upplefvat de skönaste timmar i minnen från fordna dagar, i stundens ungdomsglädje. Och hvilka minnen af förfädrens äldsta vidt beprisade dygd, af Svensk tapperhet, så väl i försvar för hus och hem, som i eröfring, i makt öfver främmmande land. Hvarom vittna dessa ruiner, om ej om strider för det dyrbaraste menniskan eger, för frihet och fosterland. Och ej blott till forntiden hör hvad om Wisby Borgares, om Gotländningarnes tapperhet ochfosterlandskärlek är åt minnet bevaradt. Mången lefver än, som minnes, att den östra grannen nära intill våra dagar haft sin fot på Gotland, men åter måste draga hädan. En annan gammal Svensk nationaldygd var, som man vet, Gästfriheten. Att den är hemmastadd i Wisby, derom göres oss icke behof af historiens vittnesbörd; ty det hade vi sjelfve nu i högsta mått erfarit, och påmindes derom till vår saknad nu åter inemot afskedets stund.

Derefter besteg Rector Scholæ Mag. J. N. Cramér tribunen och höll följande, af bifallsyttringar ofta afbrutna, tal:

Mine Herrar! Den skål, som nyss tömdes, lät oss förstå att den glädje, som för några timmar lifvat vår gamla stad, nalkas sitt slut. Oss, här hemmavarande, återstår således endast att för denna glädje, huru kort den än varit, förklara våra gäster den hjärtligaste tacksamhet, och att för den lyckliga fortsättningen af deras resa uttala en uppriktig och varm välönskan. Måtte denna resa bidraga till att närmare sammanknyta det band, som tyckes vilja slingra sig om Nordens nationer! — ett band af andens samlif, sådant detta älskar att i allt vidare kretsar röra sig — ett samlif, som i vår tid vaknar öfver Norden, och som i en framtid, kanske ej så aflägsen, famnar jorden; ty allt snabbare ila tankarne, och andens strider räkna allt flere deltagare. Naturligt är att i dessa strider de, som af Försynen gjordes till grannar — det må nu vara i öster eller vester — och hvilka dertill tala ett gemensamt språk, först sluta sig till hvarandra, lifligast deltaga i hvarandras sträfvanden och förhoppningar. Och många och ädla äro vår tids sträfvanden, och skönt som blomman växer ur brustet tempelhvalf, spirar i Nord, ur forntids gråa minnen, nutids hopp om framtids ära. Gemensamt är i Norden detta hopp, gemensam skall äran blifva. Så är vår öfvertygelse, och derföre, J dagens älskade Gäster! genljuda i hvarje bröst orden ur dagens helsningssång:

”För eder färd slå vara hjertan glade, Så uppå tankens som på Skandiens haf.”

”Ja, faren glade till de sköna landen, Och knyten vänskapsband på brödramark, Och stiften frid och enhet inom

anden, Att han må växa fri och glad och stark. Med lycka flyge Eder ungdomsfana Ut emot hoppets fjerran drömda hamm: Gen broderkyssen åt den sköna Dana — Välkomne sist i Sveas trogna famn!”

En skål för den lyckliga Fortsättningen af våra Gästers resa!Slutligen uppträdde Docenten Petersson och tolkade vår tacksamhet i följande *In promptu*.

Re’n timman slår, som fredlig Vikingskara Ånyo kallar ut på solblank sjö. I Eder krets vi få ej längre vara, Ej gästa längre Eder sköna ö. Vår längtan står, flyttfågelns lik, mot Söder, Der Danas hjerta invid Sundet slår, Der snart de samlas Nordens fosterbröder Och nya frön så ut för Skandiens vår.

Dock skall ert minne, som en vänlig stjerna, Oss troget följa öfver haf och land, Och mången gång vår tanke ila gerna På gästbesök till Eder väna strand. Farväl, o Gotland! — Minnets gloria kröner Dig skönt, du Drottning uti östervåg. Farväl, J Gotlands ungdomsfriska söner, Som så välsignaren vårt Vikingtåg!

Huru kunde vi annat än på det högsta vara öfverraskade öfver så mycken gästfrihet, som här öfverallt mötte oss, så mycken hjertlighet, som lyste ur allas blickar! Våra värdar — sammankomne ej blott från Wisby, utan från hela ön — hade ju med det sorgfälligaste förutseende så vetat att anordna allt under vår blott dagslånga dervaro, att vi icke allenast medhunno att bese allt märkvärdigt, utan att vi dessutom hade tid öfver att under fröjd och gamman göra oss bekanta med ortens gästvänliga innevånare. Med motvilja och saknad sågo vi derföre stunden nalkas, då vi måste skiljas ifrån denna strand, rycka oss ifrån dess hjertliga bebyggare. Dock, tiden var inne att ila till stranden; men ännu i sista stunden skulle en angenäm öfverraskning beredas oss. Då nämligen hela det stora tåget under sång nedvandrade till hamnen och vi dervid passerade förbi de bägge s. k. Syster-kyrkorna, S:t Drotten och S:t Lars, fördes vi under någon förevändning in uti den sednare. Uti denna, som till byggnadssättet torde vara den äldsta i Wisby, funno vi de flesta af stadens Damer, placerade i en stor halfcirkel i det byzantinska choret. Kyrkan har mycket små fönster och är således mörk, så att det nu hufvudsakligast genom den vestra dörröppningen inträngande solljuset gjorde en nästan underbar verkan; hälst den blåa himlen tillika nedblickade på oss genom det brustna hvalfvet, hvars sargade kanter voro öfvervuxna med en yfvig grönskande krans af buskar och gräs. Då vi stodo försänkta i åskådning af denna sköna tafla, framträdde utur en hemlighetsfull gång, i en nisch högt uppe imuren, skepnaden af en åldrig munk, med långt ärevördigt skägg. Han knäföll, uppslog ett breviarium af nästan murket utseende och lyste frid öfver vår färd, och slöt med att besvärja kyrkans forntida nunne-vålnader upp ur deras grafvar. Han försvann. I stället såg man nu långsamt framskridande, hvitbeslöjade väsenden här och der framskymta genom muröppningarna och slutligen samla sig i den af munken nyss lemnade nischen. Ifrån denna läto de till oss nedtona en Afskedssång, hvartill orden voro författade af Borgmästarinnan C. C. Cramér och den trestämmigt utförda musiken för tillfället komponerad af en tio-årig flicka.

Fordom Nordens unga söner Drogo ut i blodig strid, Medan fromma qvinnors böner Ifrån Templen sökte frid. Nu, som förr, är strid på jorden, Om med andra syften ock: . Men — med svärden eller orden — Striden fordrar kämpar dock.

J, som svurit ljusets fana Och mot mörkrets makter gån, För att segren till er mana, Andras förbön ej försmån! Frid och glädje följe Eder På Er sköna ungdomsfärd! Frid och ära sitte neder Engång vid Er egen härd!

I högtidlig sinnesstämning lemnade vi kyrkan. Nedkomne till stranden tog enhvar ett varmt ock hjertligt afsked af sin värd och sina nya bekanta — och vi voro åter om bord. Lindblads vackra "Sätt machinen i gång" ljöd, och ångbåten satte sig i rörelse. Alla bryggor voro betäckta af en otalig menniskoskara; Wisby sångarchör väntade oss på ett fartyg, som vi skulle passera tätt förbi vid hamnens inlopp. Under omvexlande sånger och hurrarop från fartygen och landet, skredo vi långsamt och liksom dröjande ut ur hamnen. Det var som om man icke riktigt ville tro på det oundvikliga afskedet; ty när vi kommo midt för Wisby sångare, uppstämde desse ännu en gång den helsningssång, med hvilken de mottagit oss. Ännu några hurrarop från bägge sidor — och under kanonernas dån fjermade vi oss alltmer från denna Minnenas älskeliga ö. Men hvilken förtrollande syn, när vi aflägsnade oss! Det lugna hafvet utbredde sig i aftonsolens strålar som en gyllene spegel och den åldriga staden låg liksom förklarad i mångskiftande ljus: tornen, murarna, dehvita, hanseatiskt trappformiga gaflarna glimmade emot oss, och bildade den mest hänförande tafla. I sanning en afton, värdig en så skön dag, som endast tycktes oss alltför

kort att rymma så mycken fröjd. Vi togo denna dag såsom ett lyckligt förebud på fortsättningen af vår resa, och vi blefvo icke svikne i vårt hopp; — länge skole vi ock bevara dessa glada öboars förekommande hjertlighet i ett tacksamt minne!

Fredagen d. 20 Juni. — Åter sågo vi morgonrodnaden öfvergjuta hafvet med sin purpur, snart fördunklad af den uppgående solens glödande färgspel. Himlen hvälfde sig molnfri och klar öfver det spegelblanka, gränslösa hafvet, i hvars guld den framilande ångbåten endast skar en mörkblå fåra. Ingen vindkåre, ingen fläkt afbröt denna majestätiska stillhet; men hvem anade icke lätt, i hvilket annat majestät detta haf kunde visa sig; när stormen skakade sina dånande vingar öfver rymderna! Ehuru fläktar, men endast till svalka, sednare höjde sig, så var dock hela denna dag så skön, att Östersjön icke tio gånger på året skänker sina seglare en dylik.

Då resan mellan Wisby och Carlskrona upptog längre tid, än någon annan mellan tvänne orter under hela färden, vilje vi nu kasta en flyktig blick på vårt samlif inom bords. Oaktadt den yttre enformigheten, saknades dock icke den muntraste inre omvexling. — Vår värsta fiende var fartygets trånga utrymme i förhållande till det talrika sällskapet; men det oaktadt blef det oss välkommet att såsom deltagare i resan med oss få förena 4 af våra yngre värdar i Wisby, samt en då på ön varande Upsaliensisk botanist, så att hela antalet nu steg till 157. Alldenstund tillräckligt antal sängplatser icke fanns, måste deras fördelning bestämmas genom en allmän lag, som gaf rättvisa åt alla. Efter beqvämligheten kunde dessa platser indelas i 3:ne slag: 1) Hyttplatser i salongerna — ganska goda; 2) Liggplatser i lastrummen — drägliga; 3) Ligg-, stå- eller gå-platser på däck, efter behag — icke odrägliga — i godt väder, men i ondt .... Sällskapet indelades alltså efter den alphabetiska katalogen i 3:ne sof-fylkingar, hvilka turvis ombytte lägerställena. Den ena natten var man herre och inferior, den andra äfven en sorts herre, ehuru infimus; men den tredje träl och superior. I afseende på måltiderna åter, måste hvarje sådan fylking tvådelas, hvaraf 6 matlag uppkommo; emedan icke mer än omkring 25 på en gång kunde rymmas vid borden. Den stadgade ordningen härvid upprätthölls strängt af 6 inommatlagen utvalde Ordningsmän. Eho som försökte att smuggla ned sin person till en förmånligare hviloplats eller förtidigt till matsalongen, blef i blinken och krafteliga försatt "utom laget." Ett annat stadgande, som kanske var det mest påkostande att lyda och ganska svårt att upprätthålla , var, att 2:ne "matlag" ovilkorligen skulle begifva sig under däck hvarje gång fartyget skulle lägga till eller afgå ifrån något ställe. Detta måste dock så vara, emedan en så snabb sjöbåt som "Gottland", vid de tillfällen då han gick med minskad fart, omöjligen kunde hafva hela sin last på däck — en så rörlig last! Detta grymma lagbud voro likväl sångarena — de i så många afseenden lycklige sångarena! — icke underkastade. De innehade vid alla dessa tillfällen halfdäcket och framsöngo de helsningar, som många bland oss icke ens med blickarna fingo afgifva. Men det gafs ännu en lagstadga, hvars vidmakthållande — besynnerligen under storm och nederbörd! — var hardt nära omöjligt; också bröts deremot nästan ohejdadt, särdeles om nätterna. Den lydde sålunda: "Ingen driste sig att taga annars mans egande ting, vare sig nattsäck att till hufvudgärd bruka, eller kappa att under eller å sig lägga, förutan thy, att han dertill af rätter egare lof hafver." Men hvad förmå skrifna lagar, när rättsbegreppen äro outvecklade såsom i naturtillståndet, eller rent af förvirrade såsom i detta fall? Man stödde sig på, att "nöden har ingen lag." — Också förspordes inga svårare följder af dessa öfverträdelser; men de gåfvo så mycket mera tillfälle till de muntraste upptåg för stunden.

När solen sken och vinden icke alltför starkt brottades med vågorna, såg man sällskapet församladt på däcket, sittande flockvis på soffor, stolar, skylight'er, hvar man kunde. Det samtalades, glammades, skämtades om timade händelser, genomlefvade fröjder; men isynnerhet sysselsatte man sig med dem, som man väntade sig i Lund och Köpenhamn. En söng en hänförande Folkvisa, en annan en sprittande Bellmansk dithyramb; stundom lånade man sitt öra till deklamerandet af ett stycke, som vände sig kring något af Nordens stora minnen. Och se, der reciterar ju brodren H. scener ur "Sganarels Reise til det philosophiske Land"!

Men äfven allvarligare saker förehades. Så höllo t. ex. på denna herrliga förmiddag ett par af de äldste ibland oss fria föredrag, hemtade ur betydelsefulla skiften i de Skandinaviska rikenas häfder. Man skydde icke att omtala och bekänna inbördes orättvisor, hvilka, ehuru de fått århundradens häfd,dock icke kunnat upphäfva eller tillintetgöra årtusendens slägtskap, blodsbandets heliga kraf. Under dessa föredrag, som väl upptogo nära två timmar, hade sällskapet mangrannt lägrat sig på halfdäcket och betäckte sålunda hela dess vidd, uppmärksamt

lyssnande till lärarnes ord. Förmodligen den första akademiska föreläsning, som hållits midt på hafvet! Föröfrigt var det tydligt, att Wisby och Gotland med deras märkvärdigheter och alla de fröjder, vi der nyss upplefvat, skulle utgöra de förnämsta föremålen för samtalen under denna dags segling. Inom en af de grupper, som sednare på förmiddagen suto och afhandlade dessa ämnen, öfvergick slutligen samtalet till Skandinaviens fornminnen, särdeles fornlemningar, hvarvid Gotland anfördes såsom en riktig skattkammare i detta och flere andra afseenden. En af de samtalande kom då tillfälligtvis att nämna, att han, som året förut, med understöd af allmänna medel, företagit en resa på ön, för att anställa forskningar i bondemålet, samt äfven för att göra iakttagelser angående öns fornlemningar, derunder vid Tjängvide gård i Alskogs socken hade funnit en särdeles märkelig Runsten, som icke förut blifvit bemärkt af någon forskare. Det, som gjorde detta fynd så märkvärdigt, var att åtskilliga tecken syntes gifva vid handen, att stenen kunde vara från hedna tiden. Berättaren, som sjelf icke var någon ritare, hade derföre lemnat underrättelse om saken till vederbörande, så att de måtte draga försorg om fyndets aftecknande, hvilket borde ske med det snaraste, emedan stenen eljest lätt kunde förvittra, då han var af lös kalksten. Han beklagade, att detta icke ledt till någon åtgärd, och att således den måhända högst vigtiga fornlemningen snart skulle varda förstörd, och det blott af brist på — 20 till 50 R:dr r:gs! En annan af de samtalande, den af den svenska fornkunskapen så högt förtjente Engelsmannen Hr Geo. Stephens, yttrade dervid, att sådant i hans fädernesland lätt skulle afhjelpts genom en subskription; hvarpå han genast tog en hatt och började gå omkring till hvar och en af de medresande, förklarande sig mottaga "äfven de minsta bidrag med tacksamhet." Efter en kort stund steg insamlingen till 37 1/2 R:dr, hvilket för ändamålet var tillräckligt. Dessa penningar öfverlemnades till Collega Scholæ Pehr Säve, en af de i Wisby tillkomne, som åtog sig att efter återkomsten till Gotland resa ut till Alskog, afteckna Tjängvide-stenen, samt vidare anställa gräfningar på stället, der han funnits, ifall något mera kunde påhittas (hvartill anledning var). Sällskapet yttrade dervid den önskan, att dennaritning, åtföljd af en beskrifning, med det första måtte allmängöras*).

Under sådana och andra nöjen tillbragte vi dagarna under resan, när vädret var gynnsamt. Under storm, men särdeles när det regnade, erböd likväl '"Gottlands" däck ingalunda en så glad anblick. Hvar och en, som kunde få rum under däck och icke hindrades af något illamående, sökte då tak öfver hufvudet; de andra suto merendels inkrupna i sina kappor och kurade i någon vrå, tysta och otrefliga.

Men under det vi kastat denna blick öfver lifvet om bord, har "Gottland" med rask fart klufvit sin väg genom vågorna öster om Öland; vi befinne oss nu vid det leende Blekinges kust och återtage derföre den afbrutna berättelsen. Emellan kl. 4 och 5 e. m. närmade vi oss

Carlskrona.

Dristeliga gingo vi in emellan de hotfulla utposterna Kungsholmen och Drottningskär, och när vi passerade det utlagda exercis-linieskeppet "Fäderneslandet", sände vi det en glad helsning i 4 salutskott, på hvilka det mumlade ett par grofröstade ord till svar. Snart möttes vi af ångslupen "Heimdall", uppfylld af en mängd Stadens innevånare, som skyndat ut att helsa oss. Den hade Sjöartilleri-regementets Musik-corps om bord och ledsagade af dess jublande toner lade vi till vid bryggan, som hvimlade af åskådare. Vi mottogos der af högtidsklädda värdar, som bödo oss välkomne till staden. Ett betydligt antal personer, så väl af Flottans Hrr Officerare som af Borgerskapet och andra stadens innevånare hade nämligen förenat sig för vårt emottagande, och inbödo oss nu till en festlighet i en trädgård med det betydelsefulla namnet Hoglands Park. Som vi denna gången icke kunde dröja mer än ett par timmar, satte sig tåget genast i rörelse; och med musiken i spetsen, hvilkens toner omvexlade med våra sångares, anlände vi snart till den vackra Parken. Vi infördes här på en vid, grönskande plan, der bord, glindrande af fyllda bålar och glas, visade, att vi voro väntade. Skönare uppenbarade sig dock denna väntan i den blomstrande krans,

*) Uppdraget verkställdes längre fram på sommaren, och i den mot årets slut utkomna Runa för 1845, antiqvar. tidskrift, utgifven af Rich. Dybeck, finnes (p. 82--93) en utförlig beskrifning öfver Tjängvide-stenen af Carl Säve, jemte 2:ne plancher, den större af P. Säve.som tätt omslöt den vänliga gräsplanen — en krans af fagra Blekingskor, Carlskrona Damer!

Men lång tid blef oss likväl icke här lemnad endast åt åskådandet; trumpeten skallade och med glädje sågo vi oss helsade af en gammal bekant, hvilken dock knappast någon af oss nordsvenskar förut sett, den fröjdade författaren, Öfversten Grefve Pehr Sparre:

Med ett hjertligt "Välkomne!" möttes de vägfarande, som stego in i förfädrens anspråkslösa hyddor, och vi helse Eder med samma Nordiska uttryck, vid detta Edert korta uppehåll på vår strand, under resan till det vänliga Dana, hvars söner redan gästat i lärdomssätet vid Odins hög.

Dessa fordom okända national-färder bevisa det innerliga förhållande, som uppstått emellan hela Skandinaviens ungdom och utgöra ett, ej allenast för ögonblicket, men ock för framtiden lofvande tecken; ty den vänskap, som knytes af unga hjertan, varar gerna genom j lifvet.

En med hvarje år stigande bildning, i förening med nutidens lätthet att utbyta idéer, gör vetenskaperna och upplysningen till folkens gemensamma egendom, som bör få fritt passera Riksgränsorna. Föråldrade fördomar blekna för klarare åsigter af menniskovärdet; fordna arffiender ingå "Fostbrödralag" och den blodiga holmgången förvandlas till snillets bardalek på litteraturens omätliga allmänning, utan att fosterlandskärleken och kämpamodet derigenom förkolna — utan att de stålsatta vapnen upphängas ibland fädrens toma rustningar, såsom ting, dem ingen numera i farans stund kan begagna. Nej, det är blott anden — den evigt lefvande anden, som återbördar sin förstfödslorätt, säker på, att der han näres af sansad frihet, står den fysiska kraften till hans tjenst.

Huru förundrade skulle de vikingar ej blifva, som sofva under ättehögarne i denna fordna gränsprovins, om de nu uppvaknade och sågo Eder Drake med allt sitt rytande — alla sina sprakande lågor, endast vara en fredlig farkost, gungande med det svenska vetandets unga härolder till ett Broder-möte i Selands yppiga boklundar? Måhända att de föraktligt rynkade pannan åt utbytet af deras väldiga dryckeshorn mot våra små punschglas; men gerna skulle de dock deltaga i fägnaden öfver så kära gästers närvaro och den skål, vi nu vilje tömma för Eder Välgång!

Denna skål besvarades af Doc. Petersson ungefärligen med dessa ord:

Åter hafva vi blifvit ljuft öfverraskade på vår färd. Knappt hade vi landat, förrän vi befunno oss här i denna festliga, af musikens toner genljudande lund. Med de unge, oerfarne Vikingarneblanda sig här förtroligt de gamle, de bepröfvade, och de hafva redan uppmuntrande räckt oss sin varma hand. Och rundt omkring denna grönskande plan, som innesluter så mycken glädje, så mycket mod, se vi en krans af Behagens döttrar, enkla och blida, som den Blekingska naturens blommor. Och nyss helsade oss i allas namn en kär, för Norden välbekant röst. Hvad skola vi svara i denna öfverraskningens stund? Talaren har anslagit toner, som på vår färd allt mer och mer skola genomtränga våra hjertan. Han har vidrört Skandinaviens forntid och nutid, och antydt hvilket split mellan syskonfolken, hvilka blodiga minnen, den förra har att förete; men huru i våra dagar, i skenet af upplysningens stigande sol, bröderna känt hvarandra igen, huru genom vår tid går en kärlekens, en försoningens Engel. Det är, M. H.! samma Engel, under hvars fana vi dragit ut. För tvänne år sedan kände vi den lifvande fläkten af hans vingar. Det var i den stund, då Nordens ungdom på Fädrens tusenåra grafvar lyste frid öfver det förflutna och svuro hvarandra trohet för det tillkommande. Och trogna vänner vilja ju gerna besöka hvarandra, upplifva sina minnen och stärka sina förhoppningar. Se, derföre drogo vi ut, se derföre vilja vi besöka våra bröder i Skandinaviens Söder, och vid återseendet drömma i deras famn en herrlig midsommarnattsdröm om ett mäktigt, ett stort, treenigt Norden, en dröm, om hvars förverkligande detta folkens vaknade medvetande på det kraftigaste talar. Eller hvad betyda dessa jublande rop, som under vår färd från sjö och land omskallat oss, dessa helsningar till Brödrafolket? Säga de icke, att Skandinaviens själ vaknat? — Mången sådan helsning, mången innerlig välsignelse följde oss från den Minnets strand, der nyligen i vördnadsbjudande ruiner firades en Hoppets och Ungdomens högtid. Och nu, då vi gästa denna strand, hvilken jag ville kalla Hoppets; ty till den sätter Svea sitt hopp i stormiga tider, nu, säger jag, läsa vi i Edra blickar, att vi äfven härifrån skola taga om bord lika varma välgångsönskningar. Lefve derföre Carlskrona stad! Lefve dess ädle Innevånare! Vi hembära dem vår varma tacksamhet!

Derefter besteg Kommendanten, Kommendörkapten S. v. Krusenstjerna talarestolen och föreslog H. M. Konungens skål, hvilken dracks under jubel, hvarefter Folksången, ledsagad af harmonimusiken, uppstämdes. Ett uppehåll i skålars föreslående inträdde nu för en stund, hvarunder vi fingo tillfälle att närmare inmänga oss i det glada laget. Ehuru samlingen till en del bestod af äldre män; så kommo desse dock de unga, ännu icke saltdöpte vikingarne till mötes med en så öppen hjertlighet, att vi snart kände oss alldeles hemmastadde — ja, de gamle väderbitne sjö-hjeltarne blefvo liksom unge på nytt vid denna allmänneliga munterhet. Man tyckte sig liksom ombrusad af sång och kärlek vaggas på ett haf, hvars stränder genom sina lockelser snart kunnat blifva lika farliga som Circes ö. — Åter äskade trumpeten ljud; Kapten Byström tog ordet och föreslog en skål för Skandinavien, hvilken efter talets slut besvarades med Nyboms bekanta sång: "Hvad är de Skandinavers land" *). Denna sång yttrade isynnerhet en eldande inflytelse på våra åhörare, gamla ocb unga; men oaktadt glädjen efter handen stigit till sin största höjd, påmindes vi dock, att de tvänne timmarne — de tvänne minuterna! — för vårt uppehåll i denna fröjdernas krets voro nära förbi. Vi måste rycka oss ur denna trollring. Med. Cand. G. Thomée framstod då och egnade oss afskedshelsningen. Denna besvarades af Mag. A. Sundberg, som uttryckte vår tacksamhet för detta hjertliga mottagande, en tacksamhet, som vi icke allenast lifligt kände för vår egen del, men ännu mer för den stora saks skull, i hvilkens tjenst vi drogo öfver hafvet. Han beklagade blott så mycket mer, att vi icke längre kunde få bida på denna gästvänliga strand, ibland desse män, som Fäderneslandet till en så stor del hade att tacka för sin trygghet. Sist yttrade han, att denna vår saknad likväl något mildrades af det glada hopp vi hyste, att, på återresan från Lund och Köpenhamn, få följa våra nuvarande värdars vänliga inbjudning att åter besöka denna stad, och då få tillfälle att bese dess många märkvärdigheter. — Derefter lemnade vi den vackra parken och nedtågade till hamnen, åtföljde af våra talrika värdar och af ännu talrikare skaror af stadens innevånare. Kamreraren Wolyn helsade oss, just i det vi skulle stiga om bord, med för tillfället författade verser.

Vi voro om bord; afskedssånger ljödo, hurrarop skallade, damernas näsdukar, herrarnes hattar tillhviftade oss afskedet från land, de hvita mössorna hvirflade öfver "Gottlands" däck; "Sätt machinen i gång!" — och det bar åter utaf. Ut emot fästningarna åtföljdes vi af de bägge ångsluparne "Heimdall" och "Lyckeby", den förre hade Sjöartillerimusiken om bord och bägge voro fullastade med våra gästfria värdar och andra stadens innevånare. Kl. straxt efter 8

*) Musiken af G. Richardt är, jemte orden, intagen under N:o 4 i de af O. Meijerberg utgifna "Fyrstämmiga Sånger för Mansröster, sungne af Upsala Studenter vid deras besök i Lund och Köpenhamn; Midsommaren 1845."passerades Linieskeppet och Fästningarna och icke långt derefter befunno vi oss utom alla öar och skär.

Hade väderleken under de trenne förflutna resedagarna varit den vackraste, så gaf han nu genom tydliga tecken tillkänna, att vi icke helt och hållet oförsökte skulle nå vårt mål. Ännu strök väl allenast en lätt bris öfver vågorna, men solens blodröda sken i nedergången, de täta molnens ruggiga kanter och hafvets långdragna suckan, allt bådade hvad vi hade att vänta för natten. Vinden tilltog i styrka, molnen öfverdrogo himlen allt tätare och vi hade half storm redan ett par timmar efter sedan solen bergats. De få ibland oss, som voro något mer befarne på sjön, skrattade i mjugg öfver det elände, som de förmodade skulle träffa de fleste af sällskapet. Men vare sig nu, att det gamla vikingablodet ännu hade bibehållit tillräckligt af sin gamla must, eller ock af någon annan orsak, så inträffade, att jemförelsevis ganska få ledo något särdeles af sjösjukan. Alla gingo naturligtvis icke frie; och man blef då och då under nattens lopp vittne till, huru en och annan, blek som en vålnad, uppenbarade sig på däcket och med ett ädelmod, som under andra omständigheter skulle väckt beundran, erböd sin sköna varma hyttplats i utbyte mot en våt och kall lägerstad på däcket: — ty honom "hade stugan blifvit för trång!" Äfven för dem, som ej voro besvärade af illamåendet, var denna natt högst oangenäm. Böljorna hofvo sig och upptornade sig alltmer; "Gottland" förde sig visserligen ganska väl och red raskt upp för de hushöga vågorna, men i det de bröto sig under bogen, uppsqvalpade merendels deras toppar och fördes, i form af ett allt genomblötande störtregn, af stormen in öfver fartyget, ströko öfver hela dess längd och uppnådde till och med oftast de akterut på halfdäcket liggande. Under allt detta tjöt och dånade vinden i skorstenens mynning, gnisslade och hven i tågen; hjulskoflarna arbetade tungt och klappade de upproriska vågorna, som likt svällande jätteormar framvältrade sig, slutligen hotfullt uppresande sina taggiga kammar. Molnen ilade i vild fart öfver fästet,

stundom sammanpackade, stundom med af stormen slitna öppningar, genom hvilka fullmånen kastade ett matt och irrande sken på det vräkande, krängande och rullande fartyget, der våra landvanda ben icke kunde taga ett enda säkert steg. Med ett ord, natten var för alla ruskig och otreflig.

Lördagen d. 21 Juni. — Ändtligen bräckte en sen morgon, och med glada sinnen helsade vi åter det upp-dykande himlaklotet. Dagen förblef temmeligen solklar, ehuru stormen fortfor alltjemt och med föga förminskad häftighet. Detta oaktadt förändrades scenen inom bords nästan i ett ögonblick, när dagen inträdde. Halfvakna ögon tittade upp ur alla trappgångar; till och med de, som af hvarjehanda orsaker lagt sig för ankar på däcket, lyfte något på hufvudet och helsade den lifgifvande solen med ett matt leende. Någre sönko väl åter ned, men de fleste voro snart raske och på fötter. Däcket, särdeles för ut, öfverspolades ännu nästan beständigt af vågorna, dock mindre än under natten. Hafsvattnet, som derunder idkeligen hade bestänkt den varma skorstenen, hade lemnat efter sig en hvit saltskorpa på dess framsida, hvilken nu glittrade i solstrålarne, ända ifrån däcket allt upp till den öfversta kransen. Man beundrade det stormande hafvets majestätiska skönhet, der de ömsom djupblåa och klargröna böljorna tumlade om hvarandra, kantade med skimrande fransar af silfverskum. Man pratade, man söng lustiga visor; ja, en förvägen sälle lät oss beundra en solodans, utförd med temmeligen god takt och hållning, oaktadt fartygets våldsamma girar och djupa dufningar. — Det var emellertid en stor glädje för oss alla, att vi småningom nalkades Ystad; ty huru det är, så hafva ändå alla verldens landkrabbor en outsäglig fröjd af att få känna terra firma under sina fötter, sedan de någon tid gungat på det trolösa hafvet. Vid middagstiden närmade vi oss kusten och fingo nu efterhand allt tydligare betrakta böljornas fradgande lek kring skärens bergshällar - ett icke mindre herrligt skådespel, än det gränslösa hafvet i uppror!

Ystad.

Kl. 2 e. m. inlopp vårt fartyg i Ystads hamn, hvars kajer — ett mästerverk af djerf anläggning — vi snart beträdde, välkomnade såsom alltid af en talrik menniskoskara, Någre ibland oss, särdeles botanister, företogo sig straxt efter ankomsten små utfarter utom staden, för att inandas en smula landluft och efterse, hvad den skånska Floran hade att bjuda Uppsvear på. De återkommo också sedan med en rik laddning af växter. Något sednare på eftermiddagen ankom äfven ångfartyget "Gauthjod", och vi hade den glädjen att mottaga de Upsalienser, mer än 20 till antalet, hvilka hade nödgats begagna sig af denna lägenhet, då de icke fått rum på "Gottland." Då afresan icke i skulle ske förr än sednare på aftonen, inbödos vi af Ma- Jgistraten och andra stadsboar, att, i en invid staden belägen parkanläggning, tömma några glas. — Sedan vi der under skålar, sång och munterhet tillbragt några trefliga timmar, marcherade vi omkring kl. 1/2 10, under sång och musik, åter om bord. De med "Gauthjod" anlände kamraterna reste landvägen till Malmö, dervid åtföljde af någre utaf "Gottlands" passagerare, som icke hade lust att pröfva ännu en stormig natt på sjön.

Som denna natts färd från Ystad till Malmö, var föga mindre stormig än den föregående och honom sålunda temmeligen lik, är derom föga att saga. I stället begagne vi denna tid att införa de Norske Studenternas berättelse om förberedelserna till deras resa och om sjelfva resan till dess Christianias och Upsala Studenter för första gången råkades i Malmö, för att sedan gemensamt besöka Lunds Studenter. Denna berättelse, som här införes på grundspråket, är uppsatt af den Norska Committeen för färden till Lund och Köpenhamn, daterad Christiania d. 16 Oct. 1845 och undertecknad af: Cand. jur. G. A. Krohg, Cand. mag. Carl A. Müller, Amanuensen vid Univ.-Bibl. Mart. Nissen, Conservator H. Rasch och Stud. theol. Eilert Sundt. Vi hafve trott oss icke kunna gifva den någon bättre plats än denna, då berättelsen om vår resa och tillrustelserna dertill har synts oss böra gå förut, alldenstund sjelfva händelserna till tiden äro äldre, ehuru slutligen sammanfallande under de tvänne sista dagarne. Skildringen af Norrmännens återresa skole vi på samma sätt vid passande tillfälle införa.

BERETNING

om Christiania-Studenternes Reise tit Lund og Kjöbenhavn.

Den nordiske Studenterfest i Lund og Kjöbenhavn i Sommeren 1845 blev noget ganske Andet og Mere end en blot Studenterfest. Det beviser det Fædrelandssind, som saa klarligen besjælede dens Deeltagere, og den velvillige Imödekommen og livlige Opmærksomked, som trindt omkring i de tre Riger saavelsom paa selve

Feststederne og af alle Samfundsklasser lagdes for Dagen. Den blev et overmaade mærkeligt Tegn paa et Omsving i Folkenes Stemning mod hverandre, en historisk Begivenhed af blivende Betydning. At fremstille denne Begivenhed saaledes, at den klart fremgaaer5Ä

gom Resultatet af foiegaaendq Tiders Forbolde og Bevægel-serne i Fölkenes Liv, tör blive en ikke uvigtig Gjcnsland for en kommende Dags 'Betraktning, for hvem det ungdomsfriske Haab, som Festen var viel, vil være retferdiggjort eller besfcjæmmet. Nu staaer Gjenslanden endnu öiet for nær, til at det skitide mægte ganske at lösrive sig fra dens Trylleri og tiltroe sig at^maale den med sikkert beregnende, ubedrageligt Blik. Den almindelige Interesse, sora er Sagen Viist, bar jmidlertid Krav paa en Fremstilling af bine inleres-sante Dages rige Liv, saaledes som den allerede nu kan gi-vtt, og *^é* Comniitteen for det norske Reiseselskab her SÖger at indfrie sit Löfte til de upsalensiske Venner om at give sit Bidrag dertil, troer den kortelig at huide frembæve Et og Andet, som maaske kan tjene til at hédömme de For-bolde, hvoFaf Nordmændenes Deellagelse i Festen fremgik, disses Færd og deres Lantismænds Stemning for den Idee, i hvis Tjeneste de fremiraadte.

Her i Norge forestiller man sig nok i Almindeligbed, at Foranlediiingen til, at Kjöbenhavn blev Sledet for den skandinaviske Idees livsfriske Opfatlelse og b es t em te Uddan-nelse i det sidste Decennium, er at söge i ydre og indre politiske Forbolde, som ere dem i Norge lige modsatte eller kun paa långt fjernere Hold vedkomme det norske I?olk. Er delte sa tidt, saa vil Ingen undre sig över, at det maatte vare laengerc Tid, inden Ideen slog fäste och vidtiidbredte Rbdder paa norsk Jordbund. Åt ogsaa Hensynet til Norges tidligere Stalsforholde gjorde Månge mistroiske mod Alt, hvad der kunde minde om en Calmarunion, saa de end o g reentud erklærede sig imod alslags Skandinavisme af hvad Navn nævnes kunde, det var yel saare menneske] ig t; men ret sorgeligt; viide det dog være, om saadanne indskrænkede Opfattelser, der en dog udelnkkede Pröveisen, i det Hele og Store skuide have gjort sig gjældende. Dette mene vi dog xngenlunde bar værét TilfæJde, I en Sag, som denne, hvor Haabets og den rene Tankes temmelig ideelie Themata have været under Forhandling, tör vi formeentlig med Rette pege hem paa de Stemninger og Anskuelser, som inden den akademiske Ungdom ere komne tilsyne, som det, bvorfra der kan slättes tilbage til en större Almeenbed, til den mere hevægelige og fremadskridende Deel af selve Folket.

Om Studenterne behöves det da vist ikke med månge Ord at ^©rsikkres, at de med levende hileresse fulgte den Diseussion ovèr dette Emne, som med saa sjeldent Talent aabnedes i den danske Dagbladslitteratiir. At de spidsede#«>.

Ören, hvergang et alvorsfiildt Xilraab eller rungende Hurra lod över til de norske Gotter fra rfe bctydningsfulde kjö-benhavnsk-lundske Sludenter-sammenkomsler, er sagtens let at skjÖnne. I Vaaren 1845 ud talle de sig Förs I egan g om Sagen. I "det norske Sludcnlersamfund', et Selskah, som re-præsenterer en betydelig Deel af Norges Sludcrende, var såt en Go mini t lee i Gång for at for b öre, om der kunde være nogcn Raad for Sludenterne Ül at komme ned til Kjöbenhavn og der i Skandinavismens Hjein at gjöre sig l il ful de bekjendt med samme; en Anmodning var allerede gjort til Regjeringen om at maatte faae leiet et af Statens Dampskibe mod moclereret Fragl, men Omstændighederne tillod ikke sammes Indvilgelse; alt Maab var imidlertid ikke opgivet, og Sagen forelagdes for en nu iodhudt almindelig og talrig Studenter-församling,, hvor, paa et Par forsigtige Stemmer nær, Alle crklœrede sig for Önskeligheden af at kunne foretage den paatænkte Reise med udlrykkelig Erklæring om, at de saaledes ancrkjrndte den skandinaviske Idee i sin Al-mindelighed. Da nu faa Dage efter Indbydelse kom fra Lund om at slaae Fölge med Lundenserne og Kjöbenhavnenie paa den da aftal te To ur til Upsala, havde det vel ikke faldet vanskeligt at beslutle sig til at forlænge Tonren rundt Falsterbo og gjæste Upsala med; men nu fandtes alle Üdveie lukkede og man maatte indskrænke sig til skriftligen at yttre for de venligc Indbydere sin Deeltagelse for densnmkke Færd.

Slemningon bevaredc sig fremdeles. Med altid större Opmærksomlied lyl ledes til de Ord, som kunde give Oplys-ning om de Forholdc, livorunder Brödrene derude færdcdes, om de nationale Længsler og Forhaabninger, som bcvægede dem. Alt længe og ofle havele norske Studenter glœdet sig ved den Fordeel og Hygge, som Universitetet og Sludenter-livet i Kjöbenhavn frembod; ogsaa fra Upsala hörtes nu alt flere og flere Kammerader fortælle om den Gjæslfrihed, som der var dem viist. Nu kunde i Hösten 1845 Sludentersam-fundet beslutte at

tusende samtlige nordiske Universiteters Studenterforeninger Exemplarer af et af del udgivet Hefte-skrift med ljjerleligt Önske om, att samme maatte blive mod-taget som Tegn paa levende Lyst til nærmere Venneforliiii-delse, Sendingen var jo obetydelig* men Förstegaugen* da saaledes Venneord vexledes mellem Nordens studerende Ungdom, tör fortjene denne Linies' - fiem&pkaing.. Med udeelt In? teresse optoges i Studenlcrsamfundct et Forslag fra det skan.* dinavishe Selskab i Upsala i Sliilmngen af somme Aar pra f|56

foranstalte en Udvexling af de tvende Lifterafurers almccD-interessante Frembringelser, og vi kave ogsaa de norske Bog. handleres og Forfatteres beredviUig« Imodekoinmeii at takke for den lelle Adgang, soul saaledes bier os aabnet lil en værdifuld Deel af den svenske LUteratur, skjondt det koo var lidet, vi formaaede at sende som Vederlag.

En saare vakker Anledning til at lægge sine skandinaviske Sympathier for Bagen fik Studenterne ved det skandinaviske Naturforskermode heri Sommeren 1844. Der bar vei ikke i mange Studenlergenerationer været, saadan Livlig-be^ at éèe Imellem delo, som da de i ep Fest, Studen ter-samfundet havde foranstaltet under Töien-Havens grönne Træer, havde faaet imellem sig de nordiske Lærde, hos hvem man jo vei turde røeene, at den skandinaviske Idee laa paa Bunden af de Interesser, som havde fört dem sammen. Her tömtes da ined Jubel i de fremmede Vidners Overvær de fyldte Bægere, som ogsaa ellers i de sidste Tider ved festlige Anledninger jevnligen hævedes for Brödrene hiinèide* Fjeld og Hav, for deres og vort fælles Haab.

Men medens saaledes hos de norske Studerende og da ogsaa paa mange Maader hos den större Almeenhed .11 nm-kjendelig aahenbaredes Lyst til et mere fortroligt Bekjendtskab med svensk og dansk Litteratur og Folkeliv, Bevidsthed om Trang til en livligere Vexelvirkning med dem, som dele de samme Interesser og Forhaabninger, saa maa det ogsaa være enhver fordomsfri lagtlager glædeligt at see, at der ved Siden heraf ogsaa vaagnede en mere Lesf em l Bevidsthed om, at det bör sig Nordmanden med muligste Flid og Omhu at omfatte Alt, hvad norsk er og som kunde synes berettiget til Bibeholdelse og videre Uddannelse under hun Stræben mod en mere alsidig Folkeudvikliog tilsammen med de beslægtede Stammer* Kun saaledes stod det til at haabe, at Nordmændene, naar Tidens Fylde kom, kunde give sia Andeel til Nordens tælles Skat af aandelig Etendom og Vinde ufortabelig Rel til ærefuld Plads ved Broderfolkenes Side. Navnlig maatte de bestemt norske Fortidsminder og det Eiendommelige i det norske Sprog blive med Forkjærlighed omfattet af den saaledes virksomme Nationalinteresse. At vise, at man saaledes tænkte at gjennemföre den skandinaviske Idec for Norges Vedkommende, og at man önskede og haabede at see ogsaa de danske og svenske Bekjendere af den skandinaviske Idee befolge dette samme Hensyn til Alt, hvad der i de nu relativt adskilte Folks ydre og indre Liv maatte vise sig som berettiget, — delte var Meningen med den Ind-57

Lydelse, sam del norske Studentersamfund i Slutningen af Aaret 1844 tillod sig at tilsende Studenterne ved samtlige Nordens Universiteter til at. forene sig om at feire en saadan Höitid til Fædrenes Mi ude, som Studentersamfundet allerede nogle Aar i Rad havde holdt. Og det levende Bifald, hvormed dette Forslag blev optaget, maatte da glaide ikke blot ved det Bevis paa Brodersind, som derved blev givet, men forn em ui ei ig ved den Kjendsgjerning, hvormed vi saaledes syn Jes at see vor Forventning bestyrket, at vor Opfattelse af den skandinaviske Idee ogsaa i Virkeligheden var vore Brodres*

Og maaske var denne Udtalelse af hunt nationale Hensyn, denne bestemte Fremhævelse af hunt ene Moment i den skandinaviske Idec ikke mindst berettiget som en Modsætning til den enten blot ta'nkte eller virkelige Retning, der for skyndsomt og eensidigt gik ud paa ei* Sammenblanding snarere end Een hed af de Tre. Alligevel synes med det samme det Vendepunkt all være betegnet, hvorfra den lige mod-satlé Overdrivelse lidt efter lidt indtraadte. Fra nu af hörtes i Christianias Studcntercirkler de "norske Fordringer*' alt mere og mere köirosfet at fremsættes, Fordringerne om at de norske Fortidsminder maatte respeeteres bedre af de Fremmede, dan norske Litteratur benyttes mere, norski Sprog og Folkeliv nöiere paaagtes; nu udtaltes varmere end för Sætningen om, at del norske Navn, som endnu ikke monne være synderlig vidt kjendt i Europa, for Alling ikke maatte udsættes for att gaae under med utidig Tilslutning till de i saa mange Henseender overmægtige svenske og danske Stammer; nu gjordes der omhyggelig opmærksom paa, al ogsaa den litterære og sociale

Skandinavisme— den eneste Form, hvorunder Ideen hidtil havde kunnet vinde Tilhængere i Norge -—kunde være lige saa farlig for Nordmændenes Selvstændighed, som den politiske, om ikke endnu farligere som saa ttllsyneladeude uskyldig og blændende; kort — det Sande i alle disse Betragtninger fremhævedes med Forkjærlighed og Eerisidighed, og — nu havde man Antiskandinäver. Delte viste sig, da det Brev, hvori de kjöbenhaynsreisendc Upsa-lensere inbod os till Deellagelse i del skjonne Mode i Kjöbenhavn, i JVIai Maaned d. A. forelagdes en talrig Studen ter-forsamling. At denne som incompetent til at fatte nogen egentlig Beslutning i Sagen tilskrev Inbyderné, at Sagen maatte overlades til privat Interesse, kunde jo rære i sin Orden; men at en skjondt meget ringe Pluralitet fik drevet igjen* nem at tilföic Skrivelsen det Tillæg, at de, som muligenkunde kommo til at reise, ingenlunde maatte ansees som repræsenterende del hele Studenlercorps, dette synes at maatte "dlægges saaledes, at man viide antyde, hvad den "ineom-petenle" Forsamling manglede formel Adgang iil ligefrem at udtale — Önske! om, at den skandinaviske Reise fra norsk Side ikke maatte hlive foretaget Vei maatte denne Omstændighed, at saaledes en Pluralitet af de norske Studenier i Aaret 1845 syntes at nære en Anskuelse, som var den lo Aar tidligere udtalte stik modsat, mere vække Forbauselse end Frygt for, at Interessen for den gode Sag dermed for bestandig skulde være opgivet. Hiint Phænomen maa snarere ansees som et Tegn paa Ideens Magt, uaar den, idet den gjennemgik sine forskjellige Phaser, 'saaledes kunde hen-riye Gemytterne, at man lod til at forglemme, hvad man tidligere havde erkjendt som det Sande og Rette, At den rette Ligevægt alter viide ind træde; at Ideen af sig selv viide naae frem til sin sande Stilling, derom kunde man nok holde sig forvisset.

Da Mange imidlertid, for hvem det var klart, at ved det store Mode i Kjöbenhavn viide ogsaa Nordmændenes Sag være med i Spillet og der burde derfor ogsaa Nordmænd söge at lægge sit Ord med i Laget, kunde rel være ængstelige ved at vide, at under den for Øieblikket herskende Splittelse viide mange Kræfter unddrage sig, som til god Fremgang ikke vei k tinde undværes. Adskillige var der ogsaa i vor Kreds, som nok gjerne vilde være med ved hiint Folkemode, men som ikke troede at burde udsætte sig for de Ubehageligheder, der kunde være, at befrygte for en saadan Forsamling i et Land, hvor et Selskab af netop samme Tendents af Regjcringen var bleven oplast* Disse dvælede hellere ved Hatrbet om paa et Sted, hvor Ordet turde lyde frit, at faae Anledning til ret alvorligt og udförligt at nd-vetfle de endda tildeels uklare Ideer, der gjennemstrommedc Skandinaviens Ungdom. Noget hemmende paa det norske Reiseselskab virkede ogsaa de. Hindringer, som nogle Medlemmer af den norske Regjering lagde iveien ved at fraraade' -W;f°r%Je saamange, som de havde Indflydelse eller Myndighed øvef. Deres Grunde have vi jo ikke Adgang til at kjende, men gjette tör man dog vei paa officielle Hensyn til önsker, som en med Norge j venskabeligt Forhold staaende Magt kuode nære.

Narar alligevel i Löhet af faae Da ge saa mange Studenter, som rummes kunde paa det Dampskib, der slød til vor ^Disposition, forenedes om at mode frem til hiint Ungdoms-59

lLing, som trende Folk med spændt Opmærksomhed iagttog;, — naar de traadte op imod de mange K a ni mera der, dermed Bestemtbed vægrede sig for al Deelaglighed, — naar de vovede ukaldede at paatage sig en.Mission, som adskillig betænkelig Hovedrysleii lod forstaae, at neppe deres Öv rige Landsmænd, om de havde været adspurgte, vilde have betroet (il unge Mennesker, der hidtil ingen Anledning havde havt til at vise, hvorledes fædrelandssindede de vare og hvorvidt de mæglede med Klarhed og Kraft at udtale det norske Folks Fölelser og Meninger, — naar de havde Mod til at træde i Kreds med de Hækker, hvor saa mange af Sveriges og Danmarks Bedste samlede sig: saa tör vi nævne tvende Magter,, som raadede i deres Indre og gjorde détn djærve. Det var de Reisendes faste Tro, at naar de ligelig fastholdt Bevidstheden om Pligten at bevare alt, hvad ægle Norsk er, og Betlen at optage i sig alt, hvad Skjönt og Ædelt de hos de svenske og danske Brödre maatte see og höre, saa havde de det rette Greb paa Skandinavismen; og det var deres Haab, at naar de aabent og vennesælt færdedes mellem deres Brödre og frimodigt talte og handlede, som deres Hjerte i hver Sluncl maatte tilsige dem, kun altid ihukommende den Moder, hvis Sönner de vare og Wis Navn de skulde forkynde mellem de fjernere Slægtninge, saa skulde de ikke ganske staae til Skamme derude og ikke ganske savne Anerkjendelse herhjemme.

'Efter disse forelöbige Bemærkninger gaaer Committeen over til at levere en kort Udsigt over Reiseselskabets Historie. Dens Begyndelse kan datere sig fra den 4:de Juni, da et Antal af l>0 Studenter besluttede at forelage

Reisen og udvælge en Gommittee, for at gjörer dW forberedende Skridt. Gbminit teens Medlemmer bleve: Slud. phil. Aug. Arctander, Sind. tèeol. J. Behrens, Cand. theol. W. Kleist Gedde, Cand. theol. Thomas Krag, Amanuensis M. Nissen, Cand. theol. R. Tomler Nissen og Cand. juris P. V. Ottesen. Committeen salte sig strax i Virksomhed; sluttede endnu samme Aften Akkord med Hr Grosserer, Ridder Tosf£ oin llééh af han«! Dampskib "Carl Johan", fort af Gap t, J. C, Falkenberg og tilmeldte uopholdelig de respeclive Universiteter i Sverige og Danmark de Norskes Ankomst. Blandt Committeens andre Foranstaltninger ville vi kun udhæve, at den lik improviseret en slags Sangforening, dér indovede en Deel Sange. Denne lod sig imidlertid ikke hwe under selve Festeny thi da vi kom til Malmö, var Pluraliteten af Sangerne hæse; siden kom de sig Vei, men da havde de faaet sine svenske Brödres Sång40

at bore, og fandt det klogest cat lie, for ikke al la be altför meget ved en Sammenligning. — I Löbe t af nogle Dage var Deeltagernes Antal steget Ml 122; flere kunde Dampskibet ikke rumme. Desuden havde vi ogsaa den Fornöielse att blive ledsaget af en dansk Student, Hr Cand. Mantzius. Han havde i længere Tid opholdt sig i Christiania, og agtede netop at vende tilbage til Kjöbenhavn, hvorfor Committeen havde an-modet ham om at gjöre Touren med.

Afreisen blev bestemt til Fredagen den 20 Juni Kl, 5 Eftermiddag. Deltagerne samledes i Üniversitelsgaarden, - hvorfra de under Musik og Sång i Procession begave sig til Toldboden, ledsagede af en stor Deel tilbageværende Kammerader og en utallig Mængde Medborgers og Medborgerinder, der saaledes lagde sin Deeltagelse for vort Forelagende fpr Dagen. Alle paa Havnen liggende Skibe flaggede, og paa vort Dampskib vaiede de tre Nationers Flag r— det norske, svenske og danske. Under Indskibningen afsang den langs Havnen forsamlede Mængde de tre Nationalsange: "Sönner af Norge" etc, 3l\uiig Carl den unge hjelte" og "Kong Christian stod ved höien Mäst." Ankeret blev lettet og under rungende Hurraraab og Salut slævnede Dampskibet ud af Havnen mod sit fjærne Maal. Da de Reisendc vare komne nogenlunde til Orden og Rolighed i det snevre Rum, hvor de skulde færdes et P.ir Dage>; sammenkaldtes de for at foretage Valg paa en Bestyrelse for Reisen; den forberedende Go ui mil t et? s Virksomhed ophörte nemlig saasnart Selskabet havde indskibet sig. Dens Formand meddeelte först en Udsigt over dens Forhandlinger og de af den trufne Foranstalt-ninger. Han fremsatte dernæst nogle almindelige Bemærknin^ ger om Reisen og om de forskjellige Anskuelser, som i den Anledning bavde gjort sig gjældende i Hjemmet. Han bemærkede navnlig med Hensyn til den i det almindelige Studentermode fattede Beslutning (see ovenfor), at vi vistnok ikke vare legale Repræsentanter for de norske Studenter som Corporation; men at vi dog — trods alle Protester — viide blive betragtede som Repræsentanter og det ikke alene for åen norske Studenterstand, men for det hele norske Folk; tbi é fler det Totalindtryk, vi frembragte, vilde man udentvivl bedöinme saavel den förste som det sidste. Deri havde vi altsaa den störste Opfordring til at færdes saaledes, at vi med Ære atter kunde vise os for vore Landsmænd. Han gjorde endvidere opmærksom paa, hvor ny och hvor lidt udbredt den skandinaviske Idee endnu var for en stor Deel af den norske Almeenhed. Forestillingerne derom vare endnu41

langtfra klarnede hoa den dannede Deel af Nationen, og selv en stor Deel af de Reisende vare vist ikke aldeles paa det Rene med sig selv i dette Punkt5 kan fandt deri en Opfordring til at man fra norsk Side saa meget som muligt skulde holde sig i Baggrunden, og först söge at komme til Klarhed, för man optraadte handlende.

Efter disse Bemærkninger, hvorimod Ingen yttrede sig, opfordrede han Forsamlingen til at foretage Valg af en Bestyrelse og bestemme dennes Myndighed. Efter nogle Debatter blev det bestemt, at den skulde træffe alle de Foranstaltninger, som den ansaa nödvendige til Ordens Overholdelse indenborde, samt ved enhver forekommende Leilighed repræsentere Selskabet. Antallet af Committeens Medlemmer bestemtes til 5, og disse bleve: Cand. juris G. A. Krohg, Cand. mag. C. A. Muller, Amanuensis Martinus Nissen, Conservator H. Rasch og Stud. theol. ES und t Sora Suppleant for Förstnævnte, der först i Kjöbenhavn skulde stode til Selskabet, valgtes Stud. theol. J. M. Lund. Under disse Forhandlinger var Natten brudt frem; Sögangen begyndte at blive stærkere, jo mere man nærmede sig det aabne Hav, og det viste sig desværre snart, at Nutidens Sö-baner ikke slægtede sine Fædre paa. Enhver sögte sig et Leie, hvor han kunde finde det, og af de moderne Vikinger vaklede tilsidst kun O—8 Stykker om paa det gyngende Skib. Resten laa sammenstuvet paa Dækket, i Salonen og

Kahytterne. Sösygen udeblev ikke og lidt efter lidt var næsten det hele Reiseselskab hensjunket i en fuldkommen Apa thi. Det værste var, at Pluraliteten af Committeens Medlemmer beller ikke kunde modstaae dens Virkninger; thi derved blev det aldeles umuligt at træffe nogen Aftale eller Forberedelse i Anledning af det forestaaende Mode, hvortil man saaledes kom næsten aldeles uforberedt. I Forbigaaende kan her bemærkes, at det förste CommittemÖde holdtes paa Helsingoers Rbed Kl. 2 om Natten, og det andet Dagen efter Ankomsten til Kjöbenhavn bag en af Marmorapostlerne i Frue-Kirke, hvor nogle Medlemmer tilfældigviis stödte sammen.

Unders lu l te t af en gunstig Vind fortsatte imidlertid Dampskibet uafbrudt sin Vei, og Lövcrdag Aften kort för Midnat meldtes, at Helsingöer var isigte. Vinden sagtnedes, Sögangen tog af, og dette i Forening med Forventningen om de forestaaende Nydelser vakte igjen det halvdöde Selskab til fornyet Liv, saa at næsten Alle vare paa Benene for at hilse det yndige Sjölund, da vi Kl« $ Söndag Morgen kastede Aa ker paa Helsingoers Rbed.Det fornyede Liv gav sig strax tilkjende i de ivrige Debatter, der opstode om, hvorvidt man skulde gaae i Land i Helsingöer, for der i blöde Senge at udhvile efter de overstandne og samle nye Kræfter til de forestaaende Strabadser, eller snarest muligt fortsætte Reisen til Malmö. Under disse Debatter, der truede med at blive langvarige, stödte en Baad til Dampskibet, og gjorde en brat Ende paa dem. En Mand steg ombord og bragte os det förste Beviis paa den Forekommenhed og Velvillie, vi i saa rigeligt Maal ved enhver Leilighed mödte i Danmark og Sverige hos Höie og Lave, i det han meldte os, at vi kunde passere uden at afvente Toldklareringen. ”Afsted!” raabte Alle; Ankeret blev lettet, Maskinen sat igang og vi stævnede ned ad Öresund mod den svenske Kyst. Himlen var skyet, Luften fugtig og kold, og Morgentaagen hvilede over Sjællands yndige Strande, der næsten ikke kunde opdages af vore speidende Blikke. Dengang gik vi saaledes Glip af den herlige Fart gjennem Sundet, men vi tröstede os med Haabet om, at Himlen vilde være os gunstigere paa Tilbagetouren — et Haab, der ikke slog Feil. Kl. 6 Söndag Morgen vare vi i Malmös Havn, ved hvis Bredder en talrig Skare allerede var forsamlet, for at byde os et hjerteligt Velkommen. En Deputation fra de lundensiske Studenter og tre Deputerede fra Kjöbenhavn modtoge os der. Vi havde ventet at finde vore Brödre fra Upsala, men de ankom först en Time efter os. Udmattede paa Sjæl og Legeme bestege vi den svenske Kyst; paa Hvile var der dog ikke at tænke; thi fra det Öieblik af begyndte den Række af Nydelser, der i 8 Dage holdt os i en uafbrudt Bevægelse. — Skildringen af hine uforglemmelige Dage tilhörer Eder (Upsalenser), vi have kun at meddele de Bidrag, som de Norske ydede den fælles Sag.

*

Malmö.

Söndagen d. 22 Juni. — Sedan ”Gottland” under natten arbetat sig fram utmed Skånes sydkust och vi i dagningen skulle dubblera Falsterboref och dervid taga lots, som skulle föra oss genom Sundet, sköto vi förgäfves 4 till 5 skott. Men då ingen lots syntes till från svenska sidan, måste Kaptenen göra en lof upp under danska vallen, för att der få en sådan, som också genast infann sig. Han helsades med jubel, i sin dubbla egenskap af lots och den förste Dansk, som vi råkat. Under dennes ledning kommo vi tidigt påmorgonen i sigte af Malmö. Vid det vi alltmer närmade oss hamnen, upptäckte vi ibland de der liggande fartygen ett, som förde den Norska trefärgade flaggan. Ett fröjderop gick öfver hela fartyget: Norrmännen! Kl. ½ 8 inkommo vi i hamnen. På hamnbryggan väntade oss en stor folkmassa, ibland hvilken vi snart upptäckte en talrik ungdomsskara. Den vackra röda, hvita och blå kokarden på de svarta mössorna, sade oss snart, att det var de Norske Studenterna. Ändtligen skulle vi då råka dem, åt hvilkas möte vi så länge hade gladt oss. En alldeles egendomlig känsla slog oss dervid: vi hade längtat efter, vi älskade desse våre bröder, vi älskade dem alla. Nu stodo vi ansigte mot ansigte med dem; men få af oss kände en enda, få hade någon bekant ibland dem. Vi kände oss dragne till alla, men till få enskilde kunde vi säga ett förtroligt: Tack för sist! och vi helsade dem derföre alla, i det fartyget lade till, med Andersens sköna sång till O. Lindblads herrliga melodi:

”Vi er eet Folk, vi kaldes Skandinaver!”

Uti denna inlade vi vår hänförelse, våra varma känslor för Dem och Brödrafolket, och derföre har också vår sång sällan varit så inspirerad, så kommit ifrån hjertats djup, som i denna högtidliga stund! — Straxt derpå landstego

vi. Nu började man helsa och utbyta namn med de enskilde. Tiden medgaf dock ingalunda några långa samtal; man måste skynda till Lund, öfvergifva Malmö.

Fem Deputerade från Lund och trenne från Köpenhamn hade här infunnit sig och välkomnade oss vid landstigningen. I sällskap med desse och de norske Bröderne tågade vi upp i staden och läto föra våra saker till en oss välvilligt upplåten rymlig sal. De utskickade ifrån Lund utdelade ibland alla de anlände gästerne bjudningskort, innehållande namnet på hvars och ens blifvande värd i Lund, och derjemte det gemensamma kännetecknet vid den tillstundande festen, ett hvitt sidenband med ordet "*Skandinavien*" i blått, att bäras i knapphålet. — Omkring kl. 10 var allmän samling på torget, som hvimlade af eleganta åkdon, redo att emottaga de unge Skandinaverna. Malmö stads innevånare visade oss nämligen den utmärkta artigheten att med egna hästar till Lund skjutsa oss alla, Christianenser och Upsalienscr, nära 300 till antalet! Stadens befolkning hade talrikt samlat sig på torget, för att vara vittne till afresan. Snart suto de båda ländernas ynglingar förtroligt blandade om hvarandra på vagnarne, och det stora tåget rullade genom staden, helsadt afen mängd damer, som öfverallt uppfyllde fönstren; — och gladt fortgick sedan färden öfver de Skånska fälten, mellan yppigt grönskande tegar. Kl. 12 på middagen d. 22 Juni nåddes det första efterlängtade målet för vår resa:

LUND.

Vi stego af vagnarna helt nära staden och inträdde till fots genom Söder-tull; här mötte oss den glada anblicken af hela Lunds Studentcorps, som, högtidsklädd och under flygande fanor, inväntade oss med Student-sången i spetsen. När vi trädde våra sydsvenska kamrater till mötes, läto de ett niofaldigt hurrarop skalla genom rymden. Derefter tågade vi vidare: först Lunds sångare, företrädde af nationsfanorna, derpå de tre Universiteternas unge medborgare arm i arm. Omgifvet på alla sidor af en böljande menniskomassa, gick det stora tåget under sång till Lundagård; och sedan det ditkommit helsades vi med festliga kanonskott, hvarefter Docenten J. E. Rietz uppsteg på talarestolens grönskande upphöjning och välkomnade gästerna med ett hjertligt tal, efter hvilket Lunds vackra fulltoniga sångarehör uppstämde en "Helsningssång från Lundagård till Upsalas och Christianias Studenter", författad af Mag. A. Andersson, hvartill musiken för tillfället blifvit komponerad af Mag. O. Lindblad:

Här, J bröder, är det rätta stället För vårt handslag, fast som sjelfva fjället, Här vi bo, här är vår högtidssal; Våren smyckar den med egna händer Hvarje gång han hit tillbakavänder Från den södra jord, från Tempes dal.

Himlens vindar flyga fritt härinne, Blåsa dammet bort — från håg och sinne, Frisk är luften, som vår egen själ, Grönt är taket — våren så det målar — Och derofvan och igenom strålar Himlabågen. — Bo vi icke väl?

Se, dryaderna emot oss nicka, Skälmska bakom löfvens skygd de blicka, Sådan syn de ännu aldrig sett. Lundens genius ur sin dröm har vaknat, Hvad han länge drömt och länge saknat Denna dagen åt hans längtan gett.

Yr och rosig han ibland oss sväfvar — Böljan lik, då hon för stormen bäfvar, Sväller högt för stundens fröjd hans barm. Pannan öppen är, som sjelfva dagen,Blicken utaf Jofurs örn är tagen, Svärd och lyra hvila på bans arm.

Hoppet sitter på hans starka vingar, Segerhymnen från hans lyra klingar, Oförgänglig ungdom är hans namn. Han är den, som herrskar här i lunden, Bröder, hyllom honom nu på stunden — Låt oss flyga i hans öppna famn.

Låt oss vandra några gyllne stunder Arm i arm i Carolinas lunder, Låt oss lefva gudars lif en gång. Låt den friska sången dristigt svalla, Må vi gå, dit tonerna oss kalla — För oss an, du stolta, glada sång!

Denna helsning besvarades af Studiosus theol. Eilert Sundt från Christiania, som dervid uppfordrade samtlige gästerna att fylla de grönskande hvalfven med ett hurra för Lunda-bröderna, som så gästvänligt hade inbudit dem till denna glada fest i skygd af den åldriga Domkyrkan.

Således stodo vi i den mångbesungna Lundagård, hvarom vi hört så mycket talas! Denna sköna lund är herrligt belägen midt i staden och uppfyller platsen mellan den vördnadsvärda Domkyrkan ocb det nya Akademiehuset, liksom förbindande forntiden med det närvarande. Det är derföre naturligt, att Lunds Studenter hafva utvalt honom till sin älsklingsplats, och väl trifvas under de väldiga trädens svalkande kronor. För det festliga tillfället hade de öppna gångarna nu blifvit förvandlade till skuggrika löfsalar, öfver hvilkas ingångar hvälfde sig brokigt

blomstervirade bågar, ett verk af Lunds Damer, på hvilket de slösat de fagraste blommor, som fönsterträdgårdar och blomsterrabatter kunnat erbjuda.

Under del vi beundrade den smak, som i alla dessa anordningar öfverallt uppenbarade sig, började gäster och värdar uppsöka hvarandra efter de förut erhållna anvisningskorten. Sedan alla sålunda blifvit fördelade i flockar, spridde sig den stora församlingen åt alla håll, för att i större och mindre lag intaga middagsmåltiden. Värdskapet utöfvades härvid dels enskildt af åtskillige Professorer och yngre akad. Lärare i deras familjer, dels i större reunioner å Studentcorpsens vägnar, hvartill flere af stadens innevånare välvilligt bidragit medelst lokalers upplåtande och biträde af mångahanda slag vid sjelfva arrangementerna. Middagen på de olika ställena, kryddad af sånger och gladt skämt, var den angenämaste, hälst om man tillika fått lyckan att vara gästvid ett bord, der spiran fördes af en värdinna! Gästerna från Christiania ocb Upsala fingo härunder också ett efterlängtadt tillfälle att blifva närmare bekanta med sina värdar äfvensom sinsemellan. Men midt under det att det lekande glammet flög genom laget, upptäckte man här och der, att man hade ett icke mindre lustigt brödralag i huset midt emot. Fönsterna uppslogos ocb fylldes i blinken af gäster med glas i hand, som på nordiskt vis "tryckte" hvarandra från hus till hus! Och så slötos måltiderna under allmänt jubel.

Efter intagen middag begaf man sig ut för att beskåda stadens märkvärdigheter, det Akademiska Bibliotheket i sin nya lokal, Botaniska Trädgården, Naturaliesamlingarna, den Physiska, m. m. Det som likväl dervid allramest ådrog sig beundran och hvartill de fleste upprepade gångor återvände, var den herrliga Domkyrkan med sin hemlighetsfulla krypta, nu restaurerad enligt sin ursprungliga byggnadsstil. Vi fingo härunder äfven det nöjet att beundra Assessorn Ph. Mag. Wensters spel på den nya Orgeln, hvilkens brusande toner mäktigt fyllde de rymliga rundbågshvalfven. Flertalet af de resande underläto icke att derjemte göra ett besök vid den genom den Tegnérska sångmön så välbekanta Helgonabacken och beundrade derifrån den leende utsigten öfver det bördiga Skåne; ja, man kunde till och med här, vid yttersta synranden af det solglittrande Sundet, upptäcka några spetsar, liknande skeppsmaster. Det var Köpenhamn — sade man — med sina torn och spiror!

Omkring kl. 7 på aftonen samlades åter alla på Lundagård. — Akademie-adjunkten Genberg uppträdde först på talarestolen och föreslog en skål för Konung Oscar med följande tal:

M. H.! I den talrika samling af Nordens unga Söner, som med festligt stämda hjertan här förenat sig till en broderlig ring, vill jag anslå den högtidliga glädjens första grundtoner: Trohetens, Kärlekens och Hoppets mäktiga treklang. Ordet till de tonerna är ett enda: Oscar — Oscar den Förste, vår Konung. Kring hans namn må vi binda en krans af de skönaste blommor, som växa på den varma grunden af menskliga hjertan; men skönare än de trenne funno vi inga. Hög bland dödliga är lotten att intaga en Konungathron, som i historiens höga tempel är ställd under det sköna draperiet af ärorika minnen; men högre är lotten, då Konungastolen fast omslutes af nordmannatrohets starka armar. Den lotten är Oscars. Hög och herrlig är kallelsen att bära en Konungakrona. Af ädel metall smides icke skönare smycke åt mensklig panna; men skönare ärglorian, som af kärlekens lågor ur tusende hjertan samlas kring kungliga lockar. Den glorian är Oscars. Äfven vi må i denna stund bära vittne om vår trohets styrka, vår kärleks eld. — Men kärleken är broder till Hoppet och hoppet vinkar åt en framtid. Tid — ett ord af mäktig och djup betydelse! Döden och materien veta icke af någon tid, endast lifvet och anden känna en sådan. Men äfven inom andens verld förflyter ingen tid, om icke tankens rörelse angifver den stigande upplysningens timslag — icke de tankar, som ängsligt gömma sig i hjernkamrarna, eller dödfödda bäras ut i tomma inbillningars svepning; utan de tankar, som manligt träda ut i lifvet, sprida ljus och blifva en makt. Var ett folk ämnadt att tänka sådana tankar, hvar skulle vi hällre söka det, än i ett land, der sjelfva naturen är en mörkrets fiende. I ynglingar från Upplanden! J hafven sett huru morgon- och afton-rodnaden vid denna tiden räcka hvarandra handen, för att midt i natten sätta ett strålande diadem på Scandias panna. Och alla hafve vi skådat, — då Solguden närmar sig sydliga nejder — huru snödrifvan breder sig under våra fötter, huru norrskenen flamma öfver våra hjessor, så att hvarken på vår himmel eller på vår jord mörkret kan hafva något säkert fotfäste. Så talar sjelfva naturen till oss. Och icke gafs det en tid, då Nordens Söner voro döfve för denna stämma. Derföre grydde ock Andens dag tidigt i Norden. Väl falla dess första strålar sparsamt genom dunkla massor — hopade skepnader af hvarjehanda träldom; men utrymme finne vi ock vara lemnadt åt manlighet i bragd och tanke. Redan på sagans

dunkla grund framskymta hugstora gestalter med klang i ord och klang i svärd. De orden hafva fallit som ljusstrålar på bladen i våra häfder — de svärden hafva inskurit sina bedrifter i minnets taflor. — Dock — minnet, huru lockande det än är, måste i denna stunden gifva vika, men vika af anledning, öfver hvilken det ljuft skulle fröjda sig, om det ännu lefde. Eller tro vi icke, att morgongryningen skulle fröjda sig åt dagens fulla glans, såsom åt sitt eget väsendes innersta mening? Tro vi icke, att allt stort och ädelt, som arbetat på dagens tidigare stunder, skulle dela vår glädje, att solen nu står högt på vår himmel? Och frågar någon efter timmans namn, så må han lyssna till det djupa och mäktiga dubbelslag, som ljuder öfver nordlanden sedan Oscar den Förste fattade sin Konungaspira. Ty i den stunden uttalade Han ord, som innebära historiens djupaste andemening, på samma gång de gifva mål och helgelse åt hvarje rent begär, som innebor i menskligt bröst, åt hvarje ädelt sträfvande, som träder ut i dagen. Men de stora, de heliga orden, innebära icke blott löfte och dermed vårt hopp — utan derjemte uppmaning. Lika rent som vi glädjas åt det förra, lika klart må vi förstå den sednare. Af hvem skulle den förstås, om icke af oss, som här stå mellan templet och lärosalarna, af oss, som äro invigde åt Sanningens tjenst?Sökt och funnen i naturen eller häfderna, i konstens tempel och i Religionens, är Sanningen icke till för att vid nattlamporna blott nedskrifvas, eller bortdunsta i overksamma känslor. Fostrad i lärosalarna, skall hon träda ut i lifvet med öppen blick, med rena drag, så att menniskorna få erfara den Platonska fröjden att skåda huru skön hon är. Skönast är hon i sin mognade frukt, den sedliga handlingen — själen i den kropp, som heter Rätt. Så är det Rätta ej blott mening i en bok, eller önskan i ett hjerta; det är en sanning i lifvet, en verklighet i samhället. Se der våra studiers höga mål — se der vår Konungs höga tanke! Den tankens majestät må vi hylla! Vi egne oss åt dess tjenst lika redligt ocb trofast, som vi här invige den första bägaren åt vår Konungs välgång.

Talaren slöt: och nu utbröt hela den församlade mängden, både uti och omkring Lundagård, i skallande hurrarop, som blandade sig med dånet af 28 salutskott, hvarefter den Lundensiska och Upsaliensiska studentsången gemensamt afsöng den bekanta, till ord och musik lika herrliga hymnen: "Ur svenska hjertans djup engång."

Den andra skålen egnades Upsala Universitet af Professor Hagberg med dessa ord:

Det kära uppdrag har mig blifvit anförtrodt, att här, midt i blomkronan af Nordens förhoppningar, uttala hvad redan ungdomliga hjertan med outsägligt behag hafva känt, uttala, att det icke mera finnes något afstånd emellan Sveriges båda lärosäten.

J vänner från Upsala! Under dessa åt vänskapen och ungdomsglädjen helgade stunder hafven J ju vandrat kring vår gamla stad. J hafven stigit ned i kryptan, J hafven sett Er om från helgonabacken kring rika skördar, fagra stränder och vänliga boningar. Der mötte Eder öfverallt, ehvar J drogen fram genom staden, icke allenast glädjestrålande blickar och varma handtryckningar af lefvande menniskors barn, utan der skådade äfven på Eder från fönstren mången själfull blick från fordom; främst bland dem en, som J nog känden igen.

Skymde oss icke dessa rika löfhvalf, så skulle vi skåda, icke långt härifrån, de små fönsterrutor, bakom hvilka, för något mer än ett sekel sedan, en ung student, som först gästade hos oss och sedan hos Eder, invigde sig till det siarekall, som han sedan utöfvade öfver verlden. Det var han, som, klarare än någon annan, såg den Eviges bild huru den vandrade genom lustgården. Han var ett den svenska midsommarens barn, Carl Linnæus. Hos oss pröfvade han hvad lifvet hade bittert, hos Eder hvad det hade ljuft. Så voro Sveriges båda lärosäten för honom ett i nöd och lust.Hell detta heliga förbund, grundadt af Nordens störste siare! I minnet af hans ungdoms strider och hans mannaårs ära dricka nu Lunds Studenter, vid annalkande midsommar, Upsala Universitets skål.

Denna skål, liksom alla de följande beledsagades af 8 kanonskott och lifliga hurrarop.

Upsaliensernas tacksägelse tolkades af Mag. Arv. Sundberg:

Så har han då randats den sköna, den så ifrigt efterlängtade dag, då vi hunnit det ena målet för vår fredliga vikingafärd mot söderns leende egnder; den dag, då vi, omsusade af Lundagårdens lummiga kronor, fått räcka Eder handen till ett trofast, ett broderligt handslag! — Olikheten i de bägge Svenska Universiteternas konstitutioner, den nästan fullkomliga bristen på gemenskap och samhand mellan Sveriges äldsta Lärosäte och dess yngre Carolinska syster, samt emellan den Ungdom, som i talrik och vexlande mängd besökt dess lärosalar,

för att ur vetenskapens heliga källa hemta sanning och ljus, hafva — jag rädes ej att öppet uttala det — låtit utgå en kylig fläkt af misstroende och fördom bland dessa Universiteters bildningssökande ungdom. Men äro vi icke söner af samma Moder, af det älskade Svea, vid hvars kärleksrika bröst vi med modersmjölken insupit kärlek och broderligt sinne? Bort då med denna kallsinnighet — onaturlig mellan Bröder, som böra lifvas af fridens och samdrägtens milda ande! Må från denna stund inbördes vänskap och kärlek städse elda våra sinnen, må de heliga banden af vårt nysvurna fostbrödralag aldrig kunna sönderslitas, ja! må hvarje misstroende, hvarje fördom, som insmugit sig, för alltid fly bort och försvinna! Låtom oss under opartiskt uppskattande af hvarandras förtjenster och ömsesidigt öfverseende med hvarandras brister, med fridfull kärlek sträfva till vårt gemensamma, sköna mål och låtom oss troget arbeta på vår egen andeliga utveckling och förädling, samt derigenom på vårt älskade Fosterlands ära och välgång!

Lefve Carolinska Akademien, lefve Bröderna på Lundagård!

Hvarefter Upsala sångare uppstämde följande "Helsning från Upsala", författad af Cand. Carl Säve, på melodien "Hell dig, du höga Nord!" af Crusell:

Bröder på Lundagård! Här under bokars vård, Första gång Svea-sång Nu skallar Er till ära.

Höga och glada stund, Då sig till fast förbundSyd och nord, Fosterjord! Förena till din ära. Lefve, lefve, lefve vår Fosterjord!

Först Sverige, sedan Nord! Vare vårt löftes-ord. Svenske så Stånda må I lif och död tillsamman.

Se'n öfver fjäll och våg Hoppet går ut på tåg; Der vi änn' Finne män, Som med oss hålla samman, Lefve, lefve, lefve vår hela Nord!

Mag A. Andersson föreslog den tredje skålen, för Norge, med dessa verser, hvilka utdelades i likhet med alla öfriga sådana:

Två sköna länder vet jag högt upp vid Nordens pol Och syskontycke ha de med hvarandra; Ej skönare du skådar, du fästets gyllne sol, Hur länge och hur vidt du än må vandra. Ha de ej gull och silfver, så ha de likväl nog Af klara, blåa sjöar, af strömmar berg och skog — Ett Sverge är och Norge är det andra.

Åt infödd frihet vakta de tusenårig härd, De stå omkring med trogna söners skara; Med skogen till sitt täcke och berg till hufvudgärd Han hvilar trygg, han fruktar ingen fara. När faran står för dörren, nog veta de sitt värn — Den Gud, som gaf dem frihet, han gaf dem också jern, Att friheten med lif och blod försvara.

De tvillingarna lekte i fordna da'r med svärd, Som lejonungar lekte de med strider. De brottades på fjällen, som gällde det en verld — Af leken blef dock allvar sent omsider. Med hat i bröstet störta de löst emot hvarann Men ingen får ge vika och ingen falla kan Och så det var i långa, långa tider. —

De Asabarn nu ligga, som elfvor uppå äng, Så lugnt och fredligt vid hvarandras sida Och hafvets vågor vagga de tu i syskonsäng Och tak är stjernehvalfvet det vida. Hvar afton dagen åldras, hvar morgon dag blir ung, De knäppa sina händer och be för samma Kung —~ Blott med, ej mot hvarann de mera strida. —

Cand. mag. Müller frambar Norrmännens tack för den åt dem egnade skålen:u

Han takkede de sveaske l^rödrfij for deres hjertelige Hilsen; han , Tilde ikke driste sig til at tolke de glade Fölelser, hvormed de Norske havde modtaget den; thi han sidste, og de svenske Brødre vidst« det ogsaa, at de, forkindrede som de havde været fra personligen at mode ved deHöitidelige Sammenkomster, altid med Deeltagelsen* Tanker havde været tilstedej der var ingen Træghed eller UJyst, man dennegang havde overvundet; menna, da Hindringerne vare ryddede af Veien, Havde man af Hjerternes Tilskyndelse fulgt den venlige Opfordring. De svenske Brödre vilde troe, at vare de fattig« paa Ord, saa vare deres Hjerter rige paa Villie og Begejstring; De Havde ogsaa för la]gt den for Dagen. Vei kunde Ingen beskrive den Fulelse, en saadan Forsamling maatte vække q^ efterlade; Tilstedeværelsen Her kunde, befæste den Stærke og henrive den Dorske til at vorde I«? deens kraftigste Forkjærøper, — men der var en anden Maade at modes paa, ei saa öieblikkelig

opflammende Gemyttet, maaske af varigere, stærkere Fölger. Den Vei havde staaet de Norske aaben, og de havde benyttet den; denne Alles Hilsen til Alle, lod maaske Ogsaa, Hjerteligt fra enkelt Månd til Enkelt; thi saa heldige Havde enkelte, om end.kunfaae,* NorsHe været ved Ophold ved Nordens svenske og danske Universiteter at stifte mangt uforglemmeligt, uskatteerligt Bekjendtskab. Sin Tak for de svenske Universiteters Hilsen viide Han slutte med et Önske om nærmere Bekjendtskab ogsaa paa Auditoriet; det Ene som det Andet viide, det var han overheviist om, sammenknytte Nordens Sönner stærkere med Kjærlighedens og Agtelsens Baand. Dette önske haabede Han ogsaa de viide dele, og Hvad de Norske angik, viide de lægge $in Mening for Dagen strax ved et Hjerteligt Leve for deres svenske Brödre.

Den fjerde skålen, för* K op en hamns U11 i v e r si t e t,

proponerades äfvenledes af Mag, A. Andersson.

Sommarsolen ilar mot vester ock våra tankar följa det sjunkande klotets rigtning. Val vaggar sundet ännu sin salta våg mellan oss ock Bröderna i Köpenhamn, men i våra Hjertan och i vår åtanke äro de redan närvarande, likasom de snart skola vara det i verkligheten, X synnerhet vid ett tillfälle sådant som detta ega de den obestridligaste rätt till vår broderliga åtanke. Nu skulle någon lätteligen kunna fråga: livad Har då detta tillfälle för en synnerlig betydelse? Det enkla faktum är det, att SOO af Nordens Studenter en nordisk sommarafton under den fria himmelen i fröjd och gamman klinga med Hvarandra« Denna redogörelse är visserligen mycket upplysande, in^ genting hufvudsakligt synes Härvid vara att tillägga och många äro de, som anse både tryggast och bcqvämast, att Här stadna ocli beskedligt Hålla sig inom den gifna företeelsens tydligt utstakade gränsor. Men det gifves ändå en Hel Hop frågvist ock underligt folk»Hi

som icke låta sig nöja med ett så tydligt och klart besked, utan gl ännu längre och fråga: Hvad betyder detta? Hvad år anledningen till det och hvad är syftemålet med det? Da fråga nämligen år om icke så alldagliga tilldragelser, aflas dessa svärmare, att likasom bakom den yttre företeelsens slöjå uppfånga en skymt af väsendet, som deras underliga hufvuden ana derunder. Ja, till och med de allrnnyk-trastc af våra samtida, som så litet som möjligt låta förleda sig att läppja på den berusande drycken ur lifvets skummaride pokal och så mycket som möjligt hålla sig obesmittade af tiden, lyckas ej belt och hållet att på den instängda kammaren undkomma den frågan, som försåtligt stjäler sig in på dem: Hvad i all verlden betyda dessa folkvandringar? Hvi äro Sundets vågor så oroliga, och hvad är det för ett lif, som spörjes deröfver? Hvarföre, i alla gudars namn, sitta ej folken i fred och ro hemma hvar och en hos sig, Svensken hos sig? Norrmännen hos sig, Dansken hos sig? —* Låt dem reda sig ifrån dessa frågor så godt de kunna; vi, som lefva inne uti dessa företeelser, som ryckas med i tUn brusande hvi rf vein» som känna våra hjertan slå af en högre lust i dessa stunder, då vår fosterlandskärlek oemotståndligt uppflammar och forntiden med sina väldiga minnen förmäler sig med en framtid, full af hemliga förhoppningar — vi kanna gripa i våra egna bröst och omedelbarligen känna, hvad dessa fester betyda. Hade för 15 århundraden sedan'en af de då lefvande stigit fram och frågat Germanerna hyad deras tåg egentligen hade att betyda, eller hvad let ^a>r^ %^to oèiniotståndli^t dref dem ur deras •^j*rJ--n*Ät'd*'Tv,fettli"arffeB stad, mot det eviga Roma — hvad svar han- än kunde hafva fått, helt säkert hade han icke fått det rätta. Det är också naturligt, ty en sådan fråga är ställd till historien och hon svarar derpå. Det är nämligen egentligen för framtiden, som de ega betydelse, åtminstone är det först framtiden, som afslöjar deras utvecklade betydelse. Den Nordiska historien skall icke anse under sin värdighet att besvara, hvad dessa folkvandringar betyda. Ty om vi än till större delen äro studenter, så äro likväl våra sammankomster icke uteslutande studentfester; de nordiska nationernas ögon hvila uppå oss och vi kunna icke misstaga oss om, att ju deras sympatier äro för oss. Våra sammankomster äro likasom de pulsar, som beteckna, buru nationernas hjertan slå. Detta visar oss det lifliga deltagande för dessa fester, som från alla håll och kanter förspörjes, de uppmuntrande tillrop, som möta oss frän Nordens alla ändar, och så många bortovarandes klagan deröfver, att de ej kunna vara med, då Norden firar en af sina stora högtider. Och i sanning äro dessa fester stora nordiska högtider $ de äro midsommaruattsdrömmar af den nordisk* historiens genius, midsommarnattsdrömmar med sina fantastiska scener, sina i månskenet kringdansande elfvor, stundena barn, de flygande aningarna och förhoppningarna; men historien drömmer ingai>3

betydelselösa dr Ummar, des» drömmar äro gudingifna. Ocb dessa drömmars innebal! air de Nordiska"folkens förening i broderlig vänskap och gemensamt sträfvande för gemensamma väsendtliga intressen« Men den, som vågar att tyda drömmen, ban arbete ocb på dess förverkligande. Ben som derpå arbetar, ban arbetar i rent fosterländsk syftning, ban arbetar på att inskrifva sitt namn i sitt lands historia. öm det är en fåfänga, att vilja infläta sitt namn i sitt fosterlands häfder, så är det den ädlaste fåfänga, som finnes, ocb den är ingen sann patriot, som icke sträfvar derefter. Ben bar aldrig varit fattad af lifvets makt eller känut dess hetydelse, som icke vill lefva ännu på jorden, sedan bans hjerta uppbört att slå, som icke vill kämpa för en odödlighet i minnet. Minnets odödlighet är också en odödlighet

Hvilken ära i detta herrliga arbete för Nordens framtid tillkommer våra Danske bröder, erkänne vi med åen lifligaste beredvillighet-Framtiden skall bättre erkänna det, ty den skall tydligare uppenbara det. Oförgänglig ära skall ^röna de unge, som med friska krafter arbetade under morgonrodnaden af en ny dag för Norden, af en dag, hvars sol de genom sitt arbete bidragit att tidigare framkalla [

Skål för Bröderna bortom Sundet!

Cand. theol. Capellan F. Hel weg från Köpenhamn lackade för denna skäl.

Den femte skålen, för Helsingfors Universitet, uttalades af Stud. C. Strandberg i följande

Vatleiniuifta*

Finland!,— §å jag ville ropa Ocb från eier allihopa ' Få ett svar ur hjertats grund. Hvar jag stod, så såg jag glada Blickar sig vid blickar rada,. Sol på hvarje pannas rund; Men min åtrå var en annan, Jag vill se ett moln på pannan, Maka löjets gnd frånkännan Undan, undan fo'r en stund.

Vår £ir än den Anska slägten; Och den trogna ftstanflägten Än från mången Finlands sonnar »ss helsningar behändigt, Sjelfva solen kommer ständigt Hit med snäll post derifrån. Fast vår broder ryggen böjer, Tungomålet honom röjer, Och jag spår, om an det drtfjer, Att J honom åfctfåp*u

Olen afton franske stiga VI ombord, och dristeliga Draga öfver sältan haf: Solen sjelf vi ta på sängen, v Tegen .'.sucka, fchall, och ängen

Bågna under hofvars traf. Blott ett handslag vi begära —– Och från bröderna, de kära, $fed ett dråpligt hogg vi skara Alla fleras remmar af.

Förr, Sn sol går ned, kossaekwi Tumlar blödande i backen: O! den dagens namn skall då % Blifva oss en hederstitel 1

Och kung Gari liar sjelf kapitel I sin kungssal i det Må: Man för man han vill oss kalla, Och i stjernor, hvilka falla Ur hans öppna hand, vi alla Tapperhetsinedaljer fä.

Ofta hade bifallet under de föregående falen ganska ljudligt gifvit sig tillkänna; men lill en sådan höjd Lade det icke nått som under deklamerandet af dessa verser, hvilka hå nåra rörde Sveriges ömmaste, ännu blödande sår. Vid styckets slut utbröt hela den stora församlade folkmängden nästan ovilkorligt uti ett dånande

"Kung, Carl, den unge hjelte," hvarefter skalden åter måste recitera sitt Vatieinium; och ånyo ljödo de mest energiska hurrarop. Sedan stormen lagt sig, framsteg Norrmännen Jarl. Sundt och yttrade, altman, vid en fest som denna för Skandinaviens hopp, framför alli icke måtte glömma Island* för hvilket han derföre föreslog en skål.

Utom ofvanslående verser utdelades under festens fortgång ännu trenne andra poemer, nämligen: "Helsning till' Skandinaviens Studenter vid mötet i Lund" af N. Lilja:

Väl går solen upp nr östervågor Med sin glöd och sina' strålars prakt, Sätter vår och sommar uti lågor j Lifvar norden ined sin gudamakt, Men deröfver tränga tusen röster l>am till oss ur barbariets natt: Mellan vesterns ocean och öster ' Nordens land som skiljeinur ar satt,

Ut oss troget våra berg bevaka? Ijetta föste-'] vår fria nord! När de fege sina kedjor skaka,KJJ

Strålar ljuset på tur fosterjord« Endast genom enhet vi oss trygga Emot våldets och förtryckets band Och blott bröder hunna ho och bfåga Här i sägans sisöna hjelteland.

Kominer stormen an på vredn> vingar Någon gång som förr mot tjällens kust, Borpiär ock en stridens örn, som svingar Ut till rof med »egerkraft och Just. Våra fäders bragder låt oss höra, Ilfilken storhet bör vå"l ej deri! Så skall enhet a$n till tteger föra, Fri var norden som den jemt skall bli.

/ Klappar mödan med betryckta händer På vår port och gästar oss igen, Finns ju i vårt brösten kraft, som sänder Tröst i nöden, som besegrar den; Och blir månget folkets hopp besviket, Som vi älskat,. som vi brunnit för, Snart med dagens tecken genom riket Ljusets drott sin eriksgata gör,

IM är de ini a tro, som helsar ISder^ Räcker Er sin varma hand i dag Och som gör studentens glada leder » Till ett nordiskt fosterbrödralag.

Ljus och frihet må det lösen vara, Som elektriskt oss förena skall Ifrån Eidems suniiarivåg, den klara, % Upp till Dovres bygd och Fyrisvall!

Det andra var en sång "Den 22 Juni 1848° af Slud. A. J. Afzelius:

Vi tänkte så ofta i dagarnes lopp:

De komma väl dock hvad det liderj

Vi hoppats så länge-—och fyldt ar vart h«pp;

Ty Bröderna kommo omsider.

Nu ega vi Er i vår hjertliga rund,

Och aldrig vi glömma den herrliga stund,

Då Bröderna kommo omsider.

Den knoppande tanken slår ut sina blad

Och frukt blir af blomman med tidens

Och Scandia bliekar kring beriden så |^*d

Och drar såsom fordom i striden

För Ljus och för Sanning — med Scandias Kung

Af ed sådan en lösen går gammal och ung,

Då frukten blir mogen omside».

Och öfver oss Carl vagnen tindrar så blid r

Fast mulet det är uti öster;

Ty ännu vi våga för Norden en strid

Och sjunga med jublande röster

"Kang Carn" så att Fadern* vakna i hög,se

Och vittna, att ungdomen' ick* «V trög1 * Då stunden är Kommen omsider.

I Fädernehemmet är högtid i qväll,

Ber språkas om hänsvunna åren•

Och Fader ban blir så ungdomlig och säll,

Ocli glömmer sin snö uti flåren,

Då lifligt lian minner om forntida da'r,

De lyssnande Kära — om sp litet som var,

Öm kärlek som vaknat omsider,

JEn skål för vår fria och eniga Nord!

En skål för vår hembygd J Bröder!

Så rik uppå; hjertan, som fattig på ordj

Men tanken i i>£at, som glöder

Po nord ma nnayngling, den menar väl så;

Ur striderna skola vi segrande gå,

Se^ Bröder vi blifvit omsider.

Det tredje, ett carmen af Ph. Cand. B. H. Mellin, had© till titel: "In memoriam Conventus Lundensis fratrum studioso-rum, Norvegoram & Succorum, die XXHJunii MDGCCXLY;**

Olim fluctivagus nostrisque profeclus ab oris

Vela dabat Testis nauta, animoque ferox Multas debellat gentes popnlosqueferocesj

Fortior imperio quos dedit ipse suo. Inde per immensum, ventis luctatus obortis,

Rapta domum portans prsemia digna tulit* t Ilium cæcus amor duxit studiumque rapinæ,

Cui rapeie et fianimas mi 11 ere summa laus$ Cuiqtie per arma salus fuit acquirenda vaganti£

Nulla fides pelägor nwHa quiesque do mi. Regnat ubique furor) totum commiscet et ira$

Nil castum; tcnebris fraus lätet atque dolus. Tum nox atra naari, totum diffusa per orbem^

Incubat et to ni tru contremit ipse poins. Flumina consistunt; largo inadefacta criiere

Terra madet, rivis sanguineisque fluit. Tempus erat durum, sed mit)or-inde ref'ulsit

Ætas, qu;V melins nascitur omne genus. Qualia namque polo disperse rit as tra sereno,

Principioque diera protulit omnipotens; Quale vei immens um dis te rid i t ah æthere coelum^

Confusumque chaos digerit ipse manu) Talia post noctem nobis nova sæcula proferfc

Candidiora; jubar mitius inde nitet. MHior et nautis surgit nova stella, cupido

Mitior instimulat, dulci or aura sonat Pectora mitescunt ponuntque feroeia eorda$

Nec nio ra, remigio cessit et ipse furor. Ipse tenens clavum lauro redimitus Apollo*

Seeptra movens eursura dirigit ipse suis. Quos lauro viiictos viridi donisque beatos;

Dtttibiii,, e$ mentis consiliique bonis,37

Saxonis eursu voluit divertere in uibcm, Decjue via fessos commoditate frui.

Salvete 0 Socii! non est, cpiod mente recondam,

Quanta ferat secum gaudia biccc dies, Quo nobis justas liceat persolvere grâtes,

Reddere et bospitibus debita missa diu. Quo licet et iidas tandem coiijungere dextra«,

Testarique animi foedcra cérta born. Oranes cognati, (forsan via longa retardat,

Quaravis amicitiæ sit via nulla gravis,) Cur festiva diu tardamus festa? cur aura

Vescimur et raro neetimur hospitio? Saltete O Socii! lucis sueeedite nostrisj

Et vos Norvegia, ma tre perennis aquæ, Quam cingunt montes pergrata tjue rura, profecti!

Et vos Upsaliå, cara profecta cobors! Quo præterfluit ae volvit sua flum Jaa Fyris;

Salvete ae coetus concelebrate pios! Non pleno nobis fundit se copia cornu*

Gaudete hospitio lætitiaque simul! Inde alio c urs um tendant vestigialXuiida

Nil håbet bospitibus coaspiciendum oculis. Urbs antiqua jacet gremio subnixa marino,

Fluctibus emissam eroderes atque mari; Haunia per to t um factis inclaruit orbem,

Ecce hæc summa citæ meta petenda viss, Illuc deductis pandet sua brachia Dana,

Tbesaurosque suos proferet bospitibus. Foedera certa manent, vivant! per sæcula vivant

Scandica! percjue orbem nobilitate cluantl

Nu var festens första afdelning slutj och efter värdar-nes inbjudning begåfvo sig alla till del nya Biskopshuset, i hvilkets Öfre vri ning en präktig sexa var arrangerad. 1 många af de palatslika salarna, som becjvämligen rymde de omkring 600 deltagarne, funnos bord, dignande under rätternas mängd: och på bordet i den största salen prunkade tvänne helstekta radjur. — När alla hunnit att här församla sig, inträdde Lunds Akademis t. f. Kansler, Biskop Faxe, en vördnadsvärd gråhårsman, hvars vacklande helsa och höga ålder ieke tillåtit honom att vara närvarande fid festens början under bar himmel på Lundagård. Med några hjertliga ord helsade han oss välkomne till Lund, och slöt med att Öfver den församlade ungdomen nedkalla Himmelens välsignelse.

Efter slutad sexa ställdes taget åter till Lundagård, der högtidens tredje afdelning nu skulle begynnas. Här möttes vi af det skönaste skådespel. Hela lunden var upplyst af mångfärgade lampor, som likt lysande frukter och praktfulla blommor öfverallt hängde på trädens grenar och under blom-m

sterarkadcrna; det brokiga Ijusskimret brot *ig emot glasens kristaller ocli bölarnas guld- och purpurvågor, men öfver allt detta ljus rufvade ett tjockt mörker i de åldriga trådens allvarsamma kronor! Ett lustigt lif började nu med ens mellan de festliga borden, oeh vira gästfria värdar underlåta pj att på gammalnordiskt vis lifligt uppmana till glasens tömmande. Ilade gladjen förut varit af ett mera högtidligt slag, så öfvergick han nu till ett«förtroligt pokulerande, man oeh man emellan. Gamla bekanta uppsökte hvarandra och nya bekantskaper ingingos; man rycktes ifrån hvarandra afhvimlet, men stötte åter om en stund oförmodadt tillsammans i en annan del af denna ofantliga löfsal. Lundagård var un» der dessa timmar hela den akademiska stadens centrum: dit strömmade alla, äfven de, som icke hörde till tie egentliga deltagarne. Stora skaror af åskådare omgärdade de ytlrc alleerna i täta massor, för att på så nära hall som möjligt vara vittnen till den ungdomliga fröjden och åhöra de glada sångerna. Sådana uppstämdes ömsom af de Lundensiska och Upsaliensiska sångarckörerna hvar för sig, Ömsom af båda gemensamt under Mag. O Lindblads anförande. Att detta kunde ske, var en förtjenst af Lundastudenterna, hvilka först fattat det sköna i denna idé och någon tid före resan öfversändt till Upsala ett par af sina vackra sånger, hvarefter några Upsalasånge i: skickats till JU"*d, Tfll de utomkring talrikt församlade Damernas ära songos dessutom många stycken af mindre sångarflockar, som öfverallt förenade sig.

Men dessa timmar af öfversvallande fröjd voro icke allenast att betrakta som en fest för sig, utan kunde tillika anses som en högtidsafton till de följande dagarnes ännu större skandinaviska högtid, då ungdomen från alla de tre nordiska rikeuas högskolor för första gången skulle råkas, då Köpenhamn skulle bli vittne till alla dessa tinga Skandinavers omfamning och förbrödring! Derföre medförde icke denna gång de snabbt förrinnande festens timmar den nedslående känslan af att slutet tillstundade. Denna här började betydelsefulla högtid skulle ju få sin fortsättning ocb fullbordan på andra sidan om Sundet, i ett annat rike, men — ibland fränder, bröder!

Emellertid tog dock slutligen tröttheten ut sin rätt, man började längta till hvilan. Icke underligt, åtminstone hvad Upsalienserne angick, som på fera dagar hade till-rygga^agt sa många mil, och som derunder besök! så många ställen, der under idel festligheter själens ocli sinnenas spänstighet städse tagits i anspråk. Dertill kom dess*4?»

utom, alt för både Norrmån och Upsalienser de forenklende nätternas hvila varit nästad ingen ., under trängseln

och bullret på sjön. -Den ene efter den andre -började derföre draga sig utur det festliga tumultet och uppsöka sitt nattqrarlerj och vid midnatt rådde åter stillhet i det nyss så brusande Lundagård och tysfiiad hvilade Öfver släden. De resande herbergerades öfver natlen pä det satt, att dels hvarje Lundastudent hemförde med sig en gäst, dels hela flochar inböclos till de värdar, hos hvilkade intagit middagen.

Måtiilfi&eiB gl. £3 Jutifl« —* Kl. 8 på morgonen samlade "man* sig till allmän frukost i Biskopshuset. Många resande blefvo likväl äfven nu gäller i de älskvärda familjer, under hvilkas tak de tillbringat natten. Efter slutad frukost skulle affärden sk« från Lund till Malmö — oeh denna fest således se sitt slut! Vi skulle icke längre få dröja i det behagliga Lund, der vi -äfven hos en mängd akademiska Lärare och stadens innevånare njutit den frikostigaste gästvänskap» Mest påkostande var dock skilsmessan ifrån: < vä ra nya kamrater, Lundastudenterna. De bade icke allenast inbudit oss att komma till sig oeh beredt oss det högtidligaste .mottagande, tillställt don mest lysande fest; —-men de hade gjort hvad vi vardere högre, de kade med oskrymtad Öppenhet och fullt förtroende kommit oss till mötes, behandlat oss, Christiania oeh Upsala studenter, icke allenast som firade gäster, utan såsom vänner oeh bröder. Och härigenom skall också denna högtid, oafsedt den förtroliga bekantskapen mellan Norske och Svenske Studenter och vinsten för åen Skan* dina viska idéens utveckling, tvifvelsulan få ett välgörande io-flytande på de bägge svenska BrÖdrauniversiteternas närmare förbindelse med hvarandra.

Öfver SOO af våra Lundakamrater hade beredt-sig alt åtfölja oss till Köpenhamn. Den student-karavan, som nu skulle begifva sig af från Lund, bestod således af éfver SOO personer. Våra värdar, Lundasludenlerne, gingo *så långt i sin storartade gästfrihet, att de beredde oss IH resa till Malmö. Efter ett varmt och/hjertligt farväl satte sig det talrika tåget af vagnar i rörelse, och kl. fö f. m. lemnadevi Universitets-staden, hvars gästfria Studenter och öfriga innevånare hos oss skola lefva i en oförganglig hågkomst.

Då en del åkdon rymde 6 till 8 personer, så befunno sig ofta flere representanter från de trenne Universiteterina under resan tillsammans. Man kan således lätt föreställa 8%* buru liflig denna färd var, och att vi knappast visst«ør»60

det -af,- förrän vi voro framme yid målet. Himmelen, som under hela den föregående dagen varit klar, började likväl nu alltmer öfverdragas med botfulla moln, och redan innan vi hunnit lill Malmö, blefvo vi hemsökta af små regnskurarf dessutom blåste det skarpt öfver den öppna slätten, så att förebuden för seglingen öfver Sundet och ankomsten till Köpenhamn icke voro de bästa.

Malm-8«.

Klockan inemot i% stadnade vi på stora torget i Malmö. Vi blefvo genast inbudne till en festivitet, som en del af stadens innevånare arrangerat på den stora och ytterst präktiga Knutssalen, hvilken lätteligen famnade oss alla i sitt rymliga skole. Efter det. att ljud blifvit äska.dt medelst en fanfar, framträdde Kontraktsprosten, L. N. O,, Doktor A, P. Gullander; och hållande den väldiga Knuts-pokalen i han» den, foreslog lian en skål för Universiteterna i Christiania, Upsala och Lund, samt vände sig slutligen med några ord till de Härvarande Studenterne från Köpenhamn:

Malmö stad njuter i dag en sällsynt högtidlig stund—en stund, som aldrig" mer under enahanda omständigheter skall återkomma. Sta« den har derföre att tacit a sitt grannskap med Saxos stad och med konungastaden på Gefjons ö bortom Sundet. Hvarföre är denna stund så högtidlig? Jo'-,-v hvarhälst en ynglingaskara drager frain, väcker den glädje och hopp* Ynglingen gläder sig, att se en skara af jemnåriga, med hvilka han skall dela lifvets mödor och skörda mödornas .'frukter.' Ålderdomen ser uti denna skara framtiden uti perspektif ty ett lands ungdom är ett lands framtid. Men när, såsom i dag, denna ungdom kommer från Högskolorna, som hafva högsta vården om Religionen, Vetenskapen och Lagen, då känner fosterlandsvännen Sitt hjerta så fullt, så Yidgadt af hopp och glädje» En sällsynt högtid njuta vi Malmöboer i dag. På en kort stund gästar under vårt tak en talrik skara af Studenter från alla tre Skandinaviska Halföns Universiteter, och i den se vi representanterna af framtidens bildning, Jjus^och frihet.

Först heise vi Eder;, unge Bröder från Fjällens andra sida! J, Söner af samma stam som vi, J, de höga Åsarnes

ättlingar, som naturen gjort med oss till ett Folk, en Slägt, men som en vidunderlig politik i många sekler åtskilde! Ändtligen har politiken försonat detta sitt brott mot naturen. Vi hafva nu redan öfver 30 år åter utgjort ett, och vi skola för alltid blifva ett, ty vi känne mer än förr, att Skandinaviska Halföns bestämmelse är att blifva en förmur för barbariet och väldet. I mer än 30 år hai» föreningen egt rum; men vi lyckeei

ufs i dag erhålla en ny stadfästelse derpå, (U vi fått ett efterlängtadt tillfälle att gifva Eder ett redligt handslag, JT unge Bröder 1 hvilkas höga bestämmelse det ar, att på Wores fjäll och i IVores dalar vårda Religionens heliga eld och Vetenskapens sköna ljus. Lycka ske Eder!

Bernäst helse vi Hig, du herrliga skara af unge TJppsvear, som, vandrande i Odins Lund och på Upsala Högar, dageligen lifvas af forntidens stora Minnen, hvilka göra ynglingen så hugsäll! Vi kunde afundas Eder, att de unge Furstarne, Oscars söner och Carl Johans sonsöner, gå i Edra leder och sitta på Edra lärosalar. Men, nej! vi afundas icke #*• vi Jyckonske oss hällre, att de älskelige Ungdoms-furstarne få höra Eder Geijer och månget annat fräjdadt Svenskt snille, liksom de nyligen på Christianias lärosalar fått njuta ljusa oförgätliga stunder. Och vi lyckönske oss, att desse Furstar, omgifne af Eder med den lugna öppna pannan, med den ädla fria blicken, skola hufva rätt fosterländskt sinnade.

Och slutligen vårt helsningsord till Eder, Tära egna Söner och Anhöriga från den anspråkslösa men älskade Carolina! Vi lyekönske Eder att hafva emottagit Bröder från Upsala Högar och Christianias Fjord — hela denna unga Nordraannaskara — under Eder Lundagårds uråldriga, festligt prydda kronor, der J i går vexladen så mången liflig ungdomskänsla, der J ståtaden en trippel-allians, som för kulturen och fosterlandskärleken skall blifva fruktbärande.

Studenter från alla tre Skandinaviska halföns Universiteter! X gån nu att besöka våra grannar, Edra och våra bröder på Gefjons ö. Det handslag, J gifven åt ungdoms-kronan derstädes, skall befordra den enklaste och lyckligaste af all politik — och det är: Vänskap och förtroende mellan Grannriken. Här Sveas och Nores söner äro bröder och Danias söner äro deras vänner, då stå de, i farans stund, alla tre såsom en Man.

Malmö stads redlige Innevånare, varmt omfattande allt, som bidrager till Skandinaviens lyckliga framtid, bjuder Eder nu all välgång. Farkosten skall i da£ föra Eder lätt och behagligt öfver Sundets bölja. Blifve denna lilla fart en bild af den seglats, som skall föra Eder öfver hela lifvets haf! Måtten J under den färden njuta ljuset och aurida det, njuta friheten och stödja den I ' *~~ Ur det gamla S:t Knutsgillets dryckeskärl föreslår jag nu å Stadens Innevånares vägnar en Skål för den Studerande Ungdomen från Skandinaviska halföns Universiteter! I* ef ve den här förenade Ungdomsskaran!

För helsningen lackade å kamraternas vägnar Stud. fheoL Ei l. S u n d t från Christiania, Döe. Pe ters s o n frän Upsala, Meel. Cand. G. Thomée- fian Lund och Cand. phil. H. P. Poul s e ii Fr An Köpenhamn. Slud, Ell. 3 u n d t s svar lydde salunda:'m

Äfed store og glad« Forventninger stævnede vi Normænd ken tit det skjönne Mode igaar med vore Medstuderende fra Upsala og i Lund, og Forventningerne bleve långt overtrufne. Det Bu i tidelige i öicblikket, da Ynglingeskarcrne förste Gång stode Ansigt til Ansigt,

i__Entkousiasmen i det meste, da de vare blandede mellem hverandre

i en Kreds, som Himlen vei aldrig saae gladere og skjönnere i vort Nord, maa havre »-præge* sig dybt i hver dens Bryst, som der var tilstæde; Mindet derom skäl som et af vor Ungdoms skjønneste frem-trsede for os* friskt og oplivende, naar vi atter færdes adspredte, hver paa sine Veie, hver kjæmpende med sin Deel af Livets Alvor og tyn^-gertdeMöie. Del. skäl gjöre godt, naar de onde Dage komme,-at sige sig selv: jeg var dog engang begeistret!

Og dog eier denne Stund for Fædrclandsstrnnernc noget ganske eget Tiltalende og Oplötftende, Her hilste os med venlige Ord en Ærværdig, hvis Hjerte ikke den Snee bar kunnet kjöhre, som mange Vintre dryssede ovär hans Isse; her talte en Gudsmand Velsignelsen over Yngl i ugernes livsglade Færd og higende Haab, her, Landsmænd og svenske Brödrel her hilse — ikke blot svenske Studenter deres norske Kammcrader — men svenske Mænd og Borgere Norges S.ffn.ncV'crg'-æré i dem det Folk, hvorfra de udgik; her aabenbaret' et Tegn — naar saaes et

saadant för? —paa godt Sindelag og frivillig Tilnærmelse mellem de tvende Folk, som sorgelige Trætter i Aarhundreder holdt vidt adskilte.

Og Tegnet vil blive modtaget med Glæde» Vist var det længe Normændenes bestemte Önske, at den ydre Form for Folkenes Sambold maatte fyldes med Aand och Liv, at Foreningens Lov maatte blive til et Evangelium. Naturen har sat Krødrcfolkenc til at holde sammen i Last og Brast, som Byg mod Byg at staae fast, naar Stormen skäl gaae over Jord, og endrægtigen mode hver kommende Avindsmand. Endnu mere: Historien har ladet udgaae til dem et stort og fælles Kald, hvorefter de skulle fuldbringe sin bestemte og eiendommelige Gjerning mellem Verdens övrige Slægter. Sec — Solens Straaler dukke hvert tilbagevendende Foraar ned i den vei be-redede Muld for atter at fremgaae som gyldne Ax; og der er den Nordens Aand —i disse festlige Stunder have vi fornummet dens Visken og ere troende — der er den Nordens Aand , som svæver over vore Hoveder og med Længsel higer efter den Vaardag, da Alt er vei beredfy dai der er Fred og Stille i Landene og glad Forventning, at den kan neddale i Folkenes aabne Sind for saa atter at aabenbare sig * Bedrifter efter Oldtidens Kraft og i Nutidens Fuldendthed. Og nu maa Stunden være nær, nu, vi juble tilsammen for en Drot, hvis Storhed et den höisindede Tro, at Folkenes Sag vil kave Fremgang, naar Folkenes Aand faaer raade; nu maa der blive Fred og Stille i Landene, nu tör Normændene være sig sit Önske frit bekjendt, atm

staa c > g«dt yeøuéfarliold med de svenske Brod re, uh, en lf* koa A thet 8 tan er dem gjcnopstandeu, ff om allerede ved sit ftirste Kongeord gav dem at haabe, at Forjættelsen om fuldkommen Lighed i det gjensidige Forhold skulde blive en Uet och Sandhed; — nu skul ået norske Folk ret glæde sig vid Tegnet paa, at saa wnnge svenske Mænd tæuke og ville som deres Konge.

Hvad herlig il ost maa ikke en Dag som denne forjætte for vort? Word, da Ord som den höiærværdigc Hædersmands spredtes ud i saamange aabne Hjerter! Eller skulle vi tvivle om Hösten, da vi dog' tillige fornemme) hvor godt Præstens salvelsesfulde Ord stemmede med vor glade. Jubel, som et Amen til vort Haab, — da vi ret fole os vakte til at lægge os paa Sind hans Erindring om vort skjönne KaM i Fædrelandets Tempel som Religionens og Videnskabens Tjenere? Ja, hav Tak, ærværdige Herre! for det väktare Ord5 ogsaa denne Dags Höitid skäl gjöre det lettere for os altid at have i Minde, at "Gudsfrygt ei* Rigernes Styrke." Ja, Gudsfrygt har Forjættelse paa Alleting* Allerede en ærlig, aaben Ligefremlied er jo et af dens Bud; og sandelig, Eders jiorske Gjæster synes ret at fole Forvisning om, at naar dc^ »om nu, af fuldt Bryst lade et Hurr» for Sverige tone gjennem Hallen, saa skäl deres Raab forstaaes og med glad Tillid troes som et Svar paa venlig Tiltale— o ifra Norges inderste Hjerte! - -

Op, Landsmænd! et Hurra for Sverige!

Efter detta tal, som med lifligt bifall emoUagils, • jl-trade Doc. Petersson;

ÄI, IL! I går, när vi i morgonstunden styrde ui mot denira strand, betogos vi af en ljuft egendomlig känsla; ty det var då vi första gängen sammanträffade med våra Norske Bröder. Ti tågade med dem* upp i denna stad, der den mest förekommande artighet var oss till mötes. I dag äro vi hår åter, och röna nya prof af den fosterländska gästfriheten. Knappast hafva vi ännu hunnit samla våra tankar efter den sköna festen under Lundagårdens kronor. Trofasta voro de handslag, som der vexlades, ljufva de minnen, som der upplifvades, ljusa de förhoppningar, som der uppklarnade, varma de offer, som der i naturens festliga tempel från den gemensamma härden uppstego mot himmelen för Konungahus och Fosterland, dessa älskade föremal, som Talaren v den gamle vördnadsvärde, nyss omnämnde. Nordens dyre Monark! Aldrig steg väl ur ungdomliga bröst en varmare bön för Diu sällhet, än den, som der upplågade. Den som så, som Du, byggt sin thron på kärlekens och sanningens grund, han är lik den man, som byggde sitt hus på hälleberget: det föll slagregn och kom flod och stormen stötte på huset, men det,föll dock ej omkull, ty det var grundadt på hälleberget. Och du, »lakade Fädernesland,P,4

Du, hvars sSneyr med mod i barmen och frihetsglÖd i hjertat stånd» aktigt gått sin bana framåt, och^ derföre att de aldrig misströstat) äfven på,branten af sitt fall, räddat sin sjelfständighet och sin ära, Fädernesland! aldrig, glappade tal några bröst varmare for ditt väl, än vid denna hoppets löftesrika högtid. 'Det land, der en sådan anda väckes och lifvas i unga sinnen, det skall ej blott bibehålla, det skall föröka sin. ära oeh niA^t. Ja, M. 0., det är ju

för fosterlandets ära vi hvar och en i sin stad skola verka. Det är också för att lifva och befordra en gemensam fosterlandsanda vi samlas till dessa möten från Skandinaviens skilda trakter* Framliden hörer ungdomen till> sade nyss Talaren. Hvad den kommer att bära i sitt sköte, beror till en stor del på det uppväxande slägtet. Inslumrar det i egoism och lik« nöjdhet för det allmänna, då är mycket att befaray ty en sådan liknöjdhet är som Lethes flod i underjorden i dess vatten yar stillastående, inga blommor växte på dess strand, och den som »drack derur, drack —glömska. Men visar sig deremot hos ungdomein detta; ädla sträfvande att utså frön för en gemensam ärofull framtid, då liar man att hoppas det bästa. De gamle Romarne byggde vid Forum ett tern-* pel åt Endrägtens Gudinna, Unn thronade derinne med skålen i den ena banden och spiran och ymnighetshornet i den andra, och föreställdes symboliskt äfven med tvänne i hvarandra lagda händer. Ti vilja ock bygga henne ett tempel, men i våra hjertan, och vi vilja bygga det skönare och fastare med hvarje dag. I denna anda hafva vi gästat hos våra Bröder, och, så uppfattade, blifva dessa besök ej blott sköna minnen, nej de blifva utsäden till de ax, som en gång skola kröna Skandinaviens ymuigketshorn. Lefve derföre enhet i mångfald, kraft i enhet, ungdomlighet i tanke, ungdomlighet i handling. När Vi stiga neder i årens dalar, när tiden en gång hunnit silfra vårt hår, ^hr väl ingen Iduna emot oss med föryngrande äpplen; men det gifves dock en ungdom äfven under silfverhåren, en ungdomligbet, som trotsar både tider och åldrar! — Meel dessa varma känslor, af hvilka vi i denna stund blifvit hänförda, egne vi Eder nu, J Malmö stads ädle Innevånare, vår tacksamhetsskål I

Candidat Thomée hembar derpå stadens Innevånare Landensernas tacksamhet för den gästfrihet, de i så hög grad icke blott nu, utan vid så manga andra tillfällen hos dem erfarit.—- Efter honörn upplrädde Candidat Poulsen med ett tal, som väckte en synnerlig enlhusiasm. Han vidrörde först det goda förhållande och den vänliga grannsäjuja, som städse egde rum mellan staden Malmö och Köpenhamn, och bragte Malmöboarne en hjertel% tacksägelse i sina landsmäns namn. Såsom svar på, D:r Gullanders tal uttalade han vidare en helt olika uppfattning af skandinavismen ? i det han utveck-m

tade, huru på en gång nödvändigt och förnuftsenligt det var att tanka på icke allenast en litterär och boklig, utan äfven på en nationell och politisk förbindelse emellan de nor diska f o 1 ken; — han gjorde vidare en tillämpning af det gamla ordstäfvets "Der ätelen är, dit församla sig ernarne% —r och efter en kort klassificering och beskrifning af dessa skadliga rofdjur, slöt han sitt föredrag med en skål för Skandinavismens inre lif och frihet och yttre oberoende, eller — som talaren utlät sig — méê den lifliga Önskan, "at hverken Örnene eller deres Uiiger nogensinde skulde slaae ned paa et livlöst Skandinavien!" — Sedan denna skål under jubel druckits och sedan Amanuensen M. Nissen på sistone ut-bragt èti " L e v e den s v e n s k e G j æ s t f r i h e d!" fortsattes gladjen ännu en stund omkring de ofantliga borden, som nästan svigtade under den ymniga välfägnaden. Vi försummade icke att hembära vår tacksägelse medelst uppstämmande af en och annan studentsång, vexelvis utförd af de Lundensiska och Upsaliensiska sångarena. Dock dessa fröjder måste afbrytas: vi manades af den fortskyndaude tiden att taga afsked från det gästfria Malmö, Norrmännen för att utbyta vistelsen hos det ena brödrafolket mot en gästning hos det andra, Svenskarne för att första gången i sådan mängd i>esöka sina sydskandinaviska broder.

Det stora festliga taget begaf sig ut och tog vägen lill hamnen« Ehuru ett stridt regn nedströmmade från skyarna, åtföljdes vi dock af stora skaror af Malmö innevånare, och icke mindre talrika voro de, som väntade oss vid hamnbryggan, for att vara närvarande vid afresan. Norrmännen gingo om bord på "Carl Joh an'% Hämdenserna på "MalmÜ* och Up-salienserna på "Gottland"; dessutom afgick ängfartyget "U-nionen" vid samma tid, lastadt med ett stort antal personer från Malmö och trakten deromkring. KL 5 e, m. lade de 4 ångfartygen ut från land, helsande de på stranden åska. dande skarorna och af dem helsade tillhaka med upprepade hurrarop.

Sundet./

Regnet upphörde väl när fartygen lade ut, men hirn* melen var ännu alltjemt insvept i en tung och hotande moln-kappa* Dessutom hade vi att kämpa med en ganska skarp och kall motvind, som dock icke hindrade de 5 Student-ångbåtarne all temmeligen nära åtföljas till d«l gemensamma målet. På hvarje fartyg befann aig en af de Deputerade fråii Köpenhamn, som till hvar och en utdelade det gaméfe--.

samma kännetecknet för alla dellagarne i mötet — en rund pappmedaljong mod ett behjelmadt gyllene Minervahufvud pä röd hutten, och med omskrift; "Det nordiske Studentermöde i Kjöbenhavn. 1845." — som i högblått hand skulle bäras i knapphålet -Derjemte fick enhvar ett adresskort, hvilket på ena sidan företedde namnet på Gästen och hans blifvande Värd, dennes Bostad och Ledsagaren, som skulle fora den resande omkrmg i staden. Kortets andra sida innehöll ett kort Program Öfver alla högtidligheter och förströelser under de kommande dagarna, jemte uppgift på timmarne, då museer och offentliga samlingar till beskådande höllos öppna för gästerna. Vidare erhöll hvar och en ett numerêradt märke att fästa vid sina resesaker, för att lättare igenfinna dem, sedan de alla blifvit förda frän fartyget till Universitetshuset.

Emellertid fortgick farten under omvexlande sånger från fartygen, och snart visade sig den Danska stranden för den spanande blicken 5 Köpenhamn uppdykade ur de glittrande vågorna roed sina många torn och spiror, sina palatser och hus. När vi hunnit något öfver Sundets midt, började skyarna dela sig, solen framträdde och det blef med ens lika klart på himmelen som i allas blickar. Delta anslog alla som ett lyckligt förebud och stämde sinnena till de högtidligaste känslor. Och aldrig bar väl något haf varit vittne till en herrligare seen, än den, som nu visade sig vid anblicken af dessa trenne skepp, som, alla förande de tre skandinaviska flaggorna, broderligt gungade bredvid hvarandra med en dyrbar börda af Nordens ungdom han mot en strand, der förr endast fiender funnos, men der den nu skulle falla i bröders öppnade armar! Hjertat slog högre, känslan lyfte sig och en viss stolt trygghet fyllde själen. Den lefvande taflan framför oss blef allt tydligare och framstod i samma mon 1 allt större fägring, isynnerhet sedan vi passerat fästningen Tre-Kroner, der en mängd af manskap visade sig på vallarne och hurrade. Hvarthän ögat vände sig, var lif och rörelse: det danska ångfartyget "Hamlet" ilade oss till mötes, krängande under bördan af de öfvertaliga passagerarne, hvilka saluterade o«h hurrade under en klingande musik. 1 den rymliga hamnen, som snart skulle mottaga oss, vajade flaggor frän tusentals master .— .den vackra Dannebrogen förtroligt blandad med de norska och svenska flaggorna. På örlogsskeppet "Galathea" hurrade besättningen, och mellan de större fartygen kryssade emot oss skarpfseglande slupar, bemannade med "Bolmens? hurtig och tappra matroser, som hurrande svängdeM

sina hattar och af oss på samma sätt återhelsades. Detta var dock endast Inledningen till de storartade skådespel, som snart i snabb vexling skulle aflösa hvarandra! Vi befogos nästan af häpnad, när vi kastade blicken mot kusten at höger, der Langelinies herrliga promenad utsträckte sig längs Sundet med sina oändeliga alleer. Här, hvarest inträdet eljest betalas, men nu genom' Auktoriteternas förekommande välvilja gratis hölls öppet för en och hvar, hvimlade en tallös menniskomassa. Den ena hurra-stormeri efter den andra genombrusade rymden oupphörligt och nästan utan mellanskof, och framrullade i åsklikt danande ljudböljor, med en styrka, som antydde den utomordentligaste hänförelse. Men folkskarorna slutade icke med Lanqelinie, utan stodo lika tält packade anda fram till Toldboden; der syntes likväl mängden förnämligast bestå af fruntimmer, och man hade också till flere tusen damer utdelat biljetter, för att försäkra dem om bättre platser. De befunno sig närmast stranden och hviftade oaflåtligt med sina näsdukar, medan mannen under horra-ropen läto hattarna hvirfla i luften. Vi försökte val att gifva återsvar från vår sida, men huru skulle vi kunnat horas — hvad förmår en fläkt emot stormen! Bröstet ömsom vidgades, så att det ville brista, ömsom sammanpressades, så att vi knappast fingo fram ett ljud. Förut hade vi sungit A, F. Lindblads helsningssång: "Fritt må stormarna ga!" men nu gaf sig vår känsla ovilkorligen loft i sången; "Atter det Skilte Böjer sig sammen!" Vi vete icke, om ens en enda ton af denna förmådde framtränga till siranden; men vi söngo den ändock ur djupet af vår själ, och blefvo derunder af dessa siareords nu nästan handgripliga sanning så mäktigt gripne, att varma tårar, tårar af tacksamhet mot Försynen för elfe fullbordadt hopp, banade sig väg utför kinderna,

RUPSIHAMI.

Första Dagen*

KL S> styrde vi inat den egentliga hamnen och miste således utsigten åt Langelinie^ der de bvimlande skarornas sista hurrarop med detsamma bortdogo. Hamn-bommen passerades först af "Malmö", ett par minuter sednare af

"Gottland" och straxt derpå af "Carl Johan"; hvarje fartyg helsades med ett sexfaldrgt burra, som på lika sätt besvarades. Farkosterna lade till vid Ny-Toldbod, en instängd gård, som Gencraltoldkammeret beredvilligt upplåtit tillÖS

Köpenhamns Studenier för vår landstigning *). Vi stego i land och trädde med detsamma in i de Danska Studenternas brödraring, hvilka alla svartklädde här stodo uppställde att mottaga oss. I midten af de danska lederna svajade de 5 nordiska flaggorna; på den högra flygeln, invid bolverket, befann sig en hvit studenlfana meden sväfvande Minerva efter Thorvaldsens basrelief, prydd med en gyllene oggla på slån-gen, och på den venstra hade den danska Sludentsångföre-ningen ställt sig under sin fana, med Apollo ridande på en svan i rosenrödt fält, slangknappen en gyllene lyra, — Stunden var lika full af allvar som af högtidlighet, när vi, öfver femhundrade Norrmän och Svenskar, här stodo trofast om-slutne af våra öfver åttahundrade danska bröder och det på Danmarks jord! Hvem målar de känslor, som svallade genom våra. bröst, lemnande ett intryck, som för oss alla skall vara för lifvet! L%tfge fingo vi likväl icke öfverlemna oss åt enskilda betraktelser; utan fördes, sedan man blifvit förvissad, att alla voro i land, till platsens midt, hvarest på en förhöjning ett skjul är bygdt i form af en baif å ua hör-uin g. Härunder togo de danska sångarena sin plats och alla de fremmande bildade en krets frammanföre. Följande sång af Poul Rytter (C. Ploug), till hvilken musiken**) för tilf-fället blifvit komponerad af C. J. Hansen, utdelades och afsöngs:

Til Velkomst d. 28 Juni J845.

.Velkommen red Furen, som Gefion drog, J Sönner af Fjeldets Marv! Den Længsel, sora drev .Ter fra Celle og Bog, Øen Ta nie, som styred Jert Vikingcfcog,

Er vor fælles modrene Arv. Det er Stammens Tunge og Blodets Röst, Der hilser Jer, Brödrc! paa Danmarks Kyst Velkommen!

Og Vidnesbyrd bærer Jer fredsæle Hær?

At end t er A århundreders Kiv. Culturen bar smeltet det hærgende Sværd5 I Aandens Bedrifter, i borgerlig Færd

Fr der val?t et höiere Liv. Til sit Værk os kalder den nye Tid| Vi lulse Jer, Brbdre! til- Snillets Strid Velkommen!

_ *) Pe resande åtnjöto äfven den förmone», att deras saker blefvo Intagna frin nil visitation i tullen.

.**) Deiwa fpstämmiga säng Är sedermera utgifven och tryckt hos Löse & -OUcn * Ii öpen hamn. 'm

og Budskab J bringe, at ærerigt Nord

Gjenfu del sens Daggry skäl see, Da Kæmper opstande i Kæmpernes Spör, Ba Fædre besegle, hvad Soniirrne svoi*, »' Og der vorder Een af de Tre, Det er Fortids Spaadom og Fremtids Haab, Vi hilse nu, Brudre I med Jubelraab Velkommen!

Derpå fra ui I radde Magisier artium M. ff a mig ert c-li øeh helsade de anlände sålunda:

Venner og Bröd re fra det nordiske Tvillingriges Universiteter l Ba vi sidst samlede« ved Vintertid, for at feire en nordisk Jul og efter gammel Skik tomme Mindets og löftets Bæger, da sad En-hver i sit O jern, da vare vi skilte Ted Land og Hav, da mödtes kun ydre Tanker og Fftlelsrr, som hverken Land eller Hav kan skille, Og medens Ti hver for sig hilsede hverandre, saa det sång for vore ören, var det kun en fjern Gjenlyd deraf, som rullede hen over vore Bro-dres Hoveder, Men im er det Sommer, som for to Aar siden, da Studenter fra Broderrigerne miidtes og sluttede Venskab Ved Upsalas gamle Jlöiskole, o^ Sommervejret har atter lokket dem ud paa Havet for at opsöge deres Gjæsteveruier og dem, der önske at blive det. See! vi ere mange, som staae her for at modtage Eder, og J ere komne 3 Skibe fuldej derfor kan Vi.' ihke Alle som Een række Eder Haanden og trykke den. Men J have hört vort Hurra og vor Velkomstsang, og i Brödres og Venners Navn, paa vört Modersmaal, som J forstaae uden Tolk, fordi det ogsaa er Eders Modersmaal, byder jeg Eder endnu eu Gång;1 Velkommen paa dansk Grundl Og til denne hilsen finer jeg det önske: at det Venskab, ikke Månd imod Månd, men af Høiskole mod Ho i sk ole og af Folk imod Folk, hvorpaa Eders talrige Bcsög er et Vidnesbyrd, at dette Venskab, der er saa nyt, at selv vi,

som endnu ere unge, dog mindes den Tid, da Foragt og Mistænkelighed imod Broderfolkene blev os indprentet i vore Börneböger, saa ofte man viide vække vor Fædreiandskjærlighed, at det maa styrkes og befæstes ved disse Bages Samliv i Alvor og Glæde, at det mere og mere maa forbinde os til eendræg-tig Samvirken i det Aandens Kige, som gjör Fordring paa vor [-Tjeneste}-] {+Tje- neste}+} og at det maa gaae i Arv til de Slægter, der komme efter os. Be, som dele denne Velkomsthilsen og dette önske V ville stadfæste den ved et nidobbelt Hurra for vore Gjæster fra Broderrigerne!

Det behöfver icke sägas, alt härpå följde de mest energiska hurrarop!

Studenterna hade lemnat inträdeskort till ett stort antal Damer inom Ny-Toldbod. Dessa omgåfvo oss på alla sidor och hade äfven intagit platserna p« förhöjningen bakom70

Sångarne: såväl nnder sången som under talets fortgång kom ifrån deras skona leder till oss mången välkomsthelsning i form af kastade blommor/eklöfskransar och täcka blomster-qvaslar! Dessutom utfördes musik af andra Brigadens Musikcorps, som, 40 man stark, välvilligt crbudil sitt biträde.

Sedan Köpenhamns Studenter på detta sätt liksom mera enskildt budit oss välkomne, skulle vi erfara hvad det ville säga att blifva helsade af en hel hufvudstad, med en befolkning af 150,000 menniskor! Ny-toldbods portar öppnades, och genom dessa utströmmade efter hand det oändliga taget. I spe i sen gick en afdelning af den danska Bestyrelsen, efter hvilken fördes de tre Nationernas flaggor, derpå följde Musiken, så Sångföreningen med sin fana, och de 4 Studentcorpsernas ordförande $ sist kommo de Öfver 1500 Studenterna, 6 i hvarje led, Danskar och gäster förtroligt arm i arm. I tågets midt såg man de 4 från Lund roedförda Studentfanorna, De danska Studenterna hade äfven anskaffat en fana med de 5 Nordiska rikenas vapen och färgor, dock i noga afskilda falt, som var ämnad att bäras före tåget5 och hvarigenom man ville symbolisera det faktum, att en större samling af Studenter från alla de skandinaviska länderna nu för första gången jemnsidigt uppträdde. "Politiet" fann dock för godt att förbjuda bruket af denna fana; ett förbud, som ur døn synpunkten icke kan ogillas, att symboler icke behöfvas* när sjelfva saken ar förhanden!

Målet för vandringen yst Studie-g aar den: vi hade således att diagoa.ilt genomlåga nästan hela Köpenhamn, unge« färligen från öster (ill vester; vågen togs uppföre Toldbod' veien till den vackra Bredgade, som i hela sin längd genomgicks; härunder passerades Frederiks Hospital, Chirurg* Acad.* Frederiks Mirhe, lum&t-Bfuscum, S:t Anna-Plads 9 och stadens största torg, kongens Ny-torv, hvilket prydes af Christian d. V:s staty till häst ocb är omgifvet af Ennstma-demiet, den Militaire Höiskole och det kong et Theater, m. fl. palatslika byggnader. Derefter passerade man Bolmens Canal9 Slotspladsen, Bbibroplads och amager-torv $ så det genom Holberg bekanta sJingriga Fimmelskaftet 9 med Hellig g eistes-Eirkej vidare de bägge till ett förenade torgen Gammel- oeh Nij~torv, med Raadhuset och framkom slutligen genom Nörre-gade, indian '.Petri och Frue-Kirke v till det midt emot belägna Universitetshuset eller Studie-gaarden.

Taget kunde endast med 'en viss bögtidlig långsamhet röra sig framåt genom dessa stadens hufvudgalor, i anseende till den ofanteliga mängd af menniskor, som alltjemt omgaf71

det på alla sidor. Oaktadt alla den utmärkta Köpenhamnska polisens oförtrutna bemödanden att hålla vägen Öppen, var det nämligen omöjligt att allestädes undvika trängsel oeh stackning. Alla fönster vid de gator, der vi gingo fram, voro derjemte i ordets egentligaste mening så öfver fy 11 da med högtidsklädda askadare, att man hade svårt att förstå, buru alla kunde få rum. Ehuru dessa platser nästan uteslutande blifvit lemnade åt Damerna, tycktes de ändå icke kunna \ rymma alla, då raa« såg, att äfveir på de platta taken en del placerat sig på beqväma stolar! Öfverallt mottogo vi de otvetydigaste bevis på huru hjertligt välkomne vi voro. Da-merna sågo vänligt ned till oss, hviftade med näsdukarna, och ett Ordentligt blomsterregn sändes af skona händer ned öfver våra hufvuden: dels bundna eli löfs k ränsan, dels lösa blommor, stundom sammanknutna i täckt ordnade buketter. Många gäster bevara ännu såsom heliga reliker dessa minnen af dansk välvilja, hälst flere af dem voro försedda med små vidhäftade deviser, innehållande någon för tillfället betecknande och med lätt qvinnohand nedskrifven vers af någon bland skandinaviens stora skalder. Derjemte var det i sanning undransvärdt att se, hvilken aktningsfull uppmärksamhet alla utan undantag visade oss under vandringen. Hände det nämligen, att trängseln

blef alltför stor i smalare gator^ så använde de sitt yttersta bemödande att tränga ut åt sidorna, för att icke komma in på studenttåget och förorsaka något binder eller obehag. Delta sades till och med en gång hafva föranledt, att folkmassan genom sin påtryckning välte omkull en af de fränspända Omnibus vagnar, som på Kongens Ny-torv på förhand hade bliftit ställda vid vår väg, för att åt sktvdelystna uthyras. Äfven ett enskildt drag af folkets artighet förtjenar att här anföras. En af de anlände studenterna hade ännu icke lyckats att uppfånga någon af die nedregnande blommorna, när en särdeles vacker bukett öfver honom nedkastades från ett fönster, uppfyldt af de fagraste åskådarinnor. Men buketten hann icke fram, utan föll på marken: gerna ville han ega den^ roen det fortgående taget tillät intet uppehåll— han kunde endast kasta längtande blickar på densamma. Detta bemärktes af en bar-hufvad gatpojkes qvicka ögon; genast armbågade han sig fram till stället, upptog buketten och lemnade den till studenten med en så artig bugning, som den starka trängseln medgaf, hvarefter han genast försvann i folkhopen.

"For at sige med eet Ord**, yttrar sig tidningen Fædrelandet för denna dag, "siden Thorvaldsens Hjemkomst72

og Begravelse bar Kjöbenhavn inlet lignende seet!" Ja,., somlige trodde sig till och med kunna antaga, att folkmängden» som nu var i rörelse,1 var större än du och steg till omkring 00,000 menniskor!

Anblicken af denna stora stad med så talrika innevånare, alla lifvade och hänrychté af en enda stor tanke, måste i sanning på oss göra det djupaste intryck. Vi kunne således om detta lysande intåg med större skäl säga, hvad de Danske Studenterne yttrade om mottagandet i Upsala vid besöket 1845: "Det var et Panorama, som maalie have overrasket seirkronede Fyrster, end sige da en Flok af fremmede, navnlöse, paa Ål t uden Ungdommens Haab og Begeistring fattige Ynglinge!*' — Sedan detta oförgätliga triumflåg på sådant satt varat omkring $ timmar, framkommo vi ändteligen kl, £ 8 till Studie-gaarden och drogo in i sollennitels-salen, under mängdens hurrarop utanföre.

I denna sal hade våra hlifvande värdar före oss infunnit sig, för att afhemta sina gäster. Oaktadt dess vidd uppstod dock trängsel och uppsökandet gick långsamt för sig, samt gaf anledning till ett och annat, dels ofrivilligt, dels frivilligt misstag. Den från det skandinaviske Selskab utgångna uppfordran, att de väntade gästerna måtte inhysas i enskildes hus under vistelsen i Köpenhamn, hade nämligen mötts af en så allmän beredvillighet af alla klasser, att nästan hela det stora antalet på sådant salt kunde inrymmas. Ja, då Student-alumnerne, som hafva sin honing på Regentsen, Elersens, Borchs och Walchendorfs Collegier, hade förbehållit sig en mängd kontubernaler, sä räckte de främmande icke ens till åt alla andra, som äfven önskade gäster. Dock, välviljan saknar ej häller sin fyndighet; de, som icke på förhand kunnat tillförsäkra sig någon gäst, infunno sig här ändock, och när da någon länge förgäfves sökt sin värd och högt ropade hans namn, anmälde sig desse i stället och drogo så hem med sin fångst, leende i mjugg öfver sin oförmodade lycka! Här hvar oeh en derjemte efter kontramärkena lätt fått reda på sina resesaker, hvilka under taget blifvit förda till Studie-gaarden, oeh der Universiletsvis och efter nummer blifvit: upplagda, begåfvo sig värdar och gäster arm i arm Ull hemmet.

Det skolle blifva omöjligt att i en bild sammanfatta beskrifningen på den utomordentliga välvilja oeh intagande hjertlighet, som allt ifrån denna stund särskildt mötte hvarje resande i den danska hufvudstaden. Må det vara nog att säga, att vi blefvo upptagne i familjemas sköte och alt vi15

der af Danskarne bemöttess icke som främlingar, ja, icke ens som blott gäster, utan fastmer såsom deras egna blodsfränder eller såsom efter en längre frånvaro hemkommande familje-medlemmar: i hvarje huslig krets, dit vi inträdde, blef i samma stund en' högtid, som icke slutade förrän med vår afresa! Denna varma innerlighet satte kronan på dansk gast-vänskap och eröfrade helt och hållet våra redan förut intagna hjertan. Så funno vi/att våra danska kamrater icke sagt för mycket, då de, i åters varet på vart bref, yttrat: "Derför love vi Eder; at J skulle föle Eder hjemme i vort Hjem4'; och allt ifrån det första steget inom danskt hus blef det oss äfven klart, att, hvad de derpå lofvade, icke mindre skulle gå i fullbordan: "at Jf, naar i atter maae forlade os, skulle medtage venlige Erindiinger."

Dessa den första aftonens festligheter voro likväl icke inskränkta allenast till enskilda hus; äfven de större kontubernierna mottogo sina många gäster på ett lysande sätt. Re gen t si a nem es fest försiggick på Regentsens

borggård, som var rikt upplyst på Tivolivis med mångfärgade lampor, uppsatta öfverallt, särdeles i det gamla ryktbara trädet på dess midt. Inbudne voro derjemte Professorerna i den tkeo-logiska fakulteten. Flere inspirerade tal höllos såväl af Professorer som Studenter. Sedan de främmande blifvit välkomnade med en skål och derpå svarat, föreslog Regentsprovslen Prof. F. C, Petersen en skål för de trenne rikenas Konungar, för folken och deras framskridande i vetenskap ocb konst. Sednare framtrådde den öfver hela Danmark så högt vördade och innerligt älskade Prof. Clausen, Han slöt sitt tal med den minnesvärda önskan, "at den Tid snart maatte komme, da Nordens Studenter ikke skuide være bundne til deres egne Universiteter, men da de, som Tydsklands Studenter, kunne vandre fra det ene Universitet til det andet; da Læreren fra Kathed re t kunde tale til Studerende fra Nordens trende Riger, og man ved Besættelsen af Lærerposterne ikke spurgte om Vedkommende var födt i Danmark, Nor-gø eller Sverrig, men kun"om han var Posten voxcn!" Haf gingo under bar himmel i den milda qvällen de tre nationernas studenter ledvis arm i arm, stundom under glada samtal och stundom afsjungande kraftiga fosterländska sånger. Glädjande var dervid att förnimma huru högt våra danska vänner älskade Bellman, och med hvilken känsla och noggrannhet de utförde dessa Sveriges nationellaste sånger. Liknande fester firades äfven i de öfriga Collegierna: på Æminäl. Üö-spital ("Couipmnen") der flertalet af de främmande Med. Stu-74

diosi bodde., helsades gasterne med ett humoristiskt "Velkommen!" *) pa melodien "Gubben Noach." Verserna voro särskildt tryckta och utdelades endast till gästerne, likasom äfven vid afresan åt dem egnades en "Communens Af* skedshilsen til sine Gjæster." Äfvenledes voro de 5 främmande Studentcorpsernas Hese-kommittéer inbudne att tillsammans med den danska Bestyrelsen tillbringa aftonen i ett lika muntert som lysande gille, för att såmedelst få tillfälle att stifta en närmare inbördes bekantskap.

För alt ytterligare visa,, att deltagandet för åen skandinaviska saken och var ankomst var lika starkt äfven hos det öfriga folket, som hos vara kamrater och alla bildade, är det oss ett nöje att här införa tvänne för tillfället författade Folkvisor. Af den första? hvilken sades vara författad af en Snickare, utkommo inom kort icke mindre än fem upplagor! Hon lydde sålunda:

En ganske ny og fornoielig Vise om de svenske, norske og danske Studenter, som mödtcs i Kjöbenhavn d. 25:de Juni 1843, med mere, som denne smukke Vise indeholder. 'Af H.-Olsen, Snedkermester. Kjöbenhavn. Trykt udi samme mærkværdige Aar hos J. Behrend.

Mel. "Og det va* «<U Aaret attonhundredeayv."

1 Kjöbenhavn inin fryder sig alt hvad man kan,

Paa Glæden ei længer man venter; Thi trende gode Skibe här bragt til vort Land

Be svenske og norske Studenter. En herlig Kapital der stikker dog deri, Og Ladningen, inin Sand ten, har kostelig Værdi, Allermeest kanshee Bog for Studenterne, Men vei og for Hver, Som haver Norden kjær, De bringe Haab og Ungdom fra Strand og til Strand Og den lianital bringer Henter.

*) De trenne första stroferna kunna vi ej neka oss att anföra;

Hi I Dig Broder! i vor lune Bo,

Fri for Ægirs X*ladsken ,-..-. Finder Du ved Fiasben, Hvad han röved', Ven, det kan Bu troe.

HU Dig Broderi kom og: œd for To! Thl, naar Snekke» ueier, '-•. AH hvad IVJavèn eier,

Gaaer ad undas, Ven, det veed vi jo.

Her paa Kneipeu Valhal aaben staaer,

Medens Freia smi-er,

IM a» i Galten filer, Kresser Druer, klinker saa: "Gutår!"7tf

Tin rar der tiende Brödre> man tydelig seer,

At de burde enige være Og hjælpe saa hverandre, paa bedste Ufaneer

At gjöre Familien Ære. Om Pugerne er tre, er Landet dog hun eet, Og er yi ogsaa adskilt, er Sundet ikke bredig Smallest det kanskee Er for Studenterne, Bog ei bredt for Hver, Som haver Norden kjær; Thi fire Mile bli'er som et eneste Qvarteer, Waar Hjerterne sammen os bære.

Lad os da stræbe fremad med Haand og med Ord

Og fölges i Sorg og i Gammen! Og er* ti end saa ringe, som Tydskerne troer.

Saa slane vore Pjalter vi sammen, Og bruge vi til Eet den Kraft, som Gud os gav, Saa skäl JT see, der kommer nok noget Godt deraf, Ikke dog kanskee Blot for Studenterne, Men Tel og for Hver, Som haver Norden kjær; Og hvis ei Norden bliver heel mægtig og stor, See saa er det os, som har Skammen.

' Og kommer vore Fjender, de kyser os ei,

Nei, enig i Kampen vi drage, Og vise dem saa hoflig den nærmeste Vei,

Hvoraf de kan reise tilbage. Vil Tydsken ta'e vor Sjæl og Hussen ta'e vor Urop, Saa er der dog Tel Nogle, som nok vil sige "StopI" Ikke blot kanskee Iblandt Studenterne, Nei, det vil Enhver, Som haver Norden kjær, Og Nordens Höst kan blive saa rig som dens Mai, Naar Foglene af Kornet vi jage.

Og hör nu, J" Studenter, som seilede herhid,

Og nu vandre Broder med Broder« '

Som glemte gammelt Fjendskab og nu kun före Strid

Om hvem der har de stærkeste Ho'der, Vi sige Eder Tak for Jyders raske Flugt; Thi hvad som J bar gjort, det er baade stort og smukt! Og det seer kanskee Ei blot Studenterne, Nei det fatter Hver, Som haver Norden kjær, Og vi vil nu med Eder gjöre Alderdommen blid For Norden, vor elskede Moder 1 *

Den andra visan hade denna lydelse:

Minde-Sang om de svenske og norske Studen lers Ankomst til Kjöbenhavn d. 25:de Juni 1848. Vedföiet en Be-
70

retning om denne afuioengiajdelige Begivenhed. Kjøbenhavn. Forfattet af og trykt hos J. Behrend.

Mel. "Duftende Boge og kornrig« Vang«.0 Sönner af Sverrig og Norge! J være Hjertlig velkommen i-Dannemarks Favn 1 Vcnslsab og Fred varmt i Sjælen J nære, Fol Eder fro da i Venskabets Bavn!

Tvedragtens Dæmon fra Norden er jaget, Oplysning drev den for evig paa Flugt! Kjærligbeds-Træet dens Plads har indtaget Og det vil bære den skjöiineste Frugt,

Slægtskab i Sæder, i Sprog og i Hjerte, — Saaledes Almagtens Herre det böd, — Bele vi broderligt Glæde og Smerte, Före til Lykke de eller til Do*d.

Elske sin Drot og forenes i Aanden Er Skandinavernes Higen og Lyst; Hertil binanden vi tro række Haanden, Kryste hinanden til trofaste Bryst,

Vær. da velkommen, J nordiske Brödre, Som spinde flittigt paa Videnskabs Teen, Fortiden skjælned' blandt trende af Mödre; Een er vor Moder nu, — Aanden kun een T

Af den korta berättelse om ankomsten, intåget, m. ni», som var vidfogad denna sång, kunde man se, alt detta opus. blifvit tryckt under forstå natten efter vårt anländande. Dessutom tryefeles och saldes i 2-skilliugs-upplagor under dessa dagar O der bekanta och särdeles omtyckta "skandinaviske Sange";— de svenska voro: "Kung Carl den unge hjelte", "Sätt machinen i gång", "Vintern rasat ut bland våra fjällar" och "Tänk »agon gång på den» hvars, hjerta gömmer"; — och de danska; "Det er et yndigt Land", och "Vi er eet Folk, vi kaldes Skandinaver."-

Så hade vi då nn äfven hunnit det andra af våra önskningars mål — Köpenhamns vallar omslöto oss. Må det här tillåtas oss att kasta en blick tillbaka på denna dag, såsom hvar och en af oss gjorde det, när han den första

aftonen, i den gästfria boningen i stillhet fick samla sina tankar. Ja, i sanning, Midsommarsafton 1845 lar ingen, sau» deltog i dessa festligheter, någonsin förglömma! Christiania och Upsala studenter hade gjort sin första utflygt lill Skandinaviens tväune andra Universiteter, och desse hos sig första gången mol tagit en så stor skara af långväga kamrater; vi hade helsat morgonsolen i Lund och aftonsolen i Köpenhamn, omhuldade af den inneidigaste vänskap, den utsöktaste gästfrihet. Vid tanken på det storartade mottagandet i Köpenhamn må-n

sic vi med häpen undran fråga oss sjelfva i Hvad gingo cta alla dessa menniskor ut till att se? Var det endast för att nyfiket beskåda ett antal främmande, kelt och hållet okända studenter, som kommo, på besök-till andra studenter? Kunde något så ringa och obetydligt sälta en hel bildad hufvudstad i rörelse, och förmå alt till den grad hänföra honom? Ingen bland oss var väl nog formulen all ens för ett ögonblick inbilla sig något dylikt $ nej, djnpl kände vi alle, att det endast var i egenskap af den Skandinaviska Idéens tjenare och såsom represen tanter för tillfallet af tvänne slägt-folk; tie der hafva ett och samma framlida mai, som vi rönt en sådan ärobevisning. Denna tanke, buru skön och upplyftande, men tillika i viss mening huru nedtryckande! Ty huru små och ovärdiga voro vi. ej alt på våra svaga skuldror bära all denna ära! Det var oss som då askan i vördnadsbjudande majestät gar fram öfver arme dödliges hufvuden! Nu, o"oi någonsin, kände vi, att Nordens Genius nedstigit ibland oss och lyftat en flik från sitt sirålande anlete, att vi liksom ansigte mot ansigte stodo inför en stor verldshistorisk tanke, sprungen ur kristendomens innersta — tanken om en allmän folkens förbrödring och samlif i kärlek. Ty ej skall den skandinaviska idéen stadna inom Nordens gränsor, hon skall — om också under annat namn — blifva vcrldserofrande, och verlden skall engång med tacksamhet minnas, att Skandinavien var hennes vagga!

Ändra Dagen.

ftlldgomnisirSfiftgeii d. £4 dun!« — Enligt det välordnade programmet för gästernas sysselsättning under dessa dagar skulle förmiddagarna företrädesvis användas att bese Köpenhamns märkvärdigheter; aftnarna och qvällarna deremot upptagas af festliga tillställningar och gillen. Middag intogs i den familj, hos hvilken man bodde, men för dem, som gästade i kontubernierna eller bos enskilda studenter utan familjer, hölls hvarje dag mellan klockan 1 och 4 öppen spisning vid Table d'hote i Studenterforeningens lokal. Bland de många märkvärdigheter, som af oss på denna tid besågos, kunne vi bär endast i största korthet angifva de mest framståendet — Midsommarsdagen (som i Daumark icke firas som en helgedag) begåfvo sig alla kl. O f. in. till Fruekirke. Redan stora portalens gafvelfält visade oss ett af Thorvaldsens större mästerverk: Johannes Döparen i öcknen. Inne uti det ljusa templet sågo vi flere andra af hans78

arbeten, ibland hvilka förnämligast Chris Jus och de 12 A* postlarna i marmor tilldrogo sig allas beundran. Frälsarens kolossala bild står på högaltaret och en lärjunge vid hvar och en af kyrkans tolf pelare. Oaktadt de långa afstånden mellan dessa tretton 'statyer, ser man dock genast, att de utgöra en grupp, och det intryck de göra pä åskådaren är alltför mäktigt, att vi skulle våga något försök alt beskrifva det. Under det vi betraktade och åter betraktade dessa och andra den Thorvaldsenska mejselns odödliga skapelser, upplyftes sinnet tillika af den högtidligaste musik, i det nämligen Studentsångföreningen utförde trenne koraler, och den utmärkte Kompositören Häri mann lat oss höra flere kompositioner, bland hvilka hans sköna sorgmarch vid Thorvaldsens bisat†ning. Sist gjordes ett besök vid den store bildhuggarens likkista, som, bekransad med evighetsblomster, ännu befinner sig i ett af kyrkans sidokapeller, och der kommer att förblifva, till dess hans eget museum blir fulländadt På f. ro. genomgick man vidare Christiansborgs Slot med dess praktfulla inre, besåg Museum for nordiske Oldsager, Maleri-galleriet , Thorvaldsens alla arbeten, dels i marmor dels i gips, hvilka tills vidare befinna sig i slottels bottenvåning, samt Tafvel-utställningen på Charlottenborgs Slot, som dessutom kunde beses hvarje middag under hela vart uppehåll i Köpenhamn.

Få e. m. besöktes det JcongeL Bibliothek och Arsenalen eller TöÜiiiset öfverallt täflade vederbörande ämbetsmän att med den största beredvillighet förevisa allt märkvärdigt och derjemte att meddela alla möjliga upplysningar, I Tyg-huset förde oss Artilleriets Chef och öfrige Officerare till och med sjelfve omkring. För den förstnämde höjdes derföre ett hurra, när vi lemnade stället. Derifrån begåfvo sig alla kl.47 töH Thorvaldsens Museum. Denna byggnad, som engång skall innesluta Thorvaldsens stoft och alla hans konstverk, är af staden

Köpenhamn uppförd och prydd i pom-peiansk stil. Köpenhamns alla Konstnärer mottogo de resande i Christussalen med följande "Velkomsthilsen til de svenske og norske Studenier": . *

Mol Der er et Land, döts Sted er hcljt mod NTordou. Det* er ut Navn, dets fty er stort paa Jorden, Og Thorvaldsen son lyder store Navn; Der er et Land, dets Sted er höje mod Norden, Det nævner fro sig som hans Fødestavn. Hans store Minde, det er hele Jordens: Hans Btordaad var til hele Slægténs Tarv; Men Hæderen, han vändt, er ene Nordens, Den tog det fia sin store SOn i Arv,79

I Axelstad, hvar först frans klnre Ö>je Saae Xyset, hvor det nys'-i Boden trast^ Dér rejstes Bautastenen for den Höje, At stain« som Vidne gjennem Tiden fast; JE t "Vidne om, at ej forgjæves bejler Det kolde Nordens Son til 'Gratiers (1 uns 15 EtN Varsel, hvori sig den Fremtid-spejler, Som venter Nordens siJdigftfdte Kunst.

Ved denne Bauta, lier i Helligdommen,

Hvor Mindets og hvor Haabets Blomster groer,

En Kunstner-Flok Jer byder fro Velkommen,

I Brö'dre, Sönner af det gamle IVord!

«la, i Fostbrödrelaget, længst indviet

Ved Aandens Eenhed og ved Blodets Baand,

Vi -kræve Deel, thi ogsaa vi har viet

Vort Liv til Kamp for Aanden, Nordens Aand.

V Velkomne da, Fostbrödre allesaiiiineii! Velkomne til vor Mesters Bautasteenl Som Nordens Bod er een, skjöndt deelt er Stammen, Saa vorde Kronen, Kronen vorde, een 2 . :' Den skygge over Fjælde, over Dale, Og i dens Skygge mylre Blomster frem! Ja, Kunst og Vidskab, Daad og Sång og Tale! 1 höje Norden faae sit bedste UjemJ

Härefter uppstämde de främmande sångarne:

"Fiken tidens flygtiga minnen!

Stundens fröjder; bleknen, försvinnen t _.-'.

Natten nedsteg -på våra sinnen,

Och för skuggorna är vår sång. ,

Hågkomst af de framfarna dagar,

Som oss eldar och oss anklagar l

Graa gäst, som ej tid försvagar,

Följe ditt allvar vår dunkla gång!" *)

'Efter att alla derpå hade besett museibyggnaden, slöto sångarne en krets omkring den store hädangångnes*.ännu tomma graf, som finnes på husets borggård, öeh afsongo med blottade hufvuden några sånger, hvarpå alla församlade ropade ett Evigt lefve Thorvaldsens minne! Man skildes åt med ett Lefve de Danske Konstnärerna! för alt straxt derefter åter samlas till

Feate» 1 ClMPlstl»i»atMW8£» madeline.

På framställd anhållan hade tillstånd blifvit de danske Studenterna gifvet att i denna rymliga lokal — den enda

*) Orden af Geijer; skrifna vid Carl d, Mfcs dödsfest i Upsala 1818, till Narva-marchens gamla högtidliga melodi.80

soto i Köpenhamn var tillräcklig att emottaga så munga-hålla sin fest för de främmande kamraterna. De omkring

1600 deltagarne samlades först utanföre på den stora gården (Ridehaiien), ordnade sig der i procession och intågade tre och tre i ledet. Det festliga i intaget, den första anblicken af det ofantliga rummet i all dess bländande prakt, sjelfva den oändliga processionen, hvilken räckte mer än tvänne hvarf omkring den Öfver hundrade alnar långa salen> kunde ej undgå alt genast försälla alla de in hädande i den högtidligaste slamning, hvartill dessutom i icke ringa mon bidrog den sköna fesimarch, söm utfördes af den talrika Orchestern! Salens väggar voro lätt betäekta roed friska bokgrenar, så att det rika löfverket äfven unduugorøde det rundt om rummet löpande galleriet, hvarigenom det hela liknade en väldig löfsal, hvilkens grönskande väggar öppnade sig i 12 nischer ei* ler grottor pä hvarje sida, Pä salens långsidor hängde en dubbel rad af sköldar, vexelvis en norsk röd och hvit, en svensk gul och blå, samt en dansk röd, hvardera prydd med namnet på någon fräjdad man eller qvinna, som i handling eller skrift bidragit lill sitt fosterlands yttre anseende eller inre utveckling. På sköldarna i undre raden lästes namnen på dem, som i nyare tider företrädesvis utmärkt sig. Från Norge, t. ex: J. Aall, Dahl, H. Foss, Hansleen, Herrman Wedel-Jarlsberg, Sverdrup, 'Schultz, in. fl.$ från Sverige: Ankarsvärd, Atterbom, Berzelius, Byström, Geijer, Hans Jansson, Th. Petré, Tegnér, ni. fl.; från Danmark: Clausen, Grundtvig, Heiberg, Finn Magnussen, Oehlenschläger, Rask, Schouw, Thorvaldsen, in. fl. På Öfre radens sköldar sågos frejdstora namn från äldre tider — såsom t. ex. af Norska: Hakon Alkelstan, Anna Colbjörnsen, H. Egede, Holberg, Tor* denskjold, H. Wessel,.ni, fl., af Svens ka: Carl XII, Gustaf Wasa, Gustaf Adolf, Gustaf HI, Bellman, Fru Lenngren, Linné, Polheim, Sergel, m, fl.; samt af Dan ska; Christian IV, Nils Ebbesen, Evald, Griffenfeld, Niels Juel, Dr, Margrethe, D* Rantzau, m. fl* Salens nedre gafvel vägg doldes af en stor målning, föreställande en klipp t rak t, som omgafs af ett rödt draperi*, och Öfverst vajade de trenne Rikenas flaggor: den motsatta våggen t&èktes äfvenledes af ett måleri med en skogstrakt, oeh pä det omgifvande röda draperiet voro deröfver uppsatta 3 stora sköldar, och på hvarje sågs ett af de nordiska lejonen. Vid langväggen midtemot den stora ingången reste sig, till "en höjd af 14—!6 alnar, en pyramid af lefvande blommor, de skönaste Rosor, Camellier, Löfkojor, och framför denna blomsterfagra bakgrund stod lalarestolen? behängdSi

med guldfransad purpur ooh hermelin; foten och trappan gömdes af orangeträd. Bissens Apollo och Minerva voro ställda på höga pjedcslaler, en på hvarje sida*/: Salen upplystes på det präktigaste af 12 stora, från taket nedhängande ljuskronor, sinsemellan förenade medelst tjocka blomster- och löfguirlandcr, samt af ett stort antal lampor, som i tvänne rader hängde rundtomkring väggarne. Dessutom stodo tre jattèkandelabrar på lika afstånd från hvarandra emellan tribunen och ingången; de uppburos af tre höga kolonner, hvilka voro målade i spiral, en med de Norska, en med de Svenska voch en med de Danska färgorna.

Den fina smak, rika uppfinning, men ändock värdiga enkelhet, som användts vid prydandet af denna sal och hvaraf endast en svag skildring här kunnat gifvas, åstadkom ett så praktfullt och storartadt helt, att man väl sällan torde hafva sett något dermed jemforligt. Hedern för dessa så väl lyckade anordningar tillkommer Hr Theatermålarcn Christensen och Hrr C. Borgaard och LI. Lehmann.

I en sådan lokal och pa -delig- lysande sätt mottogo Köpenhamns Studenter sina Norska och Svenska bröder! Ehuru den öfvervägande mängden utgjordes af studenter, voro likväl dessutom omkring-500 gäster af andra stånd inbudne. Bland desse sag man först och främst alla Universitetets Lärare och Köpenhamns samlelige Borgerrepræsentanter? ett stort antal myndigheter oeh ämbetsmän, skalder, skådespelare, artister, musici oeh konstidkare, hvilka man antingen nu för tillfället var förbunden for välvilligen lemnadt Inträde eller som man eljest ville visa uppmärksamhet, såsom t, ex. icke allenast flere af Konstacademiets styrelse, utan äfven en medlem af nästan hvarje Regeringskollegium, Köpenhamns Kommendant oeh ett par af hofvets högsta dignitärer*

Här, der man eljest tänkt på alli, tycktes man dock hafva glömt det förnämsta — Damerna! Men, de voro icke bortglömda. Tvärtom, man hade hoppats att åt dem få upplata galleriet, som ar stort nog att rymma omkring 5000 perso n er. Men det bada- bekla g lig t vis gjör ts t JU ett oeftergifligt vilkor för lokalens begagnande, att inga fruntimmer måtte fa tillträde. Festen måste således Salina den prydnad och glans, hvarigenom ynglingaglädjen ännu mera skulle adlats. Vi kunde derföre nu endast helga dem vara tankar^ infor hvilka de äfven på det skönaste uppenbarade sig i sina händers verk. Det var nämligen dessa älskvärda Köpenhamns innevånarinnor, som icke

allenast med den största ifver hopsamlat och till festen aflemnat en utomordentlig mängd af82

dyrbara Momnior, utan äfven sjelfva i flere dagar varit y* Selsatta alt binda de oändliga gflirlanderna oeh med egna {länder pryda den smakfulla tribunen, hvilken meå skäl kunde sagas vara det skönaste af aili det sköna, som här var att skuda. — Men äfven andra bade härtill bidragit Så hade t. ex. en Bonde, som hyste ett lifligt deltagande för Sta* denthögtiden, i sin hemtrakt rest omkring qeh från alla trädgårdar sammanskaffat icke mindre än ett helt vagnslass af Momstcr& hvilket han till festkommitteen öfverlemnade.

Knappast hunno vi öfverskåda denna rika prakt, förraii festen tog sin börjans Såsom Ordforaöde vid denna presiderade å den danska Bestyrelsens vägna r Lek tor A. F. K r i e« ger ©ch Måg; art. M. Hammerich. Den förre Öppnade hög* tidligheten med ett allmänt välkomsttal till gästerna, sedan följande sång af Prof. J. 1U B ei berg* på en gammal all-bekant melodi af den danska Sångföreningen blifvit aisnfigens

1. Allmän hels ni Ug.

Danmark, deiligsl Vang og Vænge $

IVukt med JBöfgeri blaa, —• Ofte til de gyldne Strænge

Löd vor Stemme saa. DcUigt end skäl Danmark nævnes, Dog naar hid paa Bolgen stævnes. Naar den Frænder til os vugger,

Holgén ikke lukker.

Ei om Danmark vogter Soen

Skinsyg og med lf arm 7 Bröd re lokker den lill Öen

J?aa sin aabne Barm) Og er Ægirs Mark nu vörden Sjællands Eandevei fra Norden« Ér dog ei paa Sjællands Have . . . ,. Danmarks Led af Lave,

: '.''''' *>'

Eder, som .tra styröd Gangen

Ad det brede Spör, Eder moder Velkomstsangen

Fra den danske Jord. Een er Nordens gamle Stamme., Vort og Eders Blod det samme, Og er Modets Attraa givet,

SlÜdcs man i Livet

Tidligt Herthas Nattergale

Qvad om Eder alt, Alle Engle smaa, som tale7

Har cm Eder tall; Og Nalurens Rtigf vi ktfrte, Dmikle Skikket ser >«ig retrte,,#

#9

,,,i|)g J|gad,,HVglfsang fn'kgwllpi>.,l\\^t* i ,ii, .

Kan vi nu forstaae; Hvad i natligt §yn jjcgyndlc,

Skinner Dagen paa. Nordens Aander tæt sig samle Under Ygdrasil lmn gamle, Stjernerne tra Toppen spille

Kfe« t i Jur%f |UJcle,

Danmark, dejligst Vang og Vajnge,

Aabent in od den Sö, Ved hvis Perlejbaand nu hænge

Klippeland og Öt Lad din unge Vaar utg pryde, Lad »de fagre Toner lydjs I den Stund, da du forbinder V Nordens Haab og Minder!

Lektor Kri egers

Alt engang Jöd Ed«r AUe vor Velkomsthilsen im tf de, og hver enkelt af Eder vil i snevrere Kreds have modtaget mangeji en lignende Hilsen. Men atter her maa vort Velkommen lyde, det fortje-tier Vti Gjcntagelsens,/Ære. Det ligner ei dem, der ofte kenveires |>aa Torve og Gader for atter att glemmes j snarere ligner det dem, der stundom hvidskes i L«ön fra Ven til Ven, fra Frænde til Frænde, Fra Broder til Broder. Men den tusindfoldige Gjentagen af denne lönligc Hvidsken er altfor veltalende, ‚disse samlydende Toners Harmoni altfor lifligt at det ei atter her skulde fremtræde, i Alles, som i hver Enkelts Navn til Alle, som til hver Enkelt.

Og hvo er der vei saa ukjendt med de Kræfter, der röre sig I Folkenes Hjertedyb, at ha« skulde spørge, hvad Magt ligger da i dette Velkommen? Hvo bar saa lidet grebet éit eget Væsens inderste Kjerne, at han skulde trænge til en fremmed Tolk? Ville vi «i All« enstemmig svar«'-, at den underfuld« Livets Magt, som usynlig og dog aabenbar her er tilsteder, svævende over os4-ltey beherskende Os AUe, er Nordens Aand, den ene mægtige Nordens Aand, i hvilken de tre jevngode nordiske Fdlkeaander gjenkjende hverandre og sig selv.

Dens Bud er diet, der Jiar sj^vQet'Jl^dør.&iidi9»0^ T* $&&* os ved dette Möd«. Vei lyder Aandens Bust ei til o* alene, og om end vi svigtede, skulde Andre lytte til dens Tal«, men det sommer sig for Nordens Studenter ikke at lade sig frastride Åen Ære, som de hidtil have hævdet i Aandens Uigc at vsöre de lydigste og troeste Tjenere$ de rappeste og snareste Svende.

See derfor höitidelifgliplde vi i disse Bage jen hördisk Studenter-Fest, hvis glade Alvor paa een Gång bæres af alle 'Fortids Minder, d« lyse, som de mörke, af alle JTwsmtids Varsler? de -tøaføitføc og81

urovækkende, som de opmuntrende og tillidindgydende, men dog en Fest, som bel s t vil dvæle red alle de Minder, der ere vort fælles I»rs, ror fælles Stolthed, red alle de Varsler, der bebude for de tre nordiske Folk en ny og herlig Rainp, en Kamp — om det friskeste Blad i den Seierskrands, hvori ri Alle bare lige Lod og Deel.

De församlade iuhödos nu att börja måltiden, en den utsöktaste sexa, som serverades vid hord, ställda i nästan oafbruten rad längs bela rummets omkrets. Andra bord i rummets midt voro fullsatta med bålar ocb glas, i hvilka såväl eldande som läskande drycker af mångfaldigaste slag, deribland äfven den svenska "Carolinån'*, liela aftonen rikeligen iskänktes. De outtöromeliga källorna till dessa ymniga floden befunno sig i stora liggare, inpassade i löfverket vid gafvelväggarna, der gifmilde Ganymeder med beställjsam ifver skötte de aldrig hvilande kranarna. Under måltiden, likasom emellan sangerna och talen, utförde 2;dra Brigadens Musikcorps, som hade sin plats bakom löfverket på galleriet gent emot tribunen, med en utmärkt ensemble de briljantaste musikslycken, hvaröfver ett särskildt tryckt program utdelades tillika med alla de Danska sånger *), som vid skålarna afsön-gos. — Efter att någon tid upptagits af den glada måltiden, gafs åter tecken med den högt skrällande gongongen, alt skålarna ånyo skulle fortsättas, ; ,.

% För Upsala och dé*ss Studenter.

Sången är författad af Prof. Henr. Her!« lill en mel. af Kublau (ur "Elverhöi,,);

Hen over Hatet skäl

Fjernt over I'yrisvall Toner fra Öresund drage,

Svulmende mægtige

Över den prægtige flöiskoles ældgamle Tage.

Midt i en streng Natur

Stiger dens gamle Diuur Op mellem Granernes Kroner,

Tryg under Fjeldets Ly,

Stolt af et evigt Ily, Herlig i Dalen den throner.

Streng søm dens Fosterjord Stirrcd' den ad i Nord, Eens under Tidens Forandring. Men fra det strenge Blik

*) Tuckta i^ett kJSfle under titel: »I Ridehuset paa Christians -korg Slot den M:de. JmuV-itttS." 16 «s.' Ä:o.l/yii

over Verden gik, Gik der Id^er naa Vandringr

Ind i Naturens Dyb,

Ned til det mindste Kr v b Trængte dens ordnende Tanke;

Skilte det stridige,

L^ste det smidige Grundelement fra dets S kranlee.

Lifligt den* Læ res al

Tolkad' for Bjerg og Dal Iirömkens Höster forbundne;

Trængle UI fjerne Strand,

Viste, at Folk og I-and Suger sin Kraft af det Svundne*

ILænge ved Fyrlgaa

Fremmed for *os den laae, Fjernet ved Tidernes Spaltning«

Nu er den ntter vor!

Fordom er vegen f*>i* Dristige Tankers Gestaltning«

Nu fra det liele N^rd

Trefold gaaer ud et Clwvr., Samlet ved öresunds Vande.

Nu fra .dens Sønners Bryste

Varnvt af Begeistrings Lys£, Stemmer med vore sig blande.

Ilen o ver Fyrisvall

Stemmerne stige skäl Klart gjennem Tonernes Scala,

Svulmend« mægtige

Hilse den prægtig«, Eiljcn i Dalen, Up s a I al

Cand- phil. Carl Ploug upplrädde på tribimeii o«li yUrade:

PpsalenscrJ Da -J igaar seilede li-erind gjennem Bader af smyk* Isede Skibe og biksende Baade, forbi den af en ta»tsammenhængende Folkemasse dannede Strandbred, hvorfra Hurra paa Hurra rullede ben over Eder, da J drog gjennem de mylrende Gader og Pladse og •saae Torklædcr og Blikke vinke fra hvert Hus, og saa« smukke Blomster og Kratidse flettede af smukke Ilænder dale ned over Eder — da Tar der, d-et ved jeg, mangen En bländt Eder, som fölte Qvin-dens Taare brænde paa Mandens Kind. Iklre sändt, J havde ikke troet,|at Eders Modtagelse her vilde gjöre saa "stærkt et Indtryk paa Eder; ikke sändt, Eders egen Bevægelse overraskede Eder $ men' mange af os, som saa Eder græde, vi smilte f thi V* Vidste det forud ? at det viide gaae Ed«*r saaledes; vi kjende af Erfaring, hvor godt det gjör at droge ind i sin Broders Hu» eft&r lang Adskillelse og tungt Savn og dér at finde imSdebankeitde Hjerter og aaline ^irmè W havde prövet, hvor slscrkt det unge Sind bevæges ved at vær«86

Gjenstand før Bf ången Kjærlighed,'-Ti'havde forsögt att homme sol» Bærere af en stor Ideé og nydt vor Deel af den Begejstring, den vakte. Medens J derfor overvældedes af Nuets Magt, flygtede vi til Erinringens Helligdom, medens J droge ind i Danmarks Kongestad, vandrede vor Tanke langs FyrisaaensBredder) thi der have vi ja modtaget det samme Ind tryk, ligget underfor den samme Følelse^ fældet den summe Taa*e!

Upsalenser! jeg bringer Eder den danske Ungdems Tak for hin uforglemmelige Stund, for Eders gjæstmilde Brodersind og for Eders hijitflammende Begeistring, Tusinde Koster skulle gjentage den, sau-snart jeg har udtalt den, og vidne>, at hvad 9 have gjort mod os, det have J gjort mod enh ve* åf voKê Brödre^ vidrie, at det rar Sand-, hed, vi talte, da vi sagde til Eder $ at det Fo*k, vi tilhörte, delte vore Fuleiser og nærede vort Haab3

vidne, at dette Raab ikke er en forfængelig Dröm / udruget i eft Enkelts sygelige Hjerne, men en fuld-* baaren Frugt af Tidens Udvikling og Historiens Gång; vidne, at dette Haab ikke er blevet svækket og kölnet ved mistænksom For-fölgelse eller skinsyg Bagtalelse, men tvertimod er voxet med hver Dag og stedse bar befrugtet Flere og Flere med sin Velsignelse, siden det af Eders Mund först erholdt sin egen-lige, offenlige, höitide-lige, jeg kunde maaske gjerne sJge verdenshistoriske Stadfæstelse.

Upsalenser! jeg bringer Eder mit Folks Tak, ihke blot fordi J kalde dets Sönner II rod re og elske dem, som de elske Ed«r, men fordi 3 have viist i Gjerning, at tf al t örlig en önske at dele dets Skjæbne-% fordi vore Fölelsers Attraaer og Daa», ikke blot kav^e fundet GjenH Mång i Eders Bryst, men alt have kaldt Eder til Virksomhed for vor fæltes Sags Skyld, vor fælles Fremtid imöde. Mindes J endnu* at jeg, da jeg for to Aar siden paa Gustaf Wasas Dag stod i Eders Afrig paa All härjar tingets Höi, og opfordrede Eder til at lægge E-ders Sindelag for Dagen i Gjerning, at jeg da klagede over, at vor^ aandelige Forbund var bundet til det flygtige Moment, at der intet Saniqyem var mellem os i Skrift og Tale, undtagen i de sjeldne og korte Timer, da det ku/ride lykkes os personlig at samles, at Eders luteratur og Eders Forhold vare næsten ukjendte i Danmark som den danske i Sverig. Men dette er jo alt nu ©fter to Aars Forlob ander* ledes; nu gaaer der ingen Uge, uden at der mellem Upsala og Kj8-> bisuhstvii vexies Brev og Bud, Skrift og Bog| vo*t indre Liv, vor aandelige og statsborgerlige Stræben fölges med Opmærksomhed 'i €arl deri Tiendes og Tolvtes Land, ligesom .Eder« Skjæbne og Käa* vogtes med deltagende Blikke af Efterkommerne efter IWnzaus og Juels Erigere, Og det er Eder, som have givet Eders Folk Exemplet, Eier, som först og futdstæiidigst bar fulgt Opfordringen, E* der, som have forplantet den hinsides Kjolen, som have kaldt Norges kraftfulde og höi^ÄdeiUugdom til Deltagelse i dette Mode, Eder,87

„om hidtil ene i lieggc Broderlande hare givcÉ den skandinaviske Id*e et Organ, som have stiftet et Samfund til dens Beskyttelse, til dens Udvikling, Befæstelse og Udbredelse.

Derfor, Upsalenser! tukke vi Eder, skjöndt vi vide det, J trænge ikke til vor Tak i Ord} thi hin Eders stærke Bevægelse, da J föi»t satte Foden paa dansk Grund, netop den indeholdt en Belønning, Born intet Guld kan opveie, en Taksigelse, som ingen Ord konne udsige, en Glæde, som ingen Digter kan beskrive; det er derfor vei en op-rigtig og dykt fölt, men dog kun en mat og ufuldstændig Oversæt** telse af Eders egne Taarer, naar jeg nu hilser Eder: Tak og Pris, Held og Lykke över Upsala]

Docenten Petersson framförde Upsalastudcnlernas tack för denna sisal med dessa ord:

Köpenhamns Studenter! Bröderi Tvenne ar äro förflutna, sedan jag å Upsala Studenters vägnar 1 en krets af många bland Eder på Carolina Redivivas sal föreslog en skål, som hette Afsked och Återseende, Det var en afskedsstund som anslog hjertats innersta strängar $ ty djupfcliadc inpräglat sig i våra bröst betydelsen af det fosterbrödralag, vi ingått i Andens högtid i vår stamfaders lund, vid frihetshjel tens stod; betydelsen af vår vallfärd till Fädrens ättehögar, der Minnet och Hoppet räckte hvarandra handen; och vi välsignade det förra, och svuro, att ej släppa det sednare, förrän det välsignat oss. "Det var så lifligt, mett så tyst ändå, man hörde Skandias hjerta slå.7' #a, Bröder, inift* net af det kära gästbesöket på vår strand, det trängde för djupt in i vår själ, för att någonsin kunna utplånas. Det; var således ej att undra på, att vi räknade slagen från Tidens ur, att vi längtade efter Återseendets timma. Det dröjde väl längre, än vi hoppades, innan den slogj men det gläder ossj att JF respekterat skälen f^r vårt dröjande. Se, nu äro vi åter i Eder krets. Er helsning har mött oss lika varm, som tillförne, den har förekommit oss såsom en ny"Svale, der rarslcr Nordens Vaar." Med den nyvaknade våren vaknade också Vikinga-anden i våra bröst; omsider drogo vi ut, och på samma haf, som vaggade Eder mot våra stränder, gungade vår snäcka så gladt mot Edra* Landade vi vid Svenska stränder, så jublade det mång' tusende hjertan, som välsignade vår fa>d, och niedskickädè till Eder varma helsningar. Så upplifvade, ilade vi åter ut på hafvet, och när det stormade som häftigast då sjöngo vi jublande;

Fritt mä stormarna (få9

Fritt mä höljorna slå;

Ztaskl till Bana ända

Gunya "QQssama h\ä." Och när vi sammanträffat med bröderna frän de båda andra Nordens Universiteter, när vi nalkades målet, när vi sågo Er skona ö, lik en88

Drottning-,'- suga ur hafvet, då vidgades tara bröst, då klarnade himmelen, ocli ilet var, som om Midsommnrssolen gladde sig, då lion såg så mycken ungdomsfröjd, så mycken kärlek, så mycket mod triumfera på vågen. Men när vi sågo denna otaliga skara af Danas söner ocb döttrar vanligt tillvinna oss från stranden, när vi sågo delta lysande, och, det som för oss var ännu dyrbarare, detta värmande, detta bjertliga mottagande, då blefvo vi förstummade, ocli det Tar blott en tanke, som rörde s[g i rår själ. Denna test, tänkte vi, måtte bäfva en djup, en belig betydelse.'.Ja-, Bröder, det var ej blott för att se ocb njuta, som vi besökte Eder. Det var för att allt fastarc ocb fastare tillknyta de b.t ud, som oss förena. Med »varje år slår den Skandinaviska Idéen djupare rötter i de Nordiska folkens Ii jertan. De börja lifligare känna behofvet af en gemensam framlid. Oek år denna tanke ej blott »kön, utan äfven sann, så kan den icke do; ty en sann idé fir ej lik ett stjernfall, som skimrar en stund, ock försvinner, den är som polens stjerna: den vet ej af nedergån-gen. Den är, som Marcclli rykte, enligt den Romerska skaldens ord: VCrescit occullo valiil arhor acvo." Det är då herrligt, att verka kvar ocb en i sin stad för den nordiska andans enhet, det är då herrligt att samla strålar för en kommande ljusare dag. Ocb sattet, buru en Akademisk ungdom bör verka för detta mål, det visade oss den föregående Talaren i sitt oförgätliga tal på Gamla Upsala Tingsbög. Han hänvisade oss till andlig verksamhet, ban uppmanade oss, att medelst skrifter ocb journaler befordra ett fast samband mellan hvarandra, och genom samma medel bana den idé, som lifvar oss, väg till folkens hjertan.

Köpenhamns S-tudenteri Det är mig en glädje, att a 'dag offentligt bär få förkunna, att Upsala Studenter i denna riktning verkat efter sin förmåga. Det Mr numera icke blott en ocb annan af Edra herrliga Diktare, som vi känna, läsa ocb beundra. Hvar sången klingar, byar vetenskapen forskar, der se vi Eder förtjenst. Hvad sannt bär tänkes, kvad skönt bär diktas, hvad godt bär verkas, dermed blifve vi alltmer och mer förtrogna. Och när så vi kygg« P$-**kgemensamt altare för vetenskap och konst, så samman-ilyttas ock våxa hjertan, våra sträfvanden, våra förhoppningar. I dag är förhoppningarnas fest, en fest sådan som Norden aldrig sett tillförne. Hvilket lif, s^m rör sig i denna skimrande sal, hvilken glädje, *äl$!§#tt famna en verld, hvilket mod, färdigt on» det fordrades, att gå motfEe«^verlctl De?t Jfr som om vi kände jäkten af en Engels vingan Den gamle Hamasen trodde på en Genius, som föddes med bonum, som log vid bans glädje, som gret vid bans tårar, som dog med kouowu Det var en skön tro. Skandinavien bar också sin skyddande Gen ms, en odödlig Genius. Det är bah, som nu nedstiger i Tara hjertan^ sam jublar i vårs» sånger. Det är nur vi röna •anmn-89

gon af for» ti dsska Idens Qval "JEst Deus in nobis: uijilanlc wlesrimus Mo" Och vi vilja nil t framgent bevara denna calor, denna heliga låga, och Värmda af den skola framtidens «k ord nr bringas till mognad. Bröder! Upsalas söner inlägga densamma i sin facksamhetsskål, i det skallande Hurra, som skall ljuda ur djupet afderas hjertan. Lefve Köpenhamns Studenter, våra vSnner, våra Bröderi

Efter talets slut afsöngo Upsala sångare nedanstående "Helsning från Upsala", författad af Cand. Carl Säve, till .Nordbloms mel. 'Herrliga Land!"

Jublet i Nord Makligt mot himlen nu skalle: Danskar! vi bringe Er alle

Helsningen» ord.

Hvem bar väl glömt Dagen vid Fyris, när eder Svuros i vnglingaleder,

Hornet biet' tömdt? '

Norden då blef .Ett som i åldriga dagar, När för oss tyddes de lagar, Odin oss skref.

Sången så ren Jjjuder på öar, i dalar: Anden är en, som der talar:

Tungan ar en!

Norrœna mall Främlingar djerfvas dig tränga; Har n\an då glömt, att vi svftng»

Hunne vårt stål?

Enigt vi stå, V Bidande kommande öden,

Galler för Folken det döden — Samman vi gå!

IVordmannablod Glömmer ej, syskonadragen. Derföre, Bröder! nu tagen

Helsningen god.

Dannemarhs land! Svea- och Göta-land bjuder Handslaget —jublet det ljuder

Strand ifrån strand.

5. Vid skålen för Christiania Universitet oeb de Norska Studenterna uppstämde Sångföreningen följande sång, författad af Cand. phil. Ghiv KF. Molbech till et* mel., af Rttug:90

I gjtøve Ungersvende,

Lytter til Sangen! Lad Eders Sjæle vandre

Valfart mo A Nord.

©rag frem i Eders Minde

Sagiict det gamle Om Adelsteen, om Olaf,

Om Halson Jarl.

Da vil I faae at hore,

Alt mens I mindes, Sværd gny og Buers Q vi in og

Skjoldenes Klang.

Da vil for Sjælens Öie

Straalende stige Vor höie Frændes BÜlcd %

Kæmpen i Nord.

I Siin af Nordlysflammer Staaer han, den Gamle;

Hvid om hans Isse hvælver Sneen sin Hjelm.

En Kjortel grön aJF Grane?

Stcnbrjnien dækher, Sit Solvsfcaeg Fossen ruller

Over hans Bryst.

. i. si^y ej|; ^s^^-i^^^iê--'.----^

13 vi gh ed shi om sfer gyldne Glimte derom« *

Drag frem i Eders Minde

Sagnet det unge: Da vil et andet 11 il I ed

Mode JertBIil*.

Ung er den Gamle vorden y

Över hans Pande En Krän ds af Roser shydcr

Rødmende frem.

Klang som af Morgenhlohher-Lyder omkring ham,

I Haanden höit han lofter Frihedens Blus.

De höie Fjelde glöde

Stærht $vor det skinne*?-,.

De höie Hjorter glöde Stærkere dog,

I gjæve Ungersvende,

Bægerne fylder I HU Kæmpen, som er ba a do

Gammel og ung!01

Efler slulad $Aug besteg Gand. pliir. H. P. Poulsen tribunen ocb talade sålunda:

Længe have vi ventet paa Eder, norsk* Brodre! &aajaenge? at de Lidettroende iblandt os begyndte at forsage, og vore Fjender at triumphere; og dog bar mangen venlig Frænderust lydt op till Eder fra Danmark, og mangen fuldttonende og opmanendc Hilsen fra Svc* riges og Danmarks Ungdom. Endelig bave J reist Eder! endelig bave 9 overvundet alle Hindringer! endelig ere J stegne ned fra E-ders stolte og frie Klipper til Brödrene paa Skaanes og SjeHands. Sletter, den skandinaviske Idecs Vugge, for selv at pröve og erfare% om der er nogen Sandbed og Alvor i det Liv, Ims mægtige Ilöst her bar forsamlet os,

I mine herværende Landsmænds Navn byder j-eg Eder et bjerteligt Velkommen, <i% hilse* Eder som vore kjære Gjæster. O! det er underlige dybe F5ldtoftr7 der gribe os i dette Øieblik, da vi see Eder ber midt iblandt os $ her i den Stad, hvor saa mange af Eders Fædre bave fandel et Hjem, og henlevet deres bedste Ungdomsaar^ det synea os, »om om ti kjende Ede* Jille? »om om <T* der saa længe bave været skilte fra os, nu ere komne for at Spörge, hvorledes vi have levet saalænge* Og ér det ikke saaledes? —» Vi Danske og Norske beböve blot at sec hinanden, og strax gjenkjende vi hinan den, og fole, at vi ere Sönner af een og samme Moder; og er det ihlié denne Fölclse^ der med mægtig Styrke nu er brudt frem af Eders stolte Brys tf dér bar fört Eder ned til Danmark og sagt Eder, at her ville alle Hjerter flyve Eder iniö de.? Sandelig! den skäl ikke-have skuffet Eder5 thi J have dog vist allerede fölt, at bör ere J i Brö-* dre» Hus, at det ikke alene er os, de Unge, men ligesaafuldt de Gamle ^ ja! den bele Nation, der slutter Eder i sin Favn; og da lige — Norges lykkelige Indgang og faste Fremadskridcfi i en ny Stats tilværelse øg en ny Frihed, efter at tiet kørt forud havde reist den Høiskole, der idag bringer* os en Forjættelse omj at Fædrene* Liv? klarere og fyldigerey §Mu\ gjenfudes i Sönnemc. See! taine Herrer! det cf Minder5 *W*92

dei* skäl Aarhundreder til al udslette^ men inden det nittende er udrundet, er Norden eet| tin os tilhörer Fremtiden!

Saa !ad mig da ogsaa hilse Eder, Nordmœnd! som Med ei ere i denne ror fælles Fremtid, som dem, der komme i den Idees Nayn, Yi have srorèt Troskab. Aldrig et Öielilik bar jeg tvivlet om, at en stor og ædel Tdee, der bar Sandhed, i sig, jo skuide kuhne tænde hos Eder, tænde — ei alene en ephemer ungdommelig luende Enthoii-siasme, men en stadig og klarende national Erkjendelse, Erkjendelsen om, at Norge,- lige saa lidt som Sverig eller Danmark, gjennem en isoleret oe; ensidig fastholdt aandig Udvikling kan holde Skridt med den europa&iske FremsTsriden i Civilisation og Humanitet, "nt- de nordiske Folk alene ved en gjensidig tillidsfuld Sammenslutten kunne faae et Ord med i de europæiske Anliggender og nogen Vægt i Folkenes Kaad. Eller skulde maaske Erkjendelsen af Nodvendigkcdcn af Nordens Enhed i Aand og Sandhed —-og dette er intet omgaa ende Udtryk , mine Herrer! thi det er klart og tydeligt før dem, der have Mod til at uddrage Conseqvenscrne ^—skulde den kunne bortdemon-streres dem til Glæde, hvis Valsprog er: divide et impera? Eller skulde den först vaagne hos Eder, naar Dödens Mærke er sat pan Eders ftrödrcfolks Pande, naar en Folkebetvingcr begynder at klattre paa Kjolen, og tydské Pjalter at blæse over til Gap Ltndesnæs? — Men det er jo en Dansk, der taler til os; maaske sidder man i dette Øieblik og holder Raadslagninger over hans Fædrelands Skjæbne, maaske. er det i ait^lve^tii$fj:^^<iil^fe|^)Äf ^--€K|r;,nwt^ilteldiH!?; Danske, at ^ivsltÄév^st^ Bort mell denne

Tanke! sigerjeg-Eder* Aldrig hare vi forlangt, aldrig ville ti nogensinde paaknlde Nogens, ei engång vore

Brödres, Hjælp i den Sag, hvis Lösning maaafgjöre, om Danmark sk al e x i st e re ei 1 er i k k ej thi ligesom J ved Eders egen Kraft alene gik ud af en uheldsvanger Katastrophe, da Jf for det forbau-sede reactionaire Europas Öine reiste et Frihedens Tempel paa Eidsvold , saaledes maae ogsaa vi, uden f r e mm e d B i s t a n d, bane o« en Vei gjennem de truende Farer, der omringe os, og, om saa hele Tydskland vælter ind imod os, uden at vige en Fodsbred, staae fast paa vor Plads, som Skandinaviens Forvagt mod Syd; mægte vi ikke at löse denne uafviselige Betingelse for vor politiske Gjenfødelse, da ere vi intet FoUt, og allermindst — Skandinaver. Men det forlange vi af Eder, at J vel skulle betænke, hvilken verdenshistorisk Betydning dér vil blive forbeholdt Norden, hvis Danmark skäl friste Polens Skjæbne,, og det er dog vei ogsaa denne Tanke, der har r«rt sig hos Eder, da J nylig paa Eders nationale Födselsdag udtalte det önske, at Danmark maa blive frelst for Norden. Og naar 3 nu have prövet Livet her, og siden, naar J ere komne hjem, hare vundet den Overbevisning, at det gjennemstrømmes af Nordens93

Aand, du lad os höre fra Edetl da skils os det Budskab, at J ore beredte til at indtræde i vore Rækker som röre Vaabenbrodre i den Kamp, ti Lave begyndt med aandelige Vaaben for Nordens Enhed o% Frihed! — Med dette önske give vi Eder rört broderlige Haandslag, og udraabe: Held og Haeder over Norge! leve Christiania Universitet! og al Livets Fylde over det« herværende Sönner!

Det tal, hvarmed Stud. theol. Ei I. Sundt i sina lands-? mäns namn besvarade ofvanstående skål, hunne vi endast återgifva i utdrag.

Taleren sagdesin bedste Tak for den Modtagelse, som var bleven de norske Studenter til Deel i de danske Kammeraters o^ de danske Borgeres Kreds — en Modtagelse, som ogsaa höiligen vilde glæde det Folk, der maatte föle sig hyldet ved den Hæder, som vistes dets Sönner. Men han ilede ogsaa med at udtale den glade Bevidsthed, som han troede boede hos enhver norsk Gjæst, at det ud-viste Venskab fuldt gjengjældtes ved det Sindelag, hvormed Nor-mændene havde betraadt den danske Kyst. De rare komne hid ikke blot af JLyst til at see de Steder, hvor ogsaa deres Fædre havde levet og virket, og hvortil saa mange ogsaa för Norge betydningsfulde Minder knyttede sig; ikke blot i Fölelsen af, at Normænd og Danske i den samme Erindringens Hai, som i Festhallcn Käa smukt var afbildet, havde at opsnge saa meget for dem begge Kjært og Dyre--hartj hvad der end mægtigere förte den norske Ungdom Danmarks aabne Favn imodc, var Fölclsen af, at Normændene dele den danske Broders Frcmtidshaab. *—. Dette i Anledning af lun t: "Endelig ere J dä komne!" hvormed den ærede danske Taler bragte den nu talende Norma ud til uvilkaarlig at mindes det Meget og Mangt, som i de sidste Tider stundom havde saaret Folkenes fine ören. Det var saaledes oftere blevet sagt, og endnu i hin Tale blevet antydet, at Normænd ene skulde nære Mistanke til Kedeligheden af de danske skandinaviske Bestræbelser« Her holdt imidlertid Taleren det for tilstrækkeligt at yttre, at han tiltroede sit Folk det Sind, at det hellere viide pröve og bed ömme, end ni i s tænke og fordömme* Endnu almindeligere hörtes den Mening merc og mindre ligefrem udtalt, at Normændénc endnu kun huvda det norske Folk ved Forsynets Furclser ledes til at gribe Troen paa den Nordens Aand, som nu kaldte ogsaa det til sin Tjeneste, og lovede i det at viide fremtræde kraftigt og levende i Verdenshistorien5 da det Hörske Folk i saadan Tid (trods al truende Fare) for Verdens dine nedlagde Paastanden om sin folkelige Uafhængighed og Selvstændighed, saa var dette m04

ægte skandinavisk Tanke) da det norske Folk i den fölgende ifeH-neskeatder anvendte sit Lir paa at gjennemføre denne Tanke som det Princip, der skulde belivende gjennemstr^nnné jSamfuiidets fineste Nerver og Aarer, «aa var dette en skandinavisk Bedrift, som for Norges Vedkommende maatte træde i Stedet for mange Taler. Og at det Folk, for hvem saaledes folkelivets Selvstændige Udvikling tar blevet det Höieste, maatte nære livlig Deltagelse for hvilketsom-bejst anclct Folk, som udviklede Iver i samme K c t ning; at det ogsaa i sä 111 mc Grad, som det blev sig sit verdenshistoriske Kald bevidst, maatte glæde sig ved at see nær beslægtede Folks Samvirken til det samme store Maal, det var icke alene i og for sig rimeligt, men viste $ig X)gsaa soln virkeligt ved det Forköld, hvori Norinændene nu saa gjerne tænke **g til det svenske Broderfolk. Fr* den Bag, da (ganske "nyltjg) en htihjertiet Konges höie Ord for al Verdens öine stillede det horske Folk *om jevnhyrdigt og ligeberettiget med det Svenske, ttg der var al Grund til at troc, at det svenske Folk siden var til* freds dermed, var der Intet, som hindrede Normanden i med Lyst at lægge sin Haand i den svenske Broders. Sagen mellem Sverig

og Norge var da paa det Bene. At alle Trætteemner, sorti ere eller kunne blive det norske og danske Folk imellem, maatte venligen ud-jevnes^ at det ene Folk maatte trygt föle sig at indtage den Plads ved det andets Side, som det med Bette kunde fordre — det troede Taleren at kunne betegne som et almindeligt norsk Önske. Bet mente han nemlig maatte ligge indsluttet i det levende Haab, øom ganske vist aandede hos Folket opfie mellem IVorges Fjelde, at Forsynet viide velsigne enhver god og ærlig Bestræbelse — det være sig af Konge eller Borgere i Landet — for at bevare og udvikle det danske Folks Nationalitet og hævde dets ærefulde Plads i Folkenes Båd. Han vidste det viide lindé Gjenlyd fra

4. Till skålen for Lunds Universitet oèh S tuden* ter var sängen, som afsöngs, författad af Cand, tiv- ti a iv fod, med mel» af Weyse:

Med venligt Blik, med lyse Haar,

Til tusind' Havfrusange, Slaaer Bolgen Bro hver tidlig Vaar

Imellem Bögevange3 - Ben bær saa let, den bær saa glad Hed kjærlig Hast til Axels Stad

F(n dristig Ynglingskare.

Ben Skare har ei Sværd, ei Staal >

Ben svinger ingen Landser; Ben har kun Sangens Söde Maal

Og Ordets stærke Pandser; Og dog til Kamp den stævner udj9S

Til Kamp som mindes al;al -r* vfel Ond -^ ' Til Verdens Poler synke.

Den stæyned ud til Vikiiigslog, ,

Og Kampen har den vundet} I Fjenders Leir den længst inddrog,

Ham selv den længst bar bundet; Og ftiirfet bar den mangen Gång Sin Seiers fest mtd Spog og Sång

Til slagne Fjenders Jubel. —7 —*•

— Du Ynglingsis a re kjæk, og snild)

Til Nordens Yndling baaret, tlvem Ordets Malm og Sangens Snil

Har Seirens Farve baaret, —-I bundne Fjenders glade Lag t)u feircr atter jo i Dag

Din Seiers fest, den stolte!

Du Ynglingflok fra Lundeguard,

Bisp Axels Sonneskare 1 Siig — fyldes ei dit Öies Vat»

Med Perler tunge, klare? Med Storm indtog du jLxels jptajt« —* ,,, <

Nu bar du hele IVofä t ¥^Vn ~

Og Norden dig velsigner I

t)erpå talade Mag. art. Hammerich:

Vi have tömt vort Glas for Upsala og Christiania Universiteter^ lad os nu tomme det for Universitetet i Lund, vor Gjcnbo paa den anden Sid« Öresund, der bar samlet de langveis Gjæster ogkragt llem beroTcr med talrigt Fölgeskab. Det er kun en ringe Afstand, som skiller os fra Lund, og dog bar den været lang nok til at ad« skille os i meer end hai vandethund rede Aar. Gaae Ti læugcrc til— Imge i Tiden, da tar Lund en dansk By; for tusind Aar siden hygte Skanningen med paa Dannevirke, som det hedder i Thyra Danebods Vise, og længe Var Skaane, Halland og Bicking selv et Dannevirke Imod svenske Fjender. Dengang var der ikke noget Universitet i Lund. Men da öresund var bleven Kigsgrændscn, da blef Universitetet i Lund stiftet for at drage de tre danske Landskaber over til Sverig. Det er skeet; og det skete liurtigt, saa hurtigt, at der neppe er fundet stærkere Bevis paa Sverigs og Danmarks Slægtskab, end at Fjender saa hastig kunde blive Landsmænd, og at Landsmænd saa

hastig kunde blive Fjender. Dog, det er ikke blot blandt disse halv Littré Minder, at vi skulle opsöge hvad Lunds Universitet har virket til Erkjendelse af Nordens Enhed. Nei, da Tegnér i Lunds Domkirke satte Laurbærkrandsen pan Oehlenschlägers Hoved, da de lundske Studenter bare Nordens danske Digter paa deres Skuldre, da saae vi Forspillet til de olympiske Lege, som skulle samle Aanderne fra Nordens adnkilte Higer UI en levende Vexelvirkning, da blev vi min-96

fod* om, hvad vi havde forglemt, at det ilcke gaaer met! aandelige S Kat te som med timelige, at de blive mindre ved at deles; nci, de blive större, jo Flere der dele: dem I Til Tak for denne Lærdom, UI Ære for den Videnskabelighed', hvörmed Lunds Universitet er udrustet til at mode i Vjeddestriden, til Tak og Ære for dets store Fortjenester af et mere og mere udvidet, venskabeligt Samliv imellem Studenter fra Droderrigcrne, udbringer jeg et Leve for Studenter og Lærere ved Lunds Universitet!

Cand."L. Wimmerstedt från Lund tolfcade siua kamraters tacksamhet fiir den åt depi egnade skålen i följande ordalag! ,.*-,: ^

Danske Bröder! Nar hjertat ar fullt — när stundens glädje ock framtidens kopp trängas inom bröstets hvalf, dä är språket för fattigt/ då är tanken för kall att uttrycka bela rikedomen och glö-flen af de känslor, som vilja blifva/uttalade. MA detta tjena mig till ursäkt, då jag nu enkelt och rättfram bringar Eder Lundensiska Studenternas vanna och uppriktiga tacksamhet för det hjertliga, det verkligt broderliga bemötande, som de vid detta, så väl som vid många föregående tillfällen hos Èdei* hafva rönt. Dessutom behöfvas ju icke oss emellan många ord5 ty vt hafve redan längesedan lärt att känna, att älska hvarandra. Vi hafve så ofta blickat in i hvarandras trofasta ögon, så ofta hvilat vid hvarandras varmt klappande hjertan, att vi utan ordens nödtorftiga tillhjelp förstå hvarandra. Vi hafve ofta svurit att lefva ock verka för Skandinaviens väl. Sk an di navlens, väll r — Det är det skönaste, det största ock herrligaste mål, yi någonsin kunde, utstaka för vårt lifs verksamhet. Vi inse tydligt ock klart, huru vigtigt och maktpåliggande detta måls uppnående är, derföre halve vi också lofvat hvarandra, att med ålderdomens sans ock mogna öfverläggning, men med ungdomens kraft ock okufvell ga mod gå framåt, tappert kämpande mot de hinder, som möjligen kunna möta oss. •— Men hvarföre talar jag om hinder? Hvarföre nämner jag kamp? Äro icke folken på vår sida? Låga icke allas hjertan från Nordkyn till Slesvig (ack, att jag finge säga: till Eidem!) för samma Skandinaviska intressen? Skola icke våra hemmn-varande föräldrar och syskon med ökad kärlek och hängifvenhet sträcka sin famn mot Eder, då de få höra huru väl, buru varmt «S kaffen mottagit deras söner och Rrödcr? — Kampens lider kunna likväl snart nog komma: utifrån lian vår fosterjords, vårt evigt älskade Skandinaviens välfärd hotas. Då är det godt, att med sam-drägliga krafter kunna möta faran; vare sig att den kommer från östan eller sunnan; då ar det godt, att som Starkodder kunna slå "med try par armar."

Skandinaviske Bröder! Vi erinre oss de tider, då Nordmännen eller de tre Nordiska rikenas förenade innebyggare satte en hel verlds-97

del i bäfvan— haiVa vi sa vanslägtats fi;?n våra förfäder, att.fi rui icke »kulle kunna ingjiita en smula respekt Los våra närmaste grannar? —•••NejI jag kan ej tro det; — ännu växer det män på Nordens klippor och jern i klippornas sköte.— Låtom oss då? luina breder! vid minnet af våra frejdade förfäder, hvilkas andar med stolthet blicka ned på oss i detta ögonblick, och med tanken fästad på de stora män, hvilkas namn vi glade läsa på de väggar, som här omsluta oss — låtom oss, vid allt hvad vi ega dyrbart och keligt, i Kkta fornskandinavisk mening svärja ett fast och oupplösligt fosterbröd ra 1 og, låtom <*ss högtid!igt lofva, att "ett skall öfver oss gånga", låtom oss allvarligt besluta att i hvarje förekommande fall med rad och dåd bistå hvarandra! — Ba skola åter våra Höttor i stolta segertåg simma öfver kufvade vågor och våra hårar oemotståndligt öfversvämma fiendtliga länder; då skall verlden lå'ra sig att med vördnad betrakta det Skandinaviska trillingparets jättekrafter.

När jag nu uppmanar Eder, Lundensiska kamrater, samt äfven Eder, Studenter trån Upsala och Christiania, att uttrycka Edert bifall till det, som jag, öfverväldigad af ögonblickets högtidlighet ock stora betydelse, endast i brutna ljud kunnat uttala, så insen J väl, aitt jag endast beder Er ådagalägga Eder varma tacksamhet för de Danska bröderna; ty det är Dem vi hafva att tacka för kufvandet af fordna tiders olyckliga missförstånd, för de

Skandinaviska nationer-fias närmande till hvarandra, för den närvarande stundens oförgätliga glädje, för framtidens sköna förhoppningar.

Svenske och Norske Bröder! om J gillen hvad jag tålat, så uppsta'mmen ett niofaldigt, ett väldigt ljudande Hurra!

Efter talets slut afsong Lunds Sångförening en utmärkt vacker sång af Mag. O. Lindblad.

3. Skålen för Finland och Helsiugfors' Universitet förestogs af Capellan Fr. Helweg:

Passende er det i en sildig Aftenstund, at dette förste Mode boldes, som hidintil ikke bar bavt sin Mage, Modet mellem fire nordiske Universiteter; thi sildigt, henimod Tidernes Aften, havevi fundet hinanden og have Kjæmpeskridt at gjöre, for at naae Tort Maal, inden Dagen er omme. Og dog er endnu En ikke her, som vistnok efter vor fælles Overbevisning ogsaa burde være her ^- Finlands Höiskole fattes. Ugjevne savne vist J, svenske Brödre, Röster fra den anden Side af den bothniske Bugt; Finland var jo de förste laurbær i Sverigs Krands. Ja, det er den ældste svenske Erobring, og i Grunden den eneste. Thi her taler jeg ikke om Erobring i den Forstand, hvor den kan fuldfÖres med Sværd i Haand, paa den Maade have J vei erobret mere end Finland j roen dette er Edén

aandelige Erobring; Landet lod ikke blot Sveakongcns Ord, men det svenske Ord löd og lyder fra den finske Tunge. Ja, J Svenske hav.« bedre end vi Danske forstaaet Erobrekunsten. Der gaves en Tid, da ogsaa dansk Vælde strakte sig rundt om hele Östersöen, og beherskede samme Lande, Som »enere bleve Sverig underkastede5 da Dannevirke nedbrödes, fordi der ingen Otto, ingen Fuglefænger var, som Danmark benovede at frygte, men Elben tar bleven det danske Rikes Grændse. Dog bitterlig have vi maattet fortryde, at Dannevirke blev nedbrudt^ de vendiske og germaniske Folk, som vare Dan* marlt underkastede, forbleve hvad de vare, aandelig fremmede fot-Danmark og de sidste begyndte paa samme Tid en Kamp, bvis Fölge Tar, at en Deel af det oprindelige danske Land blev fremmedgjort for det ö vri ge. Men Svenskerne have udfort en Bedrift, som fortjé-. ner særlig Berömmelse5 et Land, som ikke mere i politisk Forstand er syensk Erobring og svensk Land. 4 er det endnu altid i aandelig* national. Men er det saa med Finnerne« gode "Villie, eller er det sändt, hvad Bygtcr have fortalt, at disse, som i politisk Forstand ikke længer ere Svenske, keller ikke ville være det i national? Ville de virkelig være Slaver? Det ere vi som Skandinaver altfor stolte til at troe, at der kan være nogert Tvivl, naar engang noget Fremmed »kal vælges, det Skandiuaviske eller det Slaviske, om hvad man da skulde vælge? Men rimeligere kunde det klinge, at de hverken viide være det Ene eller det Andet, men Finner. Vist er det, att Finnerne ere et helt andet Folk og en anden Stamme end Skandinaverne, men om det skulde lykkes at drage en næsten hendöet Folkelighed frem af Stövet, om dertil skulde være Tid nok, det finder jeg saare tvivlsomt Dertil behövedes der mt^rc end Kæmpeskridt og Syvmilestøvler. Men heller ikke er i\et i mindste Maade vanærende at have Navn paa sig af at være'en Erobring, naar man bærer det Navn som Finland. Tin hvad Fællesskabet i Haandens Strid og Dyst angaaer, dengang det endnu bestod mellem Svenske og Finner, saa tilkæmpede disse sig fuld Bet til at staae i Linie med hine. Men saaledes ogsaa i Aandens Dyst. Finland bar ikke modtaget, uden at give igjen j det Lar svaret Bente af Aandens Capital, og af disse Benter er det vi gjerne vilde ogsaa nyde Godt. Stod det finske Begiment med uplettet Hæder ved Siden af det smaalandske og hvert andet, da staae ogsaa Navnene Soelliaan og Buneberg saaledes ved Siden af hvert æljlesyønsk Snille!

Finlanitl kunde altsaa lige saa "freidigt som nogen af os andre træde ind i det Fostbroderlag, hvorpaa vi her række hinanden Haanden. Gjör Helsingfors det alligevel ikke, da kan Grunden umulig være den, at det intet nationalt og aandeligt Fællesskab vilde have med osv Der maa være en auden Grund. *. Men min Tale er allerede for lang, til at jeg endnu skulde söge efter dybtliggende Grunde.99

Hun det vil jeg udtale endnu, at den Gjerning, hvortil vi her indbyde Helsingforscrne, er Lysets Gjerning, som ikke af den Grund passende begyndes om Aftenen, al den jo ikke lige saa godt taaler Sollyset, som den Lys gl ands, der her omstraalcr os. Vor Pagt er den, at vi virkelig ville være fælles om det, hvarom vi allerede ere fælles y Fortids Minder og Livets Kræfter ere de samme hos JYordens Folkefærd, og jeg inener med Vished at kunne

sige, Ingen af os frygter for, at dette'Fællesskah i Minde^ i Kraft og i Haab skuide kunne blive for nært og inderligt, for helt og udelt. Af en saadan uafviselig, aaiulig Haturdrift i Folkenes Hjerteliv kan den Regering, der ikke staaer i unaturlig Modsætning til Folkelivet, ikke have det mindste at frygte, og det skäl være en Koês, som ösear den Förste skäl dele med Christian den Ottende, at Ingen af dem har frygtet for at lade Folkene fölge Hjertets Brift, som nærmest er en ren indre og a an dig, uden al politisk Hensigt, anen som alligevel ikke er tiden gjennemgribende Betydning for Folkenes .Samliv idet Hele, det ydre saavelsom det indre. At Helsingfors maatte staae i vor Midte, naar vi atter byde hiiianêen Velmödt! det er vistnok ikke blot mit, men et fælks Önske, o^ derför ville vi ogsaa tomme et Bæger for de Fraværende. Leve den skandinaviske Aand i Finnernes Land I Leve Wordens femte Universitet! Helsingfors leve!

6. Eu skål för Island af (knd jur. G. A. Krohg följde bäruppå:

Brö dre! Hvor herlig og höUidsfuld er denne Aften! Det er den förste Gång, at Skarer af Ynglinger fra alle Nordens Universiteter mode |>aa eet Sted, i een Time, for at feire en Höitid i een Aand, og ikke alene vi Ynglinge deltage deri y vore Venner, Frænder og Landsmænd fra Finmarken til Eideren, fra Fyrisvall til Stat fölge os med Deeltagelse og ere visselig i Tonken tilstede ved denne betyd-inngsfnIde, uforglemmelige Fest. Brödre! Det er i DagMidsommers-fest, paa den Tid da Folkene i Norge og Sverige feire den gamle nordiske Höitid ved Baldursbaal! Baldur er Kjærlighedens Gud, Bro-derkjærfighedens, som skäl frelse os. Lader os ogsaa nu mindes Bal* durs Död, Mörk et nærmer sig Worden; men Mistelteen er ikke læft-ger i den blinde Hödurs Haand, Kjærlighedens Aand føtr ikke ned til Hel; thi dens Hjem er i vore Hjerter og ifels Fa1ffei> tændt ved Baldurs Baal, skäl lyse os i Fremtiden. I Sandhed det er vanskeligt, umuligt i denne rigt! Time at udtrykke med faa Ord alt, hvad vi föle saa dybt og' haabe -saa tillidsfuldt. Jeg vil ei forsögc derpaa, men det være mig kun til!a#t at udbringe en Skaal paa mine Landsmænds Vegne.

I delte Milde, hvor viÉilsVasrgc lit era hdre et trofast, bestandigt, et evigt Fostbroderskab for Nordens Sag, skäl ikke glemmes et Navn,.iao

der, naar det lueviiei i en saadan Anledning, bos alle Nordboere maa vække dybe FoieUer af Taknemmelighed mod den Deel af det store Fædreland, som det tilhörer. Landsmænd! Uagtet ikke særskilt befuldmægtiget til at udbringe denne Skaal, troer og veed jeg dog, at jeg handler overensstemmende med Eders og vore hjemmeværende. Landsmænds Villie, ved at bringe en-varro' Hilse» fra Norge til det gamle, ærværdige Island og dets unge Sönner. Islændere? modtager da en trofast Hilsen fra vore fælles urgamle Fædres Hjem, som ved sine islandske Sönners udodelige, aandelige Daad, i sine Fortidsminders Bevaring bar faaet en fast Grundvold for Udviklingen af den fra Fædrene nedarvede Aand, af norsk Folkeligbed og Selvstændig-ked. Modtager J, vore nærmeste Frænder!-.denne Hilsen ikke alene som et Tegn paa vor Taknemmeligbed mod Eders Fodeland, men ogsaa soie et Vidnesbyrd om det glade Haab, hvormed vi tillidsfuldt vente, at J ville vide at hævde Eders FædreÖes ærværdig« IVavn i det nye Nordens Livsbevægelser, og med den gamle Kraft bidrage til Udviklingen af nordisk Aand og navnligt til Fuldkommengjörelsen af den gamle, kjære Norrænatunge, som JT renest kave nedarvet fra Hedenold og hvis Betydning for det uje Liv <F derfor nærmest ere kaldede til at hævde»

Landsmænd fra 3¥orgc, Sviar, Daner og Gotberl forener Eder da og sender en Hilsen til Island, Sagas og Skjäl dekons tens bellige Ö, hvor Naturen selv bar tændt et Arnested for Fortidens Minder og en Varde för Fremtidens Kampe; udbringer i eet fuldttonende Hurra det Önske-, bftit leve g;\mle Island i det nye Norden., kött leve det» gjæve Sönner 1

Emellan hvarje skål inträdde alltid något uppehåll, Ii varandet» sällskapsglädjen log ut sin rätt. Vi främmande bade på dessa mellantider tillfälle att knyta mången bekantskap med våra glada och förekommande värdar och med andra Danskar, samt stundom att blifva föreställde för en oeh annan af Danmarks utmärkte mån, Lärde, Skalder oeh Konstnärer, hvarpå bär i sanning icke var någon brist! Att glädjen, utan att någonsin blifva bullrande, dock skulle vara högröstad nog, der mer ån halftannat tusende menniskor på en gång samtalade, faller af sig sjelft, hälst flertalet lifgjordes af ungdom oeh studenter. När derföre en ny skål skulle proponeras, uppsteg en af festens ordförande i tribunen oeh gaf ett tecken till orchestern, som genast föll in med en allt sorl Öfverljttdande

fanfar; lystnad inträdde och han tillkännagaf hvilken talare härnäst hade ordet, hvarefter Stu-dentsångföreningen uppstämde den till talet hörande sången. Så skedde ock vid den nu förestående skålen: fanfaren skäl-im

lade, samtalen tystnade och man hörde utropas: HöiestereU-advokat Orla Lehmann har ordet! hvarefter tillades: Den stämma har, han instämme i sången! Denna uppfordran verkade liksom elektriskt9 ty nästan hela sällskapet förenade på en gång sina röster vid afsjungandet af Prof. * C. Hauchs ord till den eldande och for alla Danskar så kära nationalmelodien "Kong Christian stod ved höien Mäst."

7. För Skandinavien oeh Nordens Euhet.

Ja Nordens Aand kan ei forgaae,

Det veed vi vist. Saa fast som Dovres Klipper graae Ben sisal i Tidens Bölger staae, Og aldrig kan dens Kraft forgaae,.

Det reed ti vist) Thi den med Uvet er i Pagt, Og den kan spotte Dödens '.Magt.. Og List.

Dens Minde trodser Tid og Graf\

Mens Sekler flye$ J Sagas Skrift, paa Sangens Hav9 Ved Konstens store Tryllestav, Det svæver over Tid og Örar,

Mens S ei« ler flye; Og vækker Modet, der bortveg,, Mens Haahets Stjerne blinker bleg Bag Sky.

Jfo vi vil gjemme Mindets Ord

Med trofast Hu. Og hvor vi vandre lien paa Jord, Der vil vi virke for vort Nord Med Mod og Kraft og Alvorsord

Og trofast Ho.; Og aldrig briste skäl vort Baand 9 Og flye skäl Tvivlens feige Aand Med Gra.

Vi sværge ved vor vakte Sands

O^ Mindets Kost, Og ved de faldne Heltes Kranda Og ved de svundne Tiders Glands, J}e.r gliinter for den vaagne Sands

Ved Mindets Bost:

At vi for Nordens store Navn

Vil syiilse selv i Dödens Favn

Med Lyst.

Den stolta sången slöt och med detsamma syntes Orla Lehmann uppstiga på talarestolcn. Det märktes, alt mm102

skulle» få'böra Danmarks älskling, ty genast vid sitt första uppträdande helsades ban med starka bifallsyttringar, hvarefter den djupaste tystnad inträdde:

Bet er med frydefuldt Sind, roed et jublende Hjerte, at jeg hilser denne festlige Stund} thi den "kommer til mig son» Fredens milde Due, med del* glade Budskab, at Tvedragtens og Vanheldets syndige Tid stunder til Ende, — den Lommer til mig som Vaarens Svale, der forkynder, at den lange Fimbulvinter, hvis kolde Dödsslummer rugede over Nordens Kraft, flygter for Livets Lys og Livets Varme. Derfor fryder sig vort Sind5 tin længe nok vandrede vi i Ragnaroks Horl?e, —i derfor jubler vort Hjertey Ibi vi -øine alt den unge Morgens nyfod te Slsjær og fornemme dens friske, qvægende Aande.

Denne Forlængsel efter Forlosningen,, den stille Forventning om Frelsens Komme, der gjennem Kampens Vee og Nederlagets Jammer skäl fore Norden til Seier og Bedrift," til Glands »£ Glæde, — det er den dybe Grundtone i de kerlige öldtidssangc, der med lige Ret tilliGre alle Nordens Stammer, fordi de alle kave bidraget HI at skabe den, og med lige Kjærlighed frede om denne liellige Arv som den gamle Pagtens Ark, der i sig gjemmer ikke blot Vidnesbyrdet om Nordens oprindelige Enhed, men ogsaa Forjættelsens Fylde om at det engang skäl skee, hvad Line gamle Seere oinede med Aandens pro-phetiske Fremsyn.

Men det er ikke blot i hint kostelige Sameic af vor Slægts Barndomsminder 9 og ikke blot i de stolte Sagn om vor heroiske Alders kjække Bedrifter, der forfærdede og foryngede det gamle Europa, at vi maae söge den historiske Hjemmel for den Idee, der har forenet os — den er vor hele Histories inderste Sjæl og egenlige Indhold, Vei var den urolige Vikingeaand saa dybt os i Kjödet baaret, at hvert Kraftens Opsving i Norden först altid vendte sig udad, ofte.til fjerne Lande; men det er först i Modsætning HI Andre, at man bli-Ter sig selv bevidst, det var först i Conflicten med Verden, at vibegrebe vor sande Opgave; og Historien vidner derfor ogsaa, at hver stor Kraftudvikling i Norden, livad enten den förte vore seierrige Vaaben til Brellands Kyster eller langs Üstcrsöens Strande, hvadenten den i en senere Periode, da Hegemoniet i Norden var gaaet over til Sverige, kaldte os dybt ned i Tydskland* Dale, eller HI Polens og Ruslands Stepper, endte stedse tnect alvorlige Forsög paa at fuldbyrde Nordens Enhed ved at forene dets tre Kroner paa samme Hoved. Disse Forsög mislykkedes og maatte mislykkes, fordi man her, som andetsteds viide naae Maalet ved Vold og Undertrykkelse» og fordi lykkeligvis ingen af Parterne var røa»gHg nok HI varigen at betvinge de Andre; men denne Stræben er den hemmelige Mening af Nordens hele Historie, det er de« ledende Grundtanke i Nordens l!v>105

— den Nordstjerne, som vei ofte Isan tilhylles af Taager och Stormskyer, men om hvilken det ligefuldt er sändt: nes rit occasum!

At denne Tanke först seent og u ful ds hen digen bar arbeidet sig frem til Klarhed i selve Folkenes Bevidsthed, kan ikke forundre osj thi det samme gjælder om bele vort Folkeliv — det bar i Aarhundreder ligget i Dvale. Men neppe vaagnede det i Slutningen af for* rige, Seculum til större tiv, og neppe reiste Folkets Mod sig til at gaae en Fremtid imöde, förend vi se den skandinaviske Idee fremstaar som den förste politiske Tanke, der kom til Bevidsthed og til Örde. Og da uhörte Ulykker stormede ind paa Folket, saa hver politisk Tanke syntes brudt og hvert Fremtidshaab slukket,— da Lede over det nærværende Elende drev Folkeaanden til at söge Tröst i Fortidens Minder, hvad andet mödte den der, end Tanken om Nordens Enhed j som grundige Forskere og begeistrede Sangere pleiede og bevarede til bedre Tider, ligesom fordum i Trængselens Dage Leviterne i Templets Belligdom skjulte den sidste Spire af Davids Æt. Hvad Under, at da bos os, som i det övrige Europa ? Folkeaatidett atter hævede Hovedet og aandede lidt friere, den greb og grebes af hin Idee, der er vor Fortids Minde og vor Fremtids Haab, •— der er vore Nætters Ma a ne og vore Dages Sol, og det Væld, hvoraf vi skulle öse Mod og Kraft til at gjöre Nutidens Gjerning. Derfor bar jeg Tillid til mit Fædrelands Skjæbne^ thi mit Fædreland er det hele treenige Norden, — derfor bar jeg Tro paa den Idee, i hvis Tjenc^ äte vi her ere samlede; thi den daterer sig ikke fra igaar eller ifor-gaars, ikke fra nogle Ynglingers venskabelige Sammenkomster eller nogle Digteres skjönne DrÖmme, men den er saa gammel som Norden selv; den bar Aarhundreders Hævd og Verdenshistoriens hellige Daab.

Men cUft1' bliver det ikke mindre sändt, at denne Stund er fuld af dyb ogglædelig Betydning; Ibi den er et mægtigt Vidnesbyrd, om at vi omsider ere slaaede ind paa den rette Vei, idet vi ikke mere söge at grunde Nordens Enhed paa Vold og Undertrykkelse, mcii paa Frihed og Kjærlighed, — den Vei, hvorpaa vi kunne naae den, uafhængigt af Dynastier og Forfatningsspörgsmaal, og uden Afbræk for alt, hvad der er berettiget og skjønt' og værdifuldt i de Eien* dommeligheder, Nordens tre Hovedfolk ikke skulle fortabe, men tvertimod bevare, styrke og udvikle i den nationale Enhed, hvori de vide sig forenede til et stort, et rigt og mangfoldigt Hele. Det er denne Erkjendelse, som langveisfra bar fört vore kjære Gjæster hid til os , det er den, som her er kommet dem imöde, og jeg tör holde mig forvisset om, at disse Dage kraftigen deri ville bestyrke os Alle, og ut dette skjönne Bulede af et stort Folkestævnc under Frihedens og Kjærlighedens Banner vil gjöre et mægtigt Indtryk paa de opmærksomt tiUkuende Folks Fhantasie — thi Phantasicn er Folkenes Ö|éÆ104

ftg saaledes blive et virksomt Middel for vor Troes Propaganda* At denne Bevidsthed- tidligst og stærkest har grebet de« studerende Ungdom, er naturligt; tin det er, at jeg her skäl gjentage det, — det er jo Aandens Majestæt, at den med Ideens flammende Scepter betegner Vi liveligheden sin Vei, og det er de Unges gamle Ret, i dristig Forudgriben at opstille det Maal, hvorfor de som Hænd skulle virke. Derför ville vi heller ikke lade os anfægte af, att vi kun ere Unge5 thi de Unge tilhörer jo, som nys en anden Taler her har sagt, de Unge tilhörer Fremtiden* De Gamle ere ikke imod os, — vi have jo Vidnerne rundt omkring os og midt iblandt os. Wen vare

de os imod, da skulde det ikke rokke min Tro* Jeg viide da sige til de Gamle, at de skulle van* dre i Örkenen, indtil de ere döde, dell sidste iblandt dem, men vi skulle see vore Önskers forjættede Land; og de Unge vil jeg minde om, at om I eller % Decennier ligger vort Fædrelands Skjæbne i . vore Hænder. Da sidde vi i Kongernes og Folkenes Baad, da have vi vor anviste Gjerning, hver i sin Kreds, trindt om i alle Nordens Lande, da have vi alle Midler ihænde til at fuldhyrde, hvad vi have sat os som vort Livs Opgave. Og blive vi da troe den store Sag, vi nu ornfutte med Ungdommens begeistrcde Kjærlighed, arbeide vi da, hver paa sin Vis, hver med de Kræfter, der ere ham givne, og i den Livsstilling, der vorder ham tildeel, for dens Fremgang og Seier — da vil vort Liv have Indhold og Betydning, da vil vor Stræben bære rige og velsignede Frugter for vort store fælles Fædreland, det stolte, herlige Norden. Det er det Löfte, jeg her aflægger i denne höittdelige Stund, og jeg kræver Dem alle, saa mange De ere, til Vidne paa mine Ord. Og jeg spörger Dem Alle, som her ere tilstede, jeg spörger Dem med al den Alvor, som fylder min Sjæl, og som lyser mig imöde fra Deres Öiue,—jeg spörger Dem, ©m De med os Ville indgaac et saadant Fostbroderskab? (Ja! ja!) Jcgjroörger Dem, om dette Ja er mere, end et begeistret Oiebliks %gtigPBlis, om det er Deres inderste Sjæls dybeste Tanke og sanddru Udtryk, saa at det ikke skäl henvisne, naar Livets itiöisommelige Arbeide tungt sænker sig ned over Deres Isse, ikke henvejres naar Modgangens Storme fare ben over Deres Hoveder? (Ja!) Jeg spörger Dem, om De veed, at et saadant Ja er et helligt Löfte, hvormed ingen ærlig Månd letsindige» tör lege, — et helligt Löfte, hvorfor De sætte i Pant Deres Mandoms Ære og Deres Sjæls Fred? (JaT ja!) Nu saa spörger jeg Dem da, om De som ærlige Mænd vil holde, hvad De af et oprigtigt Hjerte have lovet? Om De vil blive troe— troe indtil Enden —tree i Liv og i Död? (Dessa frågor besvarades med de mest enstämmiga, skällande ja-rop, som slutligen vuxo till en så stormande böjd, att talaren för en stund blef alldeles afbruten; sedan tystnad åler inträdt, fortfor lian.) Idet jeg staaer her, ombruset af dette Löftes mægtige Bölgeslag,fremtræder der for min Sjæl et Billede, saa gigantisk108

»tort, at jeg næsten forfærdes red at fremmane det for Dem, men ogsaa saa stort, at Ingen lian liavc mig mistænkt for at oversec den umaadelige Forskjel baade paa Personerne og paa Situationen. Jeg vil derfor nævne det, thi det er godt at fæste Öiet paa det Storej

__, derved voxer det Smaa. Det Sted, hvor vi her ere forsamlede,

er vei nu en rigtsmykket l?csthal, igaar var det et Rid elms, 3Vu vei, mine Herrer! det var i et saadant Hus, Boldhuset i Versailles, at for mere end et halvt Aarhundrede siden en Aftenstund en Samling af Mænd traadte sammen, udgaaede fra deres sönderreTne og öde-lagte Fædrelands forskjellige Egne, og aflagde en höitidelig Ed, at de vilde blive sammen, indtil de havde frelst deres Fædreland5 — de holdt deres Ord, og hin Aften blev et af de store Momenter i Verdenshistorien, et af hine skjæhnesvangre Öieblifcke, der betegne E-pokerne i Menneskeslægtens Udvikling.— Lover De, at vi ville holde sammen indtil vi have frelst vort Fædreland? (Ja!) — Ved De, at Deres Fædreland er ikke denne eller hin Egn, men det hele store skandinaviske Norden? (JaI ja!) — De svarer mig Ja, saa gaae da hen og hold Deres Ord! Udrust Deres Sjæl og bered Deres Siad til at fuldbyrde Deres Gjerning, först og fremmest i Det, der nu ligger Dzm nærmest, i Aandens og Videnskabens Verden, men ogsaa efterhaanden söan De föres ind i det practiske JLiv og kaldes til at deltage i dets Idræt, i Virkelighedens Rige.

Det er dette Löfte, det er denne i?agt,Tvi nu ville besegle med et Hurra for Nordens Enhed!

Talaren tystnade: de lifliga ja- och bifallsropen, hvaraf han under detta inspirerade, snillrika, af hänförelsens eld genomträngda föredrag mångfaldiga gångor blifvit afbruten, tycktes nu liksom samla sig, för att på en gång frambryta i en storm af de mest enthusiasliska hurrarop. Oeh i den förtjusning, som bemäktigat sig allas sinnen, fattade åhörarne talaren, ännu pä tribunen, höjde honom efter svenskmannased på sina axlar och buro honom i triumf omkring bland den bifallsjuhlande mängden.

Väl hade de föregående talen alla åtföljts af ett nio-dubbelt hurra, och under flere bland dem hade starka bra-.vo låtit böra sig, när de talande vidrörde strängar, som i hvarje bröst väckte återklang; men en så väldig, så uthållande bifallsstorm hade dock ingen förmått alt framkalla som Orla Lehmann! Ja, icke allenast de i Ridehuset varande, ulan äfven det utanför på Ridebanen i täta massor samlade folket, som emellanåt förstod att skaffa sig

reda på hvad skålarna gällde, gåfvo nu högt sitt bifall tillkänna, liksom det förut vid Candidat Poulsens skål för Norrma n nen i de star-

7*ioe

kaste rop tiltalat sin kärlek oek aympallii för sina gamla bröder.

8. En skål för Konsten i Norden föreslogs derefter af Professor N. Höjen:

Imellem Navnene, gom smykke Skjoldene lier i Hallen, Navne, der ere kjære for ethvert af de tre nordiske Lande, kjære for hele Norden, er der tre, som jeg i dette öieblik önskede at henlede dc-res Opmærksomhed paa.

Det er Svenskeren Sergels, Normanden Dahls, Danskoren 'Thorvaldsens.

Jeg nævner dem ikke som Glandspuncter af en fuldendt Konst-udvikling) thi de ere långt snarere Forkyndere om, at ogsaa den Tid »kal komme, da Konsten skäl udbrede sit rige Farveskjær over det alvorlige Norden. Dog nævner jeg dem heller ikke som enkeltstaa-ende, thi enhver af os vil kunne nævne flere hæderværdige Navne, som slutte sig til dem) men disse tre flyde lettest over Læben, de lyse som et Banner, man gjerne fölger i Kampen.

TM Tiden er svanger med Kamp, og denne vil voxe med den Gjairing, som Bevidstheden om det Folkeliges dybe Betydning har fremkaldt. Ethvert Vaaben maa gribes, ikke blot det legemlige, men ogsaa det aandelige. Og for os gjælder det ei alene om skarpt og kraftigt at hævde vor Nationalitet, men tillige at lade den udfolde sig i hele sin Adel, hele sin Skjönhetsfylde. Hvo af os kunde da Være saa lavhjertet eller saa slöv, at han skulde forsmaae eller glemme den mægtige Bistand, som Konsten byder?

'"."Vei. husker jeg, at jeg ikke selv er Konstner, og at min Tale nærmest lyder til dem, der heller ikke ere Konstnere; men, mine Herrer! vil Klavcerspilleren med hele sin Dygtighed formaae at frembringe andet end en inat Hvislen i Strængene, naar Sangbunden fattes? Og tag den mest fuldendte Mester, sæt ham til det ædleste Instrument, lad h am, fuld af Oploftelse, fremtrylle de mest henrivende Toner, de skulle magteslbst hendele i duften, dersom de ei gjenklinge fra den levende, bevidste Sangbund i Tilhorernes Bryst - Og saaledes ogsaa med Konsten. Dersom ikke Beskueren er som et reent, velslebet Speil, der tilbagestraaler Farver og Former, da vil Konstncrcn föle sig ensom i hele sin Mangfoldighed, fattig midt 1 sin Rindom, j Hans Værk vil da kunne lignes med Indsoen i den fjerne, aldrig betraadte Skov; dens rolige, blanke Flade afspeiler Natuven i al dens vcxlende Herlighed, men kun for Dyret med det «15ye Öie, for Dyret, der kun suger den kölende, ejvægende Vædske for at tilfredsstille sin dyriske Trang. Men Naturen virker i stedse fornyet Ungdomsfylde) den henödsler utrættet selvnscetc Skjönlieder. Ikke saa med Manden, han trænger til Samklang, saafremt han skäl107

virke med Kraft og Held} kan behöver en Forvisning ©m, at ei Glemsel og S tö v skäl ruge over hnnÈ- Værker,

Der var en Tid, da Kirhen Tar Konstens Moder, og dengang udbredte ogs'aa fremmed Konst det förste, svage Skjær over det store, dæmrende Norden. Men Tiderne vexle, og den Kilde, hvorfra Konsten her skal hente Liv og Kraft, den udvælder af kele vor Folkelighed* Vi trænge til alvorligt at dvæle Ted gamle Bedrifter, vi bekövc at have de Mænd for Öie, som vore Forfædre fulgte, og dem, som vi selv ville fölge, gjaldt det end den forvovneste Kamp; vi ville glæde os over Folkelivet paa Sletterne og mellem Fjeldene. For vore Konstnere maa der ikke blot være et Danmark, et Norge, et Sverig, men der maa være et fælles Hjem for dem i hele Norden. Vi have kæmpet indbyrdes, og selv disse Kampe ville vi skae, men med et Sind söm Einhcriarncs, naar de mtfdtes i Valhal. Tvedragt og Nid ekal være glemt, vi have kan Öie o^ Beundring for Heltemodet, hvor vi mödc det, i Sverig, i Norge, i Danmark.

En venlig Skjæbne har knyttet hine tre Navne tilsammen. Gubben Sergel opmuntrede den unge Thorvaldsen, og Thorvaldsen var Dahls trofaste Ven og Beundrer^ ^Dét være en Bebudelse om den samme uskröratede Hjertelighed mellem Nutidens ock Fremtidens nordiske Konstnere. Det være en Bebudelse om, at den Tid skäl komme, da Christiania, Stockholm, Kjöbenhavn skulle forlyste sig ved og være stoile af ædle Konstværker fra aiie tre Riger. Et Hurra, mine Herrer, for Klöverbladet! nordisk Ko nstl

9, För en ren utveckling af den Skandinaviska Idéen talade Stiftsprovst Try de sålunda;

Den Månd, som her træder frem mellem Dem, mine Herror! for at hilse paa denne Forening a*f nordiske Studerende, og ii dhe der sig at maatte henvende nögle faa Ord til Dem, er, som de strax vil see og höre, en Månd långt udover det skjønne,, ungdomsfriske Studenterlivs Aar, saa fulde af voxende Kraft og blomstrende Haab. Dog huser han i denne broderlige Förening af Nordens unge Sönner et opfyldt Ungdomshaab. Et Haab, jeg nærede ogsaa paa en Tid, hvor jeg ikke turde vente en saa almindelig og hjertelig Samklangsoin nu, dersom jeg havde villet tidtale det önske, jeg nu i fuld Samstemning med Alle kan udbringe for en bestandig voxen de inderlig og aandelig Forening mellem de tr e n ordiske Folk til Ud-yikling af JVordens Aand) ikke i den forfængelige Tanke, atdet skuide være en Aand over alle Aander, men i den ædle, mandige Bevidsthed om, at de nordiske Folk med deres eiendommelige Anl^eg og Evne ogsaa ere kaldede til at indtage en selvstændig Stilling i Rækken af Europas Folk, at dyrke deres egen Lod paa Civilisationens Mark og at bringe deres egne Frugter til Aet store Marked.108

For under de» naturlige, men stærke Indflydelse af w«rglige Grunder, at kunne hævde vor Ret til med. Aandsfrihed og Selvstændighed at kunne dyrke vor egen Odel; en Odel, hvori vist hvert af de tre Folk har Sit og vil beholde Sit, men hvori vi ogsaa have noget Fælles med hinanden og med ingen Aiulrcj derfor er det vi önske att slutte os bestandig nærmere og inderligere til hinanden; — og see dette er den hel e sk an di na vis fce I dee, hvorover man har villet gjöre saa stor Ophævelse; som 3Vogle have villet ansee for en pkan-tastisk Grille, fordi den, som enhver Idee i sin förste Fremtræden, kun har formaaet at vise sig i en ufuldkommen ydre Skikkelse, Andre ment Intet have at betyde, fordi det fornemmelig kun var i de ungdommelige Gemytter, at den levede. Men hvad der som Idec gaaer frem af Slægternes Lit, er et aandeligt Natur pri ncip, der med samme Stille, forborgne Magt træder ind i Livet og giver sig efterhaanden Skikkelse, naar man kun ikke fordriver det ved frem-konstlet Varme, som hvad der i den legemlige Verden viser sig sorø Livsprincip. Og hvad det angaaer, at denne Idee fornemmel i gen kun lever i den frem voxende Ungdoms Sjæle, da maa det dog vei være klart for Alle, at dette spaaer den et længere Liv og en frodigere-Udvikling, end om den foniemmeJigen kun lavede i os Gamle, der snart vilde tage den med os i vor Grav. Derfor tör vi visselig vente, at Ideen om de tre nordiske Folks inderlige, broderlige Forening nok vil komme til Mands Modenhed og sin Væxts Fylde,

Men Eet udkræves dog, om delte skäl skee, som vi ikke maae forglemme: den maa bevares i sin Renhed, den maa ikfce blande sig med andre Idcer, der kunne være samtidige med den, give sig i deres Tjeneste og blive ufric i sin egen Udvikling. Vi ville ikke bedö-mm« disse Ideers Værd eller Uværd; "Enhver kan være god for sig", hedder det i et gammelt Cfcrdsprog; men det hedder ogsaa: "Enhverskal holde sig paa sit Eget.', Enhver Idee udvikler sig kun ad sin egen Vei)— dersom de höie sammen ville nofc deres Veie til rette Tid og Sted stode sammen j men forbindes de i Utide, vil Ingen af dem naae Maalet. Maaskee trues den skandinaviske Idee noget af denne Farcj derfor, mine unge academiske BrÖdre! tager ikke en gammel Manda Tenlige Advarsel ilde op Mader ikke Deres ungdommelige Begejstrings rene, klare Vin faae en for stærk Tilsætning af Politiseringens Syre> der altid frembringer Gjæring og efterlader en bitter Smag. Dog* det har vei ingen IVödl — Fordi, oprigtigt talt, FoHtiscreu i vore Dage er bleven saa dagligdags, at ingen Monsieur Hieronymus kan mode Monsieur Leonard udenfor deres Gadedör, för de strax begynde en politisk Discours, derfor vil man vei i det glade, aandslViske nordiskeStudentermøde holde den ude3 thi at dreie sig med alle andre i den samme, indskrænkede Kreds og ikke kunne komme ud overdel Almindelige og Sædvanlige, det kaldes jo — saa tykkes mig— JPhi-Uti)

lit ter i; noen dette liar altid i Studenterlivet været skyet som Peil. Bet tilde og Aandelig være Synd, om Politiken bier den Balila, i hvis Skjöd vor unge, bolde Samson inslumrede i tomme Bromme, saa at I* hi Iis tren e fra en anden Side — thi der er mange Slags Phil is tre —- faae Leilighed til at komme over ham, baste og binde ham, udstinge hans Öine og lade ham trælle for dem.

Dersom Be nu, mine Herrer, efter at have hort disse Ord, ville udbringe et Hurra ined mig for en ren Ud Hic ling af den skandinaviske Idee, da vil det hjerteligen glæde mig.

fö. För allvar i glädjen, for band ling vid sidan af ordet prop on era de Mag. O. P. Sturzenbceher frän Stockholm en skål med dessa ord:

Mine Herrar! Vi fire i afton en glädjefest, och det är dock ett djupt allvarligt ord, jag vill tala till Eder; jag säger det från början öppet och uppriktigt, det är ett stridsrop jag vill utkasta midti Er glädje. Jag känner mer än väl, att der äro manga, hvilka hata dessa stridsrop i fredens tid, att de tala såsom vise män sålunda: "Hvarför dessa mörka uppmaningar, hvarför detta slamrande "Vapengny i en tid, som vår? Lefva vi då icke i.det djupaste lugn, har icke största delen af vår verldsdel efter gamla strider återvunnit denna -. glädjeliga stillhet, som är på samma gång för folken och furstarne så ytterst helsosam? Si, det ena året går efter det andra sin jemna gång, varen bringar oss blomster och lärkor, vi beså våra åkrar i glädje och hopp, den vän« sommaren går deröfver, och om hösten fylla Ti våra lador med allsköns välsignelse; låtom oss då vara tacksamma för bråd vi ega och icke sörja för några drömda skyar bakom horisonten t"

Så tala de vise, men jag vill derpå svara: ja|, Europa är lugnt, det ligger en djup tysthet öfver dess länder, mtn denna tystbet är en betydelsefull. Shakespeare säger på något ställe, med anledning af en sådan plötslig tysthet: "Der går en engel genom rummet!" Så är det, Mine Herrar! Bet går en engel genom Europa! ocb det är derföre, det är så tyst. Betar frihetens engel som mönstrar sina bärskaror, och folken 1)öja i helig tystnad knä för dess majestät. Bet är frihetens engel, som mönstrar sina legioner till den strid, hvilken komma skall. Och den skall komma. Säkerligen ännu en gång skall idéen nödgas taga till svärdet, för att skaffa sanningen och rättvisan seger öfver förtrycket, fördomarne och dumheten. Bet är derföre de unge måga "slumra med öppna ögon", såsom skalden sjunger, det är derföre vi måge i tid vara beredda på allt, om det också skulle vara att på en gång använda alla våra frihetsdikter ocb alla våra tidningsartiklar till förladdning och patroner. Bet är derföre jag önsbar, att ingen måtte gå frän denna herrliga fest utan med den högtidliga känsla, sora vore ban invigd till framtidens högre110

Tarf, till utförandet af ett stort, verldshistorisk t verk, ocli det &r derföre jag föreslår en allmän skål för AH t ar i glädjen, för Handling Tid sidan af Ordet, för dristig handling-, för adel handling, för handling utan rast och ro!

11. För Nordens Qvinnor! Tar den sista sisal, som tömdes viel denna fest, en 'skål, som ännu aldrig blifvit glömd i Nordiska ynglingars lag. Verserna, som dessförinnan afsöngos, voro författade af II. P. Holst, på en gammal folkvisas melodi;

Den liflige Sång og "Vinens gyldne Pragt,

Hoser og yndelige Blommer, Be fængsle os stedse, men dog med stærkest Magt

De fængsle os denne Skjærsouimer.

TM aldrig herhjemme blomstred' os saa smukt

Roser og yndelige Blommer, Og aldrig til Vinen vor Sång tog slig en Flugig

Som dengang J kom i Skjærsomraer.

Thi prise vi vil ved Sång og klaren "Vin

Iloser og yndelige Blommer, — Men först dog af alle den Bose faur og Än,

Der fylder vort Bryst med Skjærsommer!

X alle tre Biger sösterligt der groe

Boser og yndelige Blommer, — De kappes i Ynde, i Ömhed og. i Troj

Og haabe med os paa Skjærsomnter«

Derpå Letraddes talarestolen af Mag. art D. G. Mo nr adv som yttrade sig sålunda:

Vender Deres Tanke, mine Herrer, hort fra det, som her er tilstede! Vender den til det, uden hvilket Livet viide tabe sin Fylde,, og Tomhed herske i Sjælen! Vender den til den Qvinde, som er Dem den kjæreste! * .*

Staaer huii for Dig som Dit Livs Ledsagerinde, -*- det er uden Tvivl ikke mange iblandt Dem, med hvem det er Tilfældet, — som-den, der giver Din Glæde sin Glands og blander Deel tagelsens Söd-ine i Din Bekymring, som den, der gjör Dine Erindringer eviggrönne og dit Haab friskt og frodigt, —* vender Deres Tanke til hende.

Staaer hun for Dig, som det lysende Punct i Dine Ungdoms Forventninger, som den, efter hvem Din Sjæl higer, fordi det tykkes Dig, at Du lige saa lidt kan undvære hende, som Du kan und?» være at indaande Luften, —- vend Din Tanke til hende! Er Du lykkelig, er Ordet sagt, og er det ikke vendt tomt tilbage—- glæd Dig^ og vi ville glæde os med Dig. Og er Du ulykkelig, blander Dine Suk sig med IVaitcviudcns Susen, og Din Taare sig med Duggen paaill

Blomsten, vend dog Diu Tanke til li ei ide! Vi skulle forene tore ön-sker med Dine, forenede skulle de storme over Öresund og Kattegat 5 kvo veed det, maskee hennes Sind dog lader sig böie,

Og staaer hun for Dig, ei som Hustru og ei som Elskerinde, men som den, der har/ baaret Dig under sit Hjerte, og ved hvis Bryst Du har hvilet — vend Din Tanke til hende. Der er dog Tnr gens Kjærlighed, der er saa stor som en Moders, ja, jeg havde nær sagt, at den er större end Himlens, thi Himlen har sit Helvede, men en Moders Hjerte veed ei af Fordommeise at sige. Styrt Dig, hvorhen Du vil, skuf bittert hendes bedste, hendes stolteste Haab, sæt Sorgens dybe Mærke paa hendes Hjerte og hendes Aasyn og vend tilbage til hende, og hendes Favn vil staae Dig aaben. Derfor vend Dine Tanker til hende!

Dog lader os ikke blot vende Tanken til den Qvinde, som er "Enhver især den kjæresten lader os vende Tanken til Qvindcn. Vider det, vi gjöre det ei for Hoflighedens Skyld, men fordi vi i Q vinden hylde en stor Samfundsmagt Stille, ukjendt, useet er hendes Indflydelse.— og ei anderledes bör det sig at være — men over hele Samfundet er den udbredt, den virker i Lön som Jordens dunkle hemmelighedsfulde Kraft. Betro mig Nöglen til de nordiske Qvin-ders Sind, og mægtig skäl den skandinaviske Idce fremskyde. Der er sagt paa dette Sted: Fremtiden tilhorer de Unge; jeg kunde fristes til at sige: Fremtiden tilhörer Qvindcn, thi hende er det, som giver os vort Modersmaal, hende er det, som dybt i Barnets Sjæl gjemmer Livets Sæd, der ofte skyder friske Skud, naar Haaret graaner. Derfor, vi Skandinaver maa hylde i hende en Magt, til hvis Gunst vi beile.

Og vi hylde hende, ei for at belære hende, men for at lære af hende. Thi hvo forstaaer som hun at leve i Öieblikket, at hengive sig til det? Og hvo forstaaer som hun att leve kun i Haabet? Et Liv i Haab, der ei liar sin Bod i det Nærværende, bliver tomt og indholdslost) og et Liv i Nuet, over hvilket Haabcts blaa Himmel ei hvælver sig, paa det tynger Prosaens og Kjedsommelighedcns Blyvægt, Men at forbinde Livet i Nutid og Livet i Fremtid, Livet i det Nærværende og Livet i Haabet, det er en stor Konst, og den forstaaer Qvindcn. Og vi, som her ere forsamlede, netop.vi bör for-staae det Samme, thi alt Andet ville vi glemme og mægtigt skäl Glædens Blus brænde de Dage vi ere sammen, og klart skäl Haat-bets Stjerne funkle og forbinde os, naar vi ere adskilte!

Sedan denne Öfver bela Danmark sä högt aktade talare slutat detta mästerliga föredrag, förenade sig Iiela den hänförda församlingen i ett nio gångor upprepadt, enthusiastiskt hurra för Nordens ädla Qvinnor! 'Nu var det isynnerhet somila

vi med »tor saknad kasfade vara blickar upp emot galleriet; det var tomt. . . . Der fanns intet qvinligt Öga, söm med mildt bifall såg ned till ynglingarnes glädje! Man kunde ej annat an med undran fråga sig om orsaI;en härtill, hälst man visste med hvilket varmt dellagande denna sköna ungdomsfest följdes af Danmarks "Roser og yndelige Blommer."

Ehuru det nu var slut med lal och skålar och det var lidet långt öfver midnatt, upplöstes likval festen icke genast, utan deltagarne tillbringade här ännu omkring en timme, under sång och musik, hängifvande sig åt den innerligaste och renaste glädje. — Mellan kl. 2 och 3 på morgonen skildes man slutligen åt, så att man vid utgåendet ur den bländande festsalen möttes af morgonens första rosenskimmer.

Högtiden hade nåft sitt slutf men dess minne skall sent slockna! Ty den Öfvergick icke allenast i anordningens smak och glans allt, hvad någon af oss hittills skådat:, men den hade dessutom genom alla dessa snillrika tal och inspirerade qväden i själen utsått en mängd frön till eftertanke, till adel sträfvan och manliga dad, de der nog i en

framlid skola bringa en herrlig och välsigtielserik skörd.

Detta var de Danska Studenternas fest

Tredje Dagen*

Onsdagen -dl« £5 Juni. — Denna dag var bestämd till en lustfärd till den en god mil utanför Köpenhamn be* lägna Dyrehaven, der det Skandinaviske Selskab iubudit sam-telige resenärerne att intaga en festlig middag. Delta sällskap, som redan utöfvat en särdeles vidsträckt och gagnande verksamhet, grundlades i September 1845 af Köpenhamns mest ansedde lärde och borgersmän, för samma ändamål, som det derstädes kort förut stiftade, men af vederbörande genast upplösta Skandinaviske Samfund, nämligen för befrämjandet af en närmarc förbindelse mellan de skandinaviska folken. Sällskapet, nu i sitt högsta flor, räknade vid vår dervaro 13—1400 medlemmar utur alla bildade klasser.-'—' När vi nu af detsamma inbödos, var det derföre på samma gång en inbjudning från Danmarks mest betydande och inflytelserika medborgare. Men för att i ännu högre grad göra högtiden lill en sann medborgarefest, och derjemte låta gästerna göra bekantskap med kärnstammen af danska folket, hade tvänne Ständerdeputerade och bondeståndets o förskräck le försvarare Hrr Kammarråd J. Chr. Drewsen och Prokura-113

tor Ballb, Christensen låtit utgå följande uppmaning till Bönderna i Köpenhamns Amt:

. . ' Til Bönderne i Omegnen af Kjöbenhavn!

Sora bekjendt ville omtrent SOO svenske og norske Studenter i næste Uge gjctigjelde det Bestfg, som en Dee! af vore danske Studen* ter for to Aar siden ailagdc i Stockholm og Upsala* Ilet mange af Kjöbenhavns Borgere ba?e, Ved at tilbyde Løgis, og paa anden Maade, lagt for Dagrn, hvor kjærkomne disse Gjæster ere, og en Comitee er udnævnt til festligt at modtage dem, og sorge for Deres Underholdning i de faa Dage, vi tör see dem i vor Midte. Naturligt fremstaacr derved Önsket om, ogsaa at gjfJre dem bekjendte med vør Hovedstads smukke Omegn, og man bar foreliibjg bestemt at ville anvende Onsdag d. £5 Jun i. til at före dem omkring i Samme,

Ei tvivlende paa, at ogsaa den danske Bondestand erkjfnder det önskelige i, at den mellem de tre nordiske Folk vækkede flroderaand maa paa enhver Maade til Nordens Held styrkes og befæstes, tillade vi os i denne Anledning opfordre Bihideime i Kjøbenhavns Omegn til ogsaa for deres Ved flammende a:t yd v e^t Bidrag til denne Tonr; og vi have ment, at dHte kunde ske derved, at der om Onsdag d, 28 Juni om Morgenen Kl. 9 mödte i Kjöbenhavn, ved vor Frue-Kirke, et Antal af 1ÖÖ Vogne, som derfra kunde befordre vore Venner til Frederiksdal og siden til Dyrehaven, hvor man agter at Indtræffe henimod KL 4, og hvor Vognene da, med Tak7 ville vorde afskedigede.

Overbeviste om, att vi ved denne opfordring kim tilbyde Bondestanden en kjærkomrøen Leilighed til at lægge for Dagen at den deler de Fölelser, der besjæle saa mange af dtens Medborgere, tillade vi os endnu at tilffrie det Haab, at de Vogne, som man maatte behage denne Dag at sende, maatte, saavidt muligt, blive fcjorte, enten af Fieren selv, eller dog af en af dennes Familie, da derved et blot vil opnaaes, at Alt vil foregaae med dess tö fre Orden, men det Hele ogsaa derved vil erholde et smukkere Præg, naar damedSnnd-hed kan sigts at Kjorselcn er saa aldeles frivillig, at end ei en Kor A bar været befalet dertil,

Strändmollen og Kjöbenhavn d. 16 Juni 18415/

På de im a uppmaning infunno sig mr p8 sagdan tid icke 100, nlatt 140 sjelfegande bönder, hvardera med ett präktigt O—8 personer rymmande åkdon och ännu ståtligare hä~ står. Ingen enda kade skickat sin tjenstekarl, utan hvar och en gjorde sig ett nöje af att sjelf köra för de unga Skan-dinayerne.

S114

Fftrtleii till Hyrøliitven øclt det Skandinaviske SelsSinfes Fe»*.

du mera tiden närmade sig till kl, 9 denna morgon, ju tätare blef den rad af vagnar, som samlade sig omkring Frue-Kirke, så att den slutligen räckte genom kela Nörre-gade lill NÖrre-Fold ock nästan ända fram till Fester-

Fohl, Men icke allenast Bönderna voro bär redo att till Dyreka ven befordra de manga gästerna ock öfrige deltagare i festen, titan äfven en mängd af Köpenkamns innevånare ock personer från andra trakter, till ock med Borgare ända från Helsingör, infunno sig ock täflade alt få skjutsa, så att vagnarnes antal visst steg till 180—190* Man satte sig upp kvar man kunde, fy det i knapphålet burna igenkänningstecknet med Minerva-hufvudet beredde nu som alltid fritt tillträde. Någon tid åtgick, innan alla hunnit placera sig, ock härunder Sag man en silfverkårad åttatioårig bonde gä omkring från vagn till vagn, för att, som kan sade, "rigtig faae see de norske og svenske Drenge." Så många kan kunde gaf kan ett kraftigt, trobjerfadt handslag, talade några ord med dem och nedkallade kimlens välsignelse öfver de unge, under det att tårar fuktade kans fårade kinder. Den vördnadsvärde gubbens kela uppträdande förfelade icke att göra ett djupt intryck.

Klockan 10 satte sig tåget i rörelse ock vägen togs från Frue-Kirke ock sedan genom Östergade, Kongens^ Ny-ioW) iSWé Kongens Gøde, förbi Nyboder', ut genom Öster-port ock Osterallee åt Frederiksdal, hvarifrån man sedan genom Sorgenfri och Lyngby skulle åka till Dyrehaven. — Himlen hade på morgonen varit klar och lofvat en skon dag, men under det vi satte oss på vagnarna mulnade han alltmer ock mer, och just som taget satte sig i gång började de första funga regndropparna att falla. Snart nedströmmade ett stridt regn och detta tilltog alltjemt, så att vi innan framkomsten till Frederiksdal voro genomblötte. Vi gingo således miste om det påräknade nöjet att under färden njuta af de vidsträckta utsigter, som i så rikt mått förefinnas i den skona och angenäma trakt, genom hvilken vägen förde. Men den töckniga liften, som stängde synfältet på några hundrade alnars afstånd omkring oss, kindrade oss likväl icke att se åkerfiillens ock ängarnes sydländskt frodiga yppigket.

På en väg, som förde mellan tvänne små täcka insjöar, framkommo vi till det vid den vackra Fure-Sö oändeligen skönt belägna FrederiksdaL Här körde vi in i en park med herrliga bokar ock sökte skygd under dessa Danmarks rykt-t

HU-

bara "Bogeteltc'Y der vi »ammanträffadt* med andra deltagare i festen, som till stort antal före oss hade utrest från Köpenhamn. Vi hlefvo här genast med den mest förekommande gästvänlighet inbudne alt dellaga i en improviserad frukost, som, med thy åtföljande valvaror, med rund hand uppdukades ur medhafda väl försedda matkorgar* Dock, huru man än i början fröjdade sig och till och med song" Bellmanska visor, så förmådde slutligen ej ens bokträdens rika löfhvalf att möts (a regnskurarnas häftighet. Man måste förflytta sig under tak. Detta skedde ock, dels i de enskilda omkringliggande husen, dels i det obebodda kongl, slottet, som af förvaltaren med största benägenhet öppnades för det genomvåta sällskapet Man spridde sig snart i en mängd rum, matvarorna blefvo öfverallt uppställda på bord, i fönstersmygar, på kaminer; stora mjölkkar framsattes i korridorerna och pa garden. Det var nästan omöjligt att uppdaga hvilke som voro de gifmilde värdarne till all denna rikeliga välfägnad, som i ymnighet endast kunde jemföras med det regn, som nedflödade från himmelen. Den ungdomliga mun-terheten var således snart återställd3 och härtill bidrog i icke ringa grad en orchester af bondegossar med sina icke Öfver hofvan harmoniska prestationer pä de landtliga instrumenterna. Detta var på slottet. Men äfven i de mindre kretsar, som helt oförmodadt bildade sig i grannskapet, gick det icke mindre trefligt till. Flere af de resande fingo här tillfälle alt göra bekantskap med män af medelklassen, såsom näringsdrifvande Borgare från både Köpenhamn, Helsingör och andra orter, hvilkas öppna väsende och rättframma hjertlighet de aldrig skola förgäta. Ehuru således den sällskapliga glädjen alldeles intet förlorade på det ovälkomna regnvädret, då det tvärtom i hög grad bidrog att närmare förena alla, så kunde vi dock, som nämndt ar, icke annat fin beklaga, att vi derigenom bindrades ifrån att se och beundra den nejd, som pä det sköna Sjælland kanske a> åen fagraste.

Ändteligen måste man doek bryta upp och midti hällregnet åter bestiga de väntande vagnarne. Post nitbila Phoebus! tänkte man, och så bar det af mot Dyrehaven. Oeh Phoebus bedrog ej häller denna gång sina unga tillbedjares hoppfulla tillit; ty knappast hade man'hunnit uppf&r den närbelägna Möllehahken på Lyngby-vä gen, förrän regnet med ens upphörde och solens milda strålar genombröto de borlflyg-tande molnen. Ett längre uppehåll gjordes vid lustslottet Sorgenfri, dit Konungen nyss utflyttat> men der han likvälU6

ter närvarande icke befann sig. Man svärmade i glad lust förbi slottet ned i den sköna trädgården oeli parken, nu efter regnet dubbelt inbjudande, och nul ra ek i djupa drag den balsamiska doft, som ångade från skog och mark i det varma solskenet. Slutligen samlade sig större delen af sällskapet vid ded berömda källan i parken y för att ur dess kri-siallåöde släcka törsten, och derefter tågade man förenade några slag omkring, .under, det att Lunds och Upsala sångare vexelvis uppstämde sina sånger.

lifter detta uppehåll fortsat te vi åter vägen till Dyre-haven > men nu i ett så stort sällskap af från staden under tiden tillkomna vagaar, att hela antalet åtminstone uppgick till $50,, då de i tätt sluten rad, hvilken till och meå på långa sträckor var dubbel, räckte öfver en fjerdedels mil. Det var derföre ett intressant skådespel att från höjden af någon backe, se denna Midgårdsorm af stora folk uppf vilda vagnar i väldiga bugter slingra sig utåt den bördiga slätten. Men denna på omvexlingar af alla slag så rika färd har hos oss qvarlemnat minnen af ännu angenämare art. Dit räkue vi det intresse för högtiden, som öfverallt der vi åkte fram på det mest omisskänneliga sätt visade sig. Små bålar, smyckade med en mängd brokiga flaggor, simmade på de täcka insjöarnes spegelytor, som vi på flere ställen foro förbi. Allestädes, ej mindre från eleganta landt ställen än anspråkslösa torparboningar, vajade de nordiska flaggorna; utur alla fönster, hos hög och låg, framtittade vänligt helsande qvinnoansigten. Den Köpenhamnska damen täflade med den, täcka landtflickan att inkasta blommor i de förbifarande vagnarne, fram emot hvilka barnen i glad ifver skyndade, för att äfven kunna offra« sina blomsterskänker. Många bland oss hade derjemte den ^glädjen att uppfånga kransar af Blåklint, som sedan hela dagen prydde våra mossor.

Yi närmade oss förbi det idylliska Lyngby till Dyrehaven. Vid Fortunan, ett värdshus beläget vid den milslånga djurparkens orahägnad, helsades vi af Kammarrådet Drewsen, som beledsagad af ett antal äldre landtman slöt sig till taget -Kosan ställdes bärifrån till Jagtslottet Eremitagen, och härunder fingo vi isynnerhet tillfälle att beundra de lummiga bokarnas sydländska fägring. I närheten af Eremitagen, dit vi framkommo straxt före kl. 8 e. m., hvimlade hela slätten och skogsbackarna af en oräknelig mängd af gående och åkande, högtidsklädde personer af alla åldrar, stånd och kön. En stor Dannebrogsfana, som fladdrade högt öfver de lummiga träden;» hade redan på långt afstånd visat oss stai-lif

let, der dagens egentliga högtid skulle firas. Vagnarne stadnade pa slätten emellan Eremitagen".och'skogen; vi stego af, ordnade oss i procession så godt folkträngseln del tillät oeh voro efter en kort vandring vid malet. Här, under de lummiga bokarnas kronor, funno vi ett jättetält uppspänd t mellan trädens grenar, hvartill Admiralitetet benäget Lånat en mängd stora segel och tåg. Tältet, som pa tre sidor var öppet, oeb endast mot vindsidan stängdt, var skönt förlagt i kanten af skogen, erbjudande en fri utsigt öfver den trådfria Eremitage-slätten ock den lägre liggande traktens omvexlande småskog, lundar ock större skogssträckningar; till venster skimrade .öresunds bländande spegel, oeb vid horisonten midt framför uppstack Köpenhamn sina talrika tornspiror emot det blaa himlahvalfvet — i sanning en för trollande tafla!

Vi blefvo vid tältet emottagne af de medlemmar af det Skandinaviske Selskab, som före oss ditkommit. Tältets o-fanteliga tak uppbars bär och éér af några kolonner, hvilka voro omlindade mad de nordiska flaggorna, oeb dessutom var lokalen rundt omkring smakfullt smyckad med löf och blomster, särdeles omkring talarestolen, som var upprest invid taltets ena sida. Till denna storartade högtid hade Sällskapet inb udi t, utom de resande och en afdelning af Studen t er-sangforeningen, icke allenast flere utmärkte män och Auktoriteter från Köpenhamn, utan äfven alla de Bönder, som med en sådan Välvilja skjutsat de Norska och Svenska gästerna och munga andra deltagare i festen. Hela samlingen, Virdarne sjelfve inberäknade, uppgick till inemot 1400 personer. Under det alt samma mu-sikeorps, som vi dagen förut hört i Ridehuset, spelte upp en munter- musik, ingingo de församlade i de otaliga, nästan villsamnia, om vi så få saga, smågator, hvilka korsade hvarandra mellan de dubbla oeb äter mångdubbla raderna af borden, der vid hvarje .plats låg ett tryckt program Öfver de musikstycken, som gåfvos met lan talen under maltiden, samt tvä sånger högtiden till ära.

Sedan alla satt sig — Professorer och Bönder, höga ämbetsmän och studenter om hvarandra — beträdde det Skand* Selskabs? Ordförande, Professor Glansen talareslolen öeh öppnade festen med följande tat:

1. För den na tio nä La Enh e tens utveckling i den skandinaviska Treheten.

Bet ei- en Hilsen fra Studenter til Studenter, som Imltil er bleven vore kjtere Gjæster til Decl '—* Hilsen i Sång o % i Tale, * udgaaet118

fra den acaderaUkê Yerdeas Midte, fra dem, der tiåre aandeligt Ktt?d og aandelige Studier tilfælles med dem. Dog, denne Hilsen Tar ikke den eneste. Dengang da Kysten ved Danmarks Hovedstad Tar bedækket med Tusinder, livi* Blikke fulgte de fremskridende Bog*-stötter paa Öresund, iler bebudede allt nærmere og nærmere de længe Forrentede* Ankomist, — da det svenske og det norske Flag gled ind mod den dunske Kyst, og de hilsende Jubel raab fra Skib og Kyst mödtes og slog sammen med Bölgernes Klang, -r- da ror Høredstads Befolkning rar sammentrængt i de Gader, gjennem hvilke det böiti-delige Tog skulde skride frem, og Rækkerne af Yngling!?,, dansk og norsk og svensk Arni i Arm, ined Möie fandt Vei mellem Tusinder og atter Tusinder af Mænd og Qvinde*, Unge og Gamle: i Sandhed, det rar en Hilsen, et Velkommen saa fuldt og saa festligt, som det &un bringes der, bror det cjvælder frem fra et helt Folks inderste Sjæledyb. Det Tar et af de mægtige Momenter i Livet, hvis Veltar lenhed griber selv" den, der gjerne væbnede sig imod den, og bringer hre-r Indsigelse, hver- Mistvivl til at forstumme* Mod dette veltalende Sprog er Ordet fattigt og klanglöst; og dog trænger det till Ordet« Hjælp, for at det kan blive nærmere tydet og tolket, hvad der ligger i Hilsenen, der bragtes. Det er et saadant Ord, der skäl lyde hert paa et Samfunds Vegne, der aldrig med freidigt re Bevidsthed kom sit Navn ihu, end i disse Dage, — paa Borgeres Vegne, der slutte sig til den academiske Ungdom, her mellem Skor og Strand, i Omgivelser, der drage os Fædrenes Viis i Minde. Thi af denne Frihed til at samles i Stad og Land pan folkelig Viis, til at lade OrdelJ^ lyde om folkelige Anliggender, som drt egner sig fribaarné Borgere,. — af denne Frihed, takket være Gud! har den skandinaviske Mand vidst at bevare noget Mere, end det paa mange andre Steder er lykkedes.

Og naar hver den, brem Ordet er givet i disse Timer, foler sig •—Manden saavelsom Ynglingen — gjciwiemstrOmmet af Ilöitiden» Magt, da er det, fordi her gives et Ord, som ikke staaer al elie for sig, uden Livets Virkelighed og Virkelighedens Betydning. Thi dette Slags Ord, hvor der construeres i Tatikeu og prophetcres uden Fodfæste, hvor der tales i stærke Toner uden Alvor og Kraft til a,t handle, hvor der takkes og lovprises nden skjellig Grund, loves og forjættes uden Opfyldelse, —• er kun overvældende for Livet, qvæle* og dæmper Væxten af den sunde og kraftige Spire Men Ordet, de-r ffires i denne Kreds, bar en Gjerning, en levrnde Virkelighed at stötte sig til. Det er Gjerning, det er blevet til vitterlig Virkelighed i vor Tid, at de nordiske Folk ere vaagnede op af -den gjiiglende Dröm, at Selvstændigheden skulde bevares, ved at drive den Isole- ' ring, der er given disse Folk ved den naturlige Beliggenhed, endnu videre; dertil, at de «g*aa iselerte sig fra hinanden indbyrdes; —li »

det er Kjendsgjerning, at man allevegne mtfdes i den Beiridjlhed, liror det er blodig Synd, er skrigende Unatur at ville holde Broder-» folkene fjernede fra b v era ud re, bror der — naa en Tld, saa rig paa Lære og Paamindelse for Foldene, paa en Tid, da Folkestammer trindt omkring slutte sig nær tilsammen, for att værne med forenede Kræfter om det, de have tilfælles -— er Opfordring for Danske, Norske og Svenske til ogsaa at slutte sig, nær og inderligt, tilsammen. Og, naar saaledes Samfund Kave dannet sig ved Öresund og ved Mse-lärens Bredder til at vä re Organer og Fremmere for den nationale Enhed, waar vi see Ynglinge fr* de nordiske Universiteter arbeide sig gjennem alle Hindringer frem til broderligt MÖde, naar vi see danske Bönder samle sig for at före norske og svenske Studenter ud i Tore Skove, see Kjöbenhavns Borgere kappes om at indiemine dem i deres buslige Hjem: da er her talende, livskraftig og forjætteIsesrig Gjerning. Her liandies ikke om Broderskab i Litera tur og Studier alene; det er Folkenes Genius, der giver sig Vidnesbyrd i Folkenes Liv.

Og lader jeg nu Blikket hvile paa Eder, yngre Brödre fra Upsala, Lund og Chris tin nia! og vender jeg Ordet til Eder: da er det for at prise Slægten lykkelig, i hvis Ungdomslod det falder, at op-voxe og dannes under Indvirkningen af en Aand, i hvilken den sande Kjærlighed til det, der er dansk eller norsk eller svensk, har sin rette og naturlige Bod, for at prise den lykkelig, at den, dannet og udviklet under saadanne Indilydelser, skul indgaae i Livets Virksomhed til at arbeide i denne Aands Tjeneste. Dersom der iblandt Eder er Nogen, som

endnu har taget Tvivl eller Mistro med sig ombord: — den vil være begravet i Bölgerne^ tbi jeg veed det vist, at Enhver af Eder bar fornummet, hvor det er Telgjörende, udenfor det egen-lige Fædrelands Grændser at finde dem, der ikke, som Fremmede, modtage, gjæstfri t og mildt, men der komme ham imöde som hans Egne, — ikke blot af samme Udspring, ined summe Sprog, men med det samme aandelige Præg, den samme Maade i al Væren, al Tænken og Talen* Og dersom der er Nogen iblandt Eder, som maatte have tiltraadt Heisen kun med Tanken om de Nydelser og Behageligheder, den skulde bringe: — jeg veed det vist, att ban vil modtage fra disse Dages Samliv et Indtryk, dybt og alvorsfuldt, der Til bevare sin Kraft, ogsaa hvor Livet stemmer sig hindrende og fjendligt imod hans Id og Stræben.

Men ogsaa hver Månd priser jeg lykkelig, åer med Sjælens Varme kan og vil slutte sig til Ungdommen der, hvor den er Repræsentant for den oplivende, foryngende Nordens Aand. Kan denne Aand vinde Magt og Gyldighed, da vil vort herlige Norden være stærkt til at afvise Alt, hvad der kan true, være sig fra Ost eller fra Syd, og lys og frydelig vil Fremtiden udvikle sig »f Mörkct Og dette være120

da Ötttlœt, jeg her frembærer: for dc n na ti o n a 1 c E nil c ds U d-vikling i den skandinaviske Trehed!

Dessa ord af en man, till hvars frisinnade språk hela Danska folket och dess ungdom så länge med vördnad och kärlek lyssnat såväl från kathedern som från presidentstolen i Ständerförsamlingen, gjorde ett allmänt och djupt intryck, hvilket kraftigt uttalade sig i det höga bifall? hvarmed Talaren helsades vid sitt nedstigande från tribunen, och hvilket förenade sig med det festliga dånet af kanonskotten, hvilka sa'vill nu som vid alla sednare skålar lossades.

Efter en stunds uppehåll under musik, sång och muntra samtal, afsöngs följande "Velkomst-Sang ved den nordiske Fest den SSulc Juni 1848"':

% Skål för Nationaliteten i Nordens Anda.

Ät*L Vort Nortlön er ikke en usd»kkct Örk. eller Longt höiere Bjerge saa vide pan Jord.

I Kæmpernes Höie er Kæmpernes Stuv,

Foi* det ristes Buner til Ære, Men Kæmpernes Aand er hos Kæmpernes Æt,

Og Ættens skäl Odelen Tære, Med Bjerge og Sletter og Bölgerne blaae. Hvor Fædrene hvile og Vuggerne gaae!

Med Kæmpernes Aand folger Kæmpeimes Kraft, ..r Fo* å^^^ . '.Hens. JU§iwrå sig hæver i Kæmpernes Hjem? Og tækfees med Mindende Skjolde, Og Ganiur det sander med Nor og med Ban, At Gl a illije M er Navnet paa Kæmpernes Land!

Med Kæmpernes Aand fölger ICæmpcrnes Ord,

Paa Folkets og Skjaldenes Tunge., Sau fast som en Klippe, saa fri som en Fugl,

Til Gammen for Gamle og Unge; Som Aandens og Hjertets, den cenbaarne Son, Det melder i Lys, hvad der skabtes i Lön!

Paa Bjerge, paa Sletler, paa Bölgerne blaae,

Da modes med liflig Velkommen Det ædle, fribaarnc, oldnordiske Sind,

Som her modes Valhals-Ungdommen, Fra Fjorde og Elve, fra Belt og fra Sund, Fra, Bovre og Sigtun, fra Leire og Lund!

Saa lyd da: Velkommen, i Fædrenes Aand,

De ædleste Kæmpers paa Jorden! Velkommen, du Nyaar i Kæmpernes Hjem,

MeA Föslhroderlaget i Norden! Af Kjærlighed baaret*, du voxe ved Daad!' Syng höit i din Glæde og smil i diu Graad!121

Författare.» till , det afsangna qvädet t Pastor N. • F. S. Grim d t vig, framstod omedelbart efter sångens slut och

tilltalade de närvarande salunda:

Mine, Herrer! og især «T, nordiske Frænder fra Christiania, Upsala pg Lund! havde jeg end slet ikke Andet at sige, saa maatte jeg dog udbedt mig Ordet blot for at lykönskc Norden med den Aand, som, trods mange Bomme, Bölger og Bjerge, synlige og usyn** lige, mægtig og venlig bar samlet os ber, og for at lykönskc mig «elv med Oplevelsen af den længe forventede, længe forsinkede Dag, med sit lykkelige Varsel for nordisk Enigbed, Oplysning og Forklaring i Stamfædrenes Aand. Men jeg bar mere at sige Dem, og da jeg i Dag skäl have den Ære at udbringe en Skaul for Nationaliteten, saa ligger det mig nærmest at sige hvad jeg forstaaer ved Nationalitet i Nordens Aand.

I forrige Aarhundrede, .da jeg blev födt, var man saa långt fra at oversætte Nationalitet ved Folke-Li gli ed, at man endog talte rask om den Östcrrigsk é Na tio na Ii t et i Ullgarn, i Böh~ men og Lombardiet, ja fälldt det soleklart, at alle oplyste Folk maatte betragte sig som Vcrdcns-B orgèr e, der fandt deres Fædreneland; hvor de fandt deres Bröd, og kunde gjöre hvilketsom-helst Sprog de behagede til deres Modersittaal. Det var en tragikomisk Tid, da man maatte baade lee og græde över den Troskyldig-hed, hvormed det forsikkredes, at al naturlig Forskjellighed hos Menneskens Born, enten som Folkefærd eller Enkeltmænd, var, ligesom Adel, kun en Lyd, saa man behovede kun at være födt i Paris for at være saa ægle en Franskmand, som han fandtes under Solen, ja, man behövede kun at indfOre det franske Sprog ved Hoffet eller den franske Constitution i et Land, for at gjöre alle Slags Folk, selv Jyder, til ægle Franskmænd.

JE vort Aarhundrede, der med'hvert Aar, ja, med hver Dag, endsige da ined flöitidsdage som disse, bedre hævder sig Navn af det ægte Nationale, det Folkelige, nu baade leer og græder, tænker og kæmper inan sig vei efterhaanden ud af denne fortvivlede Tankegang, der truede med at gjöre alle Folkefærd og alle Mennesker dumme, slette og slaviske, som den eneste Maade, hvorpaa de Alle kunde blive lige kloge, 1 igc gode og lige frie; men hvad man kæmper sig ud af, det er tu an jo endnu meer eller mindre irtde i, saa det maa ikke undre os, at vi endnu höre löierlige Ting om Nationaliteten, ja, kan selv midt i Norden höre ymte om den svenske Nationalitet i Finland, den norske i Finmarken og jeg troer selv den d a n s k e i II o 1 s t e i ii og Lauenburg, mens der paa den anden Side ymtes om en splinterny, udelukkende, nordisk eller »känd in a visk Na ti on al i t et, der skulde opsluge de gamle Tre i

8* '122

Norden, naturlig vi« ligesom Phåraos magre Köer opslugte de fede og bier dog ikhc selv fede derafj -thi-Var- vi, folkelig talt, slet Uthe an» det end Skandinaver, da viide Gavnet hun være en daarlig Mur imod Rusland, som snart viide bevise os, det hörte til Nordens Enhed, at vi indlemmedes i det nord i fil«« Verdensrige.

Dog, alt Saadant hörer nttdvendlf til Overgangstidens Pinagtighed og bör ei komme Nogen til Skade paa gode Navn og Bygte, ojr gjör os keller ingen Skade, naar vi kun, efter at have opdaget Fælles-Trangen til et nordisk Fostbroderskab, flittig modes, som mi, og tale rent ud af Skægget, som vist ogsaa Kongerne af de tre nordiske Higer gjorde, naar de fordum, efter Sagnet, aarlig modtes i Fredstid paa Hi s i ngen eller B a nh ol men.

Ja, mine Herrer! skjondt vore Moder ei behövede gammel Hævd for at være baade nodvendige og glædelige, saa er de gamle nordiske Kongemödcr dog baade et herligt Vidnesbyrd om, at de frihaarne Stammer, hvoraf vi udsprang, tidlig ffilte, der var noget Fælles, som selv deres kronede Hoveder skulde böie sig for, og de er tillige et Speil, som viser os, hvordan vi skäl modes værdig, saa det bliver til fælles Bedste og derred til det MeUs Gavn. Det skeer nemlig kun, naar Stammerne modes, som hronede Ligemænd, der föle mai Glæde, at de i Nordens Aand bar meget tilfælles, som de kun i virkeligt og venligt Fællesskab kan besidde og benytte, men glemme derfor ikke, at de, hver hæv, har meget Ei end ommeligt, som de for ingen Pris vil opgive, og bör ikke heller, da hele Nordens Kraft og Held og Hæder beroer paa, at dets fribaarne Stammer aldrig spændes i Ensformighedens Tvangstrbie, man kalde saa Tvangs-trBic-Formen med saa velklingende et Navn, som man vil. Kun naar Stammerne, hver i sit Hjem og sin Kreds, ligesom hver Enkeltmand i sine, kan röre sig frit i det store Raaderum, som Frihcdslovcn, naar den viselig gjennemfort lader Friheden sætte sig selv sine Grændser, långt niere indhegner7 end indskrænker, kun da kan de ædle Kræfter udvikle sig til Gav» o^ Glæde for det Hele, kun

da kan den fribaarne Menneske-Natur udfolde sig i hele sin Rigdom og klare sig till den aandelige Skjöuhed; der kun udspringer af levende Enhed i fri Mangfoldighed. »

Det er jo riglig nok en lille Hage ved det gamle Sagn om K ongen» oderne i Norden, saa det kan synes farligt at röre ved, og endnu farligere at Speile sig i det, thi der staaer baade i den danske Rimkrönike og i den sveuske Vestgötalov, og vist ligesaa i en gammel norsk Rog, skjöndl jeg ikke husker hvilken, at ved de Moder holdt de lo Konger ved Bidselet og Stigböilen, mens den Tredie svang sig paa Hesten, og vi maatte slet ikke kjende den indskrænkede, udelukkende NatiotialföJelse, som vi dog kjende alt for godt, naar vi tænkte, at Middelalderens Danske, Norske o§; Svenske kunde1S2S

enes om, hvilken nordisk Konge det Yar, der havde saa kongelige Staldmestre. Men til Lykke, ja, til Nordens Lykke, Uan vi prægtig enes om, at var det Nogen af dem, da var det sikkert, skiftevis, dem alle Tre, der steg saa majestætisk till Hest, mens åen ene Konge ved Bidslet holdt, deri Åndre ved Istædet, og saaledes forklaret kliver Sagnet just fortræffeligt at speile sig i, lin kun da vil Fostbrodcrlaget i Norden være sundt og fast, naar Danske, Norske og Svenske föJe sig gjennemtrængte af den fælles Fölelse, at alle tre Stammer kun ved hinandens venlige Bistand kan ret bestige den höie Hest i Nordens Aand.

Saaledes haaber jeg bedre end ved en lang BcshrivcUe at have sagt Dem, hvad jog mener med Nationalif ef en, saa jeg har Intet imod, åt man kalder Norden treenig, naar det er Trefoldigheten ufortalt, og aandelig talt, vil jeg selv sige, vi har et fælles Fædreneland, fordi Nordens Aand er den gamle Folkefader i alle tre Bigerj men b o rger lig,talt bar hver Stamme dog Sit, og hjertelig talt har vi et trefoldigt Modcrskjod, hvor Modersmaalet og Alt hvad der i Forkjærlighed inderligst forbinder os med vore nærmeste Faarörcnde maa skee sin fuldeJ^et, saa vi ved Fostbroder-laget Intet miste, som er værdt at ei**, men vinde, kvad aldrig kan besiddes med udelukkende Egenkjærlighed og hadsk fllisundclse, men kun i venligt Fællesskab med ædel Kappelyst: Fæl le s-A a ud en, som maa besjaele os ligesaa vei, for at hver Stamme kan ret udvikle og benytte sin Eiendommelighed, som for at.vore Avindsmænd, naar de, legemlig eller aandelig, udæske Norden, kan allevegne finde sig et kronet Hoved, fast i Sadleri*

Saaledes kar jeg da den Ære at udbringe F o 1 k cl i gh e d c n s Skaal i Nordens Aand!

Under detta tal, så. flödande"af sprittande lif ock kraftig liumor, afbröts den genialiske, åldrige talaren flere gån-, gör af högt bifall och lifliga utbrott af munterhet.' Men icke allenast de, som voro uti tältet, följde dessa och de efterföljande talen med varmt och odeladt intresse; äfven utomkring delsamma hade en ofantelig massa utaf menniskor skockat sig, för att af kända och okända talares ord uppsnappa så mycket som möjligt. Man lät dem också obehindradt tränga fram så nära de kunde, och det oaktadt förmnrfcles icke det minsta tecken lill oordning. Pa den sidan af tältet, der tribunen var upprest, sag man isynnerhet ett stort antal Damer, hvilka mi tycktes vilja taga sin skada igen för den tvungna frånvaron ifrån gårdagens fest i Ridehuset.

5» En 'skäl för Sverige föreslogs derefter af Rådman II. P. Hansen.194

Docenten W. Tham från Upsala t nekade med några ord å sina Inndsinäns vägnar, och yttrade derunder, att det val hade varit strid emellan de skandinaviska rikena, en politisk strid, ofta pa lif och död; men åen siriden vore nu förh*. En strid af annan art föreatode, en täfiingsstrid i intellektuell, i politisk, i all slags utveckling; en täflingsstrid, i hvilken det mindre gällde hvem som hastigast, än hvem som hast och säkrast komme till malet. Det var till denna strid som Danmark hade utmanat Sverige^ till denna utmanade Sverige också Danmark och Norge. Delta skulle klifva vår framtid, såvida vi skulle hafva någon, detta vart mai att sträfva och verka för.

4, Sedan en skul för Norge-.blifvit föreslagen af Mag. art« D* G. M onrad *), framträdde Amanuensen Ma r t. Nissen och tackade tx Norrmännens vägnar med ett tal, som endast i ett af författaren uppsatt kortare sammandrag här kunnat återgifvas:

Da vi stævnede til de danslie Strande, ventede vi vei att finde en gjæstevcnlig og kjærlig Modtagelse; men selv de dristigste Forventninger vare blevne långt ovcrtrnfne; det danslie Folk havde med sin overordenlige Gjæstfriiicd og Forekommenhed imod os paa delt klareste lagt for Dagen, at de mange Venskabs» og Kjærlig-

hedsbaand, der gjennem flere Aarhundreder knyttede det danske og norske Folk til hinanden, ikke fra dansk Side vare o pl öste j men at utan der endnu nærede samme Fölclser, som Tör 1814. Men — viide man maaske spörgc — hvilke Fölelser nærer da det norske Folk mod det danske? For de faa ved Festen tilstedeværende Landsmænd behövede jeg ikke at svare; deres blotte Nærværelse talte i tilstrækkelig Grad. Dog — vi vare kun .en næsten forsvindende Størrelse ved Siden af den store Masse derhjemme; hvilke Tanker nærede da den? Jeg viide og hunde ikke negte, at der i den förste Frihedsrus saavel i Skrift som Tale vare fremkomne „enkelte hadslie Angreb paa det danske Folk; men disse vare paa det skarpeste blevne tilbageviste, naar man fandt, at de vare af åen Beskaffenhed, at de fortjente en saa stor Opmærksomhed. Men — disse en misforstaaet Patriotismes Udgydelser vare forlængst standsede; det norske Folk var forlængst kommet til den Erkjendelse, at Skylden for de Lidelser, det havde gjennemgaaet, ikke maatte tilskrives det dansk e Folk» — havde Norge lidt, saa havde Danmark troligen delt dets Lidelser, og ofte lidt mere. "Men" — viide maaskee de Danske indvende —

) Hvarken Mag. Monrads eller lUdrø Hausens tal hafva kunnat erhållas till införande.123

"vi »ave for ikke Isenge siden i-et'enkelt norsk Blad »eet de plumpeste Angreb paa det danske Folk, tiden at de Ira norsk Side ere al-vorligen tilbageviste." Forsaavidt man i denne vor Taushed skulde ville lindé en Billigelse af de der fremsatte saarende Yttringer, tog man köiligen Feil) vi havde overseet, vi havde foragtet dem. »Teg opfordrede mine tilstedeværende Landsmænd til at erblære, hvorvidt de troede, at dette af mig Udtalte var den i Norge almindelig herskende Opinion, og da et lydeligt Bifald börtes fra alle Sider, yt-trcde jeg, at ligesaa overtydede, som de tilstedeværende Norske og med dem hver ægte Normand vare om, att de hadefulde Forsög, der af en enkelt dansk Fraction nu og-da gjordes for at sætte norske Forbolde, saavel politiske, soin literaire og sociale, i et falskt Iij»', ikke billigedes af den Forsamling, jeg havde den Ære at tale til og af den store Flerhed af det danske Folk, der delte dens Anskuelser, — ligesaa overbeviste, haabede jeg, disse viide være om, at ingen ægte Normand billigede enkelte Norinænds plumpe Udfald mod det danske Folk. Slute!ig tilföiede jeg det Önske, at det ikke i Fremtiden maatte lykkes hadske Insinuationer fra nog«n af Siderne at skiile den Brederhaand ad, som vi under vor Nærværelse havde rakt de danske Brödre.

£L För Köpenhamns Borgare och Borgar-representanter proponerades en skål af Mag. Sturz en b een er, som derpå fick ordet:

Norske och svenske studenter hafva ankommit till Köpenhamn för at besöka sina Kamrater. De hafva bar blifvit mottagne med en gäit-frihetj som är en af våra skönaste, öfrerlemningar frän det gamla Nordens dagar. Men de danske Studenterna hafva icke länge fått Tara allena om sina vänner. Köpenhamns Borgerskap bar ined en missunsamhet, lika adel, s*m allmän, hastat att formedelst denna fest i det gröna bevisa de anlända fränderna sin själs innersta bag och sitt varna deltagande i den skandinaviska rörelsen. Och detta, mine Herrar! är flct stora med skandinavismen, att denna idé, ehuru ännu blott få år gammal, redan vuxit till en sådan allinänlighet och omfattning. Bet är icke mera en studentfest, detta möte, der är en folkfest. Bedan denna gång bar det varit svart att finn* lokaler, nog stora för att rymma de deltagande; om tio år skall det icke längre blifva möjligt att förnya dessa fostbrödrakärlekens folkvandringar, vi skulle icke finna nog vidsträckta fält, för att uppduka gästvänskapens bord. Men hvarhälst numera en dansk, en norsk och en svensk man mötas, der skola de med hvarandra dela sitt hjerta och sitt bröd.

Bet är derföre vi redan nu, vi härvarande norrmän och svenskar, äro berättigade att i hela det norska och svenska folkets namn hembära Köpenhamns Borgare vår renasic och heligaste tacksamhet för120

denna "dag, och j«g går säkert allas edra känslor til mötes, då jag dervid särsliildt förbinder ett uttryck af.våp vördnad och våra sympathier för Köpenhamns Borgarre presentation, denna utvalda legion, hvilken uti de sista tiderna uti sitt fädernesländs politiska angelägenheter ådagalagt så många storsint a prof af frihetskärleh? ihärdighet och politiskt mod. En jublande skål för Ii öp e n h a m n s B or g a r o och Borgar-represc« tan ter!

6. För'de Danska Bo inderna ..föreslog Prosten .A. A, Afzelius från-Enköping e« skål:

Mine Herrar! — Nej, således må j«g iche tilltala Eder. Jag erinrar mig från min hembygd: väl är Bonden från

urminnes Drott eller Herre i sitt hus— såframt hustrun icke är det (Bravo! Br!) — BJå jag märher nu, att således lär äfven här i landet vara— och det är skönt, det är godt att så är, ty det är härleken som gifver med sig, och det är ofta nyttigt för bonden att han lyder sitt Statsråd qvinnan; det är ju hon, som gläder hans lif och torkar svetten af hans panna. — Således vill jag tilltala Eder, a.oin Svenske män ännu kalla sig: "Dannemän!" — mina Bröder! — J«»g är iche främling i bondehyddan. Vi Svenskar, som stå här framför Eder, äro till stor del af Nordisk Bondestam: — Jag såg, under färden till denna fest, torfhögar, som skola värma någon bondchyddda. Äfven jag uppväxte på sådan ort, der vid torfvens glöd £ hyddans härd jag hörde Sagan i vinterkvällen, om förfädrens mandowsrön, ock huvu Skandinavien fordom visat sin trohet mot Drott och Fädernesland. Det kan väl hända, att den höge veklingen ur vällustens gyllne sälar förnämt rycker på axlarna vid ordet " Tor frö kj"

Men mången Skandias son, när han sin hosa ställer

Tillbaka till sitt hem frän marmorsalars flärda

Utaf förtjusning tårar faller,

Vid oset utaf torf ifrån sin barndoms härd. Men, mina Bröder! i dessa Sagor blandades ett förgift för inbördes kärlehen i våra hjertan. *Fag lärde att det var Svenskhet, att hata och förakta Danskarne, och jag tänhfe mig en Dansk nästan såsom ett odjur med svans och klor. Men som yngling mötte mig första gången i Stockholm en Dansh, en ung bildad man; jag kände mig starkt dragen til honom, och sade förundrad vid mig sjelf: Min Gud! det är jn. en menniska! — Huru hafva då Bröder så länge hunnat missförstå och hata hvarandra och färga dessa af Gud välsignade fält med hvarandras blod? — Ja, Furstarne j forntidens Komingar, läto utså oel* underhöllo detta brödrahat< — -*-'.. Ha fra då således Konungarne syndat? — Bröder! må vi dock glömma dem, som det gjort, och förlåta dem!— men ingalunda uppresa åt dem minnesvårdar.

För glädjen att vara sluten i denna krets, en gäst \id denna he-ty deUcfuU« fest, tackar jag dessa unga Skandtaver från Upsala, Deiä7

»finde mig ett bref, med inbjudning att deltaga som deras följeslagare på denna ungdomens -vikingafärd. Stolt öfver detta förtroende skall jag g tf in ma detta lilla bref, och säger i mitt isifme: Det är mitt adelsdiplom.

Så gungade snart tre snäckor med Svenska och Norskaiingé inan, Jagcrkrönta ock lärare från tordens trenne Universiteter, i sanning en skön, en dyrbar last, mot Selands herrliga strand; Och. Buru emottogos vi af Köpenhamns innevånare! med sång och handslag, såsom älskade, länge efterlängtade Bröder $ huru bloms terströddes vår väg!— Snart blef oss alla så underligt om hjertat, slutne med kärlek i familjekretsarne* Det var ju vårt modersmål vi hörde talas. "Välvilja log mot oss ur a)las ögon: ack! sådana voro ju min broders, sådana min systers blickar!---------Huru är det? Har jag nu två Fädernesland?— Nej! den, som har två Fädernesland, han bar icke något. — Si! den som bar tre Gudar, lian bar ingen) man såsom en tillfällighet stadfästat trenne grunder för Allfaders namn, må vi hädanefter kalla vårt Fädernesland, Danmark, Norge och Sverge! —

JTSeländskeDannemän, ock medlemmar af detta Skandinavisk« för* bund! Vi må lämpa på vår förening skriftens ord: nGxtds rike (ochHans äro alla riken) är likt ett "s enapsk orn, det minst är af frön, men växer upp till et t stort träd, d er himmelens fogl ar hafva sina nästen under." — Så var i begynnelsen den Skandinaviska föreningen ett ringa frö, en tanke, född i en dansk mans hjerta;"nu är det redan stort vordet: ett träd, som slår kring Nordens trenne Folk sina grenar. Välsigne det Himlen! skydde det Gud ! Bia det blifva ett skuggrikt näste för Nordens Näktergalar! — men aldrig för Örnarna! — Och hu , J Seländskc män! må det vara frid och kärlek mellan oss! och se vi en Broder, som sörjer och lider, må vi skynda att —- bortfcyssa hans tårar! Och J Bönder! När J hädanefter om Sabbatsmorgonen gån med Psalmboken under armen, fadren med sin son, modren med sin dotter, upp till Herrans tempel att bedja: bedjen ock för Edra bröder på andra stranden!— Bedjen för det Skandinaviska förbundet; ty ingen välsignelse, ingen varaktighet, utan från Gud, kärlekens källa.

Sist ett ord till Eder, Junge Bröder, Skandinaviska föreningens hopp! Nog hafva vi spisat: "»varligen1' halva vi ock druckit tillsammans« Så gjorde ock våra Förfäder, till dess de lågo under bänkarna, —~ och-—blefvo till rof för sina fiender. Må någonting blifva handling vid detta stora sällsamma möte. Jag föreslår: Låtom oss på hvar

sin strand befordra spridandet af Brödrafolkens Litteratur, att våra snillen må få ett större Fädernesland, J, mine unge Följeslagare! Viljen J lofva, att när JT blifven lärare i vår hembygd, J då viljen uppmuntra Svenskarne till läsning af danska goda arbeten på deras original-språk och förhindra all öfversättning, såsom hinderlig128

för vårt äiidamäl och lieröfvancle snillet sin lö«? — (Ja! ja!) —. Å« ett Önskade jag frän dessa oförgätliga dagar: ett yttre tecken, soto, ehvar vi möttes i lifvet, låte oss Igenkänna en följeslagare på den Skand i na vislin färden 1

Och nu till slut: pä den Skandinaviska ungdomens vägnar: lia£* ven tack! trofast, innerlig tack, *T Bönder ock Danneman från Seland och Slesvig för Eder välvilja och kärlek! Välsignelse öfver E-der! Hell Danmark! Hell Skandinavien ? det gemensamma Fäderneslandet!

Detta lifliga Foredrag upptogs med ett utomordentligt bifall och vid flere af dess vändningar belönades talaren med bela församlingens uthållande bravorop.

Under alla dessa tal glömde man likväl ingalunda, att man salt vid ett festligt middagsbord, rikt försedt med Cereris hafvor och Bacchi ädlaste safter. Till öfverflödet i välfägnaden hade äfven enskilde belydligen bidragit; så lärer t. ex. en enda person lemnat icke mindre än 500 half buteljer af den Champagne, som under hela maltiden flödade. Uppehållen mellan skålarna begagnades äfven till att företaga små utflygter till åtskilliga Irakter inom detta kolossala tälts vidsträckta område, för att pabelsa bekanta, samt för att betrakta den sköna ittsigten utomkring. Hvem undrar dock, om det oftast hände, att blicken, när den skulle uppsöka bokskogens mjuka vaglinier mot horisonten, Sundets glittrande böljor eller andra aflägsnare naturskönheter, och dervid måste glida öfver den omkringstående mängdens hufvuden, —-att den då i stället stadnade vid den lätt sluLna ring af fagra anleten och strålande ögon, som på vida-närmare håll omslöt oss liksom med en magisk krets!

Men åter ljöd från tribunen- det skällande tecknet, som böd tystnad: Kapten Tscherning erhöll ordet

7. För Trons och Hoppets Skandinavien talade han sålunda:

Da det hlev mit Hverv paa det skandinaviske Selskabs Vegne at udbringe en Skaal for Skandinavien, haabede man ikke paa at höre denne Skaal indviet med klögtigc Ord, man forlangte kun, at min stærke Röst skulde forsöge paa at gjöre det vitterligt for Alle, hvorledes Skaalen skäl forstaaes, og at skalle Samklang til veie 5 man regnede sikkert paa, at dens fulde Betydning allerede laae-'dybt rodfæstet i hver Mands Bryst. Det skandinaviske Selskab paakalder ikke Skaalen for en vis Form3 at udfinde denne overlader det forelöbig til deres Snille,.-til hvem de 5 nordiske lligers Styvelse er voldgivet menm

#et •pfordrer Dem, mine Herrer, til at medbringe, en Tro, en saadan Tro, hvorpaa der kan bygges, og et saadant Haab, at man i lf Ise tdr svigte det. Troen er den umiddelbare, det er Folelsernes Overbevisnings Haabet er alle vore bedste Forjættelsers Grundvold. Med Tro, siger det gamle Ordsprog, kan man flytte Bjerge5 j#g siger, med Tro kan man udrette långt meer, thi Tioen fremkalder bramfri Sffartyrdom, denne höieste af alle menneskelige Idrætter5 og Haabet udlokker endnu Livs funker paa Bredden af Undergangen. Derfor, mine Herrer, Tro paa Haab om Skandinavien! ISn Skaal for Troens og Haabets Skandinavien!

Sedan (länna skål, efter 9 de mest energiska hurrarop, blifvit tömd i den skummande champagnen, uppstod ett allmänt rop, som uppfordrade den närvarande unge Slesvigske Bonden Laurids Skau att uppträda, han som är sitt stånds och den af tyskarne i Slesvig och Holstein alltmer så våldsamt förtryckta Danska Nationalitetens djerfve, orubbelige ock insigtsfulle försvarare. Efter något dröjande uppsteg han på talarestolen» och hekates TWr genast fied högt bifall. Hwn fatade " AflhligSr*, kVafflga ord, men af hans korta tal kunne vi endast återgifva en ringa del, då det icke blifvit offentliggjordt. Hvarföre manen J mig, började han, mig en bonde, alt bar framlrada, der så många utmärkte man från når ocb fjerran fornt npptradl? Men hvad behöfves denna fråga: det ar icke mig J viljen hora, titan det ar en stamma från, det förtlyckta, men for Danskt spiåk och Danskbct mot en främmande nationalitet manlige» kampande Slesvig, en del af Skandinavien! Till slut frambar ban till de främmande gästerna en helsning från Danmarks, särdeles Slesvigs Bönder. Beledsagad af bela forsamlingens entlmsiasliska hurrarop nedsteg han från tribunen efter detta tal, som icke kunde annat au på det lifligaste anslå oss alla, så visst som vi önska, alt Skandinavien icke måtte varda styckadt!

8, För ett vanligt kamratskap mellan de Gamle och de Unge, talade slutligen, Paltor Grundtvig, förändra gången denna afton beträdande talarestoien. Så föllo den gamles ord till de unge; _

Mirie Herrer! Efter Alt kvad De kar hört idag, kan jeg godt Forstaac, Be, ind&H videre, finder hvert Ord mere oveiflodigt^ men dog Til jeg bede Oem^ tfm det er muligt, endnu for et öiebltk at skjøenke mig Örenlyd, da det, den tørgte o^iwaa$keeden sidste Gång, jeg taler for en saadan Ungidonts-IlrfedÄ^f^kéle Woiden, er mig en Trang, ja, en Samvittighedssag, at åflvarV Dem for det sørgelige övermod, der i vore Dage allevegne frister Ungdommen, »om om den havde Kald til at raade, styre og lede baade i Aandens Kreds og i

9150

det borgerlige Selskab, saa Alderdommen, naar den ei viide Jyitre og fölge, var lom till Byrde, duede kun til at döe og begraves!

Det er imidlertid ingenlunde med bittre Fölelser, men med Glæde og godt Haab, jeg giver denne Advarsel i en Ungdoms-Kreds, der gjerne lyttede til Ord af de Ældste, som af de Yngste, naar de kun vare i Nordens Aand, »om vi skäl Alle hylde; saa, hvis den foragtedes og forskudés af de Gamle, maatte Ungdommen nödvendig tröste sig med, at naar De fölge Aanden, er Fremtiden deres. Det gjælder da kun om, at de li verk en af Utaalmodighed, af Smiger eller af Alderdommens naturlige Skröbeligheder lade Dem forlede til at mis-kjende Mennesker-Naturens Orden, hvorefter Folkelivet kan kan blomstre og bære Frugt, naar Alderdommens rige Erfaring og rolige Besindighed modes i Folkeaanden med Ungdommens Mod og Kraft, saa tie Gamle og de Unge kan igrunden lige lidt undvære hinanden.

Hypr mi Menneske-Naturen kundgjör sine Lovey der maa jegselv indrömme, der behöves hverken græske eller nordiske Myther til Stadfæstelse^ men da Nordens Mythologi fra Ungdommen af har været, hvad jeg kaldte min Sleipner, og er hvad somme Andre kalde min gamle Kjephest, saa indser De let, at jeg umulig kan udtale mig for Nordens Ungdom, uden at indföre en nordisk Mythe, om jeg end vidste, man vilde sige,* jeg tråk den ind ved Haarene! Man sige derfor hvad man vil, og saa gjör jeg, naar jeg her siger höit, at om end alle Tydsklands Philosophcr lagde Hovederne sammen, hvad dog vei maa kaldes umuligt, saa skulde de dog aldrig kunne optænke et lykkeligere Billede paa den frie og offenlige Tale roed levende Bost, end Nordens Aand har skabt i Gjallerhornet, som höres over hundrede Mile og vækker alle Odins slumrende Kæmper; ikke heller skulde de mere kort og fyndig kunne udtrykke den Sandhed, at det frie og offenlige Ord kun da bliver frugtbart, folkeligt og klart tilgavns, naar den minderige Alderdom og den haabefulde Ungdom ere lige gode om det, end mythen gjör det ved at sige, at den gamle Mimer og den unge Heimdal er Begge halvt om Gj all er ho met. Hvilket Ord skulde da være bedre hört i denne Kreds end det om Gjallerhornet og dets Eierma'iid, bedre hört i en Kreds, der igrunden alt, som Gjallerhornet, strækker sig over Bölger og Bjerge, mere end hundrede Mile, saa her behöves aabenbar de Gamles og de Unges Ord kun ret at sammensmelte i Aanden for at væhke Nordens slumrende Kæmper! I en saadan Kreds, hvor det alt begynder at skee hvad vi længes efter, der er det en Lyst at spaae; thih vor Gamle og Unge alt begynde at lytte til Fælles-Aand en hos hverandre, der er det let at forudsige, a t Gjallerhornet, Aandens Kæmpelur i Norden, vil snart igjen faae sin gamle Lyd og gjöre sin Virkning, ja, hvor Ungdommen glöder ved de gamle Minder, der vil* om ikke för, saa dog naar denne Ungdom ældes, Alderdommen o pilammes af Ungdommens Haab, og da vaagne all« Aandens Kæmper ? da vil den frie og15.1

offenlige Tale udtrykke og Folkedaaden udvise Alt, hvad Nordens ædle, forenede Kræfter kan udrette l Dets Wayn e* S to r vas r k, og derfor tömmer under lykkelige Varsler Bragebægeret for venligt Fællesskab mellem Gamle og Unge, et Fællesskab, som Mimers og Heimdals!

Talet mottogs med det högsta bifall o ch väckte den största enthusiasm; när talaren skulle stiga ned från tribunen, höjdes han på de omkringståendes skuldror och kring-bars under allmänt jubel. — Härmed voro talen för denna gång slutade.

Jemte den ofvan införda Velkomstsangen utdelades äfven under måltiden en annan sång, "I Dyrehaven d. $5* Juni 1845 med det skandinaviske Selskab", författad af pseudonymen Neodanos (på Dal-melodien):

Mel. "Och än ligger mörker båd' fjerran och nit*1.

Nys svang sig en Fugl hid fra Mælarens Hand,

At fly ve saa vide om Jorden| Den liyUed sin Vinge ved Öresunds Strand,

Og sång: end er min'kt det i Norden, Hav"•Tik', liden Fugl, for din Varslende Saugl '•:"' Slet ikke den Ifij, skjöndt den sorgclig klang;

Ja, end ruger Nat over Norden.

Ja, mörk er vei Natlen, og Vejen er lang,

Dog Kæmpernes Sönner ej grue; Hel tröstig vi styre mod Maalet vor Gang,

Mod Stjernen, bag Mulmet vi skue$ Og Sværdet vi svinge mod Stenene graa, Saa frem myJre Gnister, ikvor vi end gaa,

De lyse som brændende Lue,

Det Sværd som vi svinge er gammelt £ Nord,

Det Aandens höj tio ved e Va*rgej Thi det er det frie, det Vingede Ord,

Som bane kan Vej over Bjerge. Ej Ælde det ændser, ej Tidernes Tand, Men evig det funkler som luende Brand,

For det synke Jætter med Dverge.

Saa lyd da, du frie, du vingede Ord!

Brus vældig i Sång og i Tale! Til Maalet fremlyse du Ætten i Nord,

Trods Bjerge o^ Bölger saa svale I Til Sejren du före hvem Kampen ej flyr! At snart det maa lyde: nu Dagen opgryr

I Nord over Bjerge og Dale.

Omedelbart efter den sista skålen slöts del Skandinaviske Selskabs i alla afseenden $# bögst utmärkta fest. Vi begåfvo oss ut i det fria, blandade oss ibland de oöfverskådliga folkskarorna och ställde vår gång upp emot Eremitagen.152

Detta Jilla jagtslott är, som förut blifvit nämndt, beläget på Dyrebarens högsta punkt, och vi njöto derifrån, och isynnerhet från dess altan, en den skönaste utsigt, under det vi uppfriskades af den herrliga aftonens svalka. ÅJängden af menniskor, som för festens..skull utrest från staden, gränsade till det otroliga. Särdeles var Damernas antal stort. Sedan vi en stund varit spridde bland hvimlet.,, samlade, sig Lunds och Upsala sångare på platsen framför Eremitagen och uppstämde vexelvis sina chörèr. Och som det var enda gången, då vi med rara sånger kunde få vända oss. mera di«, rekt till de Danska Damerna, så valdes förnämligast folkrisor ifrån våra hembygder * t. ex. "Kristatlen den fina som solen månd5 skina", "Och liten Karin tjente i unga kungens gård", m. ii På upp färd ran af åbo ra nieafsöngo dessutom Upsala sångare "Om lycka och ära vi hörde en sång", på den 'Omtyckta s. k* Dal-melodien. Dessa sånger följde dock icke omedelbart på hvarandra, utan med större ock mindre mellanskof, hvarunder det inre af .Jagtslottet besöktes/och smärre utvandringar företogos utåt slätten, der folkhvimlet öfveraiit syntes lika lifligt. Derefter tog man afsked af denna skona del af Dyrehaven, för att närma sig dess strand rid öresund.

Under den nyss slutade mål^den hade nämligen en inbjudning blifvit framford till oss ifrån Doktor Hj alt elin, föreståndare för Vattenknräns talten rid Klampenborg, att på återvägen till staden besöka stället och öfvervara den Concert, med hvilken den nya salen skulle invigas. De spridda skarorna samlade sig, och under sång tågade vi nedåt vägen till Klampenborg. Emellertid hade qväUen framskridit oeb en skymning började inträda, starkare än i nordligare trakter af Skandinavien' på denna tid af året Men detta beredde oss ett nytt nöje, emedan"-skenet från de upplysta landtstal-lena och värdshusen, som framemot Klampenborg allt tätare lågo vid vår väg,

derigenom på ett desto effektfullare sätt afstack mot det tilltagande mörkret* Ett af dessa var till ocb med högtid eligen illomineradt. Ju mera vi nalkades målet för randringen desto större blef rörelsein En stor del af Eremitage-slättens folkmängd följde med oss, och dessutom passerade oupphörligt förbi oss lätta giggar och folkuppfyllda Omnibusar oeb $rogjiMmi(h»vogne af alla slag: alla strömmande till Klampenborg oeb värdshusen deromkring.

Denna brunns- och badanstalt är belägen inom en större trädgärd med mänga vackra anläggningar. Sedan vi genomgått en del af dessaj, inträdde vi i concertsalen, skimrandeim

af ljus oeh genlj^dande af orchesterns falla harmoni. Efter Concertens slut afsöngs oeh utdelades nedanstående qväde, "0e Gamles og de Unges Skaal", af Pastor G run dtvig» hörande till hans sista skäl vid det Skand. Selskabs fest i Dyrehaven:

Som Haabet er de Unges Lyst,

De Gamles Skat er Minde/

Et Gladhjem dog er kun det Bryst)

Hvor skjönt de sammcnrinde;

Med Ynde saa de samm en ran dt

Fra Arilds tid i Norden,

Bet liæiiipeglæden viste grundt

Ved Gjallcrhornets Torden!

Det Gjallerhörn var Mimers Skat,

Med Graabaarsfcrands om Tinde,

Som yaagcd baade Dag og Nat,

Og droges Alt til Minde;

Men Hornet var dog Heimdals Trost5

Hvor paa sit böie Stade j

Med Ungdoms-Haabet 1 sit Bryst,

Han vakte Kæmper gladel

Saa skäl i Norden nu paany De gamle Bages Minde Med Fremtids-llaabet böit i Sky Til Glæde sammenrinde. .'Vort Nordens liæmpevækker-Sang Gjenfödes da paa Tunge, Og det ev Gjallerhornets Klang For Gamle og for Unge!

Af Mindet födt med Graauaarsla-and«.

Fra Mimersbrond i Båle,

Paa Haabets böie Hest i Bands

Til Himmelbjergets Svale,

Sig svinger Nordens B jarl; em aal

Med liiang af Hjertets Fylde:

1TBe Gamles og de Unges Skaal,

Som liœmpeaandcn bylde!"

Äfven uppstämde gästernas sångare flera sångstycken; oeh om de från Upsala, vid .Eremitagen';sungit några flere af sina folkvisor j så var det deremot nu företrädésvis Luuds sån~ garehör, som på särskild begäran afsong

flere af sina skönaste stycken, deribland några af Mag. O. Lin dillad s utmärkta kompositioner, t. ex. "Éallob!", "Vintern rasat ut oland våra fjällar." Hela samlingen af de närvarande höjde derföre också för honom ett Lefve!

På sistone måste man dock tänka på att återvända till Köpenhamn. Man steg derföre dels om hord på ångbåtar, som oupphörligt gingo deremellan och staden; dels åkte ma»154

till lands* Det var verkeligen icke något lätt val, då matt måste besluta sig för det ena eller det andra. Sjövägen er-böd en resa på det vackra Öresund, der nattens milda Häktar svalkande ströko fram öfver den knappast krusade vattenytan. A andra sidan lockade den romantiska Strandveien, De som följde denna sednare ångrade också ingalunda sitt val, då denna väg onekligen var mera rik på omvexling, och sommarnattens ljusdunkel lät dem se nog af dess omgifningar för att finna, buru välförtjent de blifvit ryktbara för sin utomordentliga naturskönhet. På ena sidan följde vägen alltjemt nära invid bafsbrädden ocb på den andra lågo de täckaste villor, de vackraste lustställen och prunkande värdsbus i en oafbruten rad. Än foro vi förbi en dunkel trädgård, än strömmade en bländande ljusflod emot oss från de starkt upplysta restaurationerna 5 stundom afbröts de mot stranden suckande böljornas melancboliska brus af sjungandes glada röster, af skallande musik ocb dansandes högljudda munterbet, hvilka lustigt svängde sig i sina Bandseboder, Döder allt detta mötte vi beständigt folkuppfyllda vagnar, som äfven vid dessa sena timmar förde nya deltagare i nöjena från staden till "Skoven", Dyrehavens vanliga benämning. Det bände äfven nu, att blommor kommo flygande från förbiilande åkdon till Norrmän eller Svenskar, som voro stadde på återfärden.

Härmed var tredje dagen af vår vistelse i Köpenhamn till ända. Bland denna dags mångfaldiga, själs upplyftande njutningar skall dock det Skandinaviske Selskabs lysande och storartade fest städse i vårt minne intaga främsta rummet* Dernäst ibland dagens händelser kommer de Danska Böndernas frivilliga biträde vid utfärden och vackra uppträdande vid högtiden. Ocb att detta gjorde ett djupt intryck icke allenast på oss resande, utan äfven på Danskarna sjelfva, kan man döma deraf, att följande folkvisa derom diktades och genast spriddes i tusendetals exemplar:

En mindeværdig, ny- og fornöielig Vise om de Danske Bönders Frikjörsel til Dyrehaven for de svenske, norske og danske Studenter, d. %% Juni 1845. Efter Mads Gjætnu's mundlige Beskrivelse forfattet af Ja c o b B e h r e n d. Kjöbenhavn. Trykt hos Forfatteren.

Mol. "Min Fader vat en BontJcnusnd". Vor elsfcte Fatter Drewscn's Röst 0^Christensen.'« de lode, 0fj liror de kalde, vi med 'Lytt Saa gjerne Allt mudc;tm

;?: Thi de «r Bondestandens Ve» Og ingen af dem vakler, For og de drage mødig neri Mod A delens Spectakler. :,:

Jeg aged da til Staden ind, Strunk vare Vogn og Heste, — Jeg siger med torn Öie t Sind: De vare med de bedste: :,: Thi Svensken sagde: "vakkrc Dyr" Og Norsken: "det var Pokker1' Og Danskens "liudsken er en Fyr? Som ei vor Tillid rokker," :,:

Det kröb mig i min hele Kropr • Da denne Kos jeg körte $ Studenterne var læssed op Og glad jeg med dem kjørte. :,: Halvandet hundred Vogne for Igjennem Hovedstaden , Og Folkets Jubel den var stor Fra Vinduer og paa Gaden, :,:

Jeg grant saae Qvindefolkets Spil, De gjorde Barslementer, Med NæsekludL de vifted til De fremmede Studenter; ;,: Maaskee til vore og iblandt, Det skäl jeg ikke sige; Thi Grunden man kun sjelden fandt Hos Kone og bos Pige. :,:

Til Fredriksdal vi kjorte hen, Der spiste man paa Slottet: At Svensk o^ IVorsk er Danskens Ven Mig inderligén gotted. :,: Det tydeligt jeg kunde see Af Ord og af Gebærde, Og holde sammen kun vi Tre, Saa bar om Nord vi Gjærde, :,:

Og Gjærdet bliver meget stærk, Det Voldsmænd ej kan rokke; Thi det er vistnok Herrens Værk? At sammen vi os flokke, ?',_: Beslægtet er vort Sprog og Blod —-' Han selv os Veien vis te,/.*— Beslægtet er vor Aand, vort

Mod Og Betsind til det sidste, :,;

I Sorgenfri den svenske Sång Bet klode rart mit ore; X Dyrehaven Sangens filang Til Middagsmad mon före. :,: IVu kan J selv betænke det, At ei man monne spare;158

Tolv hundred Maver bleve mæt Af Bordets Sulevare. :?:

De Ædle: Clausen, Grundtvig der Jeg skued og jeg körte 5 Og evig Tanken bli'er mig kjær: Studenterne jeg kjörte. ;,:'Rorig Fredrik, tak i tause Grav! Jeg paa Din Stordaad tænkte: Du rakte Bonden Friheds Stav, Oplysning Du ham skjænkte! :,:

J Böndcrmænd T O, tak vor Gad! Ei meer man vil es krænke! Forsvunden er nu Aandens Slud Og brusten Trældoms Lænke; ';,: Foragtet er ei Bonden meer5 Thi Lyset bröd bans ödèf I S teender salen man bain seer Og ved Studenters Mude. :r:

Nu Bondens Ord bar ogsaa Vægt, För maatte vi forstumme; I Fortid en løgnagtig Slægt Os Alle boldt for dummej :,: Ved Tidens Lys vor Hummer svandt Og Fribed bar vi vunden, Da man, — det længe vared, — fandt: Et Menneske er Bonden. :|:

Svensk, Nprsl^ogDapk skat være een Som Gud, ^- slsjondt.Han er tréndej Til vore Drotter uden 3Ween Vi Pligt og Troskab vende! :,: Om dem og os, sig slynge skjön Een Kjærlighedens Tija*de, Da Norden ban om Himlens Lön For lidte Ku mm er qvæde! :}i

Fjerde Dagen,

OTiøi'Sfla^en ti, £® Swmh — Ehuru inga allmänna fest-gillen på denna dag egde mm, var den lik\äl icke mindre an* genåm än de foregående. Vi fingo nämligen derigenom ett kärkornmet tillfälle att mötas i enskilda samqväm ock deltaga i större ock mindre familjefester, och saledes utvidga vår bekantskap- nied de Danska hemsederna ock det angenäma umgängeslifvet i Köpenhamn*"hvilket genom sin ädla och Värdiga enkelhet på det högsta intog oss alla. Oaktadt vistelsen var så kort, medhunno vi dock att iakttaga mycket i detta afseende: ty oberäknadt de tider, som upptogos af de stora festerna, voro vi oupphörligen bortbudne. Man täflade med den mest obegränsade gästfrihet alt inbjuda oss och här-157

igenom försattes vi stundom i en brydsam, om än angenäm förlägenhet. Det var emellertid knappast att tänka på att tvä ganger komma pä ett och samma ställe, och mer än en gång hände det, att en och samma person kunde vara inviterad af två eller tre olika familjer till frukost,.' af lika sa många andra till middag och af ann« flere till qvällen. Winskapliga strider' uppstodo mellan värdarne om hvem som skulle få . oss till gäster, och man sökte med de enträgnaste böner förmå hvarandra att gifva vika. Äfven i andra afseenden uppenbarade, sig vid alla tillfällen den mest oskrymtade välvilja, till oeh med hos personer, af hvilka man knappast skulle väntat det. När nämligen någon, hvars drägt röjde den främmande gästen, blef stående någonstädes på en gata , vare sig för att betrakta en vacker utsigt, att invänta någon kamrat, eller dylikt^ kunde han vara saker på att den förste Dansk, som gick förbi, genast närmade sig med den artiga frågan, om han på något sätt kunde vara till tjenst eller lemna någon upplysning. Många nekade på det bestämdaste att taga betalning for smärre tjenster eller för småsaker, som köptes. Om vi i de familjer, hos hvilka vi bodde, efterfrågade, i hvilka salubodar någon viss sak kunde erhållas, så hände det esomoftast, att man oförmärkt slog bort ämnet mecl den förklaring, att det var något som kunde uppskjutas till påföljande dagen; och när man så vaknade nästa morgon, fann man det åstundade liggaude på bordet« En of.de resande fick med posten ett o-betalt större paket från hemmet, för hvilket en dryg lösen, af flere Rigsbanksdaler skulle erläggas. I gästens frånvaro ullöstes brefpaketet af värden— ingen godtgörelse fick komma i fråga.

Thorsdagens förmiddag egnades att Öfvervara physikaliska försök på den Polytekniska läroanstalten, att bese det Ethnographiska och Arehæologisfca Museum, Rosenborgs Slot, den Moltkeske Malerisamling) den Botaniske Have samt Taf-vel-utställningen på Charlottenborg.

Samma dag aflade äfven de Norske Studenternas Kommitte, på sina landsmäns vägnar, ett besök bos Professor

Clausen, i egenskap af Ordförande i det Skand. Selskab,

VHeatern.

På aftonen bereddes oss en den ädlaste konstnjutning, i det vi fingo se ett af Holhe rgs mest karaktäristiska lustspel, "Bar se 1 s tuen", uppföras. En Prolog till detsamma hade blifvit författad af Oehlenschläger. Då det väl

9#138

knappast finnes någon Bildad norsk eller »yensk yngling, som icke redan ifrån barndomen lärt att älska Holberg genom läsning af bans snilleverk, är lätt alt inse, hvilken fröjd efes t det skulle blifva för oss att äfyen få se dem uppföras på scenen, ock det af Danmarks utmärktaste skådespelare och skådespelarinaor, de enda som kunna återgifva Holberg-på ett värdigt och fullt nationellt sätt. Och som i Köpenhamn ingenting gjordes till hälften, så hade den kongl, theatern med Allrahögst» tillstånd blifvit för denna afton kostnadsfritt upplåten af Theater-direktionen åt de Danska studenterna och deras gäster; bela Skådesp elär-pers o nålen, alla Ballettens och Kapellets, artister hade med den mest förekommande artighet erbudit sjtt biträde. När dertill kommer, att Gonditori-firman Cloetta & Mini, som forpaktat theaterns buffet, med en verkligen sällspord liberalitet gratis tillhandahöll alla sorters -'förfriskningar af de utsöktaste slag åt bela den talrika samlingen, så kan man i sanning säga, att det hela var ett prof af en den ovanligaste gästfrihet.

Kl. 7 voro alla samlade i Theatern, icke blott gästerna^ utan äfven så många af de Danske Studenterna, som derjemte kunde rymmas. Det var onekeligen en ganska ovanlig företeelse att se en nästan öfverfylld theatersalong, der intet enda frun timmer kunde upptaekas, utan idel -studenter. Först gafs af det Kongl. Kapellet, under Kapellmästaren Glansers anförande, ouverturen till Lulu. Förhänget gick upp; föreställningen-började med en af Oehlenschläger författad och af Fru L. Heiberg framsagd

.Proto'g«

Iduiin fram trailer pfi scenen, som föreställer en skogstrakt. Hon här en blomsterkransad hjelm och haller i högra handen ett lätt spjut och i den venstra-den gyllene /skälen med odödlighetens äpplen. Hon' Sr'kladd i en glimmande stälbrynja, en forntida .harpa hänger vid hennes sida, och från midjan nedllyier i rika veck den fotgiday blaa klädnaden.

Velkommen! velkommen, Du Ynglingeflok'

Du kjender mig nok; Thi skulde Du Ydun fra Valhal, ei kjende? Xivsæblernc tidlig Dig raktes af hende, Ved Kilden fra Bjerget, hvor Kundskab udilud, Hvor Mimer först Lærlingen velkommen bft.<l./-

Velkommen, velkommen i Bannemarks Landr

Paa sjölundske Strand! Ét Guilehus hygte man Ydun "til Ærej1:59

Men længe Inin savned dog Frænderne kjære* Og Dansken dem savnede de herlige Brodrc, liuneeji Faders Born af forskjellige Mijdre.

Velkommen Bu Fjeldets, Du Bålenes Sön!

0 Dagen er skjoii!.

Ei flokkevis saaledes wödtes de Oanile.

Her Venskab og-Videnskab, Konst Eder .samle5

För kaldte hirn sammen forbistrede Thor

Det kæmpende'.IVord; Nu vinker Jer Ydun og Freia til Éniiden, Og Thor er forsonet, skjöndt ikke forsT«nden*

Naturen sig glæder og smykker som Brud

1 fagreste Skrud.

. .Og'Konsten sig glæder! Hvad kunde jeg Byde Til Munterheds Fest; hvad kan muntrere fryde End Blomsten af

Holberg? Den Digter, som först I Danneisestiden har !a*dskct Jer Törst!

Du kjender ham, Sverig! som Barn'ali du neppe Var ukjendt med Corfitz og Troels og Jeppe) Biens Danniarlt i Tusmorket følie sit Savn, I Sverig alt straalede y Äolbèrg! Dit Navn,

Og Norgel Du kjender ham, Norge Du smiler > Biens Ynglingeskaren til Danmark iler; Ja Norge Du kjender ham, stor er Din hon, Vær stolt af Bin Bön.

Han hilser Jer venligt. Og Jeg fra Valhalle} Forenede Broderfolk! hilser Jer Alle. Jer Sproget og Blodet tilsammen bar bragt — Alfader velsigne den hellige J?agtl

Härefter uppfördes Ba»se£stuen. Då imder pjesens fem akter icke mindre än *59 personer uppträda, så kade vi tillfälle att få se en ganska stor mängd af Danska theat<?rns artister. Hufvudrollerna innekades af scenens förnämsta .pryd-' Mader, t, ex. Hr Pbister (Troels), Ur BosenkiJde (Gör-fitz), Mad.' Lar ch er (kans hustru), ock de belsades ock med ett lifligt ock förtjent bifall. Äfven Fru Heiberg uppträdde här, nämligen i Stine t&enkrwmmers 'mycket talande ehurtt stumma roll, och möttogs både vid sitt första framträdande och sedan hvarje gång hon visade sig med de cnsiämiisigaste och starkaste applauder.

Slutligen gafs den praktfulla balletten Torbeaboren af Ballettmästar B o u rnon v i 11 e, med musik af .-.: Kapellniusj-eus E. H e 1 s t e d. Hr B o ur no n vill e och Mamsell K i e 1 s e rt helsades likaledes med starka handklappningar. När förhänget;, efter spektaklets slut, för sista gången giek ner5 gaf140

sig förtjusningen .luft i ett: Länge lefve den Danska Scenen! som åtföljdes af utkallande, väldiga hurrarop.

Klockan var omkring 11, när vi Si omkommo frän tkea-tern, men dagens nöjen slutades icke härmed; ty nu samlades man 'till större och mindre lag, och få voro väl de, som kommo' till hvila förrän kl, 5. på morgonen*

Femte Dagen.

Fredagen d. %t JfttaiiS. —. Äfven denna förmiddag förevisades physikaliska försök på den Polytekniska Läroanstalten; Rosenborgs Slott hölls öppet, man steg upp i det märkvärdiga Runde-Taarn-' och besåg den sköna utsigten derifrån. Vidare besöktes det Ånthropologisk-anatomiska Museum, det Naturhistoriska Museum, den Polytekniska Instrumentsamlingen samt Taf vei* utställningen på Charlottenborg,

Norrmannens' Kommitté och Upsaliensernas Direktion gjorde nu äfven å de resandes vägnar sin uppvaktning hos Konung Osears Minister vid Danska Hofvet. Många bian cl oss begagnade den ledighet, som denna dagerböd, att göra kortare och längre utvandringar och utfarter uti och omkring Köpenhamn. Så t. ex. besökte de fleste, som icke förut gjort det, förstaden Christianshavn och uppstego uti det spiralvridna tornet på Vor Frelsers Mirke* Från detta torn, som är det högsta i Köpenhamn och af 182 Sv. alnars höjd, bar man1 den vidsträcktaste utsigt åt norr och vester öfver staden, dess herrliga omgifningar med sina stolta slott, intagande landtställen ock täcka insjöar; ål söder Öfver det en enda trädgärd liknande dfmager, famnadt å ena sidan af JSjöge Bugt, å den andra af Sundets glittrande spegel, med sina hundradetals seglare: och bortom allt detta i det blånande fjerran visade sig den Svenska kusten. De besökande ledsagades städse uppföre tornets branta vindeltrappa af en sjuttioårig gubbe, kyrkans "Graver", som icke ville tillåta någon af sitt folk "at vise Skandinaverne omkring". Oaktadt sina små intägter kunde han icke förmås att mottaga något för sin möda, ehuru han har rättighet att taga 1 Rb'd. af hvarje sällskap, som besöker tornet.

Några Norrmän och Svenskar företogo straxt på morgonen en utflygt till Roeskilde, dels i sällskap med några Danska Studenter, som der hade sitt hem, dels utan sådana ledsagare. Vid ankomsten till staden blefvo de genast omringade af en mängd utaf innevånarne, som utbådo sig att få föra dem omkring, för att visa stället» märkvärdigheter,141

såsom den åldriga Dooikyrkan, Kathedrälskolan, in. ni j- utom dessa besöktes äfven den berömda Maglekallari. Derefter föranstaltades af de gästfrie Koeskildenserne en lusttur till Le-thraborg, der qvarlefvorna af det fordna Leire togos i betraktande. Vid återkomsten derifrån Kade en festlig middag 3 Kast blifvit arrangerad for de resande, hvarvid hvarken ri-kelig undfägnad fattades eller bjertlig munterbet under vexlande tal, skålar ocb

sånger. Man fann blott tiden, nu som alltid, för knapp; ty man måste straxt efter maltiden åter-* vända till hufvudstaden, om man skulle få deltaga i eftermiddagens nöjen och högtider. Kl. £> e. m. anlände de resande åter till Köpenhamn med många glada minnen från den angenäma färden.

På eftermiddagen såg man svärmar af fotgångare ocb talrika åkdon fara ut genom Vesterport och skynda vägen fram förbi FrihedsstÖtten. Man visste, att ett besök skulle afläggas hos Oehlenschläger, som bör vid den lill Frederiksbergs Slott hörande Fasimgmräen» Vi samlades i ilttnä-flelen ett stycke från slottet och ordnåde oss i ett tåg. I spelsen gingo Upsalasy Lunds och Köpenhamns sångare, och söngo i jemn vexling under hela vägen sina student-marcher; efter dem följde de Öfrige studenterna led efter led utan åtskillnad. När vi närmade oss slottet förde vägen uppföre en tvärbrant backe, vid hvars raud en stupa sänkte sig, och från hvilken man njöt den herrligaste utsigt öfver Köpenhamn och den mellanliggande trakten. Derefter lagade vi öfver slottsgården och inträdde i den verkligen undersköna parken, der vår väg än omgafs af täta och dunkla löfväggar, än ledde upp på kullar, hvarest utsigter af öfverraskande skönhet erhodo sig ned öfver dälder, i hvilkas midt klara dammar, infattade i en ram af svällande grönska, afspeglade den blaa sommarhimlen, under det att hvitglänsande svanor kretsade på deras yta. En ofantelig myckenhet af menniskor hade infunnit sig vid Frederiksberg och gjorde med oss denna förtjusande vandring. Då gångarne i parken stundom voro smala, hastade de på bivägar9 för att lika fort som vi upphinna målet, eller ock trängde da sig mödosamt genom de omgifvande tata busksnåren — allt för att icke förorsaka något hinder.

I närheten af skaldens boning stadnade taget; en deputation af de främmande Studentcorpsernas bestyrelser afgick, för att bedja honom mottaga vår nyllning. Emellertid ordnade vi oss i en stor aÖårig krets på stället, der vi befunno oss: en Öppen, solbelyst plan, lätt omsluten af lummiga träd.149

Nu trädde midt ibland oss Oehlenschläger — skal*, dernas Patriark i Norden!

Upsala sångare / uppstämde följande "Helsning till Oehlenschläger af Studenter från Upsala'V författad af Docenten B. E. Malmström-'på- melodien "Ack, "Venoelam! du sköna, du herrliga land": ^

Oss Sagan Lar berättat: I Söder är en Ö,

Der Sången fäst sitt bo på fagra stränder: Den andas der i vinden, sora susar öfver sjö?

Den ler i hvarje stjerna, som sig tander; Dmv vakar der så troget bland Minnets skatter än, Och tyder Fädrens visdom ännu 'för frie män:; — —-

Dit bort, dit burt vi åla öfver yiigen.

Men främst i Skaldekretsen en åldrig Kämpe slår

Med himmelsk kraft sin karpas gyllne strängar| '

Han manar varen fram i Nord med sinel sångers vart Då börja blomstren gro på gröna ängar,

Då tystnar men'skors klagan, då tiger stormens bot,

Och Sundets bölja lägger sig stilla vid bans fot Att lyssna få till Siaren i Morden.

Hans Sång och Saga lyfta alltjemt från kust till kust

På starka vingar rordomtids bedrifter. Ock yngre slägter skåda med undran och med lust

Hur Fädren vandra fram ur sina grifter, Hur Forntid sina armar mot Framtid. sfr a'ober ut * Tills bröst vid bröst de bvila försonade till slut, ..A-ff Sångens inakt. och Minnenas besvurna*

I)itt verk det rar, o Skaldekungl Med snillets tillförsigl

Vidtfräjdad bar Du gjort Norröna tunga. SH bela verlden lyssnar med häpnad på Din dikt;

Men hvem förstar också som Du att sjunga? Skön Wulhorq evigt lefver, Kung Helge aldrig äor: At evigheten Viges allt hvad Siaren berör

Med diktens eld, med flamman af sin anda.

Så suto vi der hemma oeh hörde länge på

Hm* hjelteharpan ljöd från Selands lundar. Men blodet börjar sjuda, och hjertat börjar slå

För tid, som flytt, och för den tid, som stundar. Dit bort lill diktens-oar, dev Oehlenschläger bor, Dit skynda vi — enhvar af oss, som på en framtid trorj — —*

Dit bort, dit bort vi ila öfver vasken.

Och färden blef ett underbart, ett Ijnöigl äfventyr, Som Nordens trogna folk ej brådt skall glömma,

Derom skall hemma talas nar arla dagen gryr, Derom skall serla månget hjerta drömma.

Ja, länge skall man tänka der på den midsommarkväll,

Då Sveas söner helsade den Danske Skaldens tjäll Med hvad de bäst af sång och kärlek cguV1.45

En helsning yi Dig bringe från våra Faders land, Dei\ vårvind nu i dunkla skogar susar; «—.---

Tag eld uti Ditt sinne, tag harpan i Din hand Och sjung den sång, hvarmed Din Nord du tjusar:

Öm hopp, som aldrig sviker, om tro evinnerlig,

Om Forn- och Framtid-------Patriark! vi slappe icke Dig

Förr'n Fädrens litt Du har i oss välsignat!

Efter sångens slut framträdde Docenten Petersson och tolkade med magra hjertliga ord vår vördnad och beundran, samt slöt sitt tilltal med följande-'In provvphu

Du höge Son af Nordens Sånggudinna, Se Nordens ungdom sluter nu en krans Kring Dig, som väckte tonerna, som brinna Uti dess bröst vid dessa festers glans! Hur Du förstod med kraften af Din luta Att Skandiens folk och länder sammansluta!

Derför Din ärns rika strålglans breder Sig fjerran hän ifrån Ditt sångarhö, Och för Din thron vi tacksamt lägge neder "Vår varma gärd af kärlek ock af tro* tys frid utöfver os» och Hordens Öden, Och fridsäll sjung, lik svanen, än i döden!

Sist utropade han:

Länge lefve Sk al dekon ungen! hvaruti alla närvarande enthusiastiskt instämde med mångdubbla, högt skallande hurrarop.

Oehlenschläger tackade under rörelse; han tillstod, att det gjorde hans hjerta godt, att så blifva hyllad af Brödrafolkens ungdom, som redan ofta tillförne hade helsat honom i deras eget hem; han var nu gammal vorden och hans lefnadsår kunde väl hädanefter icke blifva många, men den tanken gladde honom, att när han hade lagt sina Ögon tillsamman, så skulle de nu församlade och deras barn komma hit, och för hvarandra utvisa hans hvilostad och sonligen ara hans minne. De varma ordett trängde alla till hjertat,.. och en djup rörelse audades i de upprepade hurrarop, som nu ånyo ljödo for den vördade Skalden. Under det att han gick omkring i kretsen och lät flere af de främmande sig föreställas och samtalade med dem, utförde de bägge svenska sångföreningarna sina skönaste hemlandssanger. Sedan man slutligen höjt det sista jublande Hurra för Hans välgång, aftågade maa från Frederiksberg.

Vi påskyndade vår gång så mycket den omgifvande tala menniskomassan tillät, och togo vägen åt staden genom slot-144

tet ock den melancholiskt sköna Sönderfnarken lill Bakke-huset I denna gamla skaldeboning, hvarest den glade och. älskelige Rahbek tillbragte sina dagar i idyllisk frid, önskade vi nämligen att uppsöka Grun dt vig, den Nordiske barden. Sedan han likaledes af en deputation blifvit införd i vår krets, helsades han med sång och harrarop. I ett improviserad! tal tackade han oss för vår helsning, och talade med sin vanliga eld och'-inis pirat

ion. om sitt stora och skona hopp, en 'fik ta nordisk Högskola, på hvars framtida verklighet han nu icke mera. kunde, tvifla! Efter förnyade hurrarop återvände vi till staden, för att genast ånyo samlas till afskedets fest.

Festen 1 Tivoli.

Tivoli, en i stor scala anlagd förlustelseort, ar belägen nära utanför Vesterport, invid vallgrafven, ungefärligen på samma punkt der Carl X Gustaf förgäfves sökte att storma Köpenhamn. Danskar och Svenskar stredo då en förfärlig kamp på lif och död bland snö och is: — nu deremot, buru var icke allt förbytt! Nn svärmade också Norrmän, Danskar och Svenskar kring samma ställen, men förenade för att njuta af stundens fröjder, och lifvade af hoppet om en gemensam framtid vid kommande ödesdigra skiften! Men den samfälda glädjens blommor saknade denna gång dock icke sina törnen. Vi skulle väl vara tillsammans i ett förtroligt lag, men det var det sista för denna gång. Det var afskedets fest.

Det var liksom hade man med den fantastiska glans och svärmande fröjd, hvarpå allt bär af Tivoli-bestyrelsen tycktes vara anlagdt, velat komma oss att glömma det stundande afskedets smärta, och i en hvirfvel af förströelser dränka hvarje skugga af vemods som kunde sänka sig öfver våra sinnen.

Man såg denna dag på alla Köpenhamns husknutar den stora Tivoli-affisehen, med blått tryck på gul botten och omgifven med en röd rand, med qvartershöga bokstäfver, hvilken inhod stadens innevånare att på qvällen besöka Tivoli och öfvervara de Danske Studenternas afskeds-sexa för deras Norska och Svenska kamrater. Tivoli-bestyrelsen hade tillställt hela denna glänsande fest för de resande och till den Danska Student-bestyrelsen lemnat IÖ00 fribiljeltef, att utdelas till gästerna och andra Danska deltagare. Dessutom såldes inträdesbiljetter till en ofantelig mängd andra: man sade, att de närvarandes antal uppgick till 15,000! Redan•1:48

fore får ankomst hade vi af Aktie-egarne:>. blifvit inbudné till .eo sådan fest medelst en proklamation; i Tivoli-avisen. Det nummer, som denna dag uthous, innehöll verser och allego-riska teckningarj samt ett fullständigt program öfver aftonens , eller rättare, nattens förlustelser, hvilket angaf dels musikstycken, som ända från fel, 7 e. ni. till Id. t på morgonen i Concertsalen och Arenan skulle uppföras af Instmmen-tal- och Harmoni-musiken, dels eqvilihristiska föreställningar, som skulle gifvas på en öppen ihealer, och Dini-bilder, soto mau ämnade förevisa.

Först omkring kl. 9 på" qvällen hade vi allmänt hunnit församla oss i Tivoli. Fore och efter denna tid sug mail en städse tillväxande mängd af åskådare, som dit inströmmade. IIVarthälst vi blickade funno vi en prakt, i hög grad egnad ritt tillöekå sig tusentals skadelystna: smakfulla trädgårdsanläggningar omvèxlade med Öpptta platser, och öfverallt syntes granna bazarer meå sina handelsbodar9 restaurationer, kalféer, theater, circus, fcarusellgutfgor och rutst*hbairör. Anblicken af det hela antog isynnerhet en orientalisk fe-fearak-<är, när med det inbrytande mörkret allt började lysa i ett magiskt skimmer af tusendetals mångfärgade lampor, hvilka dels såsom guirlander sammanbi! u dö byggnaderna och kantade deras hufvudlinier, dels hängde i festoner fifnx höga master, eller voro liksom vårdslöst hänkastade i trädens kronor, i buskarne och på gräsplanerna. Sedan vi egnat någon stund att ströfva fram och åter i menniskohvimlet, för att beskåda all denna herrlighet, begåfvo vi oss till Circus eller Arenan, der Sexan väntade. Inträdet var här, liksom till det inre af concertsalen och till flere andra ställen, allenast förbehållet gästerna och de Dauske Studenterna.

I midten af arenan stod en kolossal tunna, målad med <Ie fyra nordiska färgorna och försedd med till glädje ma» nand e ins kri f i er: JSnIite, bibite collegiahs, -.fast mälta siecula jnwula indtal^ "Hjelpen.- Eder sjelfva!*Y ut. m. Rundt omkring tunnan stodo några gossar, klädde som vildmannen i Danska vapnet, som tomtar och amoriner, och sysslade medattttpp-tappa fluida, och då de förstodo konsten att ur ett och samma kärl tappa drycker af mångfaldiga slag, så kunde man knappast d ra ga d e ras v e r k c liga t ro 11 ua t w r i tv i fvelsmå 1. IJringom detta centrum slöt sig en krans af bord, på hvilka dien lika inbjudande som rikligen tilltagna sexan var anrättad. För öfrigt var den på sidorna öppna arenan prydd med största smak och elegans, öfverallt ned hvi flade nordiska fanor

o ell musikläk tåren var dekorerad med de tre rik en a» flaggor. — Efter den egentliga sexans slut började skålarna och talen, af hvilka sednare likväl endast få kunna meddelas.

För Konung Christian den Åttonde Propo-nerade Mag. Arvid Sundberg frän Upsala en skäl med dessa ord:

Mine Herrar! Be Norske oek Svenske Studenter, som under dessa evigt oförgätliga dagar gästat bos sina Bröder i Banas stolta Konungastad, hafra utaf Banska Staten« Representant emottagit »I talrika, så ojäfaktiga bevis på den utmärktaste .artighet ock den mest förekommande välvilja, att vi skulle göra oss-skyldiga till en svår otacksamhet, om ti ej lifligt och innerligt erkände denna artighet, denna välvilja. Enligt det uppdrag, som af Kommittéerna för de Norske och Svenske Röpenbamiufararne blifvit mig gifvet, uppmanar jag derföre alla här församlade Norrmän och Svenskar att instämma i ett skallande lefve för Banmarks Konung!

Lefve Hans M a j e s t ä t Ii o n u n g C h r i s t i a n den Alto n d e!

Sedan hurraropen Jjudat ut, besteg Capellan Helweg talarestolen.

Han bevittnade, att bans landsmän fullt uppskattade den Danska Konungens vid delta tillfälle visade valvilja, hvilken han betraktade på en gång såsom ett tillmötesgående och ett erkännande af bela det Danska Folkets Önskningar; hvarefter han uppmanade sina landsmän att i ett hurra för Christian den Åttonde uttala sin tacksamhet. Denna uppmaning framkallade lifliga hurrarop.

Omedelbart härefter föreslog samme Talare en skål för de bägge öfriga förenade Nordiska rikenas Regent, Konung Oscar den Förste, hvilken skål likaledes tömdes under högt jubel.

De Norske Studenternas Farväl framfördes af Cand. jur. G. A. Krohg med följande ord:

Banske Studenter! Paa den norske Comitee* Vegne og i de norske Reisendes Navn være det mig tilladt at frembringe for Eder vor Tak for denne Gång. Vi takke Eder for Eders venlige Gjæstfrihed, men ikke alene og mest for dennej thi mellem Studenter hersker jo Frimureri og Gjæstevenskabj mest önske vi at takfce Eder for det ægte broderlige Sindelag, den nordiske Tænkemaade, som vi have lært at kjende hos Eder, og som opfylder os med glade Forhaabning ger for Fremtiden. Afskedsstunden nærmer sig med stærke Skridt: dwnne er ikke tuag, thi vi reise hjem med ilen glade Bevidsthed, atU7

nordisk Aand besjæler Eder; men den er dog fuld af Vemod, titi hvorledes kunne vi tiden Bedrövelse forlade det skjÖnne, kjære Danmark? Bog, vi skilles ei for stedse, Brödre! Vi erkjende, at J er Mæglere mellem Sydens og Nordens Cultur, men vi vide ogsaa, at J ere Nordens Forkæmpere! Vi önske Eder derfor af et varmt Hjerte Mod, liraft og Udkoldenbed i Kampen og forsikkre Eder om trofast Beltagclse, som JT kunne fordre o^ forlange den af Brödre, af nordiske Brodre. Tager da vor Afskedshilsen, tie v er vei! Gud velsigne Ederl

Under föredraget utdelades följande, af A. Mun ek författade

Afskedshilsen

til de Danske og Svenske Studenter

fra Deres Norske Kamerader.

Den 27 Juni 1845.

Mel. "For Norge, Kæmpers Födeland."

Paa viide Bjerge staaer vort Hjem Stærkt lagt af Furutömmer) Ber blomstrer Livet mildt ei fremr. Ber Kunsten end sig Smmcr. Men Væxten i vort Hjem er god, Længst Frihed jo som Vogter stod — Og freidigt slaaer ror t Ungdomsmod For kvad i Tiden drömmer.

Ben Aandens Pagt, som regnbueklar Nu over Nord sig sætter, Og med sit friske Frerøtidssvar Bortdriver Taagens Jetter — Ben er og vor: Vi kan, vi ril For den vort Fjeld ei lukke til — Ben brænder som en Sankthantild I vore lyse Nætter.

See! derfor fulgte vi med Lyst, O Brödre! Eders Stemme: Her staae vi nu paa Danmarks Ky*t Med Svensk og

Bnnsk, som bjemme. Södt klinger Ord fra Brödres Mund, Varmt Brystet slaaer af dybest Grund — Ha! denne fagre Ungdomsstund Vi aldrig, aldrig glemme!

Men næstegang, naar Birken staaer

Lysgrön i Klippens Revne,

Paa vore Fædres Odelsgaard

Vi sætte Cider Stevne.

Vi ere ei af mange Ord,

Vi lade tale Fjeld og Fjord —

Men Trofastked i Norge boer,

Kom! pvövcr der vor Evne.14&

..Omedelbart derefter upplräddje Stud.. -f-Iipo}. Eij. Smidt øli helsade de JDauske, Mindske ad* Svenske Bröderna njecl ett "V^lfeoiiimen til Norge!5* — bvilket i ett at Forfat-lären lemnadt uldrag klir återgifven:

Efter et let Bli!« over de skjønne Bage, som Normændene i de upsalensiske Venners Selskab havde oplevet i de lundensiske og danske Medstuderendes lireds, som udse blot Studenternes, men ogsaa som hele Byers og Landes glade Gjæster, fremhævede Taleren som hele denne nordiske Studenterfests Förste og Sidste <— åen Vished, som enhver Beltager derfra maatte medbringe til sit Hjem, om Sand«* heden af hans tidligere Anelser og Betragtninger, at de trende nordiske Folk i Sandhed allerede danne en Enhed i Modsætning til Verdens övrigc Slægter,— det trygge Haab, at alle gode og ærlige Bestræbelser for at bane den Aand Vei, som igjennem dem vil fremtræde 3 Menneskehedens Historie, ikke i Eviglied skulle skuffes. Thi en-liver bortdragende Gjæst maatte sige sig selv, at han havde boet imellem sine Værter ikke som en Fremmed, men som en Slægtning.

Saa kunde det heller ikke her være Normændenes Mening, som efter et slet og ret Gjæsteri at indbyde til Atterbesög. Ben gode gamle nordiske Regel, aC"Slægtninge altid ere velkomne i Slægtninges Hus, forudsattes som vedtaget af A He, Nogen formelig Indbydelse ansaaes ogsaa af den Grund som her overflødig,, da alle de, som havde været Vidne til, hvor skjønt Broderfölelsen ved dette festlige Mode var 1 uejfc op, ug *qom forhaabentlig ogsaa havde bemærket dens Varme i de norske Hjerter, vist gjerne viide bidrage til at give denne Flamme paa Nordens Altar ny Næring. Dette vilde skee, naar ogsaa Norge en gång fik være Stedet for et saadant nordisk Ungdoms-möde. Dermed vilde et betydningsfuldt historisk Tegn være fuldstændige» indpræget, som aldrig skulde kunne udslettes.

Taleren mente ogsaa at vide, at ret Mange baade paa Sletterne i Syd og Bakkerne i Ös* havde Lyst til engång at skue Landet med de hlaanende Fjelde til Værn mod Nordhavets Stormgang, Lyst til at bade sig i de friske Luftninger, som fra Dovres Snefjeld gjennem-strömme Dalenej han vidste, at ret Mange önskede at see sig om i Frihedens Hjem og höre, hvor frit Tungen, den nynordiske Holmgangs Sværd, der tör röre sig; han tiltroede dem ogsaa Mod nok til at tage den Simpelhed, det Enfold i Öiesyn, hvorunder Frihedens. Liv har gestaltet sig 5 han antog hos dem Sands nok til at skimte Gjævheden under Koften3 han baabede, at (len norske Ligefremhed og Gjæst fri hed var saavidt bekjendt, at man ikke skulde troe at vove for meget ved at begive sig ind mellem Folket deroppe,- i alt Fald ventede han, at man vilde' tiltro« de im bortdragende Normænd Livlighed nok til at give deres hjemmeværende Laiidiinænd ei ikke nit ferMø«

fattigt Billede af hvad PiÖre paa Agtelse og Deltagelse för det norrske IVavn de nu i Sverig og Danmark havde seet; han vovede og*aa at troe, at man ikke efter den Flok af norske Studenter, som mi vat» med i ICredsen, skulde have dannet sig altfor ufordelagtige Forestillinger om Resten, som stod i Christiania. Skulde der imidlertidjendnu være en eller Auden, som var tvivlsom .eller ulysten, saa önskede han, at en Saadan maatte omstemmes og bevæges af det"'Velkommen til JVorgc", som nu skulde höres fra alle norske Munde, og som maaskee kunde lyde for hans Ören som et utvivlsomt Raab fra Norges inderste Hjerte*

Sluteligen had Taleren alle Danske Mænd om ikke at miskjemle Normandens Fölèlser, naar de bragte ham til endnu særskilt at nævne som altid endnu kjære Gjæster i gamle Norge Bro*dre fra Öcrn é derude i Vesterhavet. Normændene betragtede dem med Stolthed og Haah som sine nøerinestc skandinaviske Slægtninge. Vei havde det undret Taleren ikke at have hört et eneste Ord fra dem ved dette nordiske Möde.j men han var dog vis paa, at ingen saa tyk Skorpe havde lagt sig om det fra gammel Tid saa fin t föl ende Hjerte, at de jo slctalde/forné'miie.^g'gls&de'.'sl^;. ved at fornemme Blodets Bost.

Saa opfordrede Tateren de tilstedeværende Norske med ham at tilraahe de danske, svenske og islandske Studenter et glad og tillidsfuldt "Velkommen til Norge!"

Talet och den deruti förekommande inbjudningen besvarades af alla de närvarande med de ensläoimigaste 'Ja- och bravorop.

Derefter besteg Cand. jur, Ho Ih er Hage talnreslolen. Han antydde sammanhanget emellan den Skandinaviska Idéeris framsteg oeb de Nordiska folkens inre utveckling. För det närvarande var det Norges uppgift* att verkliggöra och genomföra friheten i alla förhållanden „ Sveriges att sannt utveckla jemn Ii k be l en genom bortskaffande af all onaturlig slnndsskilinadj saml Danmarks alt värja och befästa Na t jona ii teten mot alla ingrepp. Delia sista gaf talaren anledning att omnämna Danska nationalitetens kamp i Slesvig mot det påträngande tyska elementet — en episod, som isynnerhet mottogs af alla de församlade med de otvetydigaste tecken till Sympathi och bifall — hvarefter talaren slutade med en användning af det sagda, att först nar dessa uppgifter , blifvit lösla på ett tillfredsställande sätt, kunde folken med gladt mod hångifva sig åt sin- skandinaviska sträfvan. Derjemte skulle också denna sträfvan underlätta den inre kampen och kraftigt bidraga till en slutlig seger.

4imh

Cand* theol. Gude förordade-en fri ocb allt mora liflig kommunikation mellan de Nordiska Universiteterna medelst enskildes resor ock .besök- äfven utom de stora personliga mötena, hvilka icke kunde inträffa så ofta. Härmed förband ban e/i hyllning af Kordens tvänne Konungar, de der visat sig som fredsälle Furstar ock såsom beskyddare af konster och vetenskaper.

Docenten E« A. Carls ten från Upsala fick härefter ordet; han yttrade, alt ehuru det visserligen vore någonting h^dc vackert och förtjenstfullt alt hysa varma och uppriktiga kan slo r för den skandinaviska sakens framgång, och ehuru dylika möten, som det närvarande, voro ett vigtigt befprdringsmedel dertill, så borde man likväl akta sig att låta dervid hero, utan framför allt ihågkomma, att arbete, traget oeb ihärdigt arbete.; vore det förnämsta medlet för den Skandinaviska Idéens förverkligande/ Derföre borde först och främst hvar och en för sin del vinnlägga sig om egen inre förädling och förkofran, hvarigenom en utveckling till »ann sjelfständighet i fosterländsk och nordisk anda endast Vore möjlig. Sedan borde man med förenade krafter arbeta på det stora målets vinnande. Talaren aflade derpå för sin del ett högtidligt löfte, att med allvar på detta sätt arbeta för Shandinavisinens idé« Och slutligen vände han sig med en uppmaning till de närvarande^ alt äfven de för sin del målte afgifva ett dylikt löfte.

Mad« Cand, G. Thomée intog sedermera tribunen och föreslog med ett föredrag, som andades lif och värme, en skål för Skandinavien.

Mag, A. A n d er ss o n från Land frambar sina kamraters tacksamhet och utsade deras Farväl i dessa ordalag:

IwMicU Studenter voro till följ« af den Carolinska Akad eau* en s läge nog lyckliga att varade, som först öppnade denna lifliga ge-luensknp mellan de Nordiska Universiteter ua, hvilken redan lill en god del liar blifvit .'en gemenskap jnellan Biationerna. Lärde män kunde i långa år-...hafva, brakat sina hjernor ined att ur historien bevisa, det ingen anledning fanns, hvar0i*e dessa folk skulJe hysa groll emot hvarandra, utan att tvärtom inyckefc talade derför, att de skulle aluta sig närmare till hvarandra; uieivfrukten af en sådan, öna än 8» skarpsinnig, deduktion hade dock aldrig blifvit en sa hastigt upp-ihiuiuuiid*, en sa låtit vänskap, som de», hvilken i dessa stunder tir xu' iina ."tHuittfef, Ett bevis kan vU*eHigen..wtrattÄ inv<'ketf me« altv'18.0*

väck* vänskap oeb kärlek i en menniskas eller i «n na tio na bröst, det är mera än hvad ett blott bevis förmår, Erasmus Montanus, pedanten, s tamfadren fur en vidt utgrenad slägt, kunde visserligen bevisa, att »Bioer lille" var en sten, men "M.ott lille" blef dock icke en sten.

Hvad ett bevis icke kan åstadkomma, det åstadkommos af en starkare makt, af lifvets, af handlingens makt. Vi vädjade till denna malit, på ynglinga-manér afgjorde vi saken hastigare, till det sköna målets ernående togo vi en genare väg oeh i sjelfva verket den ge-naste väg, som atod att finna— rakt öfver Sundet. Gingo vi upp sn klar morgon på kelgonabackcn, och solen sken Öfver Sundet, detta Megingjard kring Skandinaviens höfter, och tornen at Köpenhamn döko upp ur vågorna, syntes oss afståndet derifrån så kortj och det var så. Vintren kom och lade en isbrygga öfver vågorna. Detta loc-lindé oss. Det var en kall, frisk vinterdag, då en skara af Carolinas söner rustade sig till eröfringståg emot grannriket. Företyget var äfventyrligt, planen vågsam, ty skaran var ringa, och till vapen och ammunition hade de intet annat Uh varma hjertan och ungdomligt mod, Och likväl, hvad som icke lyckades Carl X Gustaf, hjelten i spetsen fqr en segervand här, det lyckndes en handfull o för vägne studenter. De intogo -Köpenhamn £ och denna brud Yar v fil värd endans. Detta var, att jag så må saga, det första famntaget mellan de båda brödrafolken, sedan de lange förstulet kastat vanliga blickar mot |ivarandra öfver Sundet. Dessa famntag hafva blifvit oftare upprepade och för hvarje gång fastare och fastare, och denna gången har évn tredje brödren Nore kommit ned från fjällen och vill vara med om dessa famntag. Skandinavien är numera icke ett tomt ord, icke ett blott namn, som bör sökas i gamla historieskrifvares annaler; det bar trädt fram i dagen och är en lefvande verklighet. Den der ögon bäfver, behofver icke stirra ut i rymderna och fråga måne och stjernor, hvar de skandinaverg land Sr beläget, eller som det heter isån-gen, "månn' Svea land, månn' Tronda land" etc. Bien, invänder man, hvad bevisa dessa famntag, födda af ögonblicket och spårlöst försvunna med detsamma? Vi svara endast: Har Skandinavismen en sanning, har den en varaktig betydelse, så bar den det derigenom, att den står på historisk grund. Den som icke kan eller vill se detta, de« som icke vill andligen genomgå den historiska utvecklingsprocess, som är den äkta 'skandinavens, födelse, den blir-icke'skandinav, om ban än vore itidd midt i kretsen af ett skandinaviskt sällskap.

Vara fader hade ett gemensamt Valhall*. - Deruppe sitta de herr-lige och ur evigt skumma ml e bägare dricka de gudomskraft, för att &edaii draga ut och kampa |»å Vigrid* å hund ra mila sifitt. Våra sammankomster äro också gästabud i ett Nordiskt Valhall. Här, tryc-kande hvarandras bänder, bliekande in i de trofasta ögonen, nämt«130*

-vi"'krafter", att* draga ut och kämpa på Vigrids slätt, pä historiens omätliga skådebana, ljus, frihet, fosterland, Noräm —• dessa Sr o de fanor, som flyga framför öss| lmng dem skola vi samlas, kring dem skola vi segra eller falla. Dä vi icke längesedan en oförgätlig aftonstund voro samlade, anmärkte en talare, att det var med skäl vi höllo våra sammankomster på aftonen, eftersom det var liksom i tidernas afton de Nordiska folken sir förtroligt närmat sig hvarandra, Jag vill i anledning häraf einlast erinra, att vi nu hafve högsommar och att »olen i dessa dagar icke gar ned deruppe i det höga Norden. I samma ögonblick hon synes sjunka och försvinna ur vår åsyn, slungas hon upp på himlahvalfvet igen likasom af en osynlig hand. Den ena dagens afton hinner icke att andas, förrän den nya dagens morgon inbrutit. Sammalunda skall historiens afton icke lyktas för Norden, förrän en ny dag inbrutit för detsamma. Eller rättare, denna dag bar redan uppgått, dagsarbetet är redan börjadt af ett icke så ringa antal arbetare och, lita på det j ännu flere skola offörtöfvadt infinna sig.

Med detta hopp, ja, med denna visshet dragc vi hän öfver vågorna, åtföljde af oförgängliga minnen. Vi dragc hän för att väcka det eko, som slumrar i vår hembygds klippor, och lära det att återgifva Banmarks namn, men ännu mer för att väcka det i våra landsmäns bröst; och detta skall icke blifva oss svårt. Vi hafve här tillbragt några dagar af omvexlande nöjen och förlustelser, men på förlustelsernas botten har legat allvar, »om perlan ligger på hafvets botten under de dansande böljorna. Minnet af dessa fester skall lysa länge sedan ljuset af dessa otaliga, mångfärgade lampor slocknat, eko't af dem skall höras, sedan ljuden af alla dessa sönderspringande raketer längesedan borfdött.

Danske Bröder! Å kamraternas från Lund vägnar bringar jag Eder den hjertligaste tacksamhet för dessa oförgätliga dagar, för en gästfrihet utan like!

Liktidigt med detta tal utdelades följande poem af Stod. €. Strandberg (Talis Qualis):

Bet sista Ifanulglaget«

Lunds Studenters afsked från Köpenhamn.

Är det ögonblickets låga, Soni så vänner själ och sinn1? Gerna: men i stundens toga Kryper evigheten in. Nu står ingen nordbo ensam, Stark han känner sig med skäl, Hvarje seger blir gemensam, Boden blir det äfvenvfil.1.81

Grifven plat* för osa i nödenl Svensken bade jemt för sea Hedersplatsen ta' i döden, Ligga i det främsta led. Ovän vi tillbaka skicke, Ock vårt blotl det räcker väl Till en matta att ban icke Stöter mot vår jord sin häl.

Om oss Öfvermakten makar Ur kvar vinkel af vart land, Gripa vi i bindens bakar, Rycka blixten ur Guds hund, Ocb på den vi grensle rida Ned till fädrens land igenr Ocb vår ridt skall spörjas vida Ocb var nord stå uppratt anl

Sist framstod Cand» mag. Carl.A. Muller från Christiania och vände sig hufvudsakligen .-Jill de Danske medborgare af alla klasser, som nu i Köpéffliamn med en så hjertlig välvilja hade upptaget Brödraf pli ens ynglingar i sina familjers sköte, och frambar allas tar innerliga tacksägelse derför, samt slutade med att föreslå den sista skålen, ett "Levede ædle Kjöbenhavns Borgere!5-hvilket framkallade ett många gångor upprepadt stormande hurra.

Utomi Chrislianensernas och Liindasfudentcrnas verser, blefvo äfven trenne sådana utdelade från Danskarnes sida under sexans fortgång. Den första sangen hade signaturen G—v:

Stuuletaterliiemitie*.

Mol. "Det er et Land, dets Sted er höit mod Norden." Ber er et Land, paa Kortet staaer det ikke, Men dybt indprentet i Studentens Bryst, Han kiender hver en Piet til Punkt og Prikke, De böie Ftelde.og- den steile Ryst, Og-boldt det haardt og döied1 ban end meget, Og mangt et Aar i Slid og Slæb benrandt, Forinden Biergets Top ban lik besteget, Dog sine bedste Giseder der ban fandt.

Tin var bans Öie træt, og var bans Tanke Udmattet af sin himmelböie å?lugt^ I Fieldcts Klöft fremsköd de» grönne Bahfee 1 Og rakte villig barn sin gyldne Frugt;

Og i den* Skygge blandt de muntre Venner Ved Tonehavets raske Bölgeslag, Han slåp ei Glædens frugl af sine Hænder För i dens allersidste Aandedrag,

Og aldrig, selv da han var meget lille, Saa södt som der den sång om Livets Lyst,isa

Og taug ©m Fribed hver en i.æb« stille, Den toned' der fra fuldt og freidigt Bryst£ Og ingensteds var Bosètne saa skifinne, Saa klart bag Skyen titted' Solen frem, Saa svål var Skoven, Engene saa grönne, Ei Druen söd, som i" Studentens liiem.

Her i vort Nord det liar vei fire Navne, Adskilt ved Bierg og Bölge vi dem see; Dog tæt i Aanden de hinanden favne, Og dybt i Hiertet sammensmelte de. Men vexle Ord og kiærligt Haanden trykke "Ved fyldte Bsegre og ved munter Sång: »Ta selv i Dage sammen böe og bygge, Det liændes vel? men kun en sieldr» Gång»

Og naar saa disse kiæré Öieblikfce Paa Glædens Vinger Äyve snart sin 'Vei, Og skinne vil de da blandt tusind andre, Vi tage med os fra Studentens Hic ui.

Den andra var författad af pseudonymen J e n s l{ rist r 11 p på en melodi af Krpyer,. med titel "I Tivoli d. U)J7. Juni 1843"

Göthernes Kraft drog bort fra Nord, Kraften, som ingen Magt kunde fa'lde, Kraften, som rysted den vide Jord , Koin tilkort mot en mildere Væld́éi

Vikingens Harme Kaste sig 'träet, i Sydens Varme, Smeltende Toner greb bans Aand, Sværdet fäldt af den mægtige Haand, Og ban segned i Nydelsens Arme.

Kraften dog sad i Norden fast; ' .

Modet,, der steg trods Död og Smerte Kjækt mod det Höieste uden Bäst, Vaagner op i Sönnernes Hjerte.

Pilen skäl suse, Mjölnir som fordtim Jetter knuse; Dog nu vi fatte Fædres Bröst, Og i Kampen vi lytte med Lyst Til en Sång af den jublende Muse,

Fremad og opad gaaer Tor Vej, Dog, skjondt vi kige mod det Fjerne, Blomsten paa Jorden glemme vi ej Over Himlens .vinkende SYjernc.

Jævnet er Striden, v *

Tbor er forsonet med Kronidcn, Lærkerne slaae til Sværdets Klang, Helterl iler sin rastløse Gång Ä3U& Satyrer og Fauner ved Side».MS

Gotlien forslaaer at leve halvt, Nordiske Brödre, Ud os da ile! Alt i det ene og Eet i AU Er det Maat, hvorefter vi stile.

Parre vi sammen Skjønhed .med Kraft og Daad med Gammen, Evigheds Krav med Tidens Tarv, Skäl vi vise at end der er Mary, ©er er Liv udi Vikingestammenv

5. En tredje var försedd med signaturen F. BL , oct bade Éfvenledes titeln "I Tivoli den SSV Juni 1845":

Mel. "Öm sommaren skörni, när mat-feen hon gläd*»," eller "Om lycka och ära vi hörde en sång."

t Bjerg og i Dal og ved Sundenes Bred

Slaae Drosler i Træernes Kroner, IH vor Sværdene mödtes, hvor Fædrene stred,

Der modes nu Hjerter og Toner, Der modes nu Joners og Dorernes Sång, Som södt de i Ättika mod tes engang,

Hvor Palmerne hang om Hy mett os.

Ilen sisal vi da glemme de Helte, livls Blod

Händt stridt i det" vældige Mode, Einheriaskaren, som lynende stod

Og smiled og kæmped og döde? Hvad heller skäl nu fra den skurrende Streng Ved Dalarnes Elv og ved Svarteraas Eng

Vort Suk og vor Klage kun tone?

Nei, dobbelt i Chor nu med Granernes Sus

Skäl Dolen om Kringelcn synge, Ved Birkernes Hang og till Elvenes Brus

Sig Mindet om Gustav forynge, Og her, hvor i Natten Kartoverne lod, llvor Borgernes Blod over Voldene flod,

Om Frederiks Rede vi synge.

*Thi Kampen i Nord var som Stormen i Vaaf, Der vældig indsynger Skjærso miner $

Og nu, da en Luftning i Lundene gaaer, Der spaaer, at der visselig kommer,

Ku — hilse vi Kampen i Fædrenes Aand,

Foslbrodrcnes Kamp, der med Sværdet i Haand Har kæmpet og blödt sig til Venner.

Dessa voro de under den festliga Tivoli-sexan i Arenan Vexlade skålar, tal och sånger, ingen må dock tro, att allt detta oafbrutet följde på hvartannat^ tvärtom, man gaf sig god tid att allt emellanåt göra kortare ocb längre uppehåll* Man gick då ut, åsåg eller deltog i de mångahanda förlustelser, som stället derjemte så rikeligen erböd. Vi rullade

10*utför dö bullrande rutschbanorna, Åkte i ring på karusel- I

lerna, sökte all visa vår "Nordmannakraft" på kraftniätarne I

w, ni. Men ännu angenämare och mera lifvande var det dock 1

att göra vandringar med någon visserligen nyvunnen men som 1
man tyckte redan gammal vän, att dä under fortroligt glam I
slå sig ner p& en bänk i den milda natten,. eller ock sitta i
i någon af de många inbjudande paviljongerna och njula I
af den nästan till Öfverdrift gående gästfri betens rika väl- I
fägnad, hvarvid de ädlaste drycker tömdes ocb champagnen I
skummade i glasen! Derefter gjorde vi åter besök i arenan, I
drucko skålar och åhörde föredragen, eller njöto af orebest- 1
rårnas eldande harmoni. Dessa gåfvo ömsom Dansk, Norsk I
ocb Svensk musik, hvaribland flere af Mag. O. Lindblads I
omtyckta stycken. Vid en längre paus omringade äfven de t
Banske musici dm fräjdade kompositören, läto för honom ett 1
lefve skalla och böjde honom ander jubel på sina axlar. 1
Programmet i Tivoli-Åvisen tillkännagaf, att ett stort I
FynvEKKEiu på vattnet skulle afbrännas omkring kl. 11. Vid I
denna tid gjordes alltså ett längre uppehåll i sexan; alla I
strömmade åt den sidan inom Tivoli, som velie åt den breda |
vallgrafven. Då dervid för många pä en gång öfver ponton* 1
bryggan (som nu endast fick beträdas af de Nordiske sin- j
denterna), ville begifva sig ut på den jder belägna lilla ön, 1
för att bättre få betrakta fyrverkeriet, så tilldrog sig att I
den Öfverlastade bron började sjunka. Följden blef dock icke « 1
värre, än att de efter det erhållna kyliga fotbadet sainteli« I
gen måste göra en brådstörtande reträtt, under den åska« |
ilande mängdens högljudda munterhet. Sedan lugn och ord* i
ning åter inträdt, böljade ett fyrverkeri, hvars like i kost- §
barhet och i rik ocb smakfull omvexling man sällan skådat: t
smattrande raketter, mångskiftande eldhägare, fräsande solar, t
praktfulla slott och triumfbågar, blixtrande om hvarandra i i
mångfärgadt skimmer. Man tyckte sig äfven förnimma, all, |
vid ett af de förnämsta praktstyckena. Skandinaviens fyra 1
färgor, rödt, hvitt, gult ocb blått, på alla punkter syntes I
förenade till flammande rosor! Just då den bländande dager, |
som ifrån dessa utstrålade, plötsligt förbyttes i natt, hördes t
en glad slamma utropa ett Ijudeligt "Da Capo!", hvilket be- |
lönades ined skallande bravo! |

Efter fyrverkeriets slut begåfvo vi oss åter till arenan, §

der pofeulerandet och munterheten fortsattes lill kb 1. Vid |

denna tfd; gingo Yi tillika med sångarne till concertsalen« |

Detta musikens ocb dansens tempel hade likväl af flertalet f13S

bland oss blifvit besökt redan förut under högtidens fort-gång. Der gick städse lustigt till: fram orchestern ljöd den mest eldande musik, omvexlande med melodier, som voro oss bekanta från våra Kernland. Man tillät sig till och med, efter att hafva bort ett oeh annat älsklingsstycke, att ropa Da Capo« oeh detta efterhöras genast med den största beredvillighet af de spelande. Sedan vi nu mot festens slut alla ditkommit,, uppstämdes efter hvarandra de 5 nationalsångerna: .Kung Carl den unge hjelte9 Hvorherligt ermitFödelandoeh Vift stolt paa Codans Bälger blodröde Dannebrog i hvilka heleå* sagades utaf en väldig orenester af omkring fOO Musici. Detta var den egentliga festens slutpunkt

Dock, dermed var icke allt slutadt. När vt utgingo ur <?ou-eertsalen kommo vi val att skingra oss/ och det stora studentlaget upplöstes, men vi blefvo nu i stället omringade af åskådarne och de öfriga deltagarne i högtiden, hvilka förut till det mesta hade flockat sig omkring circus, för att under tystnad åhöra talen. En ny fest» eller snarare otaliga nya fester började: hela den öfanteligå menniskomassan var hänryckt, en och en eller flockvis rycktes vi in uti de smärre sa ilskaper ^ som på hvarje punkt i det stora Tivoli oupphörligen bildade och ömhudade sig. De samtalandes glada roster hördes öfverallt; vinet ilÖdade, champagnekorkarna smällde, skämtet blixtrade och den gemensamma fröjden nådde sin största böjd. Men oförmodadt stai sig dock på sinnet den mörka tanken, alt det nu var sista gången man i sådan förtrolighet samqvätnadc med dessa våra grannar, hos hvilka vi funnit ett så varmt mottagande, en så oskrymtad hjertlighet; Var det då uadei^ ligt, att man "knappast kunde form« sig att slappa sina nyförvärfvade Vanner, nian begagnade sig girigt af den korta återstående tidéns sista flyende minuter, för att i botten tömma vanskapens bagare? På detta satt förlängdes vis fan-det i det strålande Tivoli från halftimme till haiftimine.

Örn vi äro skyldige Bestyrelsen och Brr A,ktie*egaré i Tivoli-holaget tacksamhet for de v» j ataingar* som under den-* na glänsande fest blifvit oss beredda, så bjuder oss samma känsla att härvid särskildt nämna Herr Agent Carstensen. Han erklinnes allmänt vara den ypperste arrangör i Köpenhamn 5 han ar den egentliga själen i hela Tivoli-företaget, ocb bar ledt den första anliggningen, liksom han äfven denna gång bestyrt om de effektrika arrangementerna.

Långt efter midnatt hvimlade ännu Tivoli af tusendetak menniskor, herrar och damer vandrade öfverallt omkring ei-186

ler suto i grupper«. Slutligen begynte dock-hela samlinger att alltmer glesna, när morgonrodnadens sken allt segerrikare började strida med lampornas skimmer, men först kl,, 5 på morgonen lemnade de sista '"Hocharna denna nöjenas ort, ärligt beledsagade arida till sina hemvist af de personer, hvilkas gästfrihet de sednast åtnjutit Vid ingåendet till staden genom Vesterport, funno vi denna port Öppen; ett förhållande, som kanske innebar en af de största artigheter, som vederforos oss ifrån Auktoriteternas sida, då Köpenhamn är en fästning och intet undantag någonsin gjorts från den regeln, att alla stadens portar., med undantag af Nörrcport, hvarje natt hallas stängda för åkande och endast gående genomsläppas root särskild afgift Flere af Norrmännen och de sällskapsgruppeiy i hvilka de befunno sig, gingo ic^e till hvila under de få timmar j som återstodo innan deras afresa. Andra flockar af Studenter uttågade till Frederiksberg, der de aftonen förut helsat de bägge Skalderna, för att, omgifne af dess förtjusande natur, ännu en gång i Danmark se solens uppgång Öfver Sundet och Konungastaden.

Sjette och Sista Dagen«

Särdagen «t. -&S .Juni. —Således var då au åen dag upprunnen, då vi skulle lemna Danmark oeh den stad, som skalden så sannt kallar "det sköna, glada Köpenhamn." Det hade varit oss alla i hög grad angenämt, om de trenne

Studentfartygen på en gång kunnat få afresa, liksom de på samma stund hade anländt Men Norrmännen hade redan, in* nan de drogo ut från Christiania, bestämt sin afresa från Köpenhamn till sednast Lördagen d. ^8:de Juni kh O f. m., och sågo sig derföre, oaktadt såväl de Danske värdarnes vänskapsfulla uppmaning, de Svenske Brödernas enträgna åstundan och sina egna innerliga önskningar, icke i stånd att uppskjuta resan ens några timmar, för att afsegla på samma gång som bröderna från Lund oeh Upsala, emedan de enligt uppgjordt kontrakt hade förbundit sig att ej dröja utöfver den bestämda liden. Det fartyg åter, med hviikel Lunds Studenter skulle afgå, väntades icke till Köpenhamn förrän fram emot middagen, och således kunde icke allas vår af*-resa ske samtidigt Upsalienserna, de enda, som hade fritt val, bestämde sig naturligtvis för den sednare tiden, emedan deras uppehåll i de Danske vännernas krels derigenom blef förlängdt med några limmar."187

De Norske resande, samt den störsfa delen af de Danske och Svenske Studenterna sammanträffade alltså 'kl. 8 f. nipa Universitetels sollennitetssal, hvilken äfven nu liksom vid ankomsten af Akademiens Rektor välvilligen blifvit upplåten till begagnande.— Gand. Carl Ploug besteg talarestolen oeb böd de Norske i sina landsmans namn Farväl med dessa ord:

Norske Brödrel Jeg kommer for at sige Eder et Ord till Afsked. Det bliver simpelt og kort, men Afskedens bevægede öieblik behover ikke, bör ikke behöve hi ange eller smukke Ord. ^eg takker Eder, fordi J besluttede Eder til at opsögc Eders Frænder paa denne |Side Kattegat og Skagerak 5 jeg takker Eder, fordi J kom lier til, besjælede af den samme Aand, som begeistrer os, og fordi J drage bort berfra, det veed jeg, opfyldte af Venskab og broderligt Sindelag imod os.

Hilser Eders Folk i Klippplandet, at der bos os paa SkÜen kun undes een Fölelse for IVorgc, det er Broderkjajrligbed; bilser det, at for den nu mandvoxne Slægt af det danske Folk bar der aldrig existeret noget Brud med, nogen Adskillelse fra det norske, fordi vi er«-kjende at være forbundne med Eder ved et aandeligt og nationalt Baand, som ikke kan brydes5 bilscr det, at vi, denne mandvoxne Slægt, aldrig kave beklaget, at Norge opbörte at vasrc Danmarks Tjenestekvinde, men at vi altid kave glicdet os over i det at besidde en fribaaren Søster.

Lever vei! Vorder lykkelige! Gaaer ben og udforer den Aands Gjerning, som Eder udsendte, da vil vor Skilsmisse kun blive kort, eller rettere, blive ingeny tin hvor denne Aand reiser sin Helligdom, der skulle vi altid böe og bygge sammen, og naar den kalder os til Kamp, skulle vi altid modes under det samme Banner. Lever vell

Stud, theol. Eilert Sundt uttalade Norrmännens tacit for det vänskapliga oeh broderliga sinnelag, som Danskarne för dem hade ådagalagt under detta deras o förgift mm ei Ega besök; han hänvisade på Det, som skolle göra denna skilsmässa mindre tung —t-- det glada medvetandet om det stora hopp, hvars fest de Nordiska 'Studénié.rria tned så eniga och ostörda känslor nu tillsammans hade firat, oeh hvartill de nu skulle vela, att de voro invigde oeh trofaste medarbetare— hoppet om en herrlig oeb löftesrik framlid för det gemensamma Norden .— ett hopp, som med Guds hjelp Icke skulle komma på skam.

Vi togo med rörda hjertan afsked af hvarandra och be~ gåfvo oss ut ur salen, ordnade i procession. Med 1 Dansk

/ ",'"och 4 Lundensiska studentfanor i spetsen, togs vägen till Nörreport, hvarest vi bestego *Volden*. På denna fortgick sedermera tåget under stillhet, tills vi i närheten af Österport åter nedgingo derifrån och genom Esplanaden slutligen ankommo till Ny-Toldbod, der ångfartyget "Carl Johan" ännu låg.

Oaktadt den tidiga morgontimmen var en stor mängd af Köpenhamns innevånare och innevånarinnor här tillstädes, för att bjuda de Norske gästerna sitt sista farväl. Under hjertliga omfamningar och varma handtryckningar skildes vän från vän, och Norrmännen gingo om bord, Straxt derpå kastade fartyget loss och satte sig i gång; när det passerade Hamnbommen sändes af de församlade Damerna ett blomsterregn ned derpå från bagge sidor. I och med detsamma begåfvo vi qvarblifvande oss tillika med en stor mängd af åskådare ut på *Langelinie*, hvilken såväl nu som vid ankomsten genom Kommendantskapets välvilliga tillåtelse fritt fick beträdas af alla. Här följde vi på stranden den framglidande ångbåten och intogo slutligen med fanorna vår plats på en utspringande udde, hvarifrån våra sista afskedshelsningar, blandade med den åskådande mängdens

hurrarop, Öfver böljorna rullade efter de bortilande Norske vännerna.

Den första länken var alltså utbruten ur den kedja af Skandinaviska ynglingar, som under dessa oförgätliga dagar allt närmare hade lärt att känna, värdera och älska hvarandra! Sedan vi länge med Ögonen följt den med hastig fart sig alltmera fjermande rökpelaren efter "Carl Johan", återvände vi med sinnet nedtyngdt, såväl genom det nyss tagna afskedet, som vid tanken på vårt eget snart förestående, till de familjer, hos hvilka vi bodde, för att der i stillhet njuta lyckan af de sista timmarnes sammanvaro.

Dessa stunder blefvo oss nu dubbelt dyrbara, just emedan de voro så få; när vi tänkte på all den välvilja vi i så högt mått erfarit, huru vi, främmande ynglingar, blifvit bemötte med ett förtroende och en oförbehållsam öppenhet, som man endast är van att finna i kretsen af sina närmaste anhöriga — när vi tänkte på allt detta, och all; vi inom få ögonblick icke skulle ega qvar deraf mer än minnet och saknaden, då drog sig hjertat tillsammans i bittert vemod. Vi hade under denna tid slutit ett nära vänskapsförbund icke allenast med våra jemnåriga inom familjerna, utan vi stodo i det förtroligaste, ja, i ett nästan sonligt förhållande till fäder och mödrar, barnen slöto sig till oss såsom till äldreim

bröder! Daek, vi uödgades slutligen >lt|a oss lösa ur dett förtrollning, som ville qvarhålla oss . .,. ♦ ännu ett Lef väl! och vi måste hasta, för att vid middagstiden på det bestämda klockslaget kunna hinna fram till Studie-gaarden.

När alla voro församlade i solleanitetssalen hade man ämnat att afsj unga och utdela följande sång af Po ui Rytter (C. Ploug) med melodi af' KrÖyer:

..Tit „afsked den 28 Juni 1845.

]5t" Ord endnu. — Vort Samlivs Daglys svinder, Om korte Timer er dets Fryd forbi; Ba sysler Tanken med de rige Minder, Og Hjertet nynner Savnets Melodi, Momentets Perlekrands i Stövet ruller, Og Livets Alvor tynger paa vor Skulder.

Kom JT da, Brödre! hid hun for at skue

I broget Glands Nordhavets Dronningstol J

Äun for at kryste Nydelsernes Drue

Og vaagne trætte op med næste Sol?

Nei, — der var Indhold i vor Ungdoinsgammenf

En mægtig Tanke drev og bandt os sammen.

Og det var den, at Livets Herre hented

Af samme Kilde vore Aarers Blod,

Det samme Sprog paa vore Læber prented ,

Og drog vor Higen af den samme Rod,

Gaf os i Odel efter vore Fædre

Det samme 'Hjem at vxrgc for og hædre.

Og det var den, at, som af store Minder

Vi fik i.'Varetægt den samme Skat,

Som os een Tro, eet Aandens Præg forbinder.

Er os det samme Maal i Tiden sat i

Aj k asm pe fremst i Folkenes Bråvalla ,

Frigjöre Verden atter eller falde.

Og deitne Tanke ei røetf Glæden slukkes, Den döer ei bort med vore Stemmers Klang; Med Eder over Havets Ström den vugges, Høs os de« spirer paa den grönne Vang; Den giver Mod at trodse Dage mörke, Den giver Sindet Kraft og Armen Styrke.

Den lærer os, at Stammens skilte Grene,

Som sygned hen i mörke Magters Baand,

Maae til et enigt Hele sig forene, —

Da er vor Skjæbne i vor egen Haand.

Saa lar da vei! Vort fælles Lösen være:

For Norden» Enhed, Nordens Seir o^ Ære!ieo

Men gom- dea'genom något tillfälligt binder-hos vederbörande blifvit fördröjd *), afsöngs i stället samme Författares "Længe var Noldens herlige Stamme" Efter sångens slut uppträdde Mag. art. M. Hamm erich och talade sålundai

Venner og Brödre fra Sverigs Universiteter!

Vore norske Brödre ere afreistej nu er ogsaa vor Afskedstnne kbmmen. Vi have kun tilbragt faa Bage tilsammen, men i disse Bage have mange Tanker og Föielser gjennenakrydset vore Sjæle, mange Billeder ere glednc vort Öie forbi, mange Minder ere opdukkede, mange Længsler ere vaagnede. Sec! vi have delt disse Bage med hverandre, og naar Land og Hav ligger mellem os? ville vi bevare Glæden over det rige Liv, som de indeholde. Tin det er ikke blot os selv og vore Nærmeste, hris Hjerter ere udvidede som ved et Aandepust fra de bedre Egne. Nei, fra den Time, da 3 under jublende Hilsener stege iland paa Danmarks Kyst, indtil denne Time liave vi seet en Rörelse i Folkelivet, en Samdrægtighed imellem alle Samfundets Classer, en Modtagelighed for fælles Indtryk, en Beredvillighed til gjehsidig Tjeneste, som minderos om voreFædres o§ Mödres Fortællinger om Krigens onde Aar, naar fælles Hjemsøgelser aabnede Hjerterne og ncdbröde Hverdagslivets Skranker.

Det er kun faa Dage, »om vi have tilbragt med hverandre $ derför har der indtil den sidste Dag lydt Velkomsthilsener til Eder, ja Alt, hvad J have hört og seet iblandt os, er i sin Hovedsumi et långt uddraget, et dybt gjentonet, et tusindstemmigt Velkommen. Men vi have i saa lange Aar været adskilte, at det ikke er at undres over, at vi behöve Dage til at feire vort Gjehsyn, til at give og modtage de broderlige Hilsener, som JT længtes efter at give og modtage, saa Længselen drog Eder fra Hjemmets Kyster, indtil 3 fandt og gjen-kjendte Eders Brödre. Ja! vi ere ikke trufne sammen ved et Til-* fælde, vi ere, efter en gammel Digters Ord, ikke mödtes föret Øieblik lig Træspaancr, der drive om paa Verdenshavet^ men vi have sögt hverandre, vi have fundet hverandre, og vi vide nu, hvor vi skulle söge og finde hverandre.

Guds Velsignelse over den Fred og Kjærlighed, hvormed vimo'd* tes? hvormed vi adskiltes! Farvel! Leve vore svenske Brödre!

Sedan de Danske brödernas hurrarop skållat ut, besvarade Mag. År v. Sundberg detta tal på Upsaliensernas väg* nar och frambar på samma gång en helsning till Köpenhamns Studenter från de hemmavarande Kamraterna i följande ordalag;

*) Hindret, som kom ifrån något missförstånd I eensurens, eller rättare "det fovelobige Gjenncmsyns" sida, blef dock snart hafvet, så att sångan till oss Isunde utdelas innan vi stego om bord«

-"#'.'•.'.-' J61

Danske Bröi s%e Eder-Farväl-Qeh gifre Eder ett trofast handslag HH afsked, återstår oss änna en Jhår,«fi helig pligt att uppfylla; ^ den^ att ännu i sista ögonblicken äf vår bärvaro bringa Eder en varm och hjertlig helsning• från vara hemmavarande Kamrater, hvilka oblida Nornor förvägrade glädjen, att få deltaga i vår färd till Eder mångbesungna i). J hannen kanske af egen erfarenhet, buru smärtsamt det är att i ynglingaåren nödgas graflägga

sina skönaste, sina karaste Förhoppningar? O, att J då haden sett, buru vid var afresa bröstet hos mången yngling häfde sig under fruktlöst bemödande att hålla tillbaka frambrytande suckar3 och huru elden i hans blick fördunklades af en förstalen tår! O, att J haden sett'.—- «-—' dock, de måga med egna ord tolka sin längtan och sin saknad.

Vi deremot, vi, hvilkas sköna lott det blef att fa följa med på det glada ungdomståget, buru skole vi nog varmt och innerligt kunna betyga vår tacksamhet för Edert broderliga emottagande, för all den vänskap och hjertlighet, hvarmed vi af Eder blifvit omhuldade? Här vore visserligen ,godt tillfalle att prisa den glänsande prakt och den slösande frikostighet, som utvecklats i alla de festliga tillställningar, hvilka oupphörligen aflöst hvarandra under dessa oförgätliga .dogar; men vi älske mera att dröja vid åtanken på den kärleksfulla valvilja, det innerliga förtroende och den mer Sn broderliga vänskap, hvarmed vi ej blott af Eder, utan af alla samhällsklasser här blifvit omfattade. Denna har djupast gripit oss, och åt den egnas var varmaste tacksamhetsgärd 1 Men jag skulle förgäfves söka ord för att uttrycka de känslor, som i denna afskedets smärtsamma stund fylla våra hjertan «—• språket har för dem intet uttryck! Jag kan endast säga, att vi under dessa dagar samlat en rik skörd af minnen för hela lifvet, minnen, som mäktigt skola wana ynglingensjsinne till manligt dåd och manligt allvarf minnen '?-* från hvilka mannen skall hämta mod och styrka att arbeta for sanning och rätt j niiimen .;:---! på hvi^k* gubben ännu tid sjelfva grafvens rand med glädje skall blicka tillbaka. .;

Danske Bröder! .Mottagen ännu en gång vårt hjertas fulla, rika och varma tacksamhet! Vi vilje för våra fäder, för kära anförvandter och vänner —ja! för hela Svenska folket förtälja om det brödra-sinne, vi hos Eder funnit* vi vilje hös alla ingjuta våra känslor för Danmarks ädla folk, på det att Norden, detta vårt gemensamma Fädernesland, må enigt, och derigenom fritt, sjelfständigt och obetvinge-ligt, utveckla sig en stor och lycklig framtid till mötes.

Ja! Lefve Danmark! Lefve dess ädla folk! Lefve allt hvad detta folk har stort, ädelt och skönt! Lefve deis Universitet och dess Studenter!

41im

under t*Ui afdelades denna uf "Stud. J. Njliora forfaUade; Helsning fnln de Hemmavarande.

' .' ' Mfl. "Om sommaren sköna,, när m»rken hon glAd'»," J Bröder, vi k lin na ej komma i år!

Och hvarför? — det fån «T ej fråga. Vår helsning ä*r nu blott en salinadens tår,

Som flänser af trohetens låga. Så gråter den Jordiske Yngling sin brud, Oeh kläder sin längtan i tonernas skrud.... ...Nu, Bröder, förstån J yar kärlek.

Hvad gör del dock, om vi ej råkas en tid?

öm festen ej alla kan samla? Vi träffas en gång i den heliga strid,

Då allt, som är murket,-'al?all ramla) När And<*n tar mandom och griper till svärd ,-'. Och HirMJ^Ijust det blifver i kela/ vAr^wRt-^.'rrr-

Då, Broiler, vi träffas tål åter.

Treeniga IVord, haf du mod oeh var tröst!

Du har millioner af söner, Som sluta omkring Dig en sköldborg af bröst.

Och ge sina varmaste böner Till Gud, som förr sände och sänder igen Ät Frihet och Ljus apostoliska män

Ätt kämpa: och bedja för folken.

Du Vikin ga-vagga, Du Östersjövåg, y.-'iGif plats!— ty då komma vi alla; Då följa ock vi med på hrödernas tåg,

Då, Dannemarks söner, vi falla Med svärd och med lyror intill Edra bröst, Då ropa vi alla med jublande röst:

Hell! vårt Skandinavien lefve!

Vid afskedstalets och de derpå följande hurraropens slut afsoags af Upsala sångare nedanstående af Docenten P e ters* • on författade ?'Parväl?V till en melodi, "Godnatt", af Nota« rien Viet Thunman:

Farväl! Du fest med din fridsälla glan«, Hvars like i Norden ej fanns/

Farväl! För minnet en härold du står, Bebådande Skandiens vår.

Farväl!

FaTVäl! Du8 vana, du herrliga land, Du Gefion s "smilende" strand ,

Farväl! X famnen på blånande sjö Skftnt blomma, du tjusande ö?

Farväl!1B5

;'•.• Farväl! .

'.-.....$ ' salter, af Sisjol du n ga rsblody

S kämpar med riddaremod,

Farväl! '"Fast natten i Norden var lång, Så blef det dock morgon en gang,*' Farväl!

Mag. A. A ti d ersso n framförde derpå Lundensernas tack lill Köpenhamns Studenter, samt tillönskade Dem oct hela det Danska Folket alf lycka och framgång i deras ädla iieh goda.-sträfvanden, till vedergällning för all den åtnjutna, storartade' gästfriheten. Efter talets slut läto Lundenserna bina afskedskur rar op genljuda genom salen.

Vi lemnade derefter Universitetssalen, för att, enligtin* bjudning, på Studie-gaarden utanföre dricka ännu ett glas till afsked med våra värdar. Dessa sista stunder af vårt uppehåll hade ufoen Upsalienserna heslämt till alt få se uppfylld en länge närd åstundan, den, att medelst en sång Bringa sin hyllniugsgärd åt Professor Clausen, såsom varande en af Danmarks mest utmärkte män och tillika Ordförande i det Skandinaviske Selskab. Sedan Professorn, som har sin hopning i Universitetshuset, af en Deputation blifvit underrättad om denna åstundan, nedkom han på gården, och sedan de kagge Svenska sångarskarorna a tsangi t några sånger, frarø> trädde Mag. Arv. Sundberg och tilltalade honom på följande sätt:

Upsala Studenter anse för en lira att med en sång få helsa Herr Professor Clausen,'-—' denne inan, som genom sin litterara och uied-borgerliga verksamhet haft ett så mäktigtinflytande på sitt foster** lands, bildning o<ih utveckling, —-denne man, som varit och är en af de starkaste oeh trognaste kiimparne för Skandinaviska idéen, — denne man, som så kraftigt ingripit i striden för Danmarks hotade Nationalitet, och derigenom .blifvit, vit föremål för den Danska ung« domens, för Danska folkets kärlek och stolthet.

Fortfar, Vördnadsvärde! på de,n bana Du beträdt! Säkert skall då i oförvissnelig friskhet uppspira nya blad ur den niedborgarkröfia, «om redan så skönt kransar Din tinning! Lefve Professor Clausen!

Efter det Jjudfulla kurra, som härpå följde, framförde Prof. Clausen sin tack med rörd stämma. Han yttrade sin glädje Öfver det broderliga förhållande, som inträdt emellan folken i Norden j han medgaf dock, att den goda sämjan lätt kunde blifva utsatt för fara, då inbördes missförstånd kunde uppstå, nien sade sig skola använda sitt lifs bästa164

krafter Ull att förebygga -ock undanrödja allt»-som bunde 8 Jo ran de inverka, oek att på allt sätt söka att befrämja och befästa broderskapet mellan folken, hvarefter ban tillade, att om de ville följa honom som deras ledare, så skulle ban helga dem sitt hjertas varmaste tacksamhet. Sist nedkallade ban Himlens välsignelse öfver de bortresande ynglingarne. — De Norske Studenterna, som äfven önskat att taga del i denna helsniug, hade gifvit Cand. Ploug det uppdrag, att i deras namn framföra den. Han verkställde nu detta uppdraga och förband dermed en hyllning från de Danske Sta- ' den terna till den älskade Läraren.

Capellan Helweg framträdde härefter, och, vändande sig till Prosten Å. A. Afzelius, hembar han, å sina landsmäns vagnar * till honom uttrycket af deras högaktning. Han prisade honom för den litmärkta verksamhet i nordisk anda» som ban ådagalagt genom utgifvandet af Svenska Folkvisor och andra arbeten i samma syftning,

samt sist genom Svenska Folkets Sagohäfder; icke mindre pris hade ban vidare gjort sig förtjent af, då han nu, icke aktande på sin framskridna ålder, med lifligt ynglingamod hade slutit sig till Upsalastudenternas vikingafärd. Talaren slutade med att utbringa ett lefve för den ungdomsglade åldrige, hvilketafaila lifligt besvarades. Den sålunda hedrade uttalade derpå med rörelse sin tacksamhet

Nu återstod intet annat, än att taga afsked. Det sista glaset tömdes; men det var icke någon af dessa allmänt jublande, elektriserande skålar, som i denna berättelse så ofta blifvit skildrade; det var en skål från man till man, hvartill kryddan var en tår, och talet en suck! —* Vi ordnade oss i procession och tågade ut ifrån Studie-gaarden, ännu en gång arm i arm med våra Danska vänner; vägen längs med Folden togs nu äfven af oss, liksöm af Norrmännen några timmar förut» Det var en tung vandring. Ju mera vi när^ made oss hamnen, desto talrikare blefvo de flockar af menniskor, som åtföljde oss, desto tätare de massor, vi hade alt genomtåga. Ändtligen stodo vi åter inom Ny-Toldbods murar, på samma ställe, der vi for få dagar sedan första gången beträdde Danmarks jord och helsades af dess söners jubeb

Klockan var omkring & på eftermiddagen: afresans timme var slagen, tiden hastade, vänners bänder sökte hvarandra med brådskande ifver, ännu en trofast handtryckning under fåfänga försök att tillhakalränga de frambrytande tårarna, Äunu en häftig och varm broderlig omfamning — kan-UIS

ske den sista i lifvet! —och afskedet; Var taget Lunden-serna hestego sitt "Malmö," Upsalf enserna sitt "Gottland/* Kommandoropet ljöd: Femtio man under däck! *—- -'fåfängt; ingen lystrade, man kunde icke ens förmå sig att gå öfver på bahords sida, ehuru åtminstone det ranka "Gottland" krängde, sa att en kantring hotade; alla trängde sig at landsidan, för att ännu en gång få gifva en afskedsnick åt dem, som blifvit hjertat så kära. Ännu en sång —« dea sigtar Farväl!

Du fest med diti fridsälla glansB

Hvars like t Norden ej fanns, Farväl! o. s. t.

Så söngo vi åter ur djupet af vara rörda hjertan. . . • "Sätt machin i gång!" hördes vår raske Kaptens stämma. Och den satte i gång — hurraropen skallade från de oöfverskådliga folkskarorna på stränderna, de besvarades frän fartygen, — och under allmän flaggning på alla i hamnen liggande skepp började "Malmö" och "Gottland" sin hemfärd och gledo sakta ut frän stranden«

På hamnens brohufvuden invid Hamn-bommen hade täta flockar af Damer tagit plats; åter sändes oss till helsning ett regn af blommor och buketter, men ack, de flesta kommo icke fram, utan förströddes i hafvet af en skarp motvind, som tycktes vilja hindra oss att lemna det älskeliga landet. Några hunno dock sin bestämmelse, och vi läste med rörelse de vidfästade verser och afskedsord, som voro tecknade af Danmarks vana qvinnor! ~ Otaliga voro de skaror, som nu liksom vid ankomsten betäckte hela stranden och böljade utåt Langelmie; hurraropen skallade oupphörligt, fast alltmer dämpade af det tillväxande afståndet, Karlarnes hattar hvirflade och Damernas näsdukar hviftade så oupphörligt och tätt, att hela strandbrädden slutligen visade sig för våra blickar som en sammanhängande och hvitskummande bränning, eller som en af stormen uuder klart väder upprörd, yrande snödrifva.

Det af den Danska Stu den thes tpelsèn byr da å rigfartyget "Hamlet", der ett par hundrade herrar och damer skaffat sig plats, följde oss ett stycke utom Tre-Eroners hatt ert, och saluterade oss med hurrarop och kanonskott till afsked liksom när vi anlände. Sjelfva besättningen på Tre-Eroner stod uppställd på vallarna och helsade oss med ett militäriskt hurra!

Köpenhamn försvanu alltmer för vara blickar. — Ett långt »tycke nedåt Sundet åtföljdes de tvänne student-aug-
166

hålarne broderligen och troget, liksom de bägge Svenska Stiidentcorpsernas medlemmar trofast slutit sig lill hvarandra oeh hållit samman3 under de oförgätliga högtiderna på Öre-sundets båda stränder. Slutligen måste dock vara vägar åtskiljas. Fartygen gjorde en lof upp emot hvarandra, enskilda afskedsord vexlades i hast, slutligen rullade flere upprepade hurra fram och åter öfver de fradgande höljorna« afskedet var taget: ännu ett

ömsesidigt rop lill farväl och tack! — och "Malinö" vände sig mot öster, för att snart uppnå' den trygga hamnen, "Gottland" i förstone mot söder, för att fortsätta den långa återfärden till Sveriges hufvudstad.

Så sletos då från hvarandra de sista länkarna i de Skandinaviska Studenternas hrÖdrak^^ Sletos? Nej! anrjens band kunna icke slitas, de blott vidgas för att omfatta allt flere, och just härigenom varda de allt starkare och starkare. Och en gång — vi kände det i denna stund med profetisk visshet i. djupet af våra hjertan — en gång i framtiden skall saoarua hand af förtroende och broderlighet, som nu sa fast omsluter och sammanbinder Nordens ungdom och en del af dess folk, äfven omsluta de tre Skandinaviska Folken i si» helhet, och de skola välsigna den stund, dä Skandinaviens ynglingar i plötslig hänryckning vågade att lägga denna grund för kommande tider —-

v*fa! Nordens Jtand kan ei forguae.

Bet veed vi vist! Tki den ined Livet er i Pagt* Og den kan spotte Bödens Magt Og Listr

Sedan nu en så mycke t som mo j ligt samman l rängd beskrifning blifvit gjord på del, som ynglingarne från de fyra Nordiska Universiteterna under dessa evigt minnesvärda högtidsdagar gemensamt upplefvat, återstår att förtälja om de tvänne mest långväga Studenlfloekarnas hemresor. Början göres då med Norrmännens, såsom de der först afreste från Köpenhamn och först anlände HU hembygden: derefter följer Up&aÜen&ernas,,1€7

om €liristIaiiia-Siiideifttei*ne» iQ#uirei*e Fra JBLjobenlaavifi*

Endnu i Sundet modtoge vi flere Beviser paa vore danske Frænders Venskab. De Skibe og Baade, vi modtø, beisede Flag og sendte os sit lydelige Levvel. Endeel Sö folk paa Trekroner besvarede med Hurra vor Salut; Vagtskibet ved Kroneborg besvarede ikke blot Saluten, men Mandskabet i stod opstillet i Vanterne og hilsede os med gjentagne Hurra-raab, som vi besvarede af fuldt Bryst.

Ved Helsingoer ventede os en behagelig Overraskelse. Da Dampskibet standsede» kom flere Baade ud5 en, der forte norsk og dansk Flag sammenfoiet, bordede os. Endeel Herrer stege orøbord og blandt disse Hr Skibsklarerer ' Kirck, der paa liere af Helsingoers Borgeres Vegne indbod os til at bt'soge Byen, hvis Indbyggere önskede at lægge sine Sympathier for det gamle Broderlands unge Sönner for Dagen. En bjerfelig Tak udtaltes för dette sidste Beviis paa Velvillie fra dansk Side^ sora desværre Tiden ikke tillod os at nyde godt af, hvorhos det önske tilföiedes, at den Folkesag, som man i Norge var vei vidende om, at Helsingöers Borgere levende interesserede sig for, maatte faae al god Fremgang. •— Efter et desværre altfor kort Ophold gik Deputationen fraborde; og endnu fra Baaden gav Hr Cand. theol. Lassen, der selv nævnte sig som sjællandsk Bonde, os en Hilsen med til de norske Bönder fra de danske*

Vor Overreise var heldig, og trods noget haardt Veir ret behagelig. De kjære Minder, som vi medtoge, og de glade Forhaabninger, vi nu mere end förhen kunde naere för den skandinaviska Idees Gjennem fö reise, gave as et rigt Stof saavel for vore -Tanker söm vore gjensidige Meddelelser. Vi havde endnu den Fornoielse i vort Selskab at tælle 5 sven* ske Deeltagere i Vennemodet, nemlig DHrr X..%E. Rusen, % Sahlin, N. F. Frykholm och A, Nordström fra upsala *)»

*) Innan afresan från Köpenhamn visade de Norske Studenterna de Svenske den artigheten att erbjuda så många, som med dem kunde rymmas på "Carl Johan", fri öfVerresä till Norge, emedan ' omkrin g 20 Norrmän skulle något längre qvarstå dna i Danmark. En Lun <] a student och fyra Upsala studenter begagnade sig mèd tacksamhet af det vänskapliga anhudet^ först för att fl njuta af det göda kamratskapet och trefnaden under öfwresan och sedan att flIGS

lamt Fr. Torelius fra Lund, og vi bleve saaledes ikke paa engang aldeles adskilte fra Eder. Reisen gik usædvanlig kur-tig og allerede Söndag Eftermiddag Kl. 5£ kunde vi sende gamle Akershus vor Gjensynskilsen. En Mængde Landsmænd

se någon del af Norge med dess hufvudstad. — Deras förtäljning om allt det behagliga, som de på denna fäid till grannriket upplefde, införes här oförändrad, eliuru hon, som naturligt är, då samma ämnen behandlas, omsäger

något af det, som Norska Kommitteens berättelse innehåller.

BERÄTTELSE

om de fem Svenska Studenternas färd till Norge

pä återresan frätt Köpenhamn.

Vi stego med de Norske Studenterna ombord på "Carl Johan" och lemnade Köpenhamn d. 23 Juni kl. 9 f. m. Så snart vi passerat Tre-Kroner och utkommit på Sundet, framträdde en af Bestyrelsens medlemmar och helsade oss välkomne om Norskt skeppsbord, derhän på sina kamraters vägnar förklarade oss för gäster, och hvarefter ti uafhrutet voro föremål för den välbekanta Norska gästfriheten. Efter 30 timmars färd Öfver det brusande Kattegat landstego vi vid Christiania Toldbod, Derifrån gingo vi med våra reskamrater direkte till Universitets-gåar den och instämde af hjertat i det lefve, de der uppstämde för "det gamla Norge", hvarefter vi följde de Studenter, som redan vid resans början bedt oss blifva deras gäster, till deras hemvist, der vi med den mest förekommande välvilja mottogos af deras anhöriga och vänner.

första aftonen tillbragte man hvar på sitt håll med sina värdar, men för att visa, det ej denna qväll saknade sina nöjen för de Svenske Studenterna, må anföras hvad som hände en af dem. Efter åtskilliga ströftåg kring staden gick han med sin värd till hvila kl. ii på qvällen. När de voro färdiga att somna, ankommo några Norske Studenter och ropade till värden: "sofver du?" Nèj, svarade han. "År det sannt, att du bar en Svensk hos dig?" Ja. "Sofver han?" Nej, ropade denne, och derpå bådo besökarne om ursäkt för att de störde, samt frågade, om den Svenske skulle vilja medfölja till ett sällskap af Norska Studenter, som önskade göra hans bekantskap. En sådan inbjudning förmådde han ej afslå, utaii kastade sig i kläderna och åtföljde dem till det ståtliga värdshuset Klingenberg, der ett större sällskap äldre Studenter mottog honom med Champagneglaset i hand, och här tillbragte han på det sätt, som Studenter mycket älska, de gladaste timmar under tal, pokulering och sång tills solen uppgick, då det muntra laget åtskildes.

Andra dagens förmiddag „tillbragtes i gemensamt lag; den började »ned en Champagne-frukost hos en enskild Student, till hvilken vi alla voro inbudne. Sedermera besågs Aggerhus fästning, hvarifrån man bar en den skönaste utsigt Öfver Christiania-fjorden; vidare besöktes sta<W|s Museer, hvilka tvänne Professorer och en Adjunct kade den artigheten, att sjelfve förevisa, och sist besöktes Storthinget, hvarefter hvar oclyèn ^fiilj.de sin värd hem till middagen. Eftermiddagen tillbragte* i enskilda familjer} en af de Swenske hade det stora nöjet attim

vare samlede paa Bryggerne '.för at modtage os; gjensidige Hurraer vexledes ligesom ved Af reisen; og efter at vi alter havde betraadt den norske Grund, forenedes yi i et Leve for Norge, vort gamlen kjære Hjem, I sämlet Tog og

hufva inviterad till hanslie den vackraste af de utanför staden helarna villorna, hvarest han tillbragte en den angenämaste afton, omgifven af den herrligaste natur och i sällskap med de älskvärdaste Norge» Döttrar,

Tredje Bagen hesöktes det nya Slottet ell er Itontjéboligen, hvars praktfulla inre vi beságo och beundrade; nien ännu mer tjusades vi af den utomordentligt vidsträckta och sköna utsigten, som derifrån erbjuder sig. På aftonen samma dag inbödos vi af sex Norske Studenter att gemensamt med dem företaga en färd till den tre mil nordvest om Christiania belägna Mrqgldevetif ett ställe, hvars like i storartad na*-turskönhet kanske Skandinaviska halfön ej han framvisa. Kesan försiggick under muntert glam och sång, och sedan vi under vägen njutit af åtskilliga vackra utsigter, hesökt ett jernbruk, en bondegård, ja äfven ett fäbodställe eller Sœter9 anlände vi omkring midnatten till vår bestämmelse»

Då vi om morgonen uppstodo från vårt läger, mötte våra blickar den nedslående synern af ett starkt regnr och då detta ej ville upphöra, företogo vi det oaktadt efter en stunds väntan vår moren till deri ett stycke från vår hostad belägna huJvudntsiglen. Efter en stunds promenad uppnådde vi hergets spets —-o, hvilken syn! ... På en gång klarnar himlen, och för våra blickar utbreder sig Ringerike i hänförande skönhet, omgifvet af skyhöga fjäll, hvilka ehuru snöbetäckta dock tycktes se ned med afund på det lägre landet, som i sin famn fick evigt sluta sin

tjusande Drottning, den sköna Tyrifjorden. En timma ungefär förhlef det temligen vackert väder, hvarunder mången ljuf, ren och lycklig tanke uppstod i vår själ 5 ty huru kan man tänka annat, när man ser naturen uppenbara sig i en så utomordentlig fägring som här? Derefter började regnet ånyo; men detta förmådde ej att släcka den låga af tjusning Öfver det herrliga landet, dess stora gästfrihet och våra Norske Kamraters för vänskap varma hjertan, som glodde i våra Svenska brøst.

Då vi återkommo till Christiania från denna angenäma och glada lustfärd, blefvo vi inhudne till en af omkring 120 Norska Studenter arrangerad sexa. Här, liksom vid de foregilende ungdomsfesterna i Köpenhamn, gingo friska ungdomliga sinnen hvarandra till mötes ined den förtroliga Öppenhet, som endast kan väckas genom medvetandet af"att hafva ett stort gemensamt mål att sträfva till, och den med ungdomlig värma omfattade föresatsen att åt dettas uppnående egna sina bästa krafter. JLifvade af denna anda uppträdde ock här flere talare, hvilka dels sökte bestämma den skandinaviska idéens sanna betydelse och rätta sättet för dess första verksamhet, dels gåfvo offentligt uttryck åt den enthusiasm för densamma, som, utgående från blomman af Norges ungdom, utan tvifvel snart skall sprida sig till hela Norska Folket. Skålar föreslogos för Skandinaviska idéen, för Köpenhamns Universitet, för Sveriges Universiteter och för den Ban«* aha och Svenska Qvinnan, hvarjemte vi så väl ofiPentligen från talare-stolen å allas vägnar, som enskildt af inånga anmodades att till våra Svenska kamrater i Upsala och Lund framföra Christiania-Studenterna*170

med vore Mærker fra Kjöbenhavnsmödel paa Brystet droge» vi'derefter op,'.til Universitetet, som vi ligeledes hilsede med et Hurra, og efter at vi her havde sagt hverandre Tak for denne uforglemmelige Reise, skiltes vid ad »»ed et eensfcem-migt Leve "JSf.ordeos Aand!"

inbjudning ott besöka dem i deras eget I»Pin, att med egna ögon taga i betraktande-'deras förhållanden och lära känna deras broderliga sinnesstämning.

Någre bland oss talade äfven för att betyga vår tacksamhet för deri gäst! rib et och vänskapliga förtrolighet, hvarmed vi blifvit bemötte ej blott af dem, med hvilka vi i Köpenhamn och under resan derifrån gjort närmare bekantskap, utan ock af alla dem, som ej deltagit i denna färd. Äfven tackade vi å våra Svenska kamraters vagnar Jör inbjudningen till ett studentmöte i Christiania, och uttalade dervid Vår öfvertygelse, att det var deras högsta åstundan alt komma, och derhos vår önskanjo chforhoppning, att inga hinder måtte lägga sig i vägen för den snara Verkstaingbeten b/iraf. Dessutom föreslogs af oss skålar för Christiania 'Universitet peh Norges Qvinnor.

Femte dagen af vårt uppehåll, i Christiania begagnade vi dels tilt att njuta af våra Norska vänners sällskap, dels till mindre utflygter i den storartadt sköna nejden kring den Norska hufvudstaden.

Två af vårt sällskap skildes nu ifrån oss och togo genaste vägen öfver fjället till sina hemorter. Vi tre öfrige afreste följande dagen i sällskap ined en af våra Norska vänner, som vänskapsfullt erbudit sig att ledsaga oss under en resa i trakterna omkring Christiania-fjorden. Vi logo vägen öfver Drammen till Kongsberg, vidare till Holmstrand och Horten,', der vi besågo den Norska flottan, gingo sedan öfver fjorden till Moss och slutligen till Fredrikshald, hvarifrån vi begåfvo oss in i Sverige, Utom det nöje denna resa skänkte os* genom den utmärkt vackra och omvexlande naturen och Here i andra hänseenden intressanta föremål, hvaribland Kongsbergs silfvergrufva och mycket annat, hvarpå vår följeslagare hade den godheten att fästa vår uppmärksamhet, hade vi den tillfredsställelsen att se flere bevi» derpå, att Norges folk, långt ifrån att vara likgiltigt för sina stamförvandter, mot dessa tvärtom hyser ett varmt och broderligt sinnelag.

Så blefvo vi t. ex* vid vårt inträffande i Kongsberg d. 4 Juli af Borgerskapet, som då i anledning af dagens högtidlighet var för-samladt, inbudne att deltaga i den hyllning, de ville gifva åt vår al-silade Konung. Vi fingo bär erfara, huru i den gemensamma kärleken till Honom brödrarikena hafva ett föreningshand, som ej litet skall bidraga till en fastare och innerligare förening dememellan. Vi funno här äfven män, tillhörande det praktiska lifvet, hvilka betraktade idéen om Skandinaviens enhet hvarken såsom en tom och betydelselös ungdomsdröm, eller såsom hotande för någon nntions sjelfständighet, utan såsom eU lofvande frö, som väl en tid skall vårdas hion* tankens storm fria område, då det ännu blott skjutit upp till en sptd planta, men dock, liksom hvarje ädrl och sann tanke, otvifvelaktigt skall få styrka nog att uthärda verklighetens köld och stormar, samtlhar^ rika

frukter för det kommande.

SåsoÄ eti exempel på den utmärkta välvilja, hvarmed vi såsom Svenska Sludder äfven af enskilde bemötte«, kunne v» anföra det171

•Vore svenske Gjæster' gjorde den anden Dag derefter I Fölge med Nogle af Heiseselskabet en Udflugt til Bjergpasset Krogkleven, hvorfra inan' hai* en jndet Otlsigt over dt't i vor gamle Sagnkreds velbekjendte Rtngerike ,og næste Aften samledes de iiesle af de Reisende med Dem og i?{».'betydelig Deel af vore ældre og yngre Kammerater til et fest*" ligt Lag i Frimurerlogen, hvor vi endnu engång i samlet Kreds fornyede Mindet om den korte, men indholdsrige Tid, hvori vi havde færdedes sammen med hverandre og E-Aer. Skaaler udbragtes'-for vor fælles elskede Ko nge\ for S v e r J g e, D a n m a r k;.,'. vort n o r s k a F ö d e 1 a n d, t] p s a 1 n s, Lunds og Kjöbenha vns Universiteter, ledsagede med Ön-sket om en stedse inderligere og niere levende Forbindelse roed dem, for vore svenske Gjæster, der vare os dobbelt kjære, som Staldbrodre i Kampen for den store Tanke, dvr havde været Lösenet for vort Mode med de nordiske Brodre og som de, der havde begyndt de mere personlige og fortrolige Besög, vi saa meget önske maatte blive hyppigere, for at en nöiere mere kammeradslig Forbindelse maatte bli vo knyttet mellem de nordiske Studenter. De svenske Venner gjengjældte i de venskabeligste Ord og med varme Önsker for vort Födeland, for den norske Nationalitet, for de norske Qvinder og for Christiania Universitet de Tegn paa bro-

särdeles förekommande sätt, hvarpå vi af Prosten Kragh i Fredrikshald mottogos. Då han redan före var'ankomst af Christiarna Tidningar hade sett, att några Svenske {Studenter hade åtföljt de Norske till Christiania, och som han förmodade, att vi skulle taga hemvägen öfver Fredrikshald, så hade han på stadens värdshus tillsagt, att man skulle låta honom veta, om några Svenske Studenter kommo till «fa^ den. På han genast vid vår ankomst blifvit härom underrättad. Ii om han sjelf till oss, förde oss omkring i staden och visade oks dess vackra kyrka, fästningen, de skona .'.utsigterna: både ifrån dehsamtua och från andra punkter, samt införde oss .i tvann« familjer,, der v* tillbragte några högst angenäma stunder, Äfven träffade vi här en af de Norske Studenter, som vi lärt kanna under resan från Köpenhamn och under vår vistelse i Christiania. Så väl han som hans familj mottog oss, såsom hade vi varit deras närmaste anhöriga oelt vänner. ^Vi åtföljdes äfven af denne vår van på vår yandring genoin den sk,öna Tistedalen och på vår resa från Fredrikshald sjöledes till Svine-sund, der vi åter trädde på Svensk botten. Dessförinnan fingo vi dock mottaga ännu ett prof på Norsk gästfrihet och förekommande artighet* Då vi först landstigit pa IVorska sidan, blefvo vi af värden på det der belägna vackra värdshuset inbudne till att tömma några glas till afsked från Norge, och i de sista ögonblicken, vi tillbragte i detta för oss ua mera än förr så kära land, upprepades* det "välkommen till Norge^i som till Danmarks och Sverige* Studenter förut «» v£»* skapsftilH och hjertligt blifvit uttaladt.472

derligt Sindelag inod dem, som vi 'havde .sögt at tøgge for Dagen. Lector Monrad hilsede derpaa de Hjemkomne"mød en Tale, hvori han med Varme lagde os paa Hjerte, at vi maatte bevare det modtagne Indtryk og virke freidigt til'det-store Maal i nordisk Aand. Student E. Sundt oplæste den Tale, bau havde holdt i Tivoli, og hvori han havde önsket Eder og vore lundensiske, kjöbenhavnske og islandske Brodre .Velkommen Ui Norge, og opfordrede Forsamlingen til at stadfæste hans Ord, hvilket ogsaa eenstemmigt og med «Juhel bifaldtes. En Time efter Midnat skiltes vi derpaa ad, og efter nogle Dages Forlob begave Eders Landsmænd sig tilbage til det svenske Fosterland, ledsagede af vore bedste Onsker for dem og Hilsen til Eder.

Saasnart som muligt sendte vi derpaa Breve til Kjøbenhavnerne, Lundenserne og Eder, dels for at fyldestgjöre vor Trang til at takke vore gjæslfrie Værter for den herlige Tid, de havde beredet os, og Eder for den Opfordring, J havde givet os til Reisen, og deels for at melde vor lykkelige Tilbagekomst og udtrykke for dem den Glæde, vi Alle fölle for den varme Deeltagelse, der saavel under Modet, som siden fjernt og nær blev os til Deel fra vore Landsmænds Side. Vi fölte os ikke alene tilfredsstillede derved, fordi vi deri troede at turde see en Billigelse af vor Færd som Nordmænd, men glædede os ogsaa over deri at finde et Beviis paa vore Landsmænds Interesse for den Sag, der havde forenet os, og den Opfattelse af sammes Væsen, som havde gjort sig gjældende under vort vigtige Mode. Det var os saare kjært kort Tid efter vor Hjemkomst fra Islænderen, den al-meenagtede og af

Nordens Oldstudium höist fortjente Videnskabsmand, Herr Etatsraad m, m. Finn Magnusseu, at modtage indslutlede islandske Gjenhilsen paa de af os under Studenterfesten til Islænderne fra Norge frembaarne Hils* ningsord.

Desværre blev imidlertid heller ikke denne glade Tid» Minder uden en smertelig Efterklang, idet vi snart modtoge Efterretning om, at en af vore Kammerater, Stud, jurist Peter €laus Qvarn, der var maattet blive tilbage paa Grund af Sygdom, den 2o:de tffuli, Maanedsdagen efter den förste skjönne Aften i Kjöbenhavn, var afgaaet ved Döden. Dette tunge Budskab formildedes imidlertid ved Efterretningen om den almindelige Deeltagelse, vore danske Venner havde viist vor lidende Landsmand under hans Sygdom og den venlige Plcie, der var bleven ham til Deel, saavelsomM pr**' %J0

red at erfare den Broderligbed, clebavde lagt for Dagen,, da de paa en höitidèlig Maade stæd te barn til Jorde i deres Land, saa at vt vidste, at ban bavde faaet et renligt og godt Hvilested i det skjönne Danmarks Skjod. Professor Engels-to.ft boldt en Tale ved Graven og Pastor St St Blicher satte den Afdöde et Mindesvers i Randers Avis.

Bette, BrÖdre! er, hvad vi have at bereUe. Mangt og Meget var der vistnok endnu, som oplevedes saavel under den oploftende Enhed i de festlige Sammenkomster, som i de huslige og private Forholde, saa mange af os vare saa lykkelige at komme i. Men disse Minder, som ogsaa J kjende, kunne i det Hele 'bedre foles end skildres og ville friskt blive bevarede i erkjendtlige Hjerter. Vi skatte os lykkelige ved at have oplevet denne skjönne Tid; vi föle at vore Ideer under det festlige Samvær med aands- og blodsbeslægtede Venner ere blevne klarere , vore Forhaabninger lysere og vor Villie til at virke i ilet Kald, vi have paa taget os fælles med Eder, stærkere og freidigerej vi föle levende o§ dybt, at Bevidstheden om enig Villie, om broderlig Kjærlighed i samme Idræt bar en styrkende Kraft, der varigt vil virke; vi ere blevne fast overbeviste om Sandheden i den dybe Trang, der har forenet de nordiske Ynglinge og i det Kald, hvormed Norden kalder sine Sönner. Saaledes ville vi ogsaa fremdeles bestræbe os for at gjöre Ideen klarere for os selv og Andre, og at gjöre den-frugtbringende i Livet, idet vi söge at bidrage til udviklingen af den ægte norske Aand i voit Födeland og saavidt det staaer til os, åt hetæste åen videnskabelige og folkelige Forbindelse mellem Broderstam-mérne. Ved hunt Mode have vi faaet en glad Overbevisning om, at denne Anskuelse af det fælles Maal, at gjensidig Anerkjendelse af hver enkelt Stammes Betydning for det Heles Udvikling, gjensidig Agtelse for liver Broders tammes folkelige Selvstændighed og sammes störst mulige Befæstning i Forbindelse med kraftig Samvirken meel de Andre, er Grundvolden for en heldig Udvikling af vort Nordens fremtidige Skjæbne. Saa haabe vi tillidsfuldt, at Fremtiden skäl finde vort Förbund grundet paa nordisk Broderlighed ocb Troskab, skål derför finde det stærkt og frugtbart i Livet, og engang skäl hilse de trende Stammer, besjælede afdensamme Enighed, den samme bevidste Kjærlighed til det ægle Nordiske og den samme Villie til at frede om det store Fædrelands Ære, Selvstændighed og Lykke-, som nu saa levende bê-geis t rer os. Ynglinge!174

Dermed give vi Eder v ort"broderlige Haandslag og ägjfe for Vished, at J forene Ed<*r med os i samme sonlige: vii'r-. me ftusker for vore hjemlige -'Födeland es og det store, fæl« 'tas Nordens Hæder og Held!

Christiania den I6:de : October '1845.

G. A. KROHG. CARL MÜLLER. MART. NISSEN.

JL RASCH. EILERT SUNDT.

Efter denna den Norska Kommil leens i bref till den Upsaliensiska Direktionen affattade berättelse och skildringen af hvad de sa gästvänligt till följeslagarskap inbndne Svenske Studenterna erfarit, vilje vi i fä ord vidröra något af det, som bände de manga i Köpenhamn efter det allmanna uppbrottet någon tid cjvardröjande Norske oeh Svenske deltagarne i mötet.

De blefvo alle samteligen ombedde att fortfarande väva gäster * de familjer, der de blifvit upptagne, oeh omfattades der allt framgent med samma utmärkta gastvänlighet sota förut. De af desse♦ som gjorde smärre utflygter från Köpenhamn, såsom till Helsingör eller till lustslotten Fredensborg och Frederiksborg, blefvo oftast

afhämtade Iran Hotellerna oeh inlogerade i enskilda familjer, så snart man på kokarden igenkände dem som "Skandinaver." Ja, utaf dem, som pä detta sätt ej blefvo igenkände, ville sjelfve värdshusvärdarne stundom icke taga någon betalning. För några Norrmän, som till landet medföljde den deputation, som i Sundet till Helsingör inböd de hemresande Chriistianenserne till en fest, anställde denna stads högst Skandinaviska Innebyggare en särskild lustfärd till det utomordentligt sköna Fredensborg. Staden Helsingör hade också påtänkt att inbjuda alla deltagarne i Studentmötet till ett besök, hvilken inbjudning dock icke kom till någon Verkställighet, sedan det blifvit bekant, att man i Köpenhamn redan hade tagit hela lideu i heslag.

Då nu det som hörer till de stora festerna i Lund oeh Köpenhamn,, samt tillade Norske Studenternas hemfärd blifvit afhandladt, är tid att återvända till

Cgtgalteiisercias Henureisa*

När vi efter det smärtsamma tredubbla afskedet från våra Norske, Danske och Lundensiske Yänner, åter befunno oss ensamme på "Gottlands" däck, va.r det med känslor17$

»f Yétnod ock saknad, ti I början sfi länge soro möjligt betraktade Ömsom den alltmer försvinnande Banska kusten, ömsom det bortilande "Malmö'* med kamraterna från Lund. M « n d en ti 11 ta ga h de sj ö ga n ge n, ti i in m a o c b s lu 11 i geti ä f v e n regn betog oss snart äfven denna utsigt

Den alltmet* tilltagande stormen bidrog öcksa i hög grad att fördystra våra lynnen. Denna blef slutligen sa' stark, alt Kaptenen fram på aftonen fann del bäst att gå lill ankars under Falsterboref. Då således fartyget och vi med det fingo någon hvila genom det skygd, det icke långt aflägsna landet gaf, blef det visserligen något trefligare om bord, men huru mycket saknade vi icke i alla fall de fröjder/ som ånn Danska hufvudstaden' i så rikt malt erhållit Denna storm, som vi pä detta sätt hade foga känning af, rasade emellertid hela natten med en sådan våldsamhet, alt, som vi sedun erforo, det ryktet till och med hade spridt sig i Köpenhamn, att "Gottland" blifvit totalt förolyckadt Äfven i Carlskrona hade man byst allvarsamma farhågor för vår säkerhet

SÜBfidageBft «!. &9 «IiS3il. — Under nallen bade vadret blifvit något lugnare, så all fartyget helt tidigt, och medan de fleste af oss sofvo, åter kunde sätta sig i rörelse. Ilade gårdagen för de resande varit stormig och mörk, så lofvade deremot denna dag all blifva så mycket angenämare, Kl. ti på förmiddagen anlande vi lill

:"'/' V:--;^

Så snart vi hunnit inom hamhmynuiiigen, saluterades med kanonskott från postfartyget, hvilket i likhet med de Öfriga i hamnen liggande fartygen, så väl svenska som utländska, hissat flagg. Denna salut, ej mindre än hurraropen från stranden, besvarades på enahanda sätt från "Gottland." Sedan vi landat, blefvo vi genast välkomnade af dertill utsedde värdar, och tågade åstad med Ystads musikcorps i spetsen till St. Kuulssalen i stadens Rådbus, der en frukost var arrangerad. Denna sal, som med sina mänga trumeauer och ljuskronor erbjuder en ganska vacker anblick, var nu derjemte på det smakfullaste utsirad med flaggor och Skandinaviska sinnebilder, af hvilka sistnämnde synnerligast ådrogo sig vår uppmärksamhet trenne på örcheslei^läklär*m anbragta Sveriges, Danmarks och Norées hjertvapenj hvardera prydt med de tre rikenas flaggor på det sätt, att midt öfver hvarje176

rikes vapen hängde dess flagga-* och till höger och venstur derom de andra rikenas. Salens öfre gafvelvägg hade likaledes en betydelsefull dekoration: framför en stor spegel Bed-flöto trenne mycket stora Sveriges, Norges och Danmarks flaggor, hvilkas djupt nedhängande spetsar voro sammanbundne lill en stor knut! Maltiden började genast efter vart inträde och fortsattes under allmän munterhet, och, du gästfriheten intet sparade, som kotide lifva och förnöja sinnena, glömde vi lätt det. betryck 9 den stormande Neptunus ej långt förut'hade .förorsakat oss.

Under festens fortgång blefvo följande skålar af våra värdar föreslagna: i. Välkomsthelsning af vy Borgmästaren, Häradshöfding Petersson. 3. För Upsala Universitet af Bådraan Wendt 5, För Lunds Universitet af Tiill för val tåren L i n d s t r öm. 4, För Christiania Universitet af Kamreraren Mors in g», så lydande:

Mine Herrar! Sedan vi nu helsat vara vänner, Studenterna från Upsala och Lund, torde det tillåtas mig att proponera en skål för våra grannar i vester, för de Studerande x Brödrariket på andra sidan fjällen.

Ben samklang och det förtroende, som egt rum de studerande af båda Konungarikena: emellan under deras resa till och under vistandet i vår sydliga grannes hufvudstad, det vackra Köpenhamn, ger mig anledning att förmoda, det Herrarne Ömsesidigt räckt hvarandra handen uppå, att dettaförtroende, denna vänskap ej någonsin skall uppköra, utan snarare allt fastare til Ikny tas $ och vi påminnas härvid ovilkorligen om den gamla satsen, att euigket ger styrkal E-nighet ock en frisk vilja äro starka häfstänger, som förmå bryta hvarje motstånd för den goda sakens framgång j och för att döma af de idéer, som nu genomkorsa verlden, och <Un enighetsanda, som i tiden råder, är dess lösen nu och måste alltid blifva Framåt!

Alltså, lefve Universitetet och de Studerande i Christiania, lefve Brödrafolket, lefve Enigheten! Ock måge vi derföre besegla detta Lefve med det vanliga svenska trefaldiga utropet: Hurra!

5. För Köpenhamns Universitet af Doktor Netzler. G, För Skandinaviska föreningen af Häradshöfding Petersson. 7. För Upsala Sångare af Handlanden Lamb er g, 8, För Nordens Skaldekonst af Hr C. A. Pettersson.

Den första af dessa skålar besvarades af Magisfer Arv. Sundberg, den andra af Docenten Carlsten, och, sedan skålarna för Köpenhamns Universitet och Skandinavismen blifvit tömd», framträdde Docenten Petersson och skildrade im

korthet den Varma mot lagning vi rolit i Köpenhamn, huru Nordens söner der slöto hvarandra i broderlig famn, buru deras hjertan derunder slogo som ett enda. Vi'm9 fortfor han, på väggarne i denna festprydda sal sinnebilder af de Kordiska folkens närmande till hvarandra. De äro herrliga dessa sinnebilder, och då S med dem velat för oss försköna denna fest, vill ock jag för Eder framställa en bild, Den lir hvarken ny eller djupsinnig, den ar gammal och enkel, men med ulliga fårgör står den målad i hvarje Skandihaviskt bröst.

Förestallom oss trenne syskon» som förtroligt leka kring björkarna vid sin moders hus. Allt är så lugnt och stilla omkring dem, och modrens Öga hvilar med välbehag vid deras lekar, och hulda Alfer skydda deras fot från falb Men barndomens dagar fly sin kos, ungdomen kommer, det unga biodet kokar öfver, friden, hjertats gode Balder, dör, enigheten flyr och en Loke lägger sin kalla hand mellan deras bröst De skiljas åt i fjerran länder, och liksom deras hjertan äro splittrade börja redan deras tungomål att splittras. Men naturen har en mäktig kraft. Barndomens förbleknade bilder få nytt lif i deras sjal, de längta att återse hvarandra jpå de fält * der de som bar« lekte tillsammans. De stamma möte en dag, och se! de falla i hvarandras armar, rodnande, «tt de så länge kunnat glömma hvarandra, men lofvande hvar-andra trohet för det kommande. Vi fatta denna bild, och måste glädja oss«, att de tre syskonfolken återfunnit hvar-undra. Derpå uttryckte talaren vår tacksamhet till stadens innevånare för det deltagande, hvarmed de omfattat vårt företag, ett deltagande, som ej blott uttalat sig i den värme, hvarmed de mottagit oss, och de tal, hvarmed de helsat oss, utan till och med gestaltat sig i sinnebilder. Men bilden är död? om icke saken bar lif.

Lefve derföre sak en> och alla, som omfatta densamma!

Den sista skålen föreslogs af Prosten A. A. Af« e Hus, och lydde sålunda:

Älskade Landsman! Gästfrie Innevånare i denna stad! Hvarje Igang jag så liar vid en landstigning ser omkring mig samlade desse unge vikingar, dem «F roed så mycken hjertlighet i dag mottagit: på Eder strand och nu undfägnen i Eder högtidssal, tycker jag mig vara fen Æneas, som förer krrng hafvet sill fosterlands heliga skatter. Vi hafva nyss gästat i vara älsklige ättmäfis salar på Gefjons sköna Ö. Den tycktes oss vara lycksalighetens $ och der kärlek och behag blom-Il178

blomstra ä> vådligt -ott I.« ml a för unga sinne«, Men J. sen, att de Jyckli«-en undgått Venus. O fir scr jag nu Bacchus kota. Vi hafve ju tillräckligen ådagalagt Svenskmanna sed, att icke r'svika i dryckjom."

Tiden är inne för ettFarväl! Men innan vi åtskiljas, låtom oss til]sammans tömma, en skål, som i samdrägrig kärlek förbindel' Nordiska mäns hjertan ock likasom i en enda brännpunkt förenar all» deras förhoppningar: för

Konung Oscar och Hans Sö neri Lefve vårt älskade Konungahus! Folksången! — Farväl!

Sedan derpå Folksången blifvit sungen och beledsagad af skallande hurrarop, var afresans timme inne. Efteratt varmt bäfva tackat våra värdar för de angenäma stunder de beredt oss, lemnade vi 1*1. U Knutssalen, oeb efter en promenad ganoni staden återvände vi under sång och musik till Mkeppsbryggan. Snart voro vi åter om bord på"Gottland"* oeb under den talrika folkskarans b urraropfråns tran den, hvilka bos oss funno lifliga gensvar, vaggades vi åter ut på hafvet, för att fortsätta vår färd till

Carlshamnu

Måfiaelageift cl. $4? «ltinfi. — Här hade man redan Söndagen d. 29 Juni väntat oss, och då arrangerat en Sexa på Stackhuset. Genom stormen och det derigenom förorsakade långa uppehållet vid Falsterboref hade stadens innevånare blifvit gäckade i denna sin väntan. Det var nämligen först vid morgonväckten dagen derefter, som vi styrde in mot Carlshamn. Morgonen var herrlig och klar — ett förebud Ull den gladaste dag. De fleste i staden vaggades ännu i sin ljufva morgonslummer, då åen för en och annan utan tvifvel blef störd af de obarmhertiga salulskoÜen från "Gottland." Allt var tyst och stilla på stranden; men der blef snart lif och rörelse, när vi landslego. Några bland vårt sällskap, som ville närmare lära känna den Blekingska naturen, beslöto alt resa landvägen öfver Djupadal oeb Ronneby HU Carlskrona, och gingo derföre genast i land, att ombestyra skjuls. Den öfriga skaran dröjde ej häller länge, förrän den i spridda flockat* tågade upp i staden, hvarunder sången med sin kända förmåga att väcka och lifva oförmodadt väckte de slumrande, Suart såg man i alla fönster morgonglada anleten, som nyfiket blickade uf och mönstrade de på gatorna b vimlande hvita mössorna. Utsedde värdar ilade ut till vårt möte för att välkomna oss, och innan kort hade äfven Damerna179

lemnat sina fönster och promenerade ut, för att på närmare håll afhöra studentsången. Bland stadens märkvärdigbeter togo vi isynnerhet kyrkan i beskådande, och uppstämde derinne åtskilliga sånger. En del begaf sig derjemte upp i dess torn, för att der njuta af den herrliga utsigten.

Kl. 8 samlades vi alla på torget, och inbödos då ätt företaga en utvandring i stadens sköna omgifningar. Arm. i' arm uttågade vi under sång och styrde vår kosa forbi-det nedra Bellevue till Commercerådet Schmidts lustställe Rosenborg. I denna smakfulla villa, som, belägen på en hög kulle, erbjuder den täckaste utsigt öfver trakten, intogos svalkande förfriskningar. Fängslade af ställets behag och samlifvets glädje dröjde vi derstädes så länge tiden medgaf* Omsider måste vi dock tåga tillbaka, hvarunder en del af oss besåg Bomullsspinneriet Strömma. När vi hunnit Gustafs borgs vackra trädgärd, tillhörig Ryske v. Gonsuln Schröder, ingingo vi i densamma för att rasta en stund. Den hvimlade nu af leende Bleikingsblommör: Carlshamns, Damer hade nämligen här talrikt församlat sig* Ej underligt derföre, att lifligheten och glädjen ännu mer förhöjdes. Snart skaffade sig enhvar bland oss någon ny bekantskap bland det täcka könet, hvars enkla, naiva och hjertliga väsen här intog oss alla. Men snart var tiden inne att åter tryta upp, och åtföljde af våra värdar och Damerna fortsatte vi under sång och jubel vårt tåg till staden. Vid ankomsten dit kl. 11 blefvo vi af våra värdar, som icke voro mindre än 70 till antalet, inbudne till en frukost i Stadshuset. -Vi inträdde snart i dess stora sal, der bordens skatter antydde den rikaste gästfrihet Måltiden intogs nu, och allas sinnen blefvo upprymde, alla hjertan sammansmälte, liksom sångens toner* i glad harmoni.

Följande skålar proponerades derunder af värdarne: i) af w Pastorn, Stads-Comministerri G ull an der för de Svenske Studenterna, %) af v. Stadskömministern Schultz; för de Danske Studenterna, 5) af Castellprédikanten, Collega Scholae Höctert för de Norske Studenterna, 4) af Rektor Scholae He mes se för Skandinavismen, ti) af Rådman Fo enan der för Prosten Afzelius, 0) af Possessionaten M e ij er för Up-salastudenternas Sångförening, 7) af Borgmästaren Tauson en Af s k ed s s k i l för Upsalastudenterna; A våra vägnar uppträdde Docenten Petersson, som tolkade vår taeksarør het till Stadens Innevånare. Dessutom besvarade Proste» Afzelius den för honom föreslagna skålen med ett ta}*180

Jbvilket tan »lutade ined en uppmaning att tömma en skål för Konung Osear, och sedan denna besvarats med ett flere gängor upprepadt burra, uppstämdes Folksången.

Klockan var nu 2y då vi nedtågade till barnnen. Bredvid "Gottland" låg ångfartyget "Scandia", på hvilket en mängd af. stadens Herrar och Damer stigit om bord, för att följa oss ett stycke till vägs. Det dröjde emellertid en stund, innan vi blwfvo färdiga att segla ut; ty en stor del af oss ville ännu en gång taga afsked af vännerna på "Scandia", och på landgången, som bildade en brygga mellan båda far* tygen, strömmade man oupphörligt öfver dit för att åter trycka deras hand. Härvid inträffade en liten episod, som för några Ögonblick åstadkom en känsla af bäfvan, i synnerhet i de skönas leder. En af de våra, som skulle kasta en qvarlemnad kappa öfver till det andra fartyget och dervid slodde sig vid en icke säkert tillstängd relingslucka, förlorade härigenom balancen och föll i sjön. Man utkastade ge* nast till honom en lina, men utan att fatta uti densamma gjorde ban, som en akta sini-magister, en liten lof omkring, uppklättrade på hjulskoflarne och steg så oskadad upp på däcket, der han stod lugn och skakade sina våta kläder, triumpherande, som svanen, när han- äfver vågen skakar sina silfvervingaiv Han helsades också med ett muntert burra, INu voro vi alla församlade på "Gottland" och resfärdige. Sedan Docenten P eter ss o n å våra vägnar vid minnet af förmiddagens promenad, utropat ett Lefve för Carlshamns Damer, hvartill sångarne uppstämde en passande folkvisa, ocb vi derpå lill alla framburit våra afskedshelsningar i lif* liga hurrarop, ilade "Gottland" åstad, åtföljdt af "Scandia." När vi derunder passerade det på en holme liggande Kastellet, var dess garnison uppställd till parad på klippstranden och helsade oss på militäriskt vis. Vår följeslagarinna ? "Scandia", beledsagade oss ett stycke ut i skären, och när hon återvände med de artiga Carlsbamnsboarna, gåfvo vi ömsesidig kanonsalut och utbytte ännu en gång hurrarop och afskedshelsningar. Derefter fortsatte vi raskt färden till vårt näst» mål och anlände redan kl. Gem. till

Cstrl&kroiistu

Knappt hade vi sfyrt in i hamnen, förrän man både från stranden och de der bredvid liggande ångsluparne "Heimdall" och "Lyckeby" tiUvinkade oss ett hjertligt välkommen; men der syntes ej nu detta hvimmel af deltagande åskådade 5181

som vid det förra besöket mötte våra blickar. En stor del af innevånarne hade lemnat staden, för att på andra sidan fjärden i naturens sköte bereda oss en ännu Ijiifvare Öfverraskning. Anmodade af värdarne för .tillfället stego vi genast om bord på "Lyckeby'* och "Heimdall", hvilka nu lade ut, och, medan vi vaggades i längtan och hopp, ilade fram mot sitt mai: det leende Lyckeby, på hvars strand vi snart upptäckte en folkskara, som med hvarje ögonblick tillväxte. Vi stego i land, tågade under sång uppför höjden och blefvo omrangade af talrika ledsagare, isynnerhet då vi beträdde den statliga bron, som hvälfver sig öfver strömmen. Med klingande musik i spetsen fortsatte vi vidare vårt tåg på vägen uppför de stigande höjderna, till dess det tjusande Bellevue framskymtade mellan träden. Här i den herrligaste natur, hvars anblick stämde hjertat till milda, idylliska känslor, var det skona målet beläget. Genast kände vi oss hemmastadde $ ty bland den hvimlande skaran igenkände vi snart månget från vårt förra besök välbekant anlete, och med lika värme mottogos vi både af gamla och unga.

Allt hvimlade af lif, oeh den sjunkande solen spridde deröfver sina lekande strålar5 ja, mången tyckte sig till oeh med se deras ljufva dallring i de speglande bålarna, som glimmade mellan träden. Sedan vi sålunda en god stund njutit af återseendels glädje och den sköna 'natur, som här företedde de täckaste scener, nåddes plötsligen våra öron af ett festligt, Hymcnæiskt sorl. Yi kastade spejande blickar åt det håll, hvarifrån det hördes, och se! sakta närmade sig ett ståtligt "Brudhof." Bruden, smyckad med en glänsande silfverkrona, åtföljd af leende brudtärnor, alla klädda i den täcka Blekingska bonddräglen, färdades efter ortens sed på bondvagnar; men Brudgum, FÖrridare, Talman ni. fl* "bofve-rade" till bäst, muntra och trefliga att påse, och stolta Öfver sin utstyrsel» sina blänkande hattspännen och blomsterkvastar , men all ra mes t — de lyéKliige!".—' öfver sina blommiga tärnor. Efter framkomsten gjorde de samtligen en tur omkring de större spatsergångarna, för att låta sig beskådas, och den naive Talmanneri utvecklade derunder sin stora förmåga att roa och förnöja både "stassen" oeh dess åskådare. Derpå steg hela Bröllopsskaran utaf, och brudparet mottog tusende sinom tusende lyckönskningar, och tärnorna samt deras svenner kringjublades vid glasens Mång af våra hjertans varmaste uttryck. Men ej blott vid bålens rand tolkade vi vår tacksamhet; ej långt derifrån vinkade "förningarna'^ oeh182

mången snäll "däka" gick behändigt emot oss med de sockers ö ta faten i den gäsfcvänliga handen.

Nu hade munterheten och glädjen stigit till sin höjden glädje, liflig, Öppen och okonstlad, som den Natur, som var vittne till densamma. Glasen stodo fyllda, trumpetens ljud manade till tystnad och Docenten Petersson uppträdde på en upphöjning i parkens midt, och efter att hafva helsat de kringstående tärnorna med ett tal, som uttryckte vår varma tacksamhet för den oförgätliga glädje, de nu beredt oss, och beledsagat detsamma med några verser, innehållande en hyllningsgärd åt Flickorna i Blekinge, föreslog han deras skål, hvilken tömdes under enthusiastiska hurrarop, efter hvilka "Kristallen .-.den fina" uppstämdes. Ehurn aftonen redan var långt framskriden, ville man dock ej ännu skiljas från det trefliga Bellevue. Nedanför ligger en vänligt inbjudande äng: dit ilade man i bevingad fart, för att taga sig en och annan vals och Blekingspolska; ty buru kan man val tänka sig ett bröllopp utan dans? Väl var golfvet i denna grönskande brolloppssal ej synnerligen jemnt, men utrymmet var så mycket större* och för en upprymd glädje synas alla ojemnheter försvinna. Med ett ord, denna afton var en bland de gladaste under vår minnesrika färd, och städse skola vi också tacksamt i vår själ bevara minnet af densamma, minnet af Carlskrona stads Damer i drägten af Blekingska bondflickor, minnet af den finare bildningen, förenad med det landtligt okonstlade väsendet!'*)

*) "Vi tage oss friheten att här införa följande «f Docenten Petersson författade.verser, som, i anledning af ofvannämnde festlig« het, efter vår hemkomst till Upsala blefvo till Carlskrona afsända;

En liten Visa

Unt Brölloppet I X*yéhehy*

Carlshrona Flickov tillegnad*

Bet var en stilla afton, dä solen sken med lust

På unga kämpar, gungande pl vågen. Emot dem vänligt smilar den vana B lel; in g s Ims t,

Ber än en holmgang leker dem i hågen. Gariskrona re'n de nalkas, den stolta hafvets lmidt Och vid kanoners dunder och glada sångers ljud

Mot kända stranden lustigt draken ilar.

Men ack! de "smukke Piger", som förr en gång så snällt

Der syntes vinka med små hvita händer, Hvart hade de nu flygtat, hvarthän si.n kosa ställ t}

De Frejas döttrar på de fagra stränder?IM

Hemresan skedde omkring kl. Jl pä aftonen. En del af oss färdades sjövägen tillsammans med åtskilliga af våra värdar och värdinnor: de flesta tågade landviigen, anförde

Vai* unga Vikingskaran så vild att se uppå, Ock hade. hvita hufvor väl kunnat skrämma så De Dufvor snälla långt, långt bort i skogen*? —

När sa enhvar med oro sig frågade alIrcV, Och sången domna ville på hvar tunga,

En fogel då de t märkte, som lyssnade på gie«, Och ljuft, melodiskt började han sjunga.

Och modet väcktes åter allt hos de gossar hlå.

De glömde jord och himmel, och hörde endast ua, Hvad liten fogel hade att förkunna:

. ^ "Kom. Vikinga (locis, o kom! '

Följ öfver fjärden mig! Bit, der i sommarens glans Väntar dig lek och dans, Kom, kom!

Skön, Ljuflig och myrtengrön Kärlekens lund der «faV. Ofrer den strålar i (|va*H Himlen, som Bröilopps-peU , Skön, skön.

• ,' Mild Bruden, ctr glädjens hild, Der mot sin Brudgum ler, Tarnarnäs skimrande kar Cypria mönstrar der,

: .Mildy.mOd-,-- ;.\- .

*.-. Kom,

&?a*ng med di; Tarnor om, ^IMda i högtidsskrud I Kärlek och vin och sång Glöda der <|vfIlen lång, Kom, kom t"

Och öfver fjärden ilar åen raska Vik]ugflock;

Mot iJrölJopps-gården lätta snäckan hoppar. BIHdfc qvällens vind der fläktar i'bjarkens gröna lock,

Och mången fogel slår i lundens toppar. Och blomman frän sin tufva hon blickar upp så säll; En brudlig rodnad höljer dess tacka kind i (jväll,

Och liten fjäril hemm vanligt smeker*

Men hör! musiken klingar, och viel dess glada ljud Emellan muntra leder festligt lågar184

af Sjöartilleri-regementets musikcorps. Väl var vägen J:dels mil lång, men vid musikens toner, glada samtal och minnen af aftonens fröjder förekom den de marcherande hälften

En BröllOfrps-skara ståtlig. O, se den unga Brud

Hur glorian mildt kring hennes panna Jagar I Och. sel; de Brudetärnor allt uti Blekingsståt, Med smycken rikt beprydda de följa Bruden åt, $ om himmelens smi stjerneljus så fagra.

Och uppå snälla kampar, helt visst af SJeipners blod,

Omkring dem fladdra Riddare, så granna. Der sitter ståtlig Brudgum, som Balder, mild och god

Och gudasäll, ty han ock fått en Nanna. Och 5 den nya hatten ock i den rara rast En tu s en får gad blomcjvast i dag ban hade fäst,

I glädjen färdig hela verlden famna, •—

Men "Takmannen' 'öppnar allrc'n sin snälla mund.

Han kunde sjunga han och kunde snacka , Och ville tungan mattas, han drog då fram på stupid

En liten Tallsman utur sini jacka, — Och smord machinen åter han kom i fullan gång, Och friskt, som hafvets böljor, nu svallar tal och sång?

Och all naturen lysten står att polka.

Och mången älsklig "Pige", som Hebe, grann och natt

Bort till de unga gäster lustigt ilar. Hon bjuder dem mång' herrlig, mångVskön, ambrosisk rätt,

Och niger snällt, och, somt en Engel, smilar. I rörelse visst varit hvartenda kök i Sta'n; Ty tusen söta "kransar" och mången stolt krokan

Gick immerfort sitt skuna mål till mate. ~—

Ett bord man ställt helt nära; der stod en treflig bål;

Ben log, som liten insjö, mellan träden. Ite'n för Brudparet tömdes af hjertans grund en skål?

Och för de Tärnor ljödo glada qväden. Och varmt blef hvarje hjerta af kärlek och af vin* "Som solen månde skina så skönt Kristallen nn"?

Mer ljufligt dock de Blekings taru or glänste.

Nu i Sylfidisk tjusning nedåt den gröna äng

De gossar hurtigt med de Flickor drogo. Der vid musikens toner de togo sig en sväng,

Och sågo gladt uppå hvarann oeh logo. Och solen i sin nedgång ock log bak purpurskyn $ Hon ville knappt gå

neder, ty af den kära syn

Hon än ej nog sitt sköna Öga infttat.

Och fast i Ägirs armar till sint hon sänktes ned7

Bock länge solskert genom lunden lyste. Det glänste i hvart öga, och glädjestrålar spred,

Bet salt i purpur på hvar läpp och myste. CkV ringad flydde tiden i munterhet och dan»^I8S

kortare. Omkring kl. i på morgonen aulan de de till staden 9 der största delen af oss herbergera des i gästvänliga boningar.

Tisdageta d. 1 Suih — KL 8 på morgonen samlades vi med deltagarne i festen uti den oss välbekanta Höglands park. Sedan vi der en stund promenerat och fått tillfälle att hembära åtskilliga af den nu metainorphoserade bröllopps-sviten vår tacksamhet för den förra aftonens fröjder, begåfvo vi oss under musik till Kongl. Skepp s varf v et. Ankomne dit fördelade vi oss i flockar, af hvilka hvar och en anfördes af någon bland flottans Hrr Officerare, som med den största Beredvillighet och den mest förekommande artighet visade oss allt hvad varfvet bar stort och beundransvärdt, samt derunder meddelade oss de interessantaste upplysningar. Så gingo vi under denna herrliga förmiddag från det ena märkvärdiga stället till det andra, och grepos derunder af mäktiga, högstämda känslor och tankar, isynnerhet då vi sågo Dockorna, dessa jätteverk > en ata ochstolthet för fosterlandet. Kl. 12 samlade* vi åter och begåfvo oss till stora Frimuraresalen, der en festlig anrättning väntade oss. Måltiden tog genast sin början och derunder omvexlade, som vanligt, tal ocb sång. Sedan fanfar var gifven uppsteg Öfversten Grefve Pehr Sparre och proponerade vår skål med följande ord:

Oeh de Studenter fäste i sina minnens krans Mång' herrlig ro», som icke brådt förvissnar.

Bien ack! för glädjens blomma är blomningstiden kort.

— Så klaga ofta Minnets näktergalar ~— Snart Phœbi unga svanor med saknad drogo hort,

Och spriddes kring i sina barndomsdalar. Nu, som fltyttfogeln, hemland, för blomma, strand och våg Hors bigta hvad i Söder han kände och han såg,

I hemmets frid de sina minnen bigta.

Och när en vänlig afton uppå en grönklädd strand De hvila drömmande vid blomstrens hjerta,

För blicken da i drömmen framträda alltibland Brudtärnor små, som liljans stjelk, så smärta.

Hur älskligt deras väsen, hur alsidig deras drägt,

Hur glädtigt fram de ila, som vårens véstanfläkt, Och rika lockar öfver skullran fladdra!

Ja, Flickor uti Bleking, ha'n tack ännu en gång I

Ben glada festen ej så lätt vi glömma. Ert minne det skall lefva uti vår själ, vår sång.

Och Eder skål än mången gång vi tömma. Få dufvopost skall tanken HU Eder ofta Uy Ocb gästa mången afton Ert hjertas Lyckeby,

Ber vår ock kärkk stå i evig blomma! —186

Då 3 förrn gången — blott för en stund — laden i land härstädes, återstod att hinna det egentliga målet för Eder färd» Buch haden J-redan sfcådat hvad ypperst Horden eger i behåll af fornlemningar $ $ haden rälmat tornsheletterna på Wisby, mot seklers åverkan Jsämpande, murar och hört anderöster ur dess shöna, öfvergifna tern-pelliyalf. Yindarne hade hviskat mångет underbart ord i Edert öra om Nordisk storhet och välmåga, tillintetgjorda genom hat, afund och fejder mellan de oliha grenarne af en gemensam folks tanu

Huru lycfcligt är det ej, att dessa mörka, råa tider försvunnit, och att upplysningen spridt förtrolighet o ell samdrägtmellan beslägtade grannar, som aldrig hort upphöra att högakta och bistå hvarandra.

Att föVnimma, huru utmärkt Yänligt «F blifvit emottagne i Danmarks hufvudstad, har hjertligcn fägnat oss hemmavarande5 och vt lyekönske Eder att, på det bevistade Broderinötct, inför verlden hafva aflagt ett nytt bevis på Svensk redbarhet.

Derföre, dubbelt välkomne äter, förhoppningsfulle, unge Män! Måtte Eder utflygt, som liknat en af dessa ungdomsdrömmar, hvarigenom man tycker sig förflyttad till ett tjusande Edén, der glädjens aldrig molnhöljda sol bryter sina lifgifvande strålar genom blomsterdoftande lagerlundar^ icke låta Eder känna någon tomhet på fädernejorden! — Hon är ej yppig; men hvilar på jern och hällebergs gjuter varmt blod i sina söners hjertan, kraft i deras annar och shall derför« icke gå under förr, än med verlden!

Och när, på Fyris-åens lugna strand, Er fot beträder eget Sagoland, Och minnet om ett skadadt fjerran talar; Med hvad tf hört vid fallna Tempels rad I Nordens Tyrus, och hvad Skalden

Denna skål besvarades af Docenten P e t e r s son, som varnat tolkade vårtacksattihet ocb föreslog en skål för Carlskrona stads Inne vS na re.

KL 2 e. m- slutade denna glada middagsmåltid, hvarefter vi under musik tillsammans med deltagarne i festen aftågade till Kongsbron; och derifrån gingo vi om bord på "Heim-dall"'-och "Lyckeby", för att besöka det på redden liggande linieskeppet ?>Få^ oss bade ej

varit om bord på ett sådant, hvarföre vi med det allmännaste intresse begagnade detta gynnsamma tillfälle. Vi strömmade upp for den höga trappan till skeppet oek voro snart alla samlade på dess vidsträckta däck9 hvarefter vi förspridde oss att bese de väldiga batterierna, gunrummet* m, m. En187

och annan klättrade upp for vanteina och aflade en kort visit i märsar och'- salningar* och kunde ej afhålla sig trän att på sin upphöjda plats uppstämma några glud|etoner. Sedan vi tillbragt 1% timma om hord, och nu stodo färdiga till uppbrott, utropade Docenten Petersson ett Lefve för chefen, Hr Kommendör-Kapten Vir gin , hvilket åtföljdes af starka, flere gångor förnyade hurrarop. Hr Kommendör-Kaptenen besvarade detsamma med ett tal, uti hvilket han dels önskade oss lycka på våra framtida banor, dels uppmanade oss att en gångÆ när vi inträdt f>å ämbetsmannabanan , vi måtte i varma hjertan förvara minnet af hvad vi här sett > och besinna att ett land med Sveriges geografiska läge aldrig kan bevara eller upprätthålla sin politiska sjelfständighet utan ett väl ordnadt sjöförsvar af den natur, vi nu haft under ögonen. Detta varma tal besvarades med ett åtskilliga gångor upprepadt hurra för Flottan. Derefter fortsattes färden till Kungsholmen, der vi länge dröjde, för att beskåda och beundra de herrliga, storartade fästningsverken. . ;Rt 6 på aftonen skedde återfärden till staden. Då ångsluparna derunder passerade linieskeppet på redden, helsade vi detsamma, dess befäl och besättning med hurra, som på lika sätt från skeppet under relingsmanning besvarades.

Vid ankorasten till staden blefvo vi inviterade lill Höglands park, hvilken nuj liksom vid vårt förra besök, hvimlade af kögtidsklädde värdar och omslöts af en krans af talrika åskådarinnor. Tal och skålar, glasens klang', s^n-gens och musikens toner i ljuf omvexling försatte allas sinnen i den gladaste stämning, hvilken dessutom ännu met* väcktes och lifvades af den innerligaste förtrolighet i umgängeslifvet. Under festens fortgång uppträdde, efter gifven fanfar ? åtskilliga talare »på tribunen. För Könungen och Fäderneslandet proponerade Befälhafvande Amiralen Friherre Nordensköld en skål, hvilken tömdes efter flerfaldiga hurrarop. Likaledes dracks Br Amiralens skål, föreslagen af Docenten Petersson. Mag, Arv. Sundberg tolkade vår tacksamhet till Flottans Hrr O ff i c er a r e och uppmanade oss att för Dem och Flottan tömma glasen, hvilket skedde med stark acclamation. Vidare utbragtes af Med. Candidaten A. Lamm en lika kär tacksamhetsskål för stadens Borgerskap, hvilken Ilesvarades af Borgmästaren C brist! e r s o n, äfvensom en af Mag. W- Lun d bia cl för Carlskrona Damer, hvarvid sjelfva glasen jublade!188

Våra sångare blefvo äfvenledes hedrade med en skål, pro-ponerad af t. f. Amiralitets-Kompastorn Sabeist rom.

Emellan dessa tal fingo|vi tillfälle att upplifva mången gammal bekantskap och knyta nya af åei angenämaste slag, hvarunder de gladaste saratal vexlades oeh i vår rika minnes-krans nya, kära blommor inflätades bland dem, som vi förut samlat under vår färd. Emellertid hade tiden dansat fram hastigare än vi förmodat. Klockan var

redan 10 på (pallen och manade oss att gå ombord. Kapten Bys trorn uppträdde då på tribunen och böd oss ett varmt oeh hjertligt Lef väl! Vi voro nu i begrepp att återvända lill vårt "Gottland", men värdarne släppte oss ej så lätt, utan inbödo oss att på Frimuraresalen intaga en Sexa. som till vår stora förundran med ens kunde iordningbringas. Här fortsattes glädjen, och hvarken af lekamlig eller andlig förplägning sparades något, som kunde muntra, lifva och elda. Flere skålar föreslogos med improviserade tal af omvexlande, än allvarligt, än mera humoristiskt, lekande innehåll. Äfven skålar för enskilda personer uteblefvo ej. Så blef å våra vägnar en hyllning uttalad i en skäl, som föreslogs för Öfversten Grefve 1*0hr Sparre och Kommendör-Kapten Frih. Hjerta.

Men från denna krets af frisinnade män, från detta gästfrihetens och fröjdernas hem måste vi dock slutligen slita oss. Sedan vi ännu en gång framburit vår tacksamhet och höjt ett par af värdarne på våra skuldror, hvilken ära från deras sida äfven vederfors Docenten Peters son, tågade vi vid midnatt om bord, för att på eller under "Gottlands" däck njuta några stunders hvila och drömma om — Carls-krona ! Men för de flesta blef denna slummer kort; ty redan kl. ^-^ uppväcktes man vid den skakning, som uppkom , när ångfartyget åter satte sig i gång, för att fortsätta resan till Calmar,

{ImgdageBt"d. fc Jfcmli» — När vi stodo upp om morgonen visade himlen det gladaste anlete, ingen molnfläck syntes och hafvet gick i små vänliga böljor, som saltes i rörelse af en sakta vind. Som detta yar den första fullkomligt stormfria dag på återresan, så njöto vi dess behag med så mycket tacksammare sinnen.

Öfverallt på däck och akterdäck såg man stora grupper, förenade under lifliga samtal. Liksom vi på bortresa« förnämligast samspråkade om de fröjder, som vi väntade, så gällde saratalen nu uteslutande det framfarna. På det189

ena stallet såg man en flo ek 5 som uppmärksamt lyssnade till någon, som uppläste ett stycke ur en utmärkt Dansk författares arbeten ~ en afskedsgåfva frän någon kar hand I IWpenhamn; på ett annat hade en annan grupp slagit sig ner, för att endast tala om det angenäma de upplefvat. Man täflade att påminna hvarandra om Kvad man gemensamt deltagit uti, glansen uti de stora festiviteterna i Köpenhamn och Lund, samt enskildheterna dervid, och vidare hvad man enskildt erfarit, eller hvad man hört andra i samma v%lie-rätta: intressanta anekdoter, spridda drag af Dansk välvilja och artighet hopsamlades till ett helt af det mest inf ägande slag. Angående den Köpenhamnska, nästan till öfverdrift gående frikostigheten',.' hade alla och enhvar så mycket att förtälja, att det allmänna omdömet blef, att det nästan varit omöjligt att få göra en enda utgift nnder hela vistandet i i grannriket! Men det $ hvarom samtalen längst hvälfde sig, var det högst angenäma uti hvars och ens sammanlefnad med den familjn i hvilken han varit upptagen. Man èftersinnade, buru man varit föremål for en lika obegränsad gästfrihet hos personer i ganska olika ställning i samhället och af de sinsemellan mest afvikande vare sig politiska eller skandinaviska åsigter; med ett ord, buru alla partistämmor hade tystnat vid denna stora ungdomsfest ocb de resande stadse blifvit uppsökte och omfattade med samma utmärkta artighet« Dessutom erinrade man sig hvilka frikostiga bidrag, som influtit till beredande af tillgångarna for denna kedja af storartade fester, bland hvilka det, som genom Köpenhamns Borgar-representanter blifvit ställdt till Studentbestyrelsens disposition, med skäl kunde kallas storartadt. — Våra sångare omnämnde i anledning af den allmänna enthusiasmen, att de i ett afseende skulle Önskat, att den varit något mindre; emedan de nu, vid den förtjusning, som bemäktigade sig alla efter ett snillrikt tal, efter en skål för en stor personlighet eller efter en eldande sång, beständigt utbröto i ett minst ni of aldi g t "Hurra", hvarvid de aldrig kommo att tänka på, huru menligt sådant kunde vara för deras sång-organ. Deraf hände emellertid, att flere stundom voro oförmögne att sjunga, när de hälst önskat det, såsom t. ex. fallet var, när en mängd af dem på qvällen d. c26 Juni efter Spektaklets slut samlat sig på Kongens Ny-torv 9 i akt och mening att bringa de Danska seeniska Artisterna en hyllning medelst en serenad för Fru H e ib erg* De försökte sig på förhand i en sång. Men . . •• . den olyckliga hesheten vållade, att190

man måste afstå från hela företaget, hällre än att framkomma med ett föga välljudande offer på Konstens altare! — En i sällskapet omtalade bland annat en händelse, som blifvit honom berättad af en studerande från Lund. Under Köpenhamnsdagarne uppsökte en ung flicka ifrån Malmö en sin nära slägtinge bland de Svenske

studenterna, som bodde hos en älskvärd familj. Frun i huset fattade snart tillgifvenhet för den Svenska flickan, bad henne anse sig som medlem af familjen och tog löfte af henne att snart komma åter och då stadna qvar en längre tid, samt tillade: ”Jeg skal hente hid en af mine bedste norske Veninder, og vi tre ville da bilde et lille Skandinavien!” Somlige af vårt sällskap omtalade huru, vid deras första inträde i Köpenhamnska husen, de små barnen kommo springande emot dem med glädjestrålande blickar för att få se ”hvorledes Skandinaver see ud”, andra, huru de möttes af deras utrop: ”er Du en Skandinav?”

På ett annat ställe hörde man endast talas om Lund och kamraterna derstädes. En vidrörde derunder de glädjedagar vi haft hos desse våra föregångare i Skandinavismen, om deras kordiala och hurtiga väsende, och man omtalade de intimare bekantskaper man gjort. En annan utbredde sig öfver den åldriga domkyrkans allvarsamma prakt, och åter en annan öfver Lundagårdens idylliska fägring och den herrliga svalkan under dess rika löfhvalf, något, som vi nästan voro färdiga att afundas våra bröder, nu när vi lågo på fartygets af solstrålarne upphettade däck.

På en annan punkt åter afhandlades allt det ömsom ljufva och lärorika vi upplefvat på det allrasista landningsstället, Carlskrona. Men ehuru somlige tycktes vilja egna sina första minnen åt det storartade i Kongl. Maj:ts och Kronans fästningar, skepp och skeppsvarf, så blefvo de dock snart öfverröstade af dem, som hufvudsakligen blott hade hågkomster för personerna, hvaribland först och sist Blekinges täcka Döttrar. Några klagade härvid, att de i det hela fått se ganska litet af det ståtliga Brölloppet: det var nämligen de olycksfoglar, som hade rest landvägen från Carlshamn, för att få betrakta Blekings-naturen, men derföre också fingo se så mycket mindre af Blekings-flickorna, emedan de; först anlände till Carlskrona och Lyckeby, när brölloppshögtiden var nära sitt slut och således nära nog kommo post festum.

Under sådana sysselsättningar gick tiden raskt undan; snart voro vi inne i det lugna vattnet mellan Öland ochi»i

Smaland 5 ö.eli vidste knappast ordet af furrä» vi voro färdiga att lägga till vid

Calmar.

Redan vid vår landstigning i Carlskrona hade vi genom en skrifvelse från Calmar blifvit inbndne att besöka denna stad, dit vi nu anlände kl. ii £ m. Alla i hamnen befintliga fartyg hade hissat flagg och från batteriet ä Kavaljeren danade väldiga salutskott. En mängd innevånare i staden och trakten deromkring hade infunnit sig vid skeppsbron oeh helsade oss ined hurrarop, och vid landstigningen infann sig en deputation från Calmars Borgare och Innevånare, som in böd oss att pa Rostad intaga en frukost Vid samma tillfälle mottogo vi också en varm inbjudning från Borgholm, att på hemfärden från Calmar gästa denna stad. Med sången i spetsen lågade vi genast upp i staden direkte till Domkyrkan, hvilken vi en stund beságo och beundrade, Öfar vi derifrån ui kommit, samlades vi på torget, för att fortsätta marchen till Slottet, hvars fordom så lysande sälar vi genomvandrade, mäktigt gripna af forntidens minnen. Sedan vi här ungefärligen en timmas tid uppehållit oss, drogo vi åstad under sång till Rostad, der en ståtlig frukost intogs 1 en raed Skandinaviska flaggor festligt smyckad sal. Glasen stodo fyllda^ Kammarjunkaren K. Kullberg framträdde och ställde till oss följande "Välkomst-pelsning till Upsala-Studenterne vid deras besök i Calmar d. % «Iuli 184$";

Från fredligt segertag på Selands kust, Den bokomkransade, den skörderika, De unge vikingar tillbakavända - Med sång och jubel på sitt.'goda. drakskepp. Tälkomiie helsar dem livar stad, kvar strand. Som öfver vågen varsnar deras flagga, Ock nu slår också Unionens stad De gamla portar upp Jfir Isära gäster, Och ur den graa borghs dunkla fönster Sin helsning minnet vinkar gladt till hoppet. En ståtlig drettningsvålnad, sjelf Margretha l^rån UrnonssaFn skådar Eder an. Den stora tanke, som en gång var hennes, Förädlad, renad, gått till Er i arf. Hon ville enhet, wen hon byggde den S>å yttre stod, på yttre kraft allena. Hf viljen enhet, tankens, viljans enhet, Men den ej klyfs af något Öfcsund, Inom dess gränsor intet Scvcberg Sin hjessa, fjermande, mot molnen lyfter.im

Hell denna enhet! Inorden väl den höfves.

Som dammen ställa till skygd mot upprördt haf

Ock värnar gyllne skörd ock rika tegar,
Så stå till förmur emot barbariet,
Sora ifrån öster vräker vilda vågor,
Ett heligt tretal, Svea, Dana, Nore,
Och skydda bildningens och vettet« skördar
Mot råhetens och våldets röfvarbragder, —
Förkämpar för det öfriga Europa
X ljusets stolta strid på lif och å'oå
Med mörkrets djiipa, töckenhöljda härar! —
En farlig post, — men också ärorik.
Hell derför hvarje kraft, sOm närmre sinter*
fee ädla trillingsyskon till hvarann5,
Som själ i själ, i känsla känsla gjuter,
Att Norden blir en vilja och en mani
Hell ock det möte, Nordens framtid stämde
Vid Sundets vågor, den midsommarsfest,
t)ess unga söner firat nyss med gamman,
Då Svenskar, Danskar, Norrmän, hand i hantl^
treenigt, kraftfullt slöto sig tillsamman
Vti ett enda, trofast brödraband.
Från denna fridsfpst mellan ättlingarna
"Välkomne till den stad, der Ofta fädren
Hvarandra pröfvade i bardalekar*
Välkomne, fridshärolder I på den strand,
Der Dansk och Svensk fann ingenting gemensami
1 fordomtid,- öra— kanske ej ett graf.
Välkomne hi t j der femtonårig stridslust,
Der Crustaf Adolf drog, för första gången,
Det stolta, mångbesungna hjeltesvärd,
Som, segrande, gick sedan kring Europa,*
Sal vänner, hvif té också öfver Er,
Der snart J vandren ut på skilda banor f
De samma frihetens Och ljusets fanor,
Som, segersälla, fordom sågo ner
Få Gustaf Adolf och hans svenska skara:
Då skall också det unga Sveriges att,

"Xill trots af våldets svärd och svekets snara ,*

Bestå i striden för allt sannt och rätt,

Den nya tiden ock sin krona bära

Med sansad mannakraft, i glans och ära!

Denna skål besvarades af Docenten P e i e r s s o a. Öerpl framstod Docenten: P.Å. Siljeström och med följande tal, s o in upptogs med allmännelig och stor acclamaUon, föreslog han en skål fö r d e S k an di ri avis ka S y m p at Ii i e r na:

Mine Herrar! Htarje tidehvarf bar sina instinkter -— tendenser till, aningar om kommande stora händelser; hvarje generation med-' verkar, om ä« omedvetet, till dessa kåndefser* ['ttäèttivUfgahåe» Del*

195

yngre slägtet drifves af denna äflan ovillkorligt, oemotståndligt; det äldre slägtet ser deruppå ined undran, mången gång med oro* Det är kulturens ande, som går genom verlden, lik en vind, om Jmlkeu ingen vet, hvadan ban kommer eller bvart ban far. Den vinden blåser lin från nordan, än från sunnan, än från Östan, än frän Testan, än lik orkanen våldsam, än lik sefiren ljuft smekande. De häpnande folken se endast verkningarna af dess osynliga kraft; men nSr de förnimma dessa verkningar, säga de, i bäfvande ödmjukhet: det Är Guds finger.

Det bar blifvit min lott vid detta tillfälle att begära Eder uppmärksamhet, 3VI. EE,, under det jog går att säga några ord om en tids-» instinkt, som i våra dagar spelar en stor och betydelsefull rdle i Nordens riken« Denna tidsinstinkt uppenbarar sig icke såsom någon botaude stormvind, utan såsom en len vestan, hvilken i detta ögonblick ifrån Danmarks blomsterrika stränder ocb Norges fasta fjäll förer ett ljufligt och gladt budskap om frid, endrägt, brödraskap, Skandinavisk enhet öfver Sveriges berg och dalar.v Så klingar ju ordet ifrån Edra läppar, W. H., J unge män, Sveriges blomma och hopp: derför först yar varma tack, att $ bringen oss åen helsningen!

Mycket bar talats och skrifuits om de Skandinaviska s ymp atinorna, och de hafva i allmänhet blifvit mycket olika bedömda.'Många betrakta dem ej utan en viss fruktan. De finna nämligen uti dessa sympathier ett politiskt syftemål, och det gifves personer, M. H,, som få frossfeber, så snart de höra ordet "politik" nämnas. Det gifves förskräckta naturer, som rysa, när de höra vårvinden susa i trädkronorna, såsom hörde de höstens stormar, och derför omtänksamt stänga sig inne i sina säkra kamrar5 som, när de se det unga slägtet lifvadt' af en stor idé, genast drömma om revolution och omstörtning och derföre gerna draga sig undan. Det gifves personer, M. EL, som nästan anse de Skandinaviska Sympathi erna för "rabulistisk*" upptåg, och som afhålla sig från en sammankomst lik denna, liksom från en Jakobinerklubb. Lemnom desse, M.0*, åt deras farhågor, medan vi afgöra den frågan, huruvida ynglingahjertat kan slå varmt för en stor idé, utan att sinnet derför fir revolutionärt.

Någre fästa åter alltför liten och nästan ingen vigt vid den ifrågavarande saken. De Skandinaviska naturforskaremötena och studentmötena— dessa de mest i ögonen fallande uppenbarelserna af de Skandinaviska sympatbierna, anses af dem blott såsom en ny art tillställningar för nöjes skull, de der för öfrigt ingenting betyda och ingenting hvarken godt eller ondt medföra, om ej möjligen för många bland deltagarne nog kännbara pekuniära omkostnader, liffen man måste vara en ytlig betraktare af händelserna, förmatt kunna så döma, Eller tror man då, att våra vetenskapsmän så litt lockas ifrån sina skrifbord och sina laboratorier, och att våra Studenter så lätt lockas ifran

ii494

£Yla**'*) - *älian -B liUväl med fnU T r1 ' t- ,I

de äro.

Andra, som betrakta saken ur en allvarligare synpunkt finna uh a. åÜkilliga Skandinaviska »reningarna endast ett gagnelig närmande tl"deSNordiska rikena i litterärt ock vetenskapligt hanseende,

Solan. I)e„ som vill ma stadna vid ett sådant mai för den Saulin viska sympathier.,«; for min del kan jag ej stadna der. Utan att nämLn vUja kelt ock kaliet bestrida „aturforskare-motenas m»jl,g» " Uafu stehag likval uppriktigt saga, att de allt hittills stadhommU "g 1 tet eller bt.t till vetenskapens tjenst, som ej dem förutan skulle, bäfva åstadkommits, men att det väl läter tänka s,g, .Ud.« env.ss synpunkt till oel. med skulle kunna lända vetenskapen Ull skada. Jag vill ei här närmare utveckla detta; men jag vet, att jag »eke ar en-sam om denna åsigt, oeh jag tviflar, på, att man ur rent vetenskaplig 8vnPunkt kan fästa någon synnerlig vigt v.d natur, orskare-motena. Icke destomindre hafva vetenskapsmännen, ehvad de ansett naturfor-Sl.a,.e-möte„a med välvilja eller likgiltighet eller till och med ov,lja, dra-its till dessa möten af tidsandans oemotståndliga dragmngskraft. »en" djuptänkte naturforskaren kar uti denna sak endast varit ett barn, som, sig sjelf omedvetet, följt tidsandans ledbaud.

Hvad Studentmötena beträffar, så tilläten mig saga, »I. H., att deras nytta i litterärt ock vetenskapligt afseende, om någon, dockär rino-a »et kan alltid hafva sin nytta med sig att se om är. blott ytan 'af ett främmande lands kultur, att göra om än blott en flygtig bekantskap med ett främmande lands mästare ock ämnessvenner i lit-teratur ock vetenskap; ty deraf kunna understundom väckelser uppstå som bestämma ett belt lifs verksamhet. Men i allmänhet kunne vi 'ei rätt högt skatta denna tillfälliga nytta af Studentmöten». Och till slut hvad tro.. J, M. H? Menen 3, att en handfull Studenter, som kommit till ett främmande Rikes hufvudstad blott för nöje eller litterär förkofran, skulle blifvit så cmottagne som J det blifvit i Köpenhamn? Helt visst, nej: så måste då också någonting af en högre betydelse än både nöjet och den litterair» nyttan ligga uti de Skandinaviska studentmötena. Saken är den, att studentmötena, likasom (.aWorskaremötena, ehuru i sig sjelfva af föga vigt, ega ett omät-lièrin(*e«e såsom symptomer af en mäktig verldshistor.sk

) ln»lcritH«tt'!>& Kongl. Theatern i Köpenltanm.&*

i» år ei se. Saken är deri, att JT, M. Il», deltagare i dessa möten, *reci härolder för en stor oc k herrlig idé, som i mer än Konungs-likt Majestät går fram Öfver Norden, öfver jorden!

Hvad är då omsider målet för de Skandinaviska sympathicrna? Efter Lvad förut yttrats, återstår knappt något annat än ett politiskt: ock jag säger rent ut, att det är politiskt. Men detta äi' just de« farliga punkten, nämligen i deras ögon, som gerna se spöken midt på ljusa dagen. Desse tro sig i de Skandinaviska sympathierna se hemliga planer för tillvägäbringandet af ett ny Calmare-union, och dö fördöma denna sednare^ af skäl, söni kunna bäfva ganska mycket för sig. M. H.l vi må le åt dessa farhågor, ty de förtjena ej unnat än åtlöje. Jag frågar: är det någon ibland Eder, M. H., eller ibland Edra vänner på andra sidan Sundet öck Søteberget, som ett ögonblick tänkt på att stämpla mot någotdera Pakets integritet ock fullkomliga souverainitet? S svaren nej. Nå väl, Somlige påstå icke desto mindre, att Danskarne blott för egennyttiga afsigter gerna skulle se den ifrågavarande Unionen verkställd* Desse förmena yar medömkan j ty medömkan förtjenar kvar.oek en, som ej kan se någonting i verlden, om än så skönt, utan att förgifta detsamma ined misstankens gift. — Jag vill ej neka, att det ju möjligen kan finnas en eller an-Jaan ibland förfäktarne af de Skandinaviska sympatkierna, som anser det högsta målet för dessa sympathier vara en förening af tie trenne Nordiska rikena under en gemensam spira ock lag, kvarigenom, menar man, Norden skulle vinna en större betydelse i den Europeiska politiken, en större materiel styrka till försvar af yttre ock inre fri-ketf men för min del måste jag anse.en sidan förening, om äu ej omöjlig, dock, så vidt man ännu kan se in i framtiden, föga saunolik, ocb ingalunda såsom något nödvändigt mai för de Skandinavisk« sympatkierna. Dessa sympathier, M. 0., kafva utan tvifvel en politisk tendens, men af en något högre ordning, än den lumpna saken3 ätt tillskapa ett konungarike af några bundrade qvadratmil större land vidd ock en eller annan million större folkmängd. Jag går att förklara kvad jag åsyftar.

De Skandinaviska sympatkierna, man må derom säga kvad man vill, utgöra ett kistoriskt fenomen, som ej kan förnekas5 men detta fenomen står ej ensamt. Stode det ensamt, så hade det likafullt sin Vigt; men emedan det endast utgör en lokal uppenbarelse af ett långt allmännare fenomen, så måste vi deråt inrymma en ännu djupare betydelse. Detraktom i sjelfva verket det Europeiska statsförbundet, och vi skola öfverallt finna en samklang med de Skandinaviska sympatkierna, om än dessa sednare, till följe af särskilda förhållanden, kraftigare än några andra sympathier af sammaslög uttalat sig. Hvem har ej uppmärksammat de mäktiga Tyska sympathier, som i vår

tid gjort sig gällande? — väckta under befrielsekriget, utvecklade oek106

stærkt* ge«om de litterär« och industriella föreningsband,som nu sammanlänka de Tyska staterna? ~- Be» uppmärksamme betraktaren bar likaledes ej kunnat undgå att med intresse följa de spår till S la-Tiska sympathier bland de Slaviska nationerna, som, om de öcksa unnu äro svagt utmärkta, till följe af dessa nationers politiska till« stånd, dock äro omisskänneliga» r~ Bet politiska Italien liknar sedan länge en hvilande vulkan} men ibland de dofva röster, som böras ifrån denna vulkans innandömen, är äfven en, sora talar om Italien« enhet, Benna enhet är väl blott en drömbild, det är sannt; men en drömbild, ej blott i några yrslande demagogers proklamationer, utan i mången sansad tänkares bufvud. Hvartbän vi sålunda blicke, finne+ vi en tendens bos nationerna att sluta sig tilsamman ock gruppera sig efter en ordning, som lika ursprung, lika lynne, lika bildning ©ch språk gifva vid banden. Det är en verklig nationlighcts-princip, som röjer sig i tidsandans sträfvanden,

Benna nationlighets-princip uppenbarar sig; stundom såsom en afsöndringsprincip, der nämligen beterogena nationella elementer genom en yttre politiks tillfälliga förfoganden blifvit förenade. "Vi beböfve ej länge söka efter exempel deruppå. Ben mäktiga Österrikiska monarkien, sammansatt afså olika folkelementer, erfar i bvarje ögonblick verkningarna af denna afsöndrings-princip. Holland ocb Belgien — tvänne länder, dem väl allt, bvad man kallar en klok politik bort kalla förenade — skildes omsider äfven i politiskt afseende, efter att länge bäfva varit i andelig måtto skilda, nämligen genom innevånarnes lynne, lefnadssätt, språk ocb religion. Bet Geltiska Irland, efter att sa många århundraden bäfva lydt under Englands spira, bar ännu icke blifvit intime förenadt ined detta land, ocb sträfvar i närvarande ögonblick af alla krafter att slita sig derifrån. Vi hafve ännu närmare exempel. Be traktorn striden mellan Banmarks Tyska ocb Banska principer; betraktom Finland, vårt gamla, trofasta Finland. I detta sednare land hyser man utan tvifvel all tillbörlig aktning för det statsskick, hvarunder detsamma nu lyder; men egentligen »Ryska sympathier kunna väl näppeligen, enligt sakens natur, derstädes finnas. Öcl* tron JF väl då, att Svenska sympathier derstädes äro rådande? — Äfven dessa, Bf. HM hafva, om ej belt och ball et, dock till stor del föfsvurmtt ocb måste förr eller sednare försvinna. Bet lilla, i en'vrå af verlden kastade Finska folket, af inga beslägtade nationer omgifvet, vill utgöra ett helt för sig: sådan är ändan af de nationligbets-tendcnser, srom i vara dagar uppenbara sig. Sfan måste medgifva, att dessa tendenser fil en helt egen ocb mera invecklad karaktär, då frflga är om ett folk, hvars bildning är ett främmande fol Is bildning, ocb hvars bildade samhällsklasser tala ett främmande folks spräki192

Se der emedlertid facta, — Hvad är nu grunden till och and«-meningen af dessa tendenser? Huru skola vi bedöma de Skandinaviska, de Tyska, de Italienska, de Slaviska, de öfriga nationligkets-sympatkierna? För att tala utan ^msvep, så utgöra de —- och uti sjelfva denna tendens, mer än uti de möjliga yttre effekterna förstun-den, ligger deras stora betydelse — en folkslagens protest mot en nyckfull ock våldförande regent-politiks förfoganden ofrer staternas odén ; ett dunkelt sträfvande kos nationerna att gruppera sig liksom i naturliga familjer, i stället för det artificiella system af riken, som blifvit tillyxadt af eröfrares svärd; derhos liksom en fordran för sam-* syskon bland nationerna af lika arfsrätt till civilisationens fasta ock lösa egodelar.

Dessa sträfvanden äro uppenbarelser af en idé, som instinktlikt gripit nationerna. Men der denna instinkt vaknat till medvetande och fritt fått utveckla sig, såsom i Horden, der bildar man, till grund-idéens realiserande, stilla ock fredliga associationer, sådana som de åtskilliga Skandinaviska föreningarna. Sådan är tidens anda uti allt: att gruppera sig, efter naturliga instinkter, omkring en idé, får att genom mångas "förening yinn& styrka ock säkerhet, under det man framgår med lugn ock saktmod. Om således nationlighets-tendenserna kunna leda till vaid ock någon gång verkligen ledt till våld, så ligger det likväl icke uti tidsandans lynne, att de på något annat än det nämnda fredliga sättet skola befordras. — Må det tillåtas mig en digression. Man talar mycket om en personlighets-princip, och mången gör af personligbets-principen en beskylliiing'mot vår tid. Huru nu an härmed må vara, så kan man tryggt säga, att det aldrig gifVits någon tid, då personen — nämligen den individuella personen gällt mindre ock idéen gällt mer än i våra dagar. Idéen är nu allt, individen intet. *F skolen förstå kvad jag menar; J finnen ett exempel uti den sak, hvarom bär är fråga. Icke sälla ri oss nu till någon ny Ivar "Vidfadme, som med svärdets makt gör af Norden en enketf men vi ställa oss stilla, fredligt, under baneret af en idé lill Nordens förening ock pånyttfödelse. Beundransvärda fenomen t — Millioner förenade, ej för att strida —

ty det beböfves ej strida — utan för att lefva för en idé!

Se der, M- H,, ändan af de ifrågavarande tidsinstinHterna, så väl i afseende på deras inre natur, som deras yttre framträdande. Frågas nu, om det nödvändigt ligger uti tendensen af dessa instinkter, att bvarje naturlig folkfamilj, såsom Skandinaver, Tyskar o.$. v. skall sammansluta sig till ett ock endast ett Rike, ställa sig under ett ock endast ett politiskt Öfverhufvud, så svarar jag dertill nej; ty denna omständigket är af en oändligen liten vigt i kulturhistoriskt* hänseende. Den är endast af vigt så länge Regenters <sröfringslust #f-gör nationernas öden; men i den mon Urgenternas betydelse i den all-IÖ8

manna politiken, genom ert stigande ci?i 1 iiatioit , förminskas, måste det i »ig sjelft blif ra af allt mindre och mindre vigt, om en Stat ä> af flågot större eller mindre omfång, Icke var Grekland mindre Grekland för det, att Athen och Sparta voro afhvarandra oberoende Grekiska stater? Och sålunda kan äfven Tyskland vara Tyskland, om det ock är deladt i än så manga Tyska stater5 och Skandinavien kan vara Skandinavien, om inom ,dess gränsor ock uppstode ännu flere Skandinaviska stater, än de, som i närvarande ögonblick äro för han* den. En förening af de trenne Hordiska rikena under en gemensam styrelse kan saledes ingalunda anses såsom något nödvändigt mål för Skandinaviska sympatkierna,

Är detta allt? — Mine Herrar! Hvad vi nu se är endast början till något ännu större, ännu kerrtigare, hvars fullbordan i tiden väl ej precist kan förutses, men som dock må få anas. Eller bedrager jag mjgj när jag tror, ättade nu rådande nätionlighcts-sympathierna endast äro förebud af ännu allmännare sympathier mellan folken? när jag tror, att vi im se morgonrodnaden af den dag, då det skall var-» da frid på jordenj då en gemensam civilisation skall förena alla folk till ett fredligt, stort brödraförbund} då inga härar och fästningar längre^skola behöfvas för att skydda Staters rättj då ingen eröfrare mer skall tända krigets fackla på jorden? — Vi vete, huru tvedrägt och ett blindt nationalhat i sekler söndrat Banskars och Svenskars sinnen från hvarandra —- folk, dem likväl naturen, blodsbandet gjort till bröder: nu har det fordna hatet lemnat rum för en, som vi hop-, pajt, evig vänskap och brödratro. En sådan seger har civilisationen omsider vunnit. Det är eget och glädjande att se, huru civilisationen mer-och mer förenar menniskorna. I samhällets början känner menniskan sig endast såsom medlem af en familj eller hord, och betrak-* tar sig såsom naturlig fiende till alla andra, om än så närbeslägtade familjer eller horder, Under samhällets vidare utveckling läror hoa att betrakta sig såsom medlem af ett llike: lion lärer att känna sig så* som Svensk, Dansk o. s. v. Snart blifver äfven denna krets för trång; hon lär att känna sig såsom medlem af ett folkförbund, oberoende af tillfälliga politiska råmärken. På denna punkt stå vi nu: Dansk, Norrmän, Svensk känner sig i detta ögonblick såsom Skandinav^ Preussare, Sachsarc o. s. v. känner sig i detta ögonblick mer än någonsin såsom Tysk. Men längre har ej häller civilisationen ännu fotmått att sträcka sitt inflytande till alt förena nationerna. I sjelfva verket, om vi betrakte nationer, som tillhöra olika folkfamiljer, så finne vi, ännu den dag som i dag är, huru. ett vildt och barbariskt nationalhat söndrar äfven de nationer från hvarandra, som stå i spel-, sen för Europas och verldens bildning. Skulle man tro någonting sådant v»ra möjligt? Men så är det: menniskorna kunnat endast gradvis framgå på civilisationens bana. Det fordrade sin titi, innan olik*199

Svenska Provinsers innevånare kunde allesammans känna sig såsom Svenskar; det har fordrat sin tid, innan Svenskar, Norrmän, Danskar allesamman lärt att känna sig såsom Skandinaver; och det skall ännu fordra sin tid, innan Skandinaver, Tyskar, Slaver o. s. v. allesamman känna sig såsom Européer, eller såsom verldsborgare, i detta ords högsta och sanna mening.

Kristendomens religion, erkännande en allmännelig jemnlikhet ock ett gemensamt brödraskap mellan alla folk, innebär redan uti sig fröet till en sådan nationernas förening och sammansmältning, Och således, när det sker, hvilket vi nu ana, då skall kristlighetens allt försonande idé fira en ny triumf på jorden. Till ett sådant tillstånd af försoning och frid på jorden må vi anse den närvarande tiden med dess nationlighets-tendenser bilda en öfvergångsperiod,

M. H! Jag har uppehållit Eder alltför länge. Det var mig ålagdt att framställa några ord rörande den Skandinaviska idéen; men det behöfdes icke, höfdes knappt att det skedde så vidlyftigt. Hvad göres oss annat

vittnesbörd behof? Se der... Men nej — de gröna kronorna bortskymma för Edra blickar dessa åldriga murarCalmar Slott. , som med seklers tunga tala om blodiga idrotter; och så må äfven det närvarandes grönskande förhoppningar förtaga sjelfva minnet af dessa idrotter från hatets tider. Nog af: denna mark har mer än en gång fuktats af Skandinavers i hätsk strid mot hvarandra gjutna blod; och der stå vi nu, endast talande om, hvad hjertats varma rörelse förestafvar: Skandinavisk frid och Skandinaviskt brödraskap! Den, som kan vara kall vid betraktandet af en sådan civilisationens seger, han eger intet sinne för hvad lifvet har stort och skönt och ädelt!

J, M. H.! vid detta tillfälle den Skandinaviska fridens Apostlar, J besitten ungdomens för allt stort och skönt och ädelt öppna sinne, och J kännen allt detta med ungdomens hela värme och liflighet. Vi intagas alla i detta ögonblick af Eder sinnesstämning; vi blifva alla unga, varma, lifliga. Så låtom oss då nu alla fatta i glasen och med fröjd tömma en skål för de Skandinaviska s sympathierna!

Efter denna skål uppträdde Collega Scholæ Mag. O. Dahm med följande afskedshälsning:

Studenter! Mine Herrar! En annan talare har haft det glada uppdraget att helsa Eder välkomne; på min lott har fallit det sorgliga att säga Eder farväl. — J hafven nu snart slutat Eder pilgrimsfärd till våra bröder på andra sidan Sundet. Pilgrimsfärd? ja, ty fredliga i Edra sinnen och vapenlöse som pilgrimer hafven J gjort Eder vandring. Liksom fordom för dem, så har ock nu för Eder,200

kännedomen om Eder resas ädla syfte och den stämpel J bären på Eder panna och i Eder blick, att J tillhören Svithjods bildade söner, gästvänligt öppnat portarna till hvarje stad och uppvärmt hvarje bröst, som J hedrat med Eder helsning både inom och utom våra gränsor.

Huru annorlunda nu än förr! När Svenskar fordom i massa gjorde Bansharne besök, sMle alltid det bå'rdadc stålet blixtra i deras hand ©ch jernrustningen skydda deras lemmar, ock fosterjorden fick ändå aldrig återse alla de sina. Nu ären £ alla kos oss åter, änskönt $ färdats utan harnesk och »värd. Endast med det fria, bildade ordet på Eder tunga hafven J huggit Eder väg genom Banskarnet täta led» Bet behöfdes också ej mera; ty de äro våra broder —det voro de fordom ock i brödrahatets tider! — de äro nu mera: de, äro våra vänner, och vänskapen förenar nu hvad fordom, tröts slägtskapen, varit söndradt. Vängåfvor äro ock tie byten J fören med Eder. ur Bana land —*• jag menar de minnen JT medfören af Dajimarlts kultur och sanna humanitet. Be äro dyrbarare än vanliga hrigsbyten: ty bildad mans öga och öra eröfra mera än hans hand. Bevaren dessa byten väl: de äro dyrbara för oss alla. Bevaren dessa minnen af svensk, norsk och dansk vänskap och enighet, såsom kraftiga motiver att äfven inom egna landamären befordra enighet och enhet: enhet så, ätt det från Torneå elf till Sundets vågor blott må finnas en nation och inga nationer meå sina fördomar; ja så, ätt det så långt Norrœna tunga, bruten eller obruten, talas ej må finnas några oeniga nationer, utan en i allt godt och ädelt enig nation: enighet under den framskridandetsfana, hvars insegel är sanning och rätt — enighet, i kampen mot lögn och orättvisa —- enighet mot våld och förtryck, vare sig att detta är fostra dt vid egen härd eller det hotar ur fjerran — enighet i att ödmjukt verka i förnuftets, i det af religiös och verldslig upplysning bildade förnuftets tjenst; ty endast så äro vi starke*

Må vi derföre lära oss, och djupt i vårt hjerta inrista den sanningen, att i hvarje strid för ett högt, ett förnuftigt mai är saken allt och den kämpande stridsmannen föga — och detta föga, ja, denna atom är han endast så länge ban enigt står i sina bröders led— men skild från dem: intet, Lik ensamt träd, som snart faller för stormens \å)d^ då det deremot i skogen bland sina likar skulle länge kunnat brottas med vindarne.

Farväl I J lemmar af det unga Sverige \ Ba J nu resen till samma nejder, dit fordom öden från Ban mark s tiill de sitt tåg, till det förr] genom vapenbrak, nu genom bildning fräjdade Up sala, måtte det då jva^a Eder föresats, att, liksom han, göra det goda, det ädla och nyttiges öm $ utomlands rett och hört, fruktbart i sveiisk jordmån I Måtte %^ idéer, hvilka J hafven hemfört, genom Eder bearbetning blifva merian ,4e nu äro —. liksom fröet alstrar plantan, och liksom204

gnistan fir flamman» moder! Ej bade Odén i Banmark eller vid Srnrt* hafvets stränder sjelf lärt allt bråd ban

lärde våra fader. Hans Hugin och bans Munin foro visserligen spanande vida ombring; men i "fTalaskjalf satt den Vise sjelf och gaf inhemsk färg och form åt det han utifrån hämtat. Så hvarken är eller bar någonsin all svensk bildning varit endast importvara från utlandet, ej bäller, så hoppas vi, skall den det någonsin blifva så långe Svenskar bygga ocb bo pl Svitbjods klippor, ©en bar fått ocb skall alltid af svenska bänder få svensk form ocb svenska färgor, och den bar just derigenom blifvit så betydande, att vi med namnen Linné och Berzelius kunnat fullt honorera de vexlar, som vi vissa tider varit tvungne att draga på andra. På Eder, J den svenska bildningens aranessvänner, beror till någon del, om detta framdeles så skall blifva. Kommen derföre städse ihåg, att den malm, vi hryte ur egna herg, ej ur sämre för det, om man noga spörjer, att den ej glimmar af diamanter ocb guld, såsom söderns hallar.

Farväl! S ynglingar, J unge prester vid den svenska bildningens offerhärd: en hård, hvars eld år lika helig ocb ren som Vestas fräjdade flamma. Endast rena bänder' kunna väl varda den. Måtte Edra. alltid förblifva så rena som vederbör! $ veten alle, att Åsarne, änskönt de egde mycken både fysisk och intellektuell kraft, likväl föllo, så snart den blinda, råa styrkan gjort slut på deras renbet genom Balders mord. Måtte ett sådant mord ej träffa någon af Eder!

Farväl! Vänner! Medtagen våra varma välönskningar på vägen. Må mildt rullande böljor sakta vagga Eder farkost, med sin för Sverige, för oss alla så dyrbara laddning, säkert fram till vår Konungastad. Må Eder resa slutas lyckosamligen ocb gladt, likasom den lyckosamligen blifvit började ocb fortsatt. Och när JT sedan åter-vänden till Edra förra litterära idrotter, må då allt gå Eder väl i hatidomf ocb må i stundande år sådana frukter mogna efter och genom Edert arbete, att det öfriga Europas bildade män, när de spörja eller läsa derom, tvingas erkänna, att, änskönt snön ligger ball Isring Svenskens fot och isiga vindar den mörka vinterdagen hvina kring hans panna, bans hufvud dock är klart ocb hans hjerta varmt, dådet gäller att söka efter sanningen och ljuset! — Faren väll

Denna sMl besvarades af Mag. Arv. Sundberg, som, sedan lian bragt stadens Innevånare en helsning från Köpenhamn och de Banske Studenter, som tvänne år förut besökte Calmar, uttryckte vår tacksamhet för det hedrande sätt, hvarpå vi blifvit mottagne. Emellan skålarna uppstämde sångarne flere af sina sånger, och med sång belsade vi äfven, de ulanför i parken församlade Damerna, Vi hade gerna velat längre qvar»1adna på det täcka Rostad hos y&va förekom-2Ö2;

mande värdary hvilka derom enträget anhöllo, men tiden tillät det ej, isynnerhet som vi lofvat» att äfven besöka Borgholin. Vi måste således redan kl 4—5 e. ni.' bjuda dem vårt varma farväl, hvarpå vi, åtföljde af en talrik men« niskoskara, återtågade till kajen. Några af våra värdar stego med oss ombord, för att följa oss till nästa landningsort, oeh snart försiggick vår afresa under flaggning, kanonsalut och hurrarop. Tvänne timmar derefter hade vi hunnit

'. Ilorgholm.

Emedan vi visste oss vara både väntade och välkomne var det naturligt, att vi med största nöje frän Calmar ställde kosan snedt öfver sundet till Borgholm. Efter två timmars färd kastade vi under kanonsaint ankar ulanför staden % ty vattnet invid stranden var så grundt, att fartyget icke kunde lägga till vid hamnbryggan. Man bade derföre föranstaltat om större och mindre båtar, som lågo färdiga att föra oss i land, oeh med dessas tillhjelp stodo vi snart på Ölands jord. De utsedde värdarne mottogo oss \id landningsstället och blefvo våra ledsagare. Desse förde oss likväl icke till sjelfva staden, utan förbi denna Öfver åtskilliga marker fram emot den ansenliga brant, på hvilken Borgholms slott är beläget. Här slingrade sig nu nu det långa tåget af en och en person uppfor en stig, kallad "Garderobs-trappan." Upp-komne på höjden svängde vi omkring utanverkens murar tills vi hunuo till slottets enda port. Geuom det mörka porthvalfvet, inkommo.vi på den rymliga borggården, som i sitt nuvarande skick liknade en grönskande ang.

Denna Carl Gustafs ungdomsborg målte på hans tid hafva varit af sällsynt skönhet, med sitt pittoreska oeh beherrskande läge Öfver sundets spegel, Ruinerna äro också icke mer förfallna efter den sista, i mannaminne timade branden, än att den fordna herrligheten snart nog skulle kunna återställas. Vi blefvo vid inträdet hjertligen

mottagne af våra värdar, innevånare ifrån Borgholms stad och en mängd prester, ämbetsmän och possessionater fvhn hela Öland \ och dessutom hade ett stort antal af allmogen infunnit sig för alt åse högtiden. På gröngräset voro flera stora bord placerade, som buro en ställig sexa. Också lofvade det icke länge, innan hela sällskapet var ifrigt sysselsatt med att göra anrättningen allan heder. Bland välfägnaden; intog den Öländska nationalrätten Kroppkakor ett utmärkt i*umv2Ö5

Efter intagen sexa, fordes ti till andra Lörd, der fyllda bålar och glas blinkade emot oss. Vi uppmanades af våra värdar att fatta glasen ock derpå framträdde Med. Boktor Th. Fornander och föreslog en välkomstskål för resenärerna. Den obeskrifligt vackra qvällen tillbragtes sedan under stor munterhet och sång på detta intressanta ställe 5 ömsom uppstämde hela vår sångarskara fosterlandska och glada sånger/ ömsom delade de sig i flera chorer, som togo sin plats i hornen af den stora borggården och söngo skiftevis eller svarade hvarandra. Stundom företogo vi vandringar inom slottets område, till .aflägsnare, förmodligen äldre delar deraf; stundom stego vi upp för de breda slottstrapporna till de öfre gemaken och betraktade genom fönstergluggarna det glada hvimlet nedanföre på borggården, eller åhörde sångerna. Ruinen var herrlig att skåda i aftonsolens praktfulla belysning, hvarföre också en och annan tecknare ibland oss icke försummade att i sitt rese-album laga vyer deraf, stundom fian flere af de skönaste punkterna.

Nar ;natten alltmer led fram, måste vi dock slutligen tänka på afresan. Prosten A. A. Afzelius föreslog då en skäl för Konung Oscar, som åtföljdes af de lifligaste hurrarop och afsjungandet af Folksången. Derpå föreslog Med. Candidaten A. Lamm en tacksägelse- och afskedsskål för våra gästfria värdar, hvarefter vi läto ett dundrande Lefve Ö1 a n ds In nev ån are å terskalla mot de åldriga murarne. Med tacksamma sinnen för den oss beredda glada och angenäma qvällen, började vi derpå under sång återtåget till stranden. Vi togo dock nu en annan väg än vid dit-hörnsten och gjorde derunder ett besök i den ännu någorlunda bibehållna slottsträdgården, gingo förbi det vackra Rosenfors och efter att hafva genomtågat den unga staden, anlände vi omkring kl. *412 till bryggan, hvarifrån vi genom våra Tärdars försorg med bålar åter kommo ombord. När vi straxt derpå afreste, belsade vi det gästvänliga landet meå kanonskott och blefvo derifrån på samma sätt helsade tillhaka, hvilket uppväckte de skönaste echo längs strandens uddar.

^laorSilageBi dU 3 JUilL — Af vårt resesällskap hade, som förut är nämndt, närmare SO stadnat qvar i det gästfria Danmark; på samma sätt afgingo äfven några i hvarje stad, vi i det sedliga Sverige besökt Äfven i Calmar skilde sig flere ifrån oss, som derifrån hade närmaste vägen till sin» hemorter. Ibland dessa var äfven en af direktionens medlemmar, Docenten Petersson. För att fylla hansMi

plats företogs enligt brdnin gästad gärn es föreskrift val af ny Direktions-ledamot, hvarvid Docenten B. E. Malmström enhälligt dertill utsågs.

Vädret var denna morgon och förtfor bela dagen att vara det herrligaste, och omfläktade af milda vindar fortsatte vi vår färd norrut långs med den svenska kusten. Omkring kl. 7 på morgonen inlopp "Gottland" i Westervik» vackra hamn, der alla fartyg flaggade. \

WesterwiU.

Ehuru vi icke voro väntade så tidigt, bade dock ett stort antal personer hunnit samla sig oss till mötes; såsnart fartyget lagt till vid bryggan kommo utsedde värdar genast om bord och bödo oss välkomne till staden, samt inviterade oss till en frukost på stadshuset. Den mellantid, som innan dess förflöt, begagnade vi alt bese kyrkan och hvad annat märkvärdigt staden erböd. Kl. iö f. in. samlade sig alla till frukosten i den stora och rymliga lokalen. Från en läktare åsåg en mängd af stadens Damer den ungdomligt glada festen. Vid måltidens slut föreslog Kyrkoherden Wa-Stensson välkomstskålen med ett hjertligt tal, hvilket Mag. Arv. Sundberg på våra vägnar hesvarade. Derefter uppsteg Mag. Th. Linder och proponerade en skål för Wes t er vi k s Damer, härvid särskildt vändande sig till Dem, som hedrade oss med sin närvaro vid denna högtid:

Med känslor af hoppfull fröjd, lifvade af festliga minnens ännu friska intryck, nalkades nyss _vår unga flock denna gästfria strand, Glada aningar sade oss alla, att vi ej voro ovälkomne der ännu en vik i Tester böd oss en

hamn, så vänlig som denna. Knappt anlände, se vi våra glada aningar förvandlas till den skönaste verklighet; vi mötas med öppna arraar, med jublande välkomstbelsningar. Det tyckes ju, sona skulle vi öcksa här få räbna lika många gynnare ock vänner, gynnarinnor* ock väninnor, som invånare ock invånarin-nor. Den känsla, som vid denna syn genomströmmar oss, kräfver ett uttryck. Men — vi äro arma på allt^ utom på ungdomlig båg, lågande för allt, som är skönt ock ädelt, för allt, som väclicr känslan deraf till lif och njutning. Ock sagen tai^^ Bröder, kvar uppenbarar sig denna väckelse, denna tjusningskraft mer innerligt, mer oemotståndligt ljuf, än i den strålande blicken från Qvinnans öga? Hvar hälst bos ett folk en stor ock eldig tanke flammar upp, der Jagar ban ju skönast i qvinnans barm. Der brinner ban, lik en vesta-lislt eld, still** och obemärkt, men sprider sitt välgörande sken, sin lifvande varm* från generation till generation» Der, i henne» fo-205

strande vård allena, skjuter han upp till det andliga lifstrfid, hvars grenar öfverskygga verlden. Så sisall ock af henne, i familjens sköte, de skönaste blommorna viras till det band, sora allt fastare förenar Hordens B ro" dra stammar. Ock i sanning, Bröder! — ti bedraga oss icke) äfven bär, i dessa vänligt talande blickar från modrars oeb systrars ögon läsa vi ju ett lilligt deltagande för vårt sköna våx& "Vi fören» oss derföre till en tacksam hyllning, en klingande skål för Westerviks Barner!

Prosten Afzelius ställde sitt tal till oss och hembar oss sin tacksägelse för det minnesvärda och glada, som han på denna resa upplefvat, och för hvilket han sade sig hafva oss att tacka. Han slutade med att yttra några afskedsord till de omkring 50, som här ämnade skilja sig ifrån sällskapet för att hemresa ? hvarvid han had dem, hvilkas hem var Gottland, att till Wisby innevånare framföra allas vår tacksamhet för det hjertliga mottagande, vi i deras stad rönt och för den glada 19:dê Juni för jemt tvänne veckor sedan. Under frukosten uppstämde sångarne flere sånger, ibland hvilka åtskilliga särskildt till de tillslädesvarande Damerna. Kl. Va 12 var denna festlighet slut, men vi blefvo med det samma inb ud ne att fortsätta den på Augustenburg, ett tåekt lustställe, beläget nära utanför staden. I våra värdars sällskap, och dessutom åtföljde af en stor del af stadens öfriga befolkning, anträdde vi marchen dit Här började s således på nytt det muntraste lif kring bålar och glas» Efter en stund framträdde Studeranden Aug. Sohlman och föreslog en skäl för Danmark. Talaren började med att kasta en blick tillbaka på de båda sist förflutna veckornas företeelser och fortfor derefter ungefärligen sålunda:

Dessa dagar, dessa betydelsefulla stunder skola icke blott stån« digt lefva i vårt minne, utan ock ega det mäktigaste inflytande på kela vårt lif, all vår verksamhet. — Dåjvi beledsagade af tusende »inom tusendes farväl och välsignelser lade ut frän den Danska kusten börd« jag en af dessa mina bröder, öfverväldigad af sin känsla utropa: nu må jag döl men jag, och mången med mig, tänkte med jublande hjerta: nu må jag lefva I Ja nu jraå vi lefva ock verka för den tanke, som oemotståndligt kallade oss dit öfver vågorna, verka i de Akademiska salarne och i de stilla hemmen, bland våra kamrater, anförvandter och i familjerna, och sålunda ådagalägga, att vi äfven i lugnet och stillheten äre mäktige af kärlek och enthusiasm, och icke blott i festligt prydda rum, bland pokaler och,jablande ikorn*, der väldiga ord talas och sånger skalla, Och når vår tid kommer, att inträda i det offentliga lifvet, då skall ick« vår ifver kallna3&4S;!*Wi20C

icke vir tunga förs tummas ock våM straffande för denna idé -aftaga'; så sannt ti icke kunne fa en annan själ ock ett annat hjerta, au dee,-som i närvarande stund klappar inom våra bröst, öch vi känne, vi Vete, ti å*re öfvertygade, att denna verksamhet icke är de äldre likgiltig, att de följa den med deltagande och intresse. Öfverallt^ hvarest vi under vfir färd hafve landat vid en Svensk kust, der hafve" vi mottagits med öppna annar, med kärlek och välvilja* Detta kunne och '/iije vi ej helt och hållet tillräkna den gamla Svenska gästfriheten; ffj Gäller tro vi det hafva vederfarits oss derför, att vi äre ert hop studexitfi!», som kommit hit med ungdomsmod,- med sång och gam-man, utan derföre, att vi till någon del representere Sveriges fram-c tid och den störa kärleks- oeh förenings-idé, som en gång skall Betrygga och lyckliggöra denna framtid. Bet ädla mottagande, som vi äfven här hafve rönt och det tänkesätt j som jag har redan förut i dag hort offentligt och enskildt yttras^ gör mig förvissad om ett lifligt deltagande, då jag föreslår en skål för asld£a ini ei D anmärk och i och med detsamma för den iåé} som derifrån först utgiek om ett enigt, stort och starkt Norden*

lefve Danmarii! L ef ve Skandinavien!

Derefter talade Docenten Äfétj»ström; Haii behandlade äfven det rika tkeinat af tilldragelserna under denna fä*rd> om all den kärlek och gästfrihet,, sora de resande erfarit derunder; ja, de hade på många ställen hlifvit helsade ined verklig enthusiasm. Han yttrade, att detta händt dem. Oaktadt de icke voro något annat, än en handfull namnlöse ynglingar, utan rang oeh anseende, med ett ord: Studenter. Frågan, huru de kunde vara berättigade till ett sådant mottagande, besvarade lalaren dermed, att hvarje ielé är mäktig i sina tjenare och eger kraft att gifva dem del af sin egen värdighet, och att de under denna färd representerade ein sådan idé* Han slutade med att uppmana alla öch enhvar att med trohet oeh nit verka för denna ide, och öfvergick derefter till att föreslå ent tacksamhetsskål för Westerviks* Borgerskaps och öfriga gästfria Innevånare, som af oss ljudeligen beseglades.

Denna fest i naturens sköte, gynnad af det vackraste sommarväder oeh af rundt omkring talrikt församlade Damers närvaro, kunde icke annat än vara högst angenäm för alla. Sånger ljödo, bekantskaper ingingos med vara värdar och afskedsord vexlades med de bortdragande kamraterna. Meit snart manades vi till uppbrott af den fortskyndande tiden. Handlanden Moberg framträdde då och önskade oss ent lyckosam förtsättning af resan, samt lycka och framgång arttt207

framgent. Sluteligen proponeradc han ä sällskapets vagnar en afskedsskål för vår afresa.

Under sång anträddes derpå ål er in ar ch en till staden, och vi anlände till fartyget omkring kl. 2 e. m. Alla hamnens kajer voro klädda med menniskor, och alla fartyg, både in- och utländska, flaggade. När alla resenärerna kommit om bord, och sedan vi helsat de cjvarblifvande kamraterna, aflägsnade vi oss under sång och hurrarop från den vänliga staden, hvilkens talrikt församlade innevånare sammaledes läto mångdubblade hurrarop skalla, under det att salutskottens dån skakade luften. — Vårt nu betydligt minskade sällskap fortsatle derefter sin resa med rask fart mot norden under det vackraste väder, ömsom genom den sträft ödsliga, ömsom genom den mera leende skärgården.

Fredagen d. 4 J^uli. — Äfven denna dag, den sista på hafvet, var lika herrlig som de föregående. Men elå en nästan oafbruten vindstilla var rådande, kändes hettan nästan qväfvande, hälst den ökades genom solstrålarnes återstods-ning från det spegelblanka hafvet.

Fram på förmiddagen uppnådde vi Södertelje, Medan fartyget långsamt passerade den slingrande kanalen och slussen, gick sällskapet under sång upp i staden, stadnade på torget och afsöng Folksången, hvarefter lifliga hurrarop höjdes for Konungen på denna hans födelsedag. Mycket litet folk syntes till i staden; förmodligen hade mängden utvandrat till Gripsholms-trakten, för att åse den stora fältmanöver, som denna dag der försiggick. Det hade ock bland oss varit fråga om att med "Gottland" gå dit; dels för att helsa Konungen med sång på denna högtidliga dag; dels för att beskåda simulakern med sitt hvimmel af trupper och å-skådare; men efter någon debatt beslöts enhälligt att i stället gå direkte till Stockholm, då det var mer än sannolikt att tiden icke kunde medgifva, att vi blefvo mottagne under all den rörelse, som är oskiljaktig frän sista dagen vid ett större lustläger. Dertill kom dessutom vår Kaptens upplysning, att landandet möjligen kunde medföra svårigheter, ifall storm inträffade, hälst de vanliga landningsbryggorna säkerligen nu voro fullt upptagne af redan ditiända Stockholmska passagerare-fartyg.

1 slussen stego vi åter om bor*!, ock sedan dess sista port blifvit Öppnad för oss, stack vår trogna snäcka ut få Logarens klara böljor, efter att så länge hafva badat 1 Ey-stra salt. Vi helsade med glädje de välbekanta ställena och208

njöto i fördubbladt mått af Mälarens täckhet, sedan vi nu kunde jemföra hans egendomliga skönhet med andra trakters måhända lika stora» men olikartade behag.

-v--.--Stockholm»:.-

Kl, 5 e. in. lade vi åter till vid Riddarholmen, efter 16 dagars frånvaro, nu allenast 115 man starke. Som vi icke voro väntade förr lin följande dagen, var folksamlingen i förstone icke stor, men den tillväxte betydligt $ när vi o-medelbart efter landstigningen satte oss i march och under sång upptågade till Gustaf Adolfs torg. Framför den

store Konungens staty bildade vi en krets, och sedan åtskilliga fosterländska sånger blifvit afsungne, uppstämdes Folksången, hvarefter ett länge lefve Konung Osear den Förste höjdes, åtföljdt af starka, upprepade hurrarop, i hvilka den omgifvande folkmassan med liflighet instämde.

På aftonen samlades vi pa Djurgården, enligt förut träffad öfverenskommelse, för att, för sista gången i samladt lag, med hvarandra tömma en skål: afskedets. I början gick det långsamt att få sällskapet i en glad stämning; men ju mer man började samtala om det gemensamt upplefva de, och framför allt genom den angenäma känsla af trefnad, som hvar och en måste känna vid återkomsten till fosterjorden efter en längre frånvaro, samt vid tanken på hvars och ens eget hem, som man nu snart skulle få återse, des tomera började munterhet sprida sig i laget. Vi gjorde ifrån stället, der vi samlats, en ui vandring till Bellmans byst ock af-söngo der flere af skaldens odödliga, glada qväden. -— Sedan vi efter denna utflygt åter voro samlade, egnades den första skålen åt Konung Oscar. Den frams fides af Stud. A. Th. Strömberg, som förde våra tankar på denna dags stora och glädjande betydelse för fosterlandet och dess ungdom \ hvarefter Folksången uppstämdes, åtföljd af enthusiastiska hurrarop. Bland de öfriga skålar, som under qvällens lopp inströddes mellan sångerna och de enskilda samtalen, vilje vi nämna en af Docenten Malmström för Prosten och.Hof-precL.A« A. Afzelius. Efter afsjungandet af den fräjdade staldens romans *?Djupt i hafvet på demantehällen", tackade honom talaren å våra vagnar såsom varande den ende äldre man, som dristat att förena sig med ynglingarne på deras tåg oeji derunder städse bibehållit ett gladt ungdomligt sinne. Öen tilltalade tackade med rörd stämma för skålen och uppdrog en skildring af hvad vi upplefvat under de stora209

festernas dagar, samt den stora idé, som både hos honom sjelf och hos enhvar af oss blifvit vä ek t till ett allt klarare medvetande genom denna färd. Sedan Med. Cand. A, Lamm å sällskapets vägnar föreslagit en skål för Direktionen, hvilken besvarades af Mag. Ärv, Sundberg, framträdde Stud. Aug. So bl man och uttalade var tacksamhet'.till vår Kapten, f. d. Premierlöjtn, vid Flottan J. A. Forsström. Skålen tömdes under allmänt jubel och med ett dundrande, flere gängor upprepadt Hurra för vår älskvärde och dugtige Kapten! Det är en hår pligt vi uppfylle, då vi här, i alla de resande Upsaliensernas namn, kemhärc Kapten Forsström en gärd af vår aktning och vår varma och hjertliga erkänsla, icke allenast för det nit och den omsorg, med hvilka han. städse vakade Öfver fartygets och således vår säkerhet, och hvarigenom det lyckades att fullborda denna långa resa nijan den minsta motgång eller hinder \ utan äfven och isynnerhet för den humanitet, som han vid alla tillfällen visade alla och enhvar af sällskapets medlemmar, så att han under hela denna tid mera var oss en broderlig van, än en sträng befälhafvare. Med ett ord/ Kapten Forsströms förekommande välvilja, hans redbarhet och pålitlighet i allt sjömansskap, och hans älskvärda öppenhet, glada raskhet och fasta allvar läto oss i honom se urbilden för den äkta sjömannen. Genom allt detta gjorde han oss denna glada seglats dubbelt så angenäm, i det han visste att undanrödja alla obehag för dessa vid skeppsordningen ovane vikingar och sålunda ökade den allmänna trefnaden. Mätte han derföre i den gafva^*), som sällskapet denna afton, under en hans tillfälliga från* värö ur samlingsrummet, beslöt att honom framdeles tillställa« se ett ringa bevis af den aktning och tacksamma till* gifvenhet, som hvar och en af de Röpenhamnsfarandc Upsa-lienserne städse för honom skall hysa. v

Då tankarne på den stundandeskilsmessan och den snara upplösningen af detta vårt yngiinga förbund, som under.'såväl festernas jubel, som trängseln på farkosten, både under vackert väder och under stonn och sjögång, så broderligen och med en så oafbruten sämja hållit samman, måste blanda bitterhet i denna aftons glädjebägare, och dä den allvarliga stämning, som afskedet måste framkalla, fick sitt uttryck i nästan hvarje tal, så tog sig Cand. Carl Säve deraf anledning

#) Direktionen bar sedermera till Kapten Forsström, å sällskar pets vägnar, öfverlemnat en Skeppsropare af silfver, försedd med <ia pussande Inskrift

att yttra några ord om detta afsked. I det ban förde tankarne på återseendet, när ti alle eller åtminstone de fleste af oss åter engång skulie träffas, blott om några månader, i vårt hem såsom Studenter, i Upsala, påminde ban vidare om att särskildt vi, såsom Skandinaver, inom detta bem hade ett annat: Det Skandinaviska Sällskapet. Och han

slutade med att önska oss alla ett lyckligt återseende derstädes, och förband dermed en skål för det Skandinaviska Sällskapet i Upsala. — Sedan de församlade ännu tillbragt någon stund med hvarandra, skildes man åt omkring midnatten med inbördes lyckönskningar för sommaren och - med mången vann handtryckning för godt broderskap under färden.

fcftrdfigen «t.S JTull« — Hvar och en ville nu hasta till hemmet, för att hvila ut efter den händelserika färden øch-under berättelserna för föräldrar, syskon och kära an-förvander liksom återigen genomlefva de storartade, intressanta och ljufva tilldragelser, som i en så snabb vexling aflöst hvarandra både inom och utom fäderneslandet under de märkvärdiga tvänne förflutna- veckorna, samt att såmedelst hvar i sin krets väcka ett mera allmänt intresse för den ide, som med hela sin storhets makt gripit våra sinnen. Men då alla ångfartyg, i anseende till de många resorna, som efter det slutade lustlägret måste göras mellan Mariefred och hufvudstaden, häraf vovo upptagna, så nödgades nästan alla resenärerna stäfja sin otåliga längtan till hemmet och kvarblifva ännu en eller två dagar, tills ångfartygen åter påbörjade sina vanliga turer,

Upsala» .

SHiiilage** «I. <B "Juli. — Ek 8 denna morgon stego de af oss, som ämnade att tillbringa resten af sommaren vid Universitetet, om bord på en Upsala-ångbåt, för att återvända till staden vid Fyris' stränder* Vi utgjorde ett antal af icke fullt 40, — nu enda återstoden af det nyss så talrika sällskapet. När vi anlände till Upsala, voro alla dervarande Studenter oss till mötes och mottogo de ankommande med varma och högljudda välkomsthelsningar. Få aftonen hade kamraterna för oss föranstaltat en festlig sexa, der Docenten C. F. Bergstedt framförde välkomstskålen för resenärerna efter lyckligen och vät fullbordad resa. Skålen bé&vaTades af Docenten Malmström, som tillika fram-SMI

förde de Danske, Lundensiske oek Norske Studenternas Leis-* ningar till s a m tel i ge bröderna i Upsala.

Öek slöts så det minnesvärda Studentlåget öra sommaren 1855 med samma deltagande fröjd och gamman ? som det var börjadt och blef alltigenom fortsatt

Så snart de resande vid höstterminens början åter bunno anlända till lärdomsstaden, höllo de ett allmänt möte och beslöto enhälligt på Direktionens framställning att sända ett gåfva af några utaf den svenska litteraturens utmärktare verk till Köpenhamns Studenter såsom ett ringa minne af det o-förgätliga besöket hos dem, samt att hon skulle Öfverlemnas till "den ny Studenterforening'9, emedan hon då lätläst blefve lillgänglig för alla. — Och skulle Direktionen tillika förklara den hjertliga tacksamhet, till hvilken vi kände oss förpligtade emot alla de högre ämbetsverk, myndigheter och enskilde tjenstemän, med hvilka vi under vår resa kommit i någon beröring, såväl i Dau mark som Öfverallt inom S veri ge för den utmärkta välvilja, artighet och liberalitet, med hvilken de städse stodo färdige att gå oss till handa, ofta med stor uppoffring, icke allenast af tid och möda, utan äfven af på-rakneliga inkomster.

De tacksägelse-adresser, som kort efter hemkomsten vexlades mellan styrelserna för deltagarne i Studentmötena, följa här nedanföre:

1) Från Lund till Köpenhamn.

Danske Bröder! Egnade åt hvilan hafva några dagar forflutit > sedan vi gästade hos Eder, våra gamla, kära vänneri Dessa dagar hafva återfört oss från det brokiga, hvimlandc, brusande lif, som derinne i "det sköna, glada Köpenhamn" orøgaf oss, till våra stilla sysselsättningar i det tysta Lund— dessa dagar hafva kelt och hållet varit minnets och saknadens. Vi hafva på dem i tanken samman-lefvat med Eder, frassal med Eder, arm i arm med Eder genomvandrat Edra rika konstsamlingar ^ svärmat omkring i Eder stads förtjusande omgifningar, glömt oss qvar i det sagosköna, bländande Tivoli — ti hafva ej kunnat slita oss ifrån Eder, vi kunna det ej ännu och vi vilja det. ej» Minutligen gå tankens dufvoposter öfver Sundet oeh medbringa våra hjertans* tack för de oförgätliga stundeiy vi tillbragte hos Eder5 men äfven med penna och black vilja vi tacka Eder, på papperet framlägga ett svagt uttryck af den erkänsla, som hvilar på botten af våra lagande hjertan. Ja* heder och tack vare Eder, icke blott för de ståtliga fester, J crböden oss, utan ännu mer för vårt varma upptagande i familjernas sköte, för de

milda, innerliga fröjder de beredde oss! Varen öfvertygade att hågkomsten af dessa aldrigförbleknar hos oss, äfven om enskilde ej blifva i tillfälle att vid förnyade besök återupplifva densamma !— Ock nu lefven väl!

Å våra Kamraters vägnar: Lund d. 5 Juli 1843.

GUST. ANDERSSON, GUST. TAUSON. E.HOLST.

ERIK HJALMAR SEGERSTEEN. GUST.LJUNGGREN. O.LINDBLAD.

J. H. BOSTRÖM, V. C. A HOLMBERG. A. FR. LINDFORS.

ALBERT LYSANDER. JOH. CHR. TOLL, A. AHLANDER. A, ANDERSSON.

J. JOHNSSON. C. G. ÅHGREN. CARL SCHWEDER.

ESAIAS PALM. O. V. ENGSTRÖM.

2) Frau Christiania till K ö p e n h a m n;

Danske Brödre! Efterat vi lykkelig- ere komne tilbage til vort Hjem, er det os en kjær Pligt, at frembringe for Eder en Taksigelse fra de norske Studenter, som have deeltaget i det nordiske Studenter-möde i Kjöbenhavn; modtager da, Venner, vor bedste Tak for disse uforglemmelige Dage, som ved Eders og Eders Landsmænds utmær- kede Gjæstfrihed og Velvillie ere blevne nogle af de kjæreste i vort Liv, og som ved den Betydning, de fik ved den höitidelige Indvielse af de nordiske Ynglingers Fostbroderskab, skulle stane som stedse levende Vidner for os selv og Andre om den Aand, i hvilken vi Alle have lovet at virke. Det er derför ikke alene for Eders personlige Venskab og for de nydle selskabelige Glæder, at vi takke Eder, men meget mere foruden levende Erkjendelse af Eders nordiske Sindelag og Eders alvorlige Villie, at fremme Nordens store Sag, som ved dette Samvær dybt har gjennemtrængt os. Fremtiden er alvorsfuld og skjæbnesvanger, lader os da fremdeles holde trofast sammen, og med den Styrke, som Bevidstheden om fælles Bestræbelser for et delt Maal og gjensidig Tillid giver, kæmpe for Sandheden, for Nordens Udvikling og Selvstændighed. Vedblive vi stedse, besjælede af den samme varme Tro paa det Norden givne Kald, som nu har gjennemströmmet os Alle, at arbeide hver i yor Kreds, saa ville vi ogsaa haabe, at vore Bestræbelser engang ville lykkes, og at den Tid skäl komme, da alle Wordens Sönner samvirke med Mod, Kraft og Enighed for det Heles Vei. Med dette Haab være S hilsede fra os.

Frembringer ogsaa vor hjertelige Tak till Eders Medborgere og Medborgerinder for de mange kjære Beviser paa Velvillie og Tillid, som de have skjænket den norske Ungdom, og som vi altid skulle bevare i taknemmelig Erindring.

Det er ogsaa en Trang for os, at bevidne Eder vor Glæde over den Deeltagelsc, hvormed saavel vore Kammerater, som vore andre Landsmænd have fulgt vor Sammenkomst, og erfaret den store Opmærksomhed, som er bleven os til Deel, o§^ vi vide, att det vil være dem ligesom os saare kjært', engang at kunne samles med Eder her i vort Norge»

Modtager til Slutning 'tie 'norske. Ketsendes broderlige Hilsener og bedste .-Ønsker for Eders Födeland og Eders Universitet.

Paa de Reisendes Vegne Christiania d. 11 Juli 1845.

MART. NISSEN, CARL MÜLLER.ats.

5) Frän .Up. sa I a; till Köpeobaiaui*

Banshe Bröder! Vi bringe Eder härmedelst, i' ITpgaJar S fad eliternas nanan, vår varma och hjertliga tacksägelse för de oförgätliga dagar, som vi tillbringat i Eder broderliga krets. Vi skatte: oss^Iveklige att hafva upplefvat så stora och betydelsefulla tilldragelser soui de, hyilka- beteckna de Nordiska. Folkens andeliga och följakteligen fria återförening med hvarandra, Vi shaftie oss -.dubbelt lycklige att sjelfve hafva bevittnat och verksamt deltagit i detta nya förbunds-arbetey— ett arbete, som måste hafva framgång och bära sin frukt, alldenstund det,

utgånget'"från ett andeligt behof, hufvudsakligen rörer sig med andeliga krafter och sålunda i längden förblifver oberoende af de. till fälliga'yttre hinder, som kunna läggas i dess väg. Efter hvad vi hos Eder erfarit, har det blifyit oss klart, att den sak, för hvilken Banmarks jach Sveriges Studerande ungdom sedan några år sa lifligen nitälskat, redan är eller snart skall blifva en de Skandinaviska Folkens gemensamma angelägenhet. I och med detsamma bar det äfven blifvit oss till fullo klart, att den måste vara en tidsenlig, nödvändig och i allo rättfärdig sak. Detta är det Minne, som vi medföre från Edert fädernesland. Bet hörer till det slag af Min-n en, om hvilka man säger, a tt de inneh ära eij hel lefnads lycka. Se-dau vi nil återgått till våra alldaglJga bestyr, gifver oss dock detta id i ii ne dagliga högtider I och me

©ch sträfvat förgäfves, i och med det säkra hopp, att ånn midsom-marsfest, som vi tillsammans firat, skall bära sådana frukter, att den en gång skall anses förtjena en betydelsefull plats i våra häfdeböckcr. Detta skall inträffa den dag, då de Skandinaviska folken, sjelfständigt hvilande på sin nationala egendomlighet, skola känna sig fria i sin samhälleliga utveckling, lyckliga i sin odling, rika i sin fattigdom.— Och är denna framtidsbild en ungdomens öfvermodiga dröm, såsom någon väl torde påstå: så är den öfvermodig så som den mest lågande fosterlandskärlek är, och är en dröm, sådan som en hel generation drömmer den.

Banske Bröder! Vi täcke Eder för edert nit, eder kärlek till e-dert fädernesland, till oss, till Nordens frihet och ära J Vi taeke Eder att 3 icke förtviflat om Skandinaviens framtid, och att J egt den en-tbusiasm, som låtit Eder "-finna det enda stora och enkla medlet att betrygga den. Benria tacksägelse gäller icke Eder allena, Banske Studenter! — den gäller hela Edert ädla folk. Vi heise Eder alle vänligen, broderligen, och bedje våra Fäders Gud välsigna allas våra redliga sträfvanden. Lefven väl!

Å de resandes vägnar: Upsala d. 4 Augusti 1848.

B, E, MALMSTRÖM. OS C. MEIJERBERG. ARVID SÜNDBEBa

4) Från Upsala till Lund:

Ba vi nu i hemmets lugn öfverväge allt det minnesvärda, som vi under vår oförgätliga färd till Edra bygder upplefvat/ finne vi, alt de förbindelser, som vi derunder knutit, medföra sina lika kära som heliga pligter. En sådan är den, som vi nu gå att uppfylla, då vi hembäre Eder vår hjertliga tacksägelse för den gästfrihet och välvilja^ hvarmed J ginge« oss till mötes under vår vistelse bland Eder. Vi lyckönske oss att genom detta besök måhända hafva bidragit att förL2lå

framtiden befordra en lifligare ocb 'förtroligare förbindelse mellan fäderneslandets båda Universiteter. En sådan förbindelse bör vara af så mycket storn vigt,. som vår mannaålders: verksamhet, be)gad åt Fäderneslandets tjenst, förr eller sednare skall fora många ibland oss S personlig beröring med b varandra, ocb som dessutom detta Fäderneslands båtnad, såsom det stora mål, åt b vil ket. vi alla egne våra krafter, utgör en gemensam medelpunkt för allas våra skönaste, förhoppningar ocb ädlaste bemödanden. Med detta stora g em en sa mm a för våra ögon, skole vi utan svårighet lära oss att rätt bedöma det, sora särskildt tillbör hvardera' af våra Universiteter, Vi skole i detta särskilda lära oss att se — icke skiljaktigbeter, som måste söndra oss, utan hvarandra motsvariga ojemnheter, som endast behöfva sam-manpassas, för att så mycket fastare förena oss. Vi skole med detta betraktelsesätt lätteligen inse, att Sveriges båda Universiteter egentligen endast äro Ett stort lärosäte, hvilket genom omständigheternas makt sönderfallit i två, nära sammanhörande, afdelningar, af hvilka den ena fullständiggör den andra, och den ena följaktligen måste vara lika kär och dyrbar som den andra för enhvar5 som rätt nitälskar för det gemensamma Helas bestånd och förkofran.

Med detta sinnelag, Vänner och Bröder! skole vi icke kunna missförstå hvarandra. Vi skole med detta sinnelag kunna göra rättvisa åt hvarandra, med broderlig välvilja erkänna hvarandras företräden och med broderlig mildhet bedöma hvarandras brister: icke på korporationen kasta skulden för individens obetänksamhet eller oförstånd, utan alltid och allestädes i Allas heder älska och upprätthålla Tar egen. Och framför allt skole vi möta hvarandra med den broderliga uppriktighet, som ensam är i stånd att skingra alla skuggor, lösa hvarje missförstånd, samt ställa oss till hvarandra i det öppna förhållande, som anstår ungdomen och de grundsatser, som den i våra dagar

så högtidligt bekänner. Det är med detta sinnelag som vi slutligen bjude Eder ett varmt och hjertligt Tackl Lefven väll

A de resande Upsala-S tuden temas vägnar: Upsala d. 1 Aug. 1845.

B. B. MALMSTRÖM. * OSC. MEIJBBBEEÖ.

S) Från Christiania till Upsala*):

Venner, Brödre! Forskjellige Omstændigheder have forsinket dette Brev, saa det nok kommer for seent til egentlig at underrette Eder om vor lykkelige Hjemkomst fra Kjöbenhavn. Men vore Ord her skulle ikke blot udfore Hofligheds Pligt.

Ti sende Eder vor dybfölte Tak for Samværet med Eder i hine glade, minderige Bage. Bet mangen af os troer at have fundet den iblandt Eder, hvem han fortroligt og tillidsfuldt turde nærme sig, og med hvem han med de kommende Aar kanskee kart faae slutte et altid velsignelsesrigere Venskab, O men lier maa disse mere private Forhaabninger og Glæder træde i Baggrunden for Betragtningen af de Tego, vi lykkedes at see paa Stemningen, Sindelaget i Almindelighed

*} Bet, bref, som i slutet af Juli månad ankom till Xunds Studenter ifrån de resande Christianenserne, kunne vi icke här införa ? då det icke, oss veterligt, blifvit allmängjordt.ÄlSf.

ho» Eder mod o* -Nordmænd, og—'..hvarför ikke a/ge det? — for Glæden af hos os selv at föle, hvor let og godt vi »yntes at kunne slutte os til Üpsalabrödrene- Lader os gjensidig troe og glæde os ved at troe, at i dennevakkre Midsommerstid er en' Pagt indledet mellem vore Universiteters — Nabouniversitetemes — Borgere, som — om Gud lægger sin Velsignelse til —vil vorde os selv til Hygge og Ære, vore Fædrelande, vort fælles Norden til Glæde og Held.

Det vil være Eder kjært at bore, at voit Reiseselskab ved Tilbagekomsten til Hjemmet fik see ret mange Beviser paa Kammeraders og Landsmænds levende Deeltagelse och fulde Tilfredshed med vor Færd v vort Mode ved denne Sommers skandinaviske Fest Ogsaa delte skat styrke os i Troen paa, at det ikke var nogen forfængelig Ung-domstanke, som drev os Eders Broderfavn imöde.

En Bön: Sorger for, at det "Velkommen til Norge!" som fra mange glade Munde löd for Eder i de lijöbenhavnskc Venners Kreds, ogsaa naaer Eders hj emme værende Kammeraders Ören; "have J troet at det var meent som det blev sagt, saa lader dem troe det samme!

Ja maatte ved et saadant Stud en term öde, et saadant Folkemode i Christiania ogsaa Norge faae vise at det mægter med Liv og Aand at fatte Tidens store Tanke; maatte dermed alle de trende Folks gjensidige Agtelse og Venskab og virksomme Sammenhold være fuldt betegnet og varigen grundlagtl Saa hvælver sig Himmelen dobbelt skjön over vört skjönne Nord,

Brödre! Vi •hav« med Förnöjelse spurgt Tidender om Eders skjönne, heldige Hjemfærd, Vi tilönske Eder alt godt fremdeles til Legem og Sjæl. Lever vei!

Paa de reisende Norske Studenters Vegnc: Christiania d, 18 Juli iMS.

MART. NISSEN. EILERT SUNDT. B. A. KROHG.

Sluteligen införas här trenne af de qväden, sora skalder på olika punkter af Skandinavien sungit i anledning af detta Studenttåg:

Mandø "'TaR"

for den i Ridehuset för Månd tillbragte

fra Mr Etiitsraml m. m. Finn Marjrnmen HM de Norske Studenter*

A fa min ni, ";-

ÖUfcar

Frelsi og frægè1 Jbvar fyrrum bafol sitt i>oi,

Leingi lifi JDu leturgjöro' v-um-ioærö',

Sem af barnabSrauni-'-besta 'giaurn er færa:

Lif-du loft vor ra!

Lif-du i söguni Siiorra! Hitni til pin heit äst hins, er lifir.j j)orra!

Ædra eingin bifi

Uiulir pinn rifU Erlings og Einars;aél't*rs.prei'iigw'r"M! (c t8is/>j """B* J, GröndalUê

Fri Oversættelse.

Bedstefædres Fjeld, Slette, Dal og Strand, Friheds, lijækkeds, Æres ædle Fosterland, Længe lyse din svundne Tids Bedrift Klart i SönnesÖnncrs Sagn og Hvad og Skrift!

Snorre, Sæmund, Äre

Mindet tro bevarej Det til Daad opvække dine Sönners Skare!

Höit din Aand sig hæve!

Hjertet aldrig hævet Einar* og Erlings Afkom hædret leve!

FINN MAGNÜS8E&.

Når Öfver Neckens dunkelgröna salar Sitt silfvertak den kalla vintren »..sträckt, Och djupt i skötet utaf Skandiens dalar Det rika hoppets skörd låg snöbetäckt, Ett ord gick ut från Saxos tempelsalar, Af minnets röst i yngling«bjertan väckt; Det talade om Kordens frid och styrka, Och rågade på tro och vänskap yrka.

Och svar det fick från Selands gröna lundar«,, Från Jutlands strand, den vestervågor slå. Och aningar om ärans dag, som stundar, Begynte mäktiga bland folken gå; De talade om välde, som sig grundar På broderskap, och evigt skall bestay Nyvaknad glädje brann i deras sinnen, Och starka söngo de om forntidsminnen.

Och sången växte5 ifrån Asagrafvar, Från Norges fjäll och Finlands djupa skog Den återklangl och hårda kampaglafvar X skidan rörde sig: de slumrat nog. Fastän ej Sieipner öfver fälten trafvar Med Odin fram, der Thor mång' jätte slog,: Nu folken lyssna dock till Nordens ande Och ynglingssången går kring allo lande.

Upp, Skandiens söner I jag till strid er kallar^, Till kamp och seger uppå andans fält. Och när härnäst trumpetens maning skallar Och krigsrop ljuda genom verlden g3l.lt/ Då storma vi med makt emot de vallar. Som mörkrets furste har omkring sig ställt$. Och öfver jorden, som vårt blod inviger, I strålar segerdagens morgon stiger.

<t** Skånska Conesp. 1845 N:o St.)

G.-NYBLÆ.U&317

Ber borta i söder, der svallar ett Sund Emellan två grönskande stränder.

Deröfver om sommaren Leire till Lund Sin helsning mtå svalorna sänder.

Ber sågo de gamle väl fordom ibland

En underlig hägring i natten, När dimmor, som drömmar, uppstego vid strand

Ur vikarnas slumrande vatten.

Då börja der skepnader sväfva i sky

Och vattnet af fasa att brusa: Be skuggor de mötas och Lampa och fly;

Men ängsliga vindarne susa,

Från furornas fjällar, från bokarnas ö ,

Sig samla de töckniga skaror. Be mötas i skyarna högt öfver sjö

I strid utan dödar och faror.

Ber rida de vålnader, gammal och ung: Sten Sture oc V Norrby och Blenda^

Och Absalon Biskop och Waldemar Kung Och Gariar förutan all ända.

Och vindlös der seglar en flotta)nea* hast

5?å Sundets omtöcknade spegel. Kung Christian der står vid sin knakande mäst,

Omiladdrad af blodiga segel«

En drabbning der ståndar vid midnattens Tid: Standaret det sjunker och hafves.

Be kämpa så hård och så mödosam .-strid5 Men kämpa de måste förgäfves.

Ty sådan var domen, som Herren dem gaf,

I döden om strider att drömma, När hjeltarne stego med hat i sin graf:

Bet hatet de kunde ej glömma.

Bet skräcker dem upp ur sin saliga ro:

Be äro till fullo ej döda. Men städse förgäfves på seger de tro:

Ej ära de vinna, men möda.

Så höllo de ofta sin fåfänga strid,

När sommarens vänliga måne Sig höjde derofvan och lyste sin frid

Utöfver båd' Seland och Skåne,

En gång de så stridde en midsommarsnatt, När morgonen redan var nära, '

Och segren var ingens och striden var matt: Bien solen gick upp i sin ära.

Tillbaka det dimmiga svärdet igen Be itöttc i dimmiga skidan,MS

Bock trötta af striden de väntade än Ocb stodo i ängslig förbidan.

Men plötsligt de sågo på Absalons stad:

I glädje de sågo den simma. Ocb tårar de sågo på höllarnas Mad

Ocb purpur på morgonens dimma.

Tillredas de sågo så ljuflig en fest,

Hvars like väl aldrig de skådat. Bet skulle der bomma så sällsam en gäs£?

Som länge sin ankomst bebådat»

Ben gästen man vill efter Fädernas sed

Ett tre dagars gästabud gifva. Ty komma ban vill för att sluta den fred,

Som evig i Norden skall blifva,

Be skepnader böga, de vålnader grå

/Förundrade skåda den gamman j.— Men sönernas mening de börja förstå

Ocb slå sina bänder tillsamman«

Ba vaggas de skuggor af vindarnes sus

I drömmar ocb eviga vårar: Omsider den festliga morgonens ljus

Bern löser i kärlekens tårar.

Ben morgonen föll der så ljuflig en dagg

På Sundets välsignade stränder. Men Nordiska kämpen af qvaljande agg

Ej mera i grafven sig vänder.

Ock slutad är skuggornas fåfänga strid,

När sommarens vänliga måne På bimmelen vandrar ocb lyser sin frid

Utöfver båå1 Seland ocb Skåne.

B. B. MALMSTRÖM. ClÄtolligensW. utg* i Upsala^ 184öj N:o 24.)

Vår berättelse är im slutad. Vi hafve, såvidt vår inskränkta förmåga det medgifvit, sökt att skildra vår händelserika pilgrimsfärd ocb det märkligaste, vi derunder genomlefvat. Vi hafve återkommit till den punkt, hvarifrån vi i vår beskrifning utgingoP ocb kunde således säga läsaren farväl. Innan dess må det likväl tillåtas oss, att, hufvudsakligen såsom en redogörelse för totalintryeket af resan, tillägga »Ügra betraktelser, som otvunget erbjuda sig för enhvar 5 for hvilken dessa dagars tilldragelser ej sväfvat spårlöst förbi liksom skyarna öfver himlahvalfvet, eller skeppet öfver hafvets yta.Siø

Dessa dagary som vi i sanning kunne förliJkna vid "förtrollade skottdagar, inskjutna i den hvardagliga verklighetens år", inom hvilkas korta rymd så mycket lif i det närvarande, så mycken framtidsaning och framtidshopp trängde sig tillsammans — voro de blott ett flygtigt rus, som skulle bortdunsta vid återtagandet af de nyktra alldagsbeslyren? Och dessa känslor af helig en Ihu sia sm, som då glödde i hvarje bröst —. voro de af en lika förgänglig och ovaraktig natur, som de blommor, hvarmed man beströdde var väg: skola de val vissna och förblekna liksom de? Eller skola de icke snarare oförgängligen lefva qvar hos de Üeste deltagarne i det minnesvärda taget, och likt ett osynligt eldr ämne , verkande i deras inre, elektriskt meddela sig atan-dra, sprida sig, och sålunda småningom genomtränga den, stora massan af Skandinaviens folk, luttra och skara henne från sista återstoden af fordna tiders hrödrakat?'— Yi vete, och hafve hört det uttalas, att de båda alternativeriia ligga i det upp vågande slägtets hand, att det beror på det u ag a Skau din a vi en, hvad gestalt framtiden kommer att antaga; när så är, bör detta vara oss en ännu kraftigare sporre till förökad verksamhet. Och öfver vår uthållighet i denna verksamhet, i sträfvandet till det stora målet, öfver vår trohet i vår kallelse, vår ståndaktighet i kampen under Skandinavismens fana — deröfver skall engång framtiden af-kunna sin rättvisa dorn. Huru denna dorn än må utfalla, sa skall den likväl —derom are vi förvissade — ej stämpla dessa ömsesidiga studentbesök såsom blott lustfärder, företagna af ett nyfiket ungdomsbegär att se sig om i verlden, utan erkänna, att djupare, mäktigare drifkrafter här voro I rörelse; att betydelsefullt allvar här•Mg på [bottnen af den skummande glädjebägarens att inga stundens tillfälliga, småaktiga intressen, utan ea upphöjd framtidsidé, lifvade yngr lingasinnet; att ynglingarne jublade i första strålarne af den gryende sol, hvars fulla uppgång skall lyckliggöra kommande slägter i Norden. Ben skall ock, denna framtid, opar-tiskt uppskatta de verkningar, som utgått från dessa möten, och i klart ljus se, huru mycket de bidragit att väcka och utbreda tanken om Nordens enhet; huru denna i sjelfva Verket med hvarje nytt möte tagit ett nytt steg framåt, samt förvärfvat allt flere vänner och anhängare. Oberäknadt alla de tysta, dolda verkningarna, hvilka ej kunna påpekas med ett: se här och se der! men som det oaktadt torde varade vigtigaste och mest kringgripande^— oberäknadt dessan220

sage vi, kunna andra, i öppen dag liggande, redan uppvisas. BehÖfve vi val ens erinra om, att de Skandinaviska Sällska-perna i Köpenhamn och Upsala, hvilka bada, ehuru i olika grad, ega slör förtjenst med afseende på vexel uf by te t, spridandet och bekantgörandet af de tre brödrafolkens litteratur, stiftades år 1845, hösten efter Upsalatåget, samt att Norge, om det också icke har något sådant sällskap, dock inom Studenterforeningen i Christiania eger en Skandinavisk Kommitte, som besörjer bolsutbytet, och dymedelst sprider hågen för och kännedomen om de båda andra ländernas litterära skatter? BehÖfve vi väl hänvisa till det lifliga, omisskänneliga

deltagande, som de resande 'Christianenserne och Lundenserne erforo af sina medborgare icke mindre vid afresan ifrån hemmet, än vid återkomsten dit tillbaka, samt till det, sora Upsalienserne rönte på alla de Svenska orter, i alla de städer, hvarest de visade sig; och till alla dessa tal, som der höllos, och de deri förekommande otvetydiga yttringar af lefvande värme och Sympathi för det fostbrödraband, vi gingo att knyta? Öfverallt voro ju studenternas fester tillika verkliga folkfester.

Och tror väl någon, att denna sinnesstämning skulle i vårt fädernesland varit densamma utan de vexelbesök, som redan under lång tid egt rum mellan Universiteterna i Lund och Köpenhamn, och utan det sedermera företagna Upsalatåget? eller hajr ej från dessa till en betydlig del utgått den försonande .anda, för hvars kärleksvarma fläktar det gamla nationalhatets frost och is smultit hort? Ej som skulle vi mena, att denna anda icke eger någon annan djupare grund, att den icke framqvällt ur det närvaraöde folklifvets innersta och har sin naturliga rot och förutsättning i hela Nordens historia, — men hos den närvarande generationens ungdom liar den först kommit till verkligt genombrott, i den utkorat sitt egentliga redskap. Dessa festliga sammankomster kunna derföre anses såsom lika många akter i det stora dramat af den Skandinaviska idéens utveckling. Ännu ett bevis derpå! Vi komme dervid till Norrmännen. Den Norska ungdomen, hvilken i början mindre verksamt deltog i de Skandinaviska rörelserna, lät dock den Skandinaviska idéen ej länge förgäfves klappa på sitt hjertas dorr; utan började snart, om ock med försigtighet, att lemna henne insteg i sitt sinne och öppna sina Ögon för hennes höghet och skönhet. Såsom det första allmänna tecknet till ett sådant deltagande betraktade vi Christianensernes221

svar*) på den fritn Lund till dem u<gångna inbjudningen att deltaga i Upsalafärden; och såsom ytterligare ett tecken dertill uppfattade/ vi den till de Danske och Svenslie studenterna i November 1844 utfärdade uppmaningen att liktidigt med dem fira -Knut s-dagen (d, 13 •Iimuari), eller, såsom orden lydde, på samma dag och stund - "modes i Aanden og tomme Bragebægeret for Norden og dets gamle Minder". Och när de slutligen» lyssnande till vår inbjudning att med oss sammanträffa i Lund ocb Köpenhamn, beslöto sig till ett personligt möte, da väntade vi, att de ännu mer skulle gripas af geiueiisamhetens mäktiga känsla. Och i denna vår vän Un blefvo vi ej bäller bedragne: i de Svenske oeb Danske kamraternas-.'armar tog broderskänslan ut sin fulla rätt oeb framvällde i bela sina friskhet. Också andades de JN or ska talen den djupaste känsla af ögonblickets betydelse ocb en ej mindre lefvande tro på åen idés makt, till bvars tjenst vi invigde oss. Denna sinnesstämning bar ej bäller förnekat sig i det sätt, .hvarpå Norrmännen d. 15 januari i är firat sin patriotiska högtid till Fädernes minne, oeb i de skålar, de vid detta tillfälle egnat Sverige och Danmark, och särskildt de Danske ocb Svenske Studenterna» dervid tillika förnyande den i Köpenhamn högtidligen framförda inbjudningen att gästa i deras krets.

Den Skandinaviska Nordens enhet var den tanke, som dref de unge resenärerna ut på deras vikingatåg; Nordens enhet var det helsningsrop, som från hvarje stad, eier de landade», ljöd dem till mötes; Nordens enhet var slutligen den lösen, som på Sundels bägge stränder skallade ur tusendes bröst ocb bevingad flög Öfver hela Skandinavien, för att finna gensvar i otaliga hjertan. Denna enhet är ock cl en grundton, som gen oink i ingar alla sånger och verser, det thema, som alla tal med större eller mindre kraft genomföra. Danskarne hafva isynnerhet nied klarhet, bestämdhet och skärpa uttalat denna hufvudtanke, liksom i allmänhet hos dem de Skandinaviska sympathiermu hämtande näring och lifskraft ur ett grundligt studium af den Nordiska forntiden, slagit de djupaste rötterna och mest nedträngt lill det egentliga folket. — Men denna enhet, hvartill de Skandinaviska folken sträfva, buru skall bon fattas, under hvilken form skall hon verkliggöras? Skall hon medföra en fullkomlig sammansmältning af Nordens tre Nationer till en,

*) Se Beretning omSiudenteiJloget Ui upsala i Juni Ma»ned 1845, pag. 12 och följ.222

med utplanande af den individuella-prägel och det egendom* liga grimdlynne, som särskildt utmarker enhvar af dem? Skall hon stadna inom gränsorna af en s. k. andelig» inre förening, eller skall hon äfven leda Ull en yttre, politisk? Dessa och dylika spörjsmål hafva blifvit framkastade och mer än en protest inlagd mot Skandinavismen på grund af de olika svar, man trott sig hora afgifva. Men hvem skulle väl vilja hafva något att skaffa med en förening, som hade till följd en de särskilda nationaliteternas nivellering och sammanblandning? Vitro derföre,

att en sådan uppfattning af den Skandinaviska idéen hvilar på ett fullkomligt missförstånd af dess verkliga väsende. Ett slikt bortskänkande af den egna folkkäraktåren och inympning af en främmande, låt vara närbeslägtad9 skulle vittna om foga nationell sjelfkänsla och sjelfaktning, samt ej kunna ske utan offret af folkets moraliska personlighet. Hvad man således kan önska år derföre en harmoni och enighet mellan sjelfständiga, som vilja bevara sin individualitet fri från främmande tillsatser, en verklig treenighet eller ett till fullo ömsesidigt förhållande—% ett förhållande, i hvilket hvarje folk, utgående från sin egen centralitet, sin egendomliga naturs kärna, utvecklar sig vid sidan af de andra tyi sann universalitet i Nordisk anda, under medvetande af allas ursprungliga och bevarade slägtskap, gemensamma minnen och gemensamma framtida mål. Endast på detta sätt kunna de hafva något att gifva ock mottaga af hvarandra inbördes; endast sålunda kunna de komplettera hvarandras sträfvanden, hafva hvar och en sin andel i det stora samfälda arbetet och derigenom blifva hvarandra rätt oumbär* liga. Hvarje folks nationella egendomlighet, långt ifrån att genom en förening med de öfriga förintas eller utplånas, skall derigenom först komma till sann utveckling och fullt sjelfmedvetande, på samma gång som hon skall befrias från egoistisk slutenhet inom sig sjelf och derifrån oskiljaktig ensidighet och fattigdom. Att så verkligen skall blifva förhållandet, att en utvecklad gemensamhetsanda och innerligare förbrödring emellan Skandinaviens trenne folk, på samma gång som det skall befordra en allsidigare utveckling af deras krafter och anlag, tillika måste drifva hvar och en djupare tillbaka inom sig sjelf, lifva det äkta intresset för det egna oeh öfverhufvud verka stärkande på national-kän-slan'— derpå torde i sjelfva verket Banmark i närvarande stund kunna afgifva ett bevis. Vi syfte på den Danska Nationalitetens kamp i Slesvig. Vi tro nämligen, att denna225

manliga, fosterländska kamp, som gäller icke allenast Danmark, utan hela Norden, och tar de '.Wigas te anspråk på allas vårt deltagande, bämtat förokad eld och styrka ur det vaknande medvetandet om de Nordiska folkstammarnes enahanda verldshistoriska kall oeh bestämmelse/ Hvarje fotsbredd land, och hvarje den minsta del af nationens andliga egendom måste då få ett fördubbladt värde, betraktas -såsom en allas tillhörighet, hvaraf vården blifvit henne anförtrodd*).

Vi hafve uttalat vår öfvertygelse med afseende pA det Skandinaviska tmionsbegreppets ställning till de särskilda nationaliteterna5 och komma nu till den andra frågan, nämligen huruvida den åsyftade enheten skall blifva blott af andlig eller äfven af politisk natur. Förstår man med en andlig förening ej ett tomt ljud, utan någonting verkligt; innefattar man derunder något mer an ömsesidig gästvänskap och förtroliga samqväm; menar man dermed en förening "i anda och samling", eller en likstämmighet i önskningar och intressen, ett samlif i litteratur och konst, en endrågtig sträfvan för ett stort gemensamt ändamål, för framtida odling och förkofring, — så tro vi, 'att i en dylik andlig u-nion ligger den enda säkra borgen för de Skandinaviska folkens framtida bestand och lycka. Hvad den åter i politiskt hänseende bär i sitt skote, kommer framtiden att utvisa. När idéen hunnit att mogna, när folken engång i sin helhet kommit till fullt medvetande af densamma, då skall hon inträda på det politiska gebitet. Eller menar man, att Samhället icke hörer till Folkens andliga lif, och att den poli-ska utvecklingen kan godtyckligen ryckas ut ur kretsen af Andens öfriga rörelser? Problemet af en yttre samhällsförening , i hvilken form en sådan är önskvärd och verk-ställbar, tillhör emellertid kommande slägter; och säkerligen skall den närvarande generationen hinna att nedstiga i grafven, innan den sett den inre gemensamhetsandan — hvarje

*) V£ kunne bär, vid frågan om den S les vigs ka striden, ej nmlcvtrycfoi vår förundran öfver Tyskarne, soto sjelfve arbeta på sitt lands nationela enbet ocb dessutom bäfva gemensamma kultur-intressen med (Jet Skandinaviska Norden, det oaktadt ej mer respektera ett grannfolks nationalitet, än att de, med åsidosättande af billigbet och rättvisa, oaflåtligen.'arbeta på-att undertrycka densamma i Danmarks sydligaste del. "Vi tro dock, att dessa inkräktningsfiJrsök ej utgå från sjelfva det tyska Folket, utan bedrifvas af en fraktion inom hertigdömena Slesvig oeb Holstein, som med skenbart nit för den tyska nationaliteten, den der skall vara förorättad af den danska, söker all bemantla sina egna egennyttiga politiska planer.224

yttre förbindelses nödvändiga förutsättning — rätt lefvande uppblomstra i Skandinavien och fullkomligt genomtränga den stora massan af dess folk.

Man bar sagt, oeb det bar till öfverflöd blifvit upprepadt, att vår tid är en söndringens tid, att en allmän, genomgående splittring och negativitet är hufvuddraget i dess karaktär. Men erbjuder den då inga företeelser af en gla« dare, mera löftesrik och positiv beskaffenhet? År ej det Skandinaviska enketssträfvandet en sådan? Och är väl detta någonting tillfälligt, isoleradt, utan sammanhang med den allmänna riktning, som de Europeiska folkens tänkesätt tagit? Det kan ej nekas, att rörelser, likartade med de Skandinaviska, visat sig bland de Germaniska oeb Slaviska folken, att äfven de vaknat till medvetande och erkännande af sina vidt förgrenade stammars enahanda ursprung och bildning, samt att de avbeta på att så nära som möjligt sammansluta sina medlemmar i ett stort gemensamt intresse för inre förkofran och yttre bestand. Häntyda då icke alla dessa rörelser på en ny vändning af den Europeiska mensklighetens historia, och berättiga de icke till förhoppningar, att i en framtid den dag skall inbryta, dä Europas samtliga nationer skola varda förenade i ett enda, dem alla omfattande folkförbund, och då den sanna friheten och skönheten ur folklifvets sköte segrande skall framträda såsom den kristna verldens verkliga egendom?

Enligt uppdrag af de öfriga, vid det Nordiska Studentmötet i Köpenhamn församlade Student-styrelserna, utgifyes denna Berättelse af Direktionen för de resande Upsalästu-den terna.

Upsala i Mars 1846.

W. A. CføHsien. ®m. Meijer-Sjers?. P. J. Petersson.

Arvldl Swtidl&efgr» €*»rl Säve.

-hhHH^44-»4*-«.225

FOMTEOTMINCI

öfver

Deltagarne vid Studentfesterna i-Lund och Eopenhmnn i Jvni månad 1845.

1) fråra KttpenliAinifc«

Aagesen, A. Aarestrup, c. med» <fc

chir« aarestrup, C, st. pli. Adler? J.

Agerskov* C. 'C. pli. Ahrensen, d:r med. Andersen» C st pli. Andkjœr, L i eutn.

..•/renfeen, tf Aschlund, J. st, pli,

-rfjwetw, i*, fp", c. th.

Baadsirnp, c. pl«. Bagge, J. W. c. th. Bagge* O, IJ. B agger, C. Pastor. Bahnson? J. J. st. pli. B allin, d:r med. Balslöv, S. Th. Bang, Etatsraad, Bang, J. Barfod, C. T. Barfod, Fr. Bartholin, Skoleforest, Bauditz, J. Bag.

Bech, C. st. jur. Bech, tf. st. th. Beck, J. €. Beck, st. jur. Beck, st. wied» Begtrup, J. tf. c. chir. Behrend, J, fV, Behrend. P. L. Behrendt, tf

JBehrmnnn, tf. C B ei faur, J. F. Bendtsen, L. C. Bendz, B. tf. Bendz, Professor. Benedictsen, B. Bentsen, N. Bentzen, C. tf. »t.'A. ÜcjiÄon, C. v. Benson, £. JT. st. ph. Berg, L. c. ph. Berg, tf. st. med* Bergsiie, A. F. Docent. Bernth, J. st. th. Bertehen, L, P. st. th. Btnser, K tf. c. th. Binzer, O. at. th. Bisted, U. st. th. Bjerg, €. A. Bjerregaard, €. Li en ta* Blaitmfeld, tf. c. th. Bleehingberg,C. »t. jur. Blicher, C.' st. th. Blicher, J. M. st. th. Blicher, P. tf. c, ph. Blichcrt, L. P. st. med. Blichfeld, tf. J, stpb. Blichfeldt, Jul. Blichfeldt, Ü. Bloen, Th. Bloch, W. T. Blom, E. JV. Blœdä, IV. G. c. th. Boesen, tf. F. c. th. Bocthe, U. c. th. 'Boding, €* st. ph. Boetius, J, L.

Bohr, tf.

J^o/tr, tf.tf.

stitutbefttyrer. Boisen, tf. «. th. Boisen, P. Bolvig, C st. th* Bolvig, tf. st, th, Borch, €. st jur. * Borgaard, C. Bornemann, &amtner~

raad, LandsoYerrets

Åss ess. Borrics, C. A. st. ph. Borries, G. c. polyt, Brackle, PV% v. Brauuen» Tandlæge, Brandes, Ij. Brandis, I>. st. jur. Brandt, C. Brasen, Carl. Bräsch, O. uf. Brådt, tf. TÅ. »t. th. Brion, tf. c. med. éC chir* *Bri\v, €. c. th. Br for, St tik. Brock, G. c, jur. Brock, J. tf. st. ju*. Brucher, C* Bruhn, C. P. st. ili. Bränmc&e» ^?. st. med. Brwimj -^. M. Bruun, B, at, ph. Urim», Chr, Bruun, tf. Br#un, tf. Bruun 9 £. st. jur. Braun, J-, st. ph.

* Medlem af Rf.ityr^l.ic, Knmmitt* rllsr 7) it ok l inn.

JH22Ü

Bruun, M. 1\ Bruun.

Brusch, tf. L._ BröchnerÜH. mag. •*• Bröndsted, C* O. Buc/t, F. st. tb. Buchwald, Forst-c.

Bull f c jur, Bulow, 4* F. c. jur. Bunkeflod, F. *J. Bur*,* "B." *»• Pn- , Busck, J. £• **• medV Boggildyc. til. Böie, A. J. •*• medi JBörre, F. st. jur. Boye, BL c. jur. Boye, J.

Callisen, B. c. roed.

c«r^c», f. st. th.

Caroe, tf. c. th. Caröe, Bat.-chir. CrtsfenskjoW, Copiist. Chiewitz, J* c. th. CÜirisfeti«en> I/, c. th. C/iWstcnÄCii, F. st.jur. Christensen, Th, C Clausen, ff. G. st. jur, Cøtø, C st. jur. Collsirup, K Coninck, A de. c. jur. Coniiick, F, rfe. Corfixen,HI c. med. Corfce», JL. tf. st. jur.

BaM, ff. c.ph. Ro de-mest.

B«W, Ta. st. med.

B«M, CancelHst,

Dahl

Dahlerup.

Damkjær, J. E* c. jur.

Danchell, E*

Danckert, F. c. pli.

Bau, C/ir. st. th.

David, C. N, Profoss,

BavW, TF". «*

Betefcmann, CanccIH-raad.

Dclbamo>0. ff. c.jur,

Delbanco, W, c. jur.

BewÆM, B. st jur.

Diechmami, F. A* st.

med. Diechmann, e. th. Bifsei, st. th. Djörup, Fr. Distr.-

lisege. Dorph, C.. '... Dorph, F. Borp/i, F. ff. Dorph, T. st. jur. Dorcheus, A. F. Dorscheus, c. th. Dreier, F. ff« Dresing, F. JY. »tjur. Dreyer, ö, Driefer, Justitsraad. Dynesen, N. st. ph. Dyrhauge,P.C. st.th. Bi/rZwnd, Fr.

Ffc&esen, B. jft c.-th. Eckardt, C. Eckardt, Chr. Elders, E. B. Kammer-

raad. *Fi6e, F. ff. C. ph. Boghandl. , Engelsted, J. st. th. Enqelsted, & Erlandsen, st. th. Erslev, E. c. ph. Ewert, Fr. c. ph.

Faaborg, F. st. th. F«Z»er, C. G. Fafcer, «T. F. st. th. Faber, F. Insp. Ted

PoJyt. Læreanst. Fabricius, A* C. st. th. Fabricius, . F. Bibl.*»

secret. Falkenskjold, A. st.

med. Fangel, G. E. Fasting, J. M. st. jur. Faurschow, iY. Fausbull, W. st. th. Feilberg, F. Fibiger, O. st. ph. Fibiger, U, . Find, ff. C. JFW, *<• F. st. th. Finsen, ff. st jur. Finsen, V. st. th.

Fischer, F. Fischer, c. jur. Fiseher, Underlæge. Fisker, L. c. med. Fjelstrup, Chr. Fjelstrup, J. C. f^a^fad, F. laeutn. Flmmer, F. st. ph. Flensburg, Th* st. ph. Fog,M.M. Fog, Th. c. th. Forc/tÄ-ammer, */. IV. Forchhammer, c. ph. Frederiksen, B. st, jur. Fric/i, if. Fnw, C. Friis, Fr. Friis, L. st. pli. FrttV, TV. st. th, Friw, F. st. th. Fritz, PT. st. ph. Frorf, F. st. th. Funder, st. th.

Éradf, F. st. jur. GaÆ, F. ^. c. ph. Gfarfe, F. st. med. Gammeltoft, c. th. Gemer, ^. Underlæge. Giessing, C. Giessing, J. c. th. Giessing, J.. fif. st.ph, Giessing, F, st. th. Giessing, S. S. c. th. Giödesen, C. c. ph. Giödwad, J. F. c. ph. GZflÄ.», F. c. th. filwt, c. jur. fiZitcfot«***, c. jur. Goldschmidt, c. ph. Gotlschalk, JB» Oyer-

Jæge. fio†fcscAaZfc, I^V st. med. Gradmann, Bat.-chir. Gram, A. Gregersen. Groth, F, fif. Caneelli-

raad. firoffc., F. c. th. firove, fi. C. th. Grundtvig, «T. Gruner/ c. jur. Grön, C. XHstr.-I/æge. GrönZwnd?, !df« c. jur.%w-

GrQidunds C. .;'"• Grönlund, £• st. th» Grönvold, C* Gude? c. tli. Guldberg* Høegh-* C.

st, jur. Guldborg* Proprietsir. Guldbrandsen, A* c. tb* Gundel, B. st. med. Gundorph, 17. c. tu. Guntelberg,

Hage, Moth. c. jur. Hagemann, F, st. jur. Hagerup, lr. Lieutn. Hatt, C st, jur. Hatt, Overaudit. Halle, v. Hammer, F, X. Hammerich, Fr* * Hammerich, uf. mag.

art, Hammershaimb, Uf. st.

tu. Hannover, J. Hansen, A. st. th. Hansen, C st. th. Hansen, C. F". v

Hansen, F, st. pli. liansen, F. J. c. jur« Hansen, G, c. ph. Jffatwen, il. G, st. Ib, Hansen, J. Hansen, J, C* Hansen, J. H. Hansen, Jfcf. Hansen, P. C* Hartmann, Secretair. Hassèlcfvist, JU, Hasselriis, W. st th, Aastrup, J* st. jur. Maltesen, W, st. ph. Haugsted, Chr. Haxthausen, Ho fjunis. Haxthausen, st. jur. Heckscher, X. <;, jur. Heiberg, C. Heiberg, E, Heide, A* st. th* Heide l st. jur. Beilmann, X. st. ph. Helms, J. s t. th. *J8Wui<#, JFr. CapelL Helweg, X. c. th.

Herforih, C. Herman, C. c* ph. Hershind, A. Hertel, H. st. th. Hertz, JT. st. th. jff/orf, jr. st. th. Hjort, Fuldmægtig.

^*S8

Mae fod, S. €. jur,

Mo fod, J, t. pli.

Kongsted.

Kopp, M. st th.

Kornerup, BSanls-assess.

Krag,, M. st Jur.

Er årup, N. ,

Krebs, G. c. tli. *Kriegcr, A. Fr, Lector. Krohn, S. Krossing, Nieolai, Can-

tor, Kruger} ^ustits-raad. Kr by er, A. at. th. Kynde, O* c. th. låbke, A. Köbke, #.

Köbke, L. const Prpto-eolsecr. i Höiesteret, Köbke, W. st må.

Lahde, X. st ph.

Laf:jer, st th;.

Langballe, F; st. tli.

Langballe, ff*

Lange, C*

Lange,.-Fr*' c. med.

Lamp, «JoÅ.

Lange, L* c. th,

Lunge, M.

Larsen, B. »t th.

Larsen, X. A.

Larsen, P r oc u m t o r.

Larsen, Il eg.-ehur.

Lassen, B. c. ph.

Laurent, «#1 st med."

Lautrup, 4 a» t i tsr« ad.

Lawwtz, I), st. nied. Xe/bJiY, J. i». ^

*XeA?na)Mt<,' JX Diitr.»

Læge. Lehmann, Orla. Höic-

ateretsadv. Leisner, K. Lcndropt M. c. th. Lerke, È. st jur. Lenning, €. c. jur, Levin, «f. c. ph. Levin, S, c. med. Levinsen, C, Levy, M* Liebe, C« Liebe, T. c. ph, Liebe, A udi t aur,

Liebman, F, Docent. Lillienskjold, A Lind, J. st th. XiW, i*. 'Præst. Lindberg, C, st jur. Lindorff, T. Linnemann, <T. c. pli* Xm»em/utn, $» at jur. *Li$tow, Chr* st ph. Lisiotv.

Lohmann, B. Jf, Xoo/fc, €. c. jur, Fuldmægtig. Lorch, Pastor» Lorentzen, II. Lund, B. Præst Lund, C, c, med. XmuÊ, F. Lund, Fr. st th. Lund, i/, st, jur. Lund, M. st med. Lund, «l. c. med, Lund, K. Bat-chir. Lund, X. c. ph. Lund, M. st ph. Lund, N. c. th. Lundahl, B. st ph. Lun ding, C. st med. Lutzhöft, Bolien*. &t. th, Lyngbye, JP*.- .

Maag, Prokurator. Maase, F. v. d. Mack epra ng, Heg. - c h i r. Malling, ö. c. jur. Mangor, Justitssecret Muns a, d:r med. Mantzius, st, th. Marcher, lf. Marcussen, C. st jur. Mariboe,

Mathiassen, B. st th. Mathiesen, C. Mazanii. Meinert, A. . Meinert, A. i*, st. jur, Meinert, IV, st. med. Melchior, Ü. Meyer, C. c. ph. Meyer, F. e. jur, Meyer, Wfr. Milo, F. c. th. Molbech, Ckr.K.W, c, ph.

MoUerup, J.~ ". Molike, X, C op iist Moltke, F. , Moltke, F. c. jur. illoftfce, .JP. ^. Moltke, X.

* Monrad, IK G. mag;, art Monrad, M. c. jur. Mossin, C, st th.

JtitøA, er, c. pli.

ÜiofA, F. st th. Mourier, X. Höieste-

retssecr, Mulde, C. st th. Munch, S. B. st. ph. Munck, F. fli, c. th. Mundt, Etatsraad. Muxoll, «l»

Muffelmann, st. med. Muller, €. F: st. th. Muller, G. st th. Muller, ff. N. st. th, J?iö/7er, JV. fr. st th. Muller, JP\ Cancellist Munster, G* st. th. Munster, G. €/. St pli. Mygdal, df. v. th. Mynster, F. *f. c. th. Möller, A» c. ph. - ufotter; €, c. th. Möller, C. c. th. 'Meller, C. P. at th, Möller, Fabricius, st.

ph. Möller, B. c. th. Möller, J. c. th. Möller, j. C. Itongel,

Fuldmægtig, jfcfcftfer, #** €. st. ph. Möller, J« F. c. med. 3löller, J. Leth. c. th. Möller, 31. st jur. Möller, M. iWötfer, iV, Möller, M. st ph. Mönster, W.

Nannestad, JFV-st th. Nansen, F. st. th. Nansen, *f. c. th. Nechelmann* Nevc, S* c. tb. Nielsen, C. st th. Nieh*n, Chr.£39

Nichen, F. at. pli. Nielsen, ff. Nielsen, ff. ff. Nielsen, ff eilert-, c. j u r. Nielsen, M. C. Nielsen, P. tf. st. med. Nyborg, st. med. Nygaard, C* c. th. Nygaard, ff. st. jur. Nyholm, L. st. jur. Nyholm, O v er réts-Pro ~

eurator. Nyssum, J.

Obèlitz. Ochsner9 S. Olrik. . Olsen, L. st, th. -Olffen, P. C. Oppermann, L. c. pli. Orlamundt, c. med. Ürtmaitn, st. th. Ostenfeld, ff. it, ph. Ofte^ê», O. «f. OweMti-yÄ.ir.

jPau&reiij.. ff ar tman-. st

med. Pechlin, JE. V. "' Pedersen, st. ma th. Pereli, I*. Petersdorff. Petersen, B. Petersen, F* Mourier. Petersen, G. F. st. jur. Petersen, N. JP. Petersen, N. R. Petersen^P. st ph. Petersen, W. st. jur. Petrœus, U. Fuldm. i

Bol:- og Statsretten. Pflugmacher, st, med. Philip, l>.

Philipsen, A. st. jur. Pingel, J. st. ph. Pihgues, c. roed. P*/jc7V rø7". c. jur. Plenge, C. Plcsner, C 17. ^jPZouø, C c, ph. Ploug, C. G. Poulsen, E. c. th. ^Poulsen, ff. F. c.ph, Janken, doct, ph.

JPWefoøtt, Z. €. st. th, Rosner, L. Prahl, C.

Preetzmann, C st jur. Priess, D. Puggaard, C. c. ph.

Raaschow. st. th. Håhl ff, ff. st. med. Rambusch, ,E. Ramus, c. ph. Rasmussen, A. st. med. Rasmussen^ A. st th. Rasmussen, C. Bat«

éhir. Rasmusscii, Chr. Rasmussen, M. c. pin Masmussen, P-i st. ph; Rasmussen, Th. Räven, Chr. c ph. JRatm, C/tr. JR«im, C £, c. jur. Ravn, J. LieutrtV it&y F* e. jur. Refslund, st ph. Regenburg, A, c. jur. Reiersen, C. c. th. JReit/t.

Mesch,-& ph. Richardt, st. th. Richter, C st. med. Riedcwttldt. Riis, L, c. th. Rimestad} c. ph. .JRtnjr, F. Üm^ F^ st ph, Ringsted, P. ff. Rohd^N.fF, Rohde, Th. st th, Rosenstand, A. Rosenstand, ff. c, art. Rosing, S. c, th. Rostrup, A. st th, Rostrup, H* st. med. itoi/te, F. c, irted, Rothe, F.

Rothe, jun. Pastor. Rothe, Kammerjunker. Rottböl, F. c. jur.

Godseier. Månsing, c, pli. Rovsing, K. c. th. Rybsahm, Ei st jur, Rönne,-J. st jur. 'Jföiner, CA»', st. jur.

Sadolin, C. st ph. Sager^ Øirecteui*. Salieath, Etatsraad. Salomon, N. st med. Salomonsen, M. Saxtorf, doct med, Schaarup, A* c. th, Schack, C. C. jur. Schack, ff. E. c, jur« Schack, T. Præst. Schaldemose, C. st th, Scharling, E. c. th. Schiern, M. Schierning, E. C. th, Schiödte, A. c. th. Seldoning, G. st jur. Schièrring, st ph. Schlegel, É. F.: Schlegel, «f, JP. e, jur, Schlegel, N, F. st jur, Schlegel, Kammerraad. Schleisner, c. med, Schmidt, B. e. th. Schmidt, C. I/ieutn. Schmidt, F. S. st med. Schmidt, R. Schou, Th. c. th. Schouboe, E. c, ph. Schoubye, st ph. Schotv, F:. Schrader, N. st th. Schulz, Th. st, jur* S ehur männ, 'c;' th. Schtvartsbrem, st, j u r. jSc&ii/fifwejfc, st th* Sehyth, st mtiå. S elia*, ff er.

Schöning, R. st. wied* SehesUdt, Jt R. Seidelin, Brinck-, Fs Seidelin, D. st jur. Seidelin, jP. st th. SeJmcr, iY, »t th. Sibbern, F. G. st th* Sidenius, st th. Simonsen. Skeel, O. st ph. Skierbeck. .$krike, «f, c. jur. Smith, G. c. jur. Smith, «f,

i 8*250

Sommerfeldt, d:r mecl. Sorrensen, N. c. th. Spang, C. M. ^ Sprcchelscn, E» st. th, Spark, é> st. pli. Stabell, il. si. jur. Stabell, N. JE". Stampe, //.•'.. Steen,, A... c., polyt. Steenberg, G. at. th. Stockholm, J. M. Strandgaard, c. jur.

Ström- M. T ra usla teur. Swfcr, Ö. jfif.".' Swane, J. st. th. Svendsen, A. st. ph. Svendsen, «T. st. th. Syiineshed, c, Ih. Söborg, st. th, Söderberg, st, ph. Sörensen, C. T. Sörensen, Jt. JE c. th. Sörensen, PK.

Taaffe, Th. si. th. JÄ, i.;. JE. c. med.

Tauber, J. ff. Q. Thaning, st. ph. Thaning* Theil, P. st. th. Theilmann, JE st. ph. Thomsen, Chr» Thomsen, Chr. st. ph. Thomsen, CA. Thomsen, C. r. c, th. Thomsen, L. Thonning, Coiiferentf-

ra a ti. Thonning» Thurah.

Thiemroth, Si* C. Tolderlund* Tolstrup, C. c. th. Trenchner, C. st. ph. Tryde,E. Stiftsprovst. Tröiel, it'.- ilt. 'Xirirøt, L. A. Rongei.

Fuldmægtig,

ripfê«V,c. »t, th.

Uldall, Chr. Uldall

Ussing, W. Ussing, IL st. th.

WW, M. e. th. [-^arf/Cit-th.-«P«M,-] {+^arf/Cit-th.- «P«M,+} ^. TA. *F*«7è*, €. F. Pastor. Wallieh, C. st. jur. ? Warberg, L. A, c. th. ¥ Warming, st. polyt. Waupeel, Chr. st. th. Wedel, E. st. jur. Fe<tø JP. S. st. th. Wedel, P. st. jur. Wendt, F. d:r med. Wengel, C. M. Wcrlattff, B. st. th. Wermehren, c, pl». fWessely, Öispaeheur. ¥Westengaard,C*hitui-

nant. WWhiiie, C. Bat.-chir. ^%Ä, JF. i?, st. th. WWtlhelmsen, st. med. Wilstrup, Kramp*. % t.

th.

Winge, A. st. jur.

Winge, G. st, jur.

WinsUw, E. F.

f Winther, C. M. :

Winther, G. ff. c. th.

With, C. st, th.

With.

Withusen, st. med.

Witte, 'JE €. st. jur.

Wogelsang,C.$t* th.

FoVgf, €, st jur.

Wolf, Chr.

Wolf, E. st. th.

Wolf, N. st. th.

Wolielen, st. pli.

Worsaae, C F. st.ph.

Worsaae, P. M. c. jur.

Wrobleivstiy, F. st. med,

Wrobleivsky, Justitsraad,

Wöldiche, c, th.

^«/ae, J?. st. ph.

Z«ÄHm«Htt3£P. F» Zahrtmann,

oehlenschläger, c. jur.

Öllaaard.

Örsted, £. C. st. th.

Örsted, S. Ba t.-chir.

Örsted, st. jur.

Öruwi, c. jur.

Professorer:

Abrahams, Fransk. J?an#, O. Med, J?ornemann, Jur. JJtmtecti, ^f. »led. &

Chir. Clausen, ff. N. Theol. Engelstoft, C. 2V Theol. Engelstoft, h. Hist.. Fenger, E. Med. £

Chir. Forchhammer, Mineral. Hermansen, liæbr. Kolderup - Rosenvinge, . Jur. ... Larsen, tf. Jur. Levy,C:E. Med. & Ch. Madvig, Lat, Martensen, B. Theol, Molbech, C. Hist. Litt. Olufsen, A str. Orto, Med.

Petersen, F. C, Philo!. Bernhardt, Zool. Scharling, C hem. Schouw, Bötan. Sibbern, F, C. Philos. Sommer, Med. <£ Chir. -Sfei»; Med. & Chir. r^cÄoiy^jiEifcr.pist. Werlauff, Hist. Westergaard!, N. 0~

ri ent. Philol. Witthusen, Med. * Chir, jZTme, Chera. Oehlenschläger, Adam*

Æsth., Conferentsrd. Örsted, ff: C. Phy*.231.

2) från Oarlsiiamfa*

(De mod * efternamnet stötte till Sällskapet furst i Köpenhamn.}.

Aas, X, C. st. jur. Album, M* K. st. ph. Andresen,, C. JFV st.

mineral. Andresen, J.P* c. jnr. Angell, «f. st. med. Arboe, st med. * Ar elander, A. st. pli. Arentz, c. jur. * Årup, 1\ st. ph.

Urni^ CD. O. st. tli. Heer, «I. K. st. jur.

Be/trens, «I. st. th. Besch, Joh.de. c. med.* Meyer, JU. st. jur. Björn, C, st. jur. Mlom, G. st. jur. Blom/ G. Lt st. pli. Blom, J. st. jur. Brinchmann, A» st. pli. Broek, S. st. jur. Brodtkorb, IL st. jur. J?r«n5 ii. st. th.* Bögh, ¥fr* st. jur.

Gro*A, F..C c. jur. Gruner, C. c. th. Crrtuuft» X. Ö. ti. st. j ur. Grön, F. c. med. Gröntvedt, M* H. stph. Grötting, A* c. tin Gyih, tf.' st. med.

Ifafc, ti. c jur, Hanson, C, st. jur. Hanstem, A» st. jur. Haslund, G. st. th. Heidenreich, C. st. jur. Beltzen, C st. ph. Henrichsen, st. ph,* Hensehien, st. ph......

Hermansdorff, M,st th. Hesselberg, Theod. st,

" -th. .-'-.

Hesselberg, Thorn* c,

ph. * Hesselberg, W, st. th. Heyerdahl, V,st med. Holmboe, J. E, st. med. Homann, C* st, med. Homann, H* st. jur.

Carstens, CM. st. fh Christiansen; U. s t jur. Christie, il. >t mineral.. Collin, Chr, c jur.

Drtae, ^C. e. th. I>«/iJ, «I. st. med. JDa/iZ/ X« c. jur. Dybwad, •!. st. ph.

Ebeltoft, A, st. jxm Ellefsen, M. st, med.

Fearnley, €. c. mineral. Fleischer, C* C. jur. Fleischer, F. c. jur. Friele, C* st. jur. Friis, J. st. ph,

GMe, M. c. th.* &e

Jentoft, «F. Jft st jur,

Kjerulf, C* c. jur. Kjerulf, st. med.

item,'.ir. fe c. tb.*

Knadsson, F..p. jur, K&ren, ff\ si. |>b. Kraft, E. $t< }ur< Mrafff Thorn, e. th. J*ro^,Præst* ^Krohg, G. J* c,jur.* Krohn, JMF. st. med.

Lange, Chr, c. th.* Lassen, Ä st. Juk. £wn

Mantzius, c. ph. Mathiesen, A, st jur. 3Ieimeke, Il st. tb. Mcinieke, M. Th. st. jur. Melbye, O. s t jur.

Meltzer, U, c. jur, Meyer, C. st» jur» Meyer, W* st. th. JMToe, Bernh, Amanuensis ved Rigsarkivet. Moèstue, tf. JSv c. jur. *Mutter, C, A* c, mag. Jfi«?icÅ,|€/ir, c. med. Munch, II. st. jur. March, C* F. st. jur.

Nielsen, C, st. med. Nilsen, K. st ph. Nissen, Joh, st jur. ^Nissen, Mart, Amanuensis ved Univ.-Bibl. Nissen, K, F* c. th. Nordhye, tf. »t jur.

Olsen, C* M. st med,* ØtøesetV JP. FY c. jur*

Paidsen, C* W. st jur, Petersen, A. st jur, Petersen, C, P* st. th, Petersen, Ph* st jur. Petersen, It st jur. Plesner, c. ph.*

Qu#rm, I*. C st jur. Qvarn,:.P. O. st ph.

* Rasch, U. Conscrvator. Riddervold, A. st th. JMe, €. X. ft. th, . Røsenkrone, IS öff, n&jiiv. Roshams, E, st. jur. Runii, S. c* th.

Salomonsen, c, ph, * Saxhind, II. >i. e, th.* Schjötz, Sorenskriver. * SchlyUer, st, jur. Schröter, A, F* W* st

ined.* ' ' * Schröter, tf. st jur, Schitltze, IL S, st jur. Skjelderup, S. st th. Smif/i, IVic. st jur..*'.232

8mith> Th* st. jur. Sörensen, A. st jur. With, UJ. st. jur. Steen, A. c. jur. Togt, D. M. st jur,

Sfce», B. A. c. jur. Tandberg, c. th.* ^o^? tf. st. med.

Steenstrup, H. c. jur.* Thomesen, Th, st. roed. F©</*s X. st. pli.

Strand, jfe ^. c. jur. Trosdahl, N. P. cjnr.'fFbrso«, C. st. jur.

Stub, M. A. st, tli. Tvethe, M. B. st jur Wulffberg, J. st jur, * Sundt, Eilert, s t th.

Svensén, Th. st. jur. FFetlesen, A, c. med. =144.

* Abrahamsson, «#. st Adrian, C. M. st. Afzelius, A. «/. st.

* Åhlander, J. A. ph.

wuig. Albrecht, J. O. st. Allguréh, A.: L. st.

* Andersson, A. pli. mag,

* Andersson, Gust Sch.

Adj.

^r.vfc, 'c. st.

Ask, Fr. st

Aspelin, G* med. ph. c.

Backman, C. st.

Bager, Um.'.pli.-, c.

Barkmän, «f. O. st.

^Bellander, C/F. st

Berggren,' E."st

Bcrgklinl, O. st.

Bergman, C F". st.

Bergström, P. Ä. pli, mag.

Bergvall, A. med. c.

Berting, C. Itect Sch.

Berling, Ch. v. Häradshöfding.

Berling, Eduard. Abad. Bibl.

Billqvist, C st.

Blomberg, O. s t

^Blomgren, J. C. exam.

Blomgren, L, s t

Bolinder, A. M. st

Borg, B. ph. mag.

J&orø, C. ./. st *

Morg, Fr at.

Borg, G. F. v. 11 /i rad s-hofding.

* Bostro tii, 4- M> **• Brag, Fr. I) o cc n t fåraitn, J. st.

5) ffran liuntl.

Brorstrom, Alf. st. Brorström, J. ^V st. Bruzelius, 31. A. st Bruzelius, iV. C st. Bååth, T, M. pli. mag. Böös, M. ^. st .Btfcte, IV.. cxmn.;:,; ^ -

Carlqvist, C G. si. Carlsson, C. G. V. st Carlsson, Fr. ph. mag. Carlsson, tf. st.

* C av allin, S ev. Docent. Cavallin, S. O. st Cederschiöld, ##. st. Clair felt, Eng. st Clarholm, N. G. st. Crafoord, C. O. JL.-in st, Crœlius, C. G. st

Dahlgren, C. G. st. Dahlström, C ^. st Dahlström, N. IF. at Dahm, O. Collega Sch. Damm, J. st De Mare, st. Dock, J. G, exar«. Droutf qe,J. A. med.ph.e. *&ubb,P.J. C. ph. mag.

Edman, J. F. st Ekevall, A. F, st Ekström, C. st. Endahl, C.t J. st.

* Engström, O. P. med,

pli. c. Engström, P. J;son, st Ericson, A. st Ericson, Grosshandl. Eriesson, E, F. pli. c. Ericsson, G. med, pli. c. Eurenius. M. ph. mag.

Faijferström,C.F. Akad.

Falck, Aug. mod, pi. c. Fischerström, J. O. st Fogelklou, C. Häradshöfding. Follin, S. B. st. Fiirrt, A. st

Gallander, Ii. G. F. sh Gjöihlin, Ch E. st Gyllenschjöld, C. Carl"

heim. at. Götlin, A. st.

Balck, F. <JT. st Hammar, O. med. pli, e. Martelius, T, st. Mejdcman, CA, st. Henning, CG. ph. mag, Jlenriesson, J. at. Uerrlin, M. C. ph. mag. :iHolmberg, C, A. ph.

mag. Molmberff, ♦/. st IToZmer9'C V. Div. Min. •Äikf, UrWtf. Akad.

SpråkmSstare. Born, iY. I*, st Bör man, G. CoIL Sch.

Isberg, A. U. st ifoknwo«., J. Bohhandl. Johnsson, C ph. mag. Jungqvist, Al fr. st Jonsson, y*. med. ph, c. Jönsson, M. st

Hallenberg, B. st. Hallenberg, Ch. st Einberg,M. jfif. ph. mag, Krook/J. I*, st'853-

Layström, J. IL st. haff ström, L. med. pli. c. Lande gr en, F.st Larssen, CV st Leth, €. st •". . ^Lindblad, O. pli. mag, ^Lindfors, A. F. med.

ph. c. LindhulL Jtf. T. st Lindstrand, Fr. T. st. *Ljung•g<ren,G. pli, mag, Lundberg, Fr. med. * ph c. Lundqvist, J. E. me ei.

ph. c. * Lysander, Alb. Th.

ph. c. Löfvensehjöld, L. phMc. Löf mark, Aa ff. ph. c.

Maguttsson, «!". st. fflalmstein, J. L. U. st. jlleZZm, ^.- Ü. ph, c; Mellin, M. €. ph. c. Mentzer, €. G. F. v. st,

Naumann, C -JfV ph.

mag. & med. c. Nordetnan, J. X. st. Norling, T/u st.

0^o?i, FF. S.M.Adj. Øsierman, J. M. st

^Pallin, E< A. st. Palm, A,. J. st *Palm, Es. L. ph. mag. PÄfr«, F. M st. Petersson, B, st. Petersson, S. st. Petren, C. JE, st.

Quensel» UI. pli. måg, Quiding, J. .^.Consist-Notarie,

Qviding, 2V, ^. med. ph. c.

Richter, G. st Itos, «£ Æ. Docent Ringensson, Pharm* st. Romare, «F. Jtf, med.

ph. c. Roos; A. €. V. st. Rosencrantz, Fr, »t

Samberg, J. M. med.

ph. c. Sandahl, C. pli. mag.

éC med. c. Sandahl, ZV. st. Sandsledt, J. Fr. st. Santeson, O. B. st. Schåar, G. V. ph, e. Seharfenherg, Aug. st. Schmidt, V. st Schultz, P. O. st

Schwcder, C. ph. mag.

*Segerstêen, E. II. st.

Seldener, JE. st.

$*?/« er sp « r r e, €. F. s t.

Simonsson, A. J. st.

Simonsson, N. Th. Heet. Sch.

Sjögréen, N. A. st.

Sjögren, A. IL st

Sommelius, G. T. Bect. Sch.

Stockenberg,F.B. Eara-marrätts-Råd.

Stuckenberg, Th. H ofriitts- Ausc.

Stolpe,- C. st.

Strandberg, C st

Stridbeck, R. st

Sundelius, N. st

Sundin, W. st

Sylvan, N. C st

* Sylvander, G\V\ ph.

Sylvander, O. Ho frfftts«

• • Ausc. ' ' Söderström, M, eU

*Tau$oii, A.. G, ph.mag. Tengwall, J, Siads-

Commi nister. Thomasson, C. Mi"- at Thulin, G. G. st *IW/,(J. C. ph. c. Toreims, Fr, st. Tören, R. F^mpd.ph.e» Tornberg, C. V. st Trägårdh, L. A., ph.

mag.

Wahlgren, Fr. med, c. Wåhlin, C. L. st FeZm, J». st. Fengberg, A. ph. mag. Wendtland, it st. Wetter, G. Oyinn. Adj. F<?«e*y £. st

* Fetter qvist, N.J. med.

; pli. C.

Fidegren, W. ph. mag. FWetf, .i).--JB. st

Wihlborg, B. st. Wihlborg, B. Nison* st Wikström, 4. st Willman, J. JL med.

ph. c. Wimmerstcdt, </. M. c. Wolike, R. C. st

Åberg, S. «it ph« mag. y*W# K Fr. st % Ågren, C. G. ph. c. Åkerblom, C ph. c. Åkerlund, J* st. Åkerman, C. *#*, st*

Östberg, I?, st

. .4) från. Upsala«

Adelsvärd, A. A. ph. st. Afzelius, P. C. med. Almgren:, W. ö. jur* Afzelius, A. J, .11 o fp r., .ph. c. ph. >.

Prost. Ahlberger, M. th. c -'Almquist, S. nicdph; c*

Afzelius, h. B, ph. st..- ph. mag. Andersohn, O.F.phvsfc,Appelberg, C.M. ph. st Arnander, P. Ü. ph. st.

Backman, C. J- pli« st. Ber ger gren, S. 6. pl), st. Berggren, C F, ph.st Bergman, B G. pli. mag« Bergman, Th. pli. st. Borelius,, J. J. ph.vst Br ober q t J. FT. pli. st. Brydolf, G..pli. st.

* Carlsten, E. A. Docent. Casparsson, E. pli. st. Cederberg, E. pli. st.

Dahlberg, JV X. med.

pli. c. Dahlgren, C. jur. »t Douglas, C pli. st.

Edman, G. pli. st. Ekman, J. L, pli. st. Elqenstjerna, M. ff,

pli. st. Eneroth, P. O. pli. st. Engelbrecht, C. W. pb.

st. Långström, C'S.' jur. »t. Enhörning, C M. pb.st. Envall* ;G. 'jur. st. Erlandsson, D. th. st.

Fineman, C X. ph.st Fogelström, A, N o t» ri e. Fw; ^i. X. pli. st. Frykholm, 2V. F. jur. ph. c.

Grenander, A. pli. st. Grenholm, E. M. med.

pli. c. Grubbens, D. PK af.

jur. st. Gullbrandsson, A, M,

jur. st. Notarie. Gustafsön, IL P. ph.st

Hagström, J. F. jur. st.. Hallencreutz, G*«/. ph.

mag. Notarie. Ballih',0. F. med. ph. c. Mallstr om, Gr jur. st. Hallström, Iv, C. jur. st

-254 v.

Hamberg, 2V. i*, med.

ph. c. Apothekare. Hamtnargren, L, O. ph,

mag. Hammarstrand, F. ph,

K t

Herlitz, G. Notarie. Messie, B. J. pb. st Bessie, P, J. ph. st Holmgren, K. ph. st Holmlund, N, O. ph. st. Holmquist, C jur. st. Holmstedt, iY. †V. med.

ph. c. Hultman, C Cr. jur. st Hvasser, A. ph. st. Högman, C- ph> st.

Ingeström, Th, ph, st Ingeström, F* ph, st.

Jolin, Jo. jur. at

JRfoZe», JGT. *F". ph. st Kallstenius, C* A. V.

jur* st Kjellman, G. FF. pli. st. .Mem ming, G.-.E.. p h. s t Kloslerberg, G. A, med.

st Kramer, A. med. st Kullberg, A. ph. st. Kullgren, C Jf. ph. st

Lagerheim, C ph. st Lagerheim,]Sf. jur. st. Lamm, A. med. c. Landgren, B* T. jur. st, Lang, C. A. ph» st Larsson, J. M. ph. st. Laurin, C. J. O. ph.

mag. Goll. Sch. Leffler, S. A* pli. st. Leijer, E. med. st. Ley on hufvud, G. pli. st. Lindblad, J. V. ph. st Lindblad, BL A. ph.st Linder, Th. ph. mag. Lindhaqen, A, ph. st Lindhult, IL G. ph. st. Livijn 3 C jur. st Ljungstedt, C. E, jur. St. Ljungsledt, K. J, pli. st Ljungstedt, F. IV o ta ric.

Lundblad, FF. ph. mag»

Bibl.-Amanuens. Lundblom, Lyth, A. J. ph. mag.

Gymn, Adj. Löfvander, «/. jur. st.

Wetarie. Löfvenberg, J. C jur.

ph. c. Löwenhielm, G. S. ph.

mag.

Malmström, B. E. Bo-cent. Meijerberg, C <f. Skollärare. ^Meijerberg, F, B. Öse.

ph. st Mesterton, C .B. ph.st

(Finné). Mineur, J* G. ph. mag. Modigh, fF. J. ph. st Mossberg, A. L. ph. st Myrbergt A. 31. ph.st Möller, F. jur. st.

Pfensén, A. med. ph, c. Nordström, A. ph. st

Oldenburg, C C. ph. mag.

*Petersson, P. J. Do-

JP/W/f," TA. ph. st. Pipon, J. ph. mag. Planck, E. TF. ph. mag. Platen, L. -v. jur. st Pontdn,S. B. ph. st

Benström, A. FF. ph.st Benström, A» V. ph. st. Bieliert, J. jur. st Bichert, J. G. jur. st

Notarie. Mithert, Th. jur. st Rogberg, J. ph. st. Busen, L. E. ph. st Bydberg, P. A. jur. st Byding, F.C. ined. ph. e. Böslein, T. V% jur. st

Sahlin, C. J". jur. st AudUeur.äss"'

Sahlin, Th. G. pli. mag.

CøU. Sell. Sahlin, Y. ph, st. Sandeborg, P. A. th. st. Schultz, E. ph, st. Schulzen, IV. F. med.

pl», c. Sköldberg, E. m, pli. c. Smedberg, J. II. pli. st. Sohlman, Aug. ph. st. Stenberg, J» jur, at. Stephens, Geo. Esq;.

(Engelsman). Stockenström, E. v. jur.

pH. c Strehlenert, C R. jur.

st. Ström, B. G. jur. st. Stromberg, A. Th. pli.

st.

liättelser:

Sid. 8 r.27 heclifr. Stai«: d. 6 Juni läs: d. 12 Juni

— 6 r. 14 uppifr. — samt — som,

— 8 r. 10 — — Hænsyn — Hensyn

— 61 r. 15 ncdifr. — bjuder -— Ljuda .— 62 i\ 8 uppifr. — stæde — stede

— 77 Wil — ' — .folk; — folk,

— 96 i\ 9 — — li. Wimmerstedt —-> J. M, tTimnierstedl —106 r. 25 — — Sjönlietsfylde — Skjönhedsfylde

—.Ii7i«. 8 — . — förlagt — förlagdt

—124 r. 16 — — författaren • -~- talaren

W 128 r* i nedifr. — voldgWet — voldgivet^

~ 148 r. S o.4 uppifr.— författaren — talaren

.—180 r. 22 — — äfver — öfver

— 202 r. 22 —- — sig nu nu — sig nu

*—211 r. 4 — — deltagande — deltagande j